

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."

Stephen King

NORA ROBERTS

ÖLÜM YARGISI

Bir Eve Dallas Polisiyesi

©epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trrfile.org>

Only
sereniti

Only 17

www.bizimkosemiz.com

ÖLÜM YARGISI

Bir polis, Araf adındaki kulüpte öldürülmüştür ve Eve Dallas suç dünyasının cehennemine inmek zorunda kalacaktır.

Üst düzey bir gece kulübünde, hunharca öldürülmüş bir polis bulunur. Silah olarak beysbol sopası kullanılmıştır. Cinayet sebebi ise bir muammadır. Büyük bir acımasızlıkla işlenen bu cinayeti ise Eve Dallas hızla çözmek zorundadır. Ne var ki araştırmaları, bu özel kulübün bir gece kulübünden fazlası olduğunu ortaya çıkarır. Araf herkesin yargılanmadan önceki son şansıdır. Burada nihai kaderinizi en mahrem günahlarınız belirler. Ve Araf'taki bir polisin sırları, masum ruhların sonsuza kadar lanetlenmesine sebep olabilir...

“Çok eğlenceli.”

Cosmopolitan

“Muhtemelen eşi benzeri yok.”

Library Journal

ISBN 978-9944-82-471-2

9 789944 824712

www.epsilonyayinevi.com

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

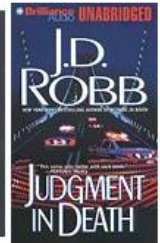
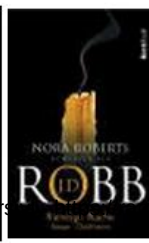
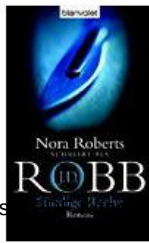
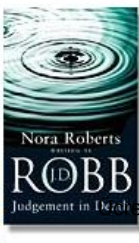
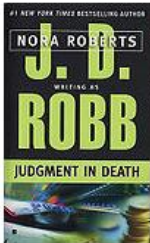
www.epsilonyayinevi.com

sereniti

Nora Roberts (J.D. Robb)

Eve Dallas Serisi 11

ÖLÜM YARGISI

ÖLÜM YARGISI

Orijinal Adı: Judgment in Death

Yazarı: Nora Roberts

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Aslı Ağca

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Fotoğrafı: Fotolia.com

1. Baskı: Kasım 2011

ISBN: 978-9944-82-471-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 Nora Roberts

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık
Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 16053

Tel: (0212) 482 99 10

Fx: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul Tel:

0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98 İnternet adresi:

www.epsilonyayinevi.com e-mail:

epsilon@epsilonyayinevi.com

Birinci Bolum

Araf ta durarak ölüme baktı. Etrafa saçılan pıhtılaşmış kanı ve ölümün yoğun vahşetini inceledi. Ölüm bu mekâna bir çocuğun mutlak inadında olduğu gibi öfke, tutku ve kayıtsız bir şiddetle gelmişti.

Cinayet hiçbir zaman temiz bir iş olmazdı. İster ustaca hesaplanmış, ister tamamen dürtüsel olsun, genelde başkalarının temizlemesi gereken bir pislik bırakırdı arkasında.

Cinayetin enkazı arasında zor bela ilerleyip parçaları toplamak, hangi parçanın nereye uyduğunu bulmak ve sona erdirilen hayatın resmini oluşturmak da Eve'in işiydi. Ve bir de bu resim içinde bir katili bulmak.

Ve şu anda, 2059 yılının gelip gelmemekte kararsız baharında, bir sabahın ilk saatlerinde, ayağındaki botlar cam kırıklarından oluşan pürüzlü bir denizde gıcırıyordu. Konyak rengi, soğukkanlı gözleriyle suç mahallini taradı: Paramparça aynalar, kırık şişeler, darmadağın olmuş ahşap. Duvarlardaki ekranlara, özel kabin alanlarına saldırılmış ve ciddi hasar verilmişti. Tabureleri ve daha konforlu oturma gruplarını kaplayan örtüler ve pahalı deriler lime lime edilmişti.

Oldukça pahalı ve kaliteli bir striptiz kulübünden geriye, pahalı çöplerden oluşan karman çorman bir yığın kalmıştı.

Bir insandan geriye kalan şey ise şu anda barın geniş kavisinin arkasında yatıyordu. Artık kendi kanının ortasına serilmiş bir kurbandı.

Teğmen Eve Dallas kurbanın yanına çömeldi. Eve bir polisti ve bu durum adamı artık onun yapardı.

“Erkek. Siyah. Otuzlarının sonunda. Kafada ve bedende şiddetli travma izleri. Kemiklerde çoklu kırık.” Olay yeri setini açarak beden ve çevre ısısına bakmak için ölçüm aygıtını çıkardı. “Görünüşe göre kırık kafatası da işini bitirmeye yetermiş ama katil durmamış.”

“Sonrasında da iyice dövülmüş.”

Eve mırıldanarak yardımcısının yorumunu onayladı. Hayatının en parlak döneminde olan, muhtemelen bir doksan boylarında, çoğu kas olmak üzere yüz beş kilo civarındaki adamdan geriye kalanlara bakıyordu.

“Ne görüyorsun, Peabody?”

Peabody hemen duruşunu değiştirdi ve bakışlarını adama odakladı. “Kurbana... şey görünüşe göre kurbana arkadan saldırılmış. İlk darbe onu yere sermiş ya da en azından epey sersemletmiş. Katil tekrar tekrar vurarak işine devam etmiş. Kan izlerine ve beyin sıvısının saçılma şekline bakılırsa kafasına aldığı darbelerle kendinden geçmiş yerde yatarken, muhtemelen bilinçsiz haldeyken, dövülmeye devam etmiş. Yaralardan bazılarının ölüm sonrası açıldığı kesin. Metal sopa muhtemel cinayet aleti ve epey güçlü biri tarafından kullanılmış. Olay yeri genelde Zeus kullanıcılarının sergilediği aşırı şiddet öğeleri taşıdığından, katilin bir kimyasal etkisinde olması kuvvetle muhtemel.”

Eve elindeki alete, “Ölüm zamanı sabah dört,” dedikten sonra başını çevirerek Peabody’ye doğru baktı.

Yardımcısı olay yerine vardıkları andaki kadar derli toplu, sert ve resmi gözüküyordu. Üniformasının başlığı, çene hizasındaki koyu renk saçlarının üzerine mükemmel bir açıyla sabitlenmişti. Eve, iyi gözlere sahip diye düşündü; berrak ve sert. Olay yerindeki katışıksız vahşet, yanaklarının rengini biraz soldurmuş olsa da kendine hâkimdi.

“Cinayet sebebi?”

“Soygun gibi gözüküyor, Teğmen”

“Neden?”

“Kasa sonuna kadar açık ve içi boş. Kredi makinesi de kırılmış.”

“Hmm. Böyle şık ve lüks bir yer kredilerle dönüyordur ama nakit para da alıyorlardır.”

“Zeus bağımlıları bozuk para için bile öldürürler.”

“Evet makul. Peki kurbanımızın tek başına, kapalı bir kulüpte, bir bağımlıyla ne işi vardı? Zeus’la uçuşa geçmiş birinin barın bu tarafında ne işi vardı? Ve.” Mühürlü parmaklarıyla uzanarak kan gölünden ufak bir gümüş kredi markası aldı. “Ve bağımlımız neden bunları geride bıraktı? Burada, kurbanın etrafında bir sürü var.”

“Düşürmüş olabilir.” Ama Peabody, Eve’in gördüğü bir şeyi göremediğini hissetmeye başlamıştı.

“Olabilir.”

Eve gümüş krediler sayarak topladı; toplam oyuz taneydiler. Delil torbasına koyarak mühürledi ve Peabody’ye uzattı. Sonra üzerinde kan ve beyin parçaları olan metal sopayı eline aldı. Sopa yarım metreden uzundu ve ağırlığına bakılırsa şakalaşmak için dizayn edilmemişti.

Kesinlikle şakalaşmak için değil.

“Çok kaliteli ve sağlam bir metalden yapılmış. Bir uyuşturucu bağımlısının izbe bir binada bulacağı türden değil. Bahse girerim bu aletin buraya, barın arkasına ait olduğunu öğreneceğiz. Ve Peabody, kurban katilini tanıyordu. Belki mesai saatleri sonrası bir şeyler içiyorlardı.”

Olayı canlandırmaya çalışırken gözlerini kıstı. “Belki tartışmaya başladılar ve tartışmanın dozu arttı. Daha da muhtemel olanı, katilimiz buluşmaya gelirken zaten yeterince sinirliydi. Sopenın nerede olduğunu biliyordu. Barın arkasına geçti. Bu daha önce de yaptığı bir şeydi o

yüzden burada yatan dostumuzun aklına kötü bir şey gelmedi. Endişeli falan değil, ona arkasını dönmekte bir sakınca görmüyor.”

Eve, kurbanın pozisyonuna ve kan sıçramalarının yönüne bakarak arkasını döndü. “İlk darbeyle yüzünü arka duvardaki cama çarpıyor. Yüzündeki kesiklere bir bak. Bunlar savrulan cam kırıklarıyla açılan kesikler değil. Fazlaca uzun, fazlaca derinler. Bir şekilde arkasını dönmeyi başarıyor, işte bu noktada katil ikinci darbeyi çenesine doğru savuruyor. Kurban tekrar kendi etrafında savruluyor. Şuradaki raflara tutunmaya çalışıyor ve onları da aşağıya çekiyor. Şişeler devrilip kırılıyor. İşte öldürücü darbeyi de o anda alıyor. Kafatasını bir yumurta gibi çatlatan darbe bu.”

Eve tekrar kurbanın yanına çömeldi. “Ondan sonra katil onu iyice dövüyor ve sonra mekânı tahrip etmeye başlıyor. Belki öfkeden, belki de senaryo gereği. Ama gitmeden önce buraya gelip eserine bakacak kadar kontrol kazanıyor. İşi bitince de sopayı buraya bırakıyor.”

“Bir soygun gibi gözükmesini istiyor? Ya da aşırı doz kimyasal etkisinde bir saldırı gibi belki?”

“Evet. Ya da katilimiz aptalın teki ve ben ona fazladan şeyler yüklüyorum. Kurbanı ve suç mahallini kayıt altına aldın mı? Bütün açılardan?”

“Evet efendim.”

“Hadi bakalım onu çeviriyoruz.”

Eve cesedi çevirirken paramparça olmuş kemikler, bir çuval kırık tabak gibi sesler çıkardı. “Lanet olsun! Ah, lanet olsun!”

Soğuk, katılmış kan gölüne uzanarak üzeri kanla kaplı rozeti aldı. Mühürlü parmağıyla fotoğrafın ve rozetin üzerini sildi. “Görev başındaymış.”

“Polis miymiş?” Peabody yaklaşmıştı. Aniden ortaya çıkan

sessizliği fark etmişti. Barın diğer tarafında çalışan olay yeri inceleme takımı ve adli tıp çalışanları konuşmayı kesmişti. Kimse hareket etmiyordu.

Yarım düzine kadar surat onlara dönmüş bekliliyordu. “Dedektif Taj Kohli.” Eve tekrar ayağa kalkarken yüzü buz gibiydi. “Bizden biriymiş.”

* *

Peabody altüst olmuş zeminde ilerleyerek, Dedektif Taj Kohli’den arda kalanların morga transfer edilmek üzere kaldırılmasını izleyen Eve’in yanına geldi. “Temel bilgilerini çıkardım Dallas. 128. Birimde, Yasadışı Kimyasallar’da görevli. Sekiz senedir meslekte. Ordudan hemen sonra emniyet kuvvetlerine katılmış. Evli. İki çocuğu var.”

“Dosyasında gözüne çarpan bir şey var mı?”

“Hayır efendim. Temiz.”

“Burada gizli görevle mi bulunuyormuş yoksa ek işte mi çalışıyormuş ğrenelim. Elliott? Hemen güvenlik kayıtlarını istiyorum.”

“Kayıt yok ki.” Olay yeri inceleme takımında görevli polis seri bir şekilde Eve’in yanına gelmişti. Yüzünde fkeli çizgiler vardı. “Disketler temizlenmiş. Her biri. Baştan aşağu kamera sistemi kurulu ama bu adi herif hepsini silmiş. Elimizde hiçbir şey yok.”

“İzlerini kapatıyor ha!” Eve elleri kalçalarında kendi etrafında döndü. Kulüp  katlıydı. Giriş katında büyük bir sahne, üstteki iki katta ise dans pistleri vardı. Özel kabinler en st kattaydı. Tahminine

göre baştan aşağı bir kamera sistemi, bir düzine, muhtemelen daha da fazla kamera anlamına geliyordu. Bütün disketleri silmek zaman ve özen gerektiriyordu.

“Mekânı biliyormuş,” diye karar verdi. “Ya da lanet olası bir güvenlik dehası daha. Gösteriş, göz boyama,” diye mırıldandı. “Tüm bu hasarı sadece göz boyamak için, vitrin olarak kullanmış. Ne yaptığını biliyormuş. Kontrol ondaymış. Peabody mekânın sahibi, işletmecisi kimmiş hemen bul. Burada çalışan herkesi öğrenmek istiyorum. Çalışma sistemini bilmek istiyorum.”

“Teğmenim?” İyice azarlanmış gibi gözüken bir polis memuru kaosu yararak Eve’in yanına geldi. “Dışarıda bir sivil var.”

“Dışarıda bir sürü sivil var. Orada kalmalarını sağla.”

“Evet, efendim ama bu sizinle konuşmak konusunda ısrarcı. Bu mekânın kendine ait olduğunu söylüyor. Ve bir de. şey Teğmenim.”

“Ve bir de ne?”

“Sizin karısı olduğunuzu söylüyor.”

“Roarke Eğlence Endüstrisi.” Peabody el bilgisayarından akmaya başlayan bilgileri okuyarak seslendi. Eve’e temkinli bir gülüş yolladı. “Bil bakalım Araf’ın sahibi kim?”

“Tahmin etmeliydim.” Eve öfkeyle giriş kapısına doğru ilerledi.

Roarke tam olarak, ikisi de kendi ayrı işlerine gitmek üzere ayrıldıkları iki saat önceki gibi gözüküyordu. Şık ve göz kamaştırıcı. Koyu renk takım elbisesinin üzerine giydiği hafif pardösü rüzgârda hafifçe uçuyordu. Aynı rüzgâr, günahkâr sayılabilecek ölçüde yakışıklı yüzünü çevreleyen yele gibi siyah saçlarını da çekiştiriyordu. Güneş ışıklarına karşı taktığı koyu renkli güneş gözlükleri, ustaca oluşturulmuş şık zarafetini tamamlıyordu.

Roarke, Eve’in dışarı çıktığını görünce gözlüklerini çıkardı ve enfes

mavi gözleri karısının gözlerine kenetlendi. Gözlükleri cebine sokarak tek kaşını kaldırdı.

“Günaydın Teğmen.”

“Buraya girdiğim andan itibaren içimde kötü bir his vardı zaten. Tam senin tarzında bir yer değil mi? Neden sanki her lanet şeyin sahibi olmak zorundasın ki?”

“Çocukluk hayalimdi işte.” Sesinde İrlanda’ya özgü ahenkli bir aksanın izleri vardı. “Anlaşılan ikimiz de sıkıntılı haberler aldık,” dedi. Başıyla polis kordonunu işaret ediyordu.

“Memura karın olduğumu söylemek zorunda mıydın?”

Roarke bakışlarını ona çevirerek, rahat bir tavırla, “Karımsın ama,” dedi. “Beni her gün daha çok mutlu eden bir gerçek bu.” Uzanarak Eve’in elini tuttu ve genç kadın elini hızla çekmeden önce başparmağını hafifçe alyansının üzerinde gezdirmeyi başardı.

Eve’in, “Temas etmek yok,” diye hırlaması Roarke’ı güldürdü.

“Ama iki saat önce öyle söylemiyordun. Hatta aslına bakarsan-”

“Kapa çeneni Roarke.” Etrafına bakarak olay yerindeki polislerden dışarıda ya da duyabilecek kadar yakında olan kimse var mı diye kontrol etti. “Bu bir polis soruşturması.”

“Bana da öyle olduğu söylendi.”

“Peki kim söyledi acaba bunu?”

“Cesedi bulan temizlik elemanı. Önce polisi aramış,” diye aceleyle ekledi. “Ama olayı bana da bildirmesinin doğal olduğunu kabul edersin. Pekâlâ, neler olmuş?”

Roarke’ın işiyle kendi işinin kesişmesi - yine kesişmesi - üzerine dişini sıkmasının bir anlamı yoktu artık. En azından bazı pis evrak işlerinde daha hızlı ilerlemesine yardımcı olabileceğini düşünerek kendini avutmaya çalıştı.

“Kohli adında bir barmenin var mı? Taj Kohli?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama öğrenebilirim.” İç cebinden ince dijital bir ajanda çıkararak istenilen bilgileri tuşladı. “Ölmüş mü?”

“Oldukça.”

Roarke, “Evet, benim çalışanımmış,” diye onaylarken sesindeki soğuk İrlanda aksanı dikkat çekici bir hale dönüşmüştü. “Geçtiğimiz üç aydır. Yarı zamanlı çalışıyormuş. Haftada dört gün. Bir ailesi varmış.”

“Evet, biliyorum.” Roarke bu gibi konulara çok önem verirdi ve bu durum Eve’i çok etkilerdi. “Bir polisti.” Bu kez Roarke’ın iki kaşı birden kalktı. “Sanırım bu ufak bilgi, küçük ekranında yoktu.”

“Hayır yoktu. Görünüşe göre idarecim dikkatsizlik etmiş. Bu konuyla şahsen ilgileneceğim. İçeri girebilir miyim?”

“Evet, birazdan. Ne kadar süredir bu mekânın sahibisin?”

“Dört sene, aşağı yukarı.”

“Toplam kaç çalışan var, tam ve yarı zamanlı?”

“Sana bütün bilgileri vereceğim Teğmen ve uygun bütün sorularımı cevaplayacağım.” Eve’i beklemeden giriş kapısına dönerken gözlerinde belli belirsiz bir rahatsızlık belirmişti. “Ama şu anda öncelikle mekânımı görmek istiyorum.”

Kapıyı iterek içeri girdi ve içerdeki tahribatı gözleriyle taradı. Sonra morg görevlilerinin tekerlekli sedyeye yüklediği fermuarlı kalın siyah torbaya baktı.

“Nasıl öldürülmüş?”

Eve, “Adamakıllı,” dedi. Sonra Roarke’ın kendine dönüp dik dik bakmasıyla iç geçirerek, “Epey kötü işte, tamam mı? Metal bir sopayla dövülmüş.” Roarke’ın dönerek bara ve cam üzerinde anlaşılmaz bir tablo gibi parlayan kanlara bakmasını izledi. “İlk bir-iki darbeden sonra hiçbir şey hissetmemiştir.”

“Hiç metal bir sopa darbesi yedin mi?” dedi. Eve cevap verme fırsatı bulamadan, “Ben yedim,” diye ekledi. “Hiç hoş bir şey değil. Soygun olmasının ihtimal dışı olduğunu düşünüyorum. İşlerin çığıırından çıktığı bir soygun bile pek akla yatkın değil.”

“Neden?”

“Dolaşımda olan ve kolayca elden çıkarılacak çok kaliteli içkiler var burada. Satan kişiyi epey süre iyi yaşatır. Satabilecekken neden kırsın ki içkileri? Eğer böyle bir yeri soyuyorsan bu kasadaki az miktarda nakit için değil, içki stoku ya da belki donanım içindir.”

“Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?”

Eve sonunda ondan bir tebessüm koparabilmişti. “Elbette. Bir işadamı ve kanuna saygılı bir vatandaş olarak tecrübelerime dayanarak konuşuyorum.”

“Tabii canım.”

“Güvenlik disketleri?”

“Alınmış. Adam hepsini almış.”

“Yani mekânı önceden özenle incelediğini anlıyoruz.”

“Kaç kamera var?”

Roarke tekrar ajandasını çıkararak bilgiyi kontrol etti. “On sekiz tane. Bu katta dokuz, ikincisinde altı, en üst katta da iki tane var. Sen sormadan önce söyleyeyim, kapanış saat üçte; yani personel de üç buçuk gibi çıkar. Son gösteri ve gösterilerimiz canlıdır, saat ikide biter. Müzisyenler ve dansçılar- ”

“Striptizciler.”

Roarke nazikçe, “Nasıl istersen,” dedi. “Onlar da saat ikide çıkarlar. Bir saat dolmadan isimleri ve çalışma saatlerini senin için bulmuş olurum.”

“Teşekkür ederim. Peki neden Araf?”

“İsmi mi?” Roarke’ın dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi. “Bilmem hoşuma gitti işte. Rahipler Araf’ın kefaret ödemek için, ne bileyim ıslah olmak için bir yer olduğunu söylerler. Biraz hapisane gibi yani. Bense hep insan olmak için son bir şans olarak yorumlarım,” dedi. “Yani kanatlarına bürünüp ışığa doğru uçmadan ya da ateşlere atılmadan önce insan olmak için son bir şans.”

Eve merak etti. “Sen hangisini tercih ederdin? Kanatları mı yoksa ateşi mi?”

“Söylemek istediğim de o işte. Ben insan olmayı tercih ediyorum.” Ceset arabası götürülürken Roarke elini Eve’in konyak renkli kısıcık saçlarına uzatarak okşadı. “Bunun için çok üzgünüm.”

“Ben de öyle. Peki bir New York dedektifi neden kimliğini saklayarak Araf ta çalışır?”

“Bilemiyorum. Müşterilerimizin bazıları NYPGT’nin özellikle onaylamadığı alanlarda geziniyor olabilir ama uç noktada bir duyum da almadım. Belki özel odalarda ya da masa altlarında el değiştiren yasadışı kimyasallar, ama burada büyük alışverişler asla olmaz. Haberim olurdu Eve. Striptizciler lisans sahibi değillerse ki bazılarının lisansı var, asla müşterilerle birlikte olamaz. Yaşı tutmayan kimse kapıdan giremez - ne müşteri ne de çalışan olarak. Standartlarım olduğunu biliyorsun Teğmen, değil mi?”

“Seni sıkıştırmaya çalışmıyorum. Ama olaya dair bir resim oluşturmam gerekli.”

“Boş versene. Burada olduğum için bile öfkelisin.”

Eve bir an cevap vermedi. Hafif dalgalı, kısa saçları dışarıdaki rüzgârda savrulmanın izlerini hâlâ taşıyordu. Morg görevlileri Kohli’yi çıkarmak üzere kapıları açtığında, dışarıdaki günün sesleri içeriye dolmuştu.

Trafik şimdiden yoğunlaşmaya başlamıştı. Arabalar rahatsız edici bir şekilde caddelere dolmuş, hava araçları gökyüzünde ilerlemeye başlamıştı. Güne erken başlamış seyyar bir satıcının teknisyenlere seslendiğini duydu: “Hey! Neler oluyor orada?”

“Tamam, burada olmana bile öfkelen dim ama atlatırım. En son ne zaman geldin buraya?”

“Aylar önce. İyi idare edilen bir yer ve doğrudan ilgime pek ihtiyacı yok.”

“Kim idare ediyor peki?”

“Rue MacLean. Onun bilgilerini de hazırlarım.”

“Biran evvel olursa sevinirim. Şimdi mekânı incelemek istiyor musun?”

“Önceden nasıl olduğuna dair hafızamı tazelemeden önce pek bir anlamı yok. Ama hazır olduğumda içeri alınmak isterim.”

“Ayarlarım.” Bir santim kadar yakınına gelmiş ve boğazını temizleyen yardımcısına dönerek, “Evet, Peabody?” diye sordu.

“Özür dilerim efendim ama kurbanın birim sorumlusuna ulaştığımı bilmek istersiniz diye düşündüm. Yine kurbanın biriminde çavuş olan bir psikolojik danışmanla birlikte, ailesine haber vermeye gidiyorlar. Kurbanın karısını görmek üzere gitsinler mi yoksa sizi de beklesinler mi diye soruyorlar?”

“Beklemelerini söyle. Biz de çıkıp onlarla buluşacağız.” Roarke’a dönerek, “Gitmem lazım,” dedi.

“Şu anda işini hiç kıskanmadığımı söylemem gerek Teğmen.” Kendisi de ihtiyaç duyduğu için Eve’in elini yakaladı ve parmakları iç içe geçecek şekilde tuttu. “Ama bırakayım da işini yap. İstedğin bilgileri elimden geldiğince çabuk hazırlayacağım.”

Roarke arkasını dönmüş ilerlemeye başlamıştı ki Eve, “Roarke?”

diye seslendi. “Mekânın için üzgünüm.”

Roarke omzunun üzerinden karısına bakarak, “Ahşap ve cam,” dedi. “Ben de daha çok var.”

Kapıyı arkasından kapadığında Eve “Hiç de öyle düşünmüyor,” diye mırıldandı.

“Teğmenim?”

“Ona şahsi olarak bulaştılar. Roarke asla bu işin peşini bırakmaz.” Eve derin bir nefes verdi. “Hadi, Peabody, gidip karısıyla konuşalım da asıl cehennemi aradan çıkarmış olalım.”

* *

Kohli ailesi Doğu Yakası’nda güzel, orta ölçekli bir binada yaşıyordu. Eve, genç ailelerin ya da daha yaşlı, emekli çiftlerin yaşayacağı bir yer diye düşündü. Bekârlar için fazla demode, dar gelirli için de fazla pahalı.

Kent savaşları sonrasında, çok şık olmasa da gayet hoş biçimde tadil edilmiş, çok katlı sıradan bir apartmandı.

Kapıdaki güvenlik ana güvenlik kodundan ibaretti.

Eve arabayı neredeyse yolun ortasına park edip, GÖREVDE lambasını yakmadan önce binanın önündeki polisleri fark etmişti.

Biçimli bir vücudu olan kadının, yanaklarından itibaren iki sivri uç halinde kıvrılan pahalı bir saç kesimi vardı. Güneş gözlüğü takıyordu ve üzerinde pahalı olmayan koyu lacivert bir takım vardı. Uzun ve ince topuklu ayakkabıları Eve’e masa başında çalıştığını söylüyordu.

Yüksek rütbeliydi. Eve emindi.

Adamın geniş omuzları ve orta kısımlarda biraz fazlalığı vardı. Saçındaki beyazlara müdahale etmemişti - ki epey beyazı da vardı.

Saçları şu anda, esen rüzgârla birlikte sessiz ve sakin yüzünde dans ediyordu. Ayağında polis ayakkabıları vardı - sert tabanlı ve parlak cilalı. Takım elbisesinin ceketi bedenine biraz dardı ve manşetlerinden aşınmaya başlamıştı.

Eve uzun süre caddeleri arşınladıktan sonra masa başına geçen emektar bir polis diye karar verdi.

“Teğmen Dallas.” Kadın biraz öne çıktı ama nazik bir el sıkışma için elini uzatmadı. “Sizi tanıdım. Medyada oldukça sık boy gösteriyorsunuz.” Düşmanca bir tavırla söylememiştir ama Eve havada yine de bir düşmanlık seziyordu. “Ben 128. Birimden Yüzbaşı Roth. Bu da birimimden Çavuş Clooney. Burada yas danışmanı olarak bulunuyor.”

“Beklediğiniz için teşekkürler. Memur Peabody, yardımcım.”

“Soruşturmanızda son durum nedir, Teğmen?”

“Dedektif Kohli’nin bedeni Adli Tıpta ve kendisine öncelik verilecek. Raporum maktulün ailesi bilgilendirildikten sonra yazılıp dosyalanacak.”

Eve sokağın aşağısındaki kaldırıma yanaşan büyük bir maksibüsün ani gürültüsü karşısında bağırmamak için sustu, sonra devam etti.

“Bu noktada Yüzbaşı Roth, çalışma saatleri dışında bir kulüpteyken sabahın erken saatlerinde vahşice bir saldırının kurbanı olan ölü bir polis memurum var. Kendisi bu barda yarı zamanlı bir barmen olarak çalışıyormuş.”

“Soygun mu?”

“Pek olasılık dahilinde değil.”

“Peki, cinayet sebebi konusundaki fikriniz nedir?”

Eve boğazına doğru yükselmeye başlayan hafif bir öfke tohumu hissetmeye başlamıştı. Eğer dikkatli olmazsa bu tohumun anında

yeşereceğini biliyordu. “Soruşturmamın bu aşamasında henüz cinayet nedeni konusunda bir fikir sahibi değilim. Yüzbaşı Roth, gerçekten sokakta durup beni sorgulamak mı istiyorsunuz, yoksa hazırlandığı zaman raporumu okumayı mı tercih edersiniz?”

Roth ağzını açtı, sonra derin bir nefes alarak sustu. “Anlaşıldı Teğmen. Yalnız Dedektif Kohli beş senedir benim komutam altında, birimimde çalışıyor ve size karşı açık olacağım. Bu soruşturmanın benim birimim tarafından yürütülmesini istiyorum.”

“Bu konudaki hislerinizi anlıyorum Yüzbaşı Roth. Size şunun güvencesini verebilirim ki dava yetkilisi ben olduğum sürece, Dedektif Kohli’nin ölümüyle ilgili soruşturma tek öncelikli odağım olacak.”

Çıkar şu lanet gözlükleri, diye düşündü Eve, gözlerini görmek istiyorum. “Sorumluluğun el değiştirmesini resmi kanallardan talep edebilirsiniz,” diye devam etti. “Ancak ben de size karşı açık olacağım. Bu soruşturmadan öyle kolayca vazgeçmeyeceğim. Bu sabah onun başucundaydım. Ona neler yapıldığını gördüm. Onun katilini benden daha fazla yakalamak istiyor olamazsınız.”

“Yüzbaşım.” Clooney biraz öne çıkarak, elini hafifçe Roth’un dirseğine koymuştu. Açık mavi gözlerinin çevresine doğru yayılan çizgileri vardı. Bu çizgiler adama yorgun ve bir şekilde güvenilir bir görüntü kazandırıyordu. “Teğmen. Duygularımız şu anda fazlasıyla taze. Hepimiz için geçerli bu durum. Ama şu anda yapmamız gereken daha önemli bir işimiz var.”

Başını çevirerek dört kat yukarıdaki bir pencereye baktı. “Şu anda neler hissediyor olursak olalım, yukarıda hissedileceklerin yanına bile yaklaşamayacak.”

“Haklısın Art. Haklısın. Hadi yapalım şu işi.”

Roth bina girişine doğru ilerledi ve idareci kartıyla kodu devre dışı

bıraktı.

“Teğmen?” Clooney duraksamıştı. “Patsy’yi, kendisi Taj’ın karısı, sorgulamak isteyeceğinizi farkındayım. Yalnız şu anda ona karşı biraz daha hassas davranmanızı istemek durumundayım. Nasıl bir acı yaşamak üzere olduğunu biliyorum. Ben de birkaç ay önce görev sırasında oğlumu kaybettim. Bu durumun insanın içinde nasıl bir boşluk açacağını biliyorum.”

“Bu durumdayken kadının üzerine gidecek halim yok, Clooney.” Eve kapıları itmişti ama duraksadı ve arkasını döndü. “Dedektif Kohli’yi tanımıyordum,” dedi daha sakın bir tonla, “ama bir cinayete kurban gitti ve bir polisti. Bunlar benim için yeterli. Tamam mı?”

“Evet. Evet tamam.”

“Tanrım, bundan nefret ediyorum.” Roth’un peşinden asansöre gidiyorlardı. Clooney’ye “Sen nasıl dayanabiliyorsun buna?” diye sordu. “Bu yas danışmanlığı işine. Nasıl katlanıyorsun?”

“Doğruyu söylemem gerekirse bir şekilde huzur bulabildiğim için bu görevi teklif ettiler bana.” Hızlıca bir gülümsemeyle ekledi. “Meditasyonla. Yakınlarımı kaybedenlere yas danışmanlığı yapmayı kabul ettim. Bir denemek istedim ve gerçekten bir işe yaradığını gördüm. Nasıl hissettiklerini biliyorum - her aşamasını.”

Asansöre binerlerken dudaklarını bir an sıkıca birbirine bastırdı. Gülümsemesi çoktan solmuştu. “Katlanabiliyorum, çünkü yardım edebileceğimi biliyorum, bir nebze olsun. Danışmanın bir polis olması gerçekten daha farklı oluyor. Ve son birkaç ayda fark ettim ki danışman aynı acıyı yaşamış bir polisse fark daha da büyük oluyor. Siz hiç ailenizden birini kaybettiniz mi Teğmen?”

Eve’in gözlerinin önüne birden, küçük ve örselenmiş bir çocuk olarak bir köşesine kıvrıldığı pis ve loş oda; bir adamın kanlar içindeki

bedeni geldi. “Ailem yok.”

Dördüncü katta asansörden inerken Clooney’nin tek söyleyebildiği, “Şey.” oldu.

Kadın neler olduğunu hemen anlayacaktı. Hepsi farkındaydı. Bir polis eşi kapıyı açtığı anda anlardı. Bazen sarf edilen kelimeler ve söyleniş şekilleri biraz değişiklik gösterirdi ama hiçbirinin anlamı yoktu. Kapı açıldığı andan itibaren yaşamlar geri dönüşü imkânsız şekilde değişiyordu.

Değişim başlamadan önce kapıyı çalma fırsatı bile bulamadılar.

Patsy Kohli abanoz renkli pürüzsüz bir teni ve kısacık kesilmiş siyah saçları olan güzel bir kadındı. Omzundan askılı bir ana kucağı takmış ve dışarı çıkmak üzere giyinmişti. Yanındaki oğlan sıkıca annesinin eline yapışmış durmadan zıplıyordu.

“Salıncağa gidelim! Salıncağa gidelim!”

Ama annesi olduğu yerde donakalmış, gözlerindeki neşe yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Diğer elini kaldırarak göğsünün üzerindeki bebeğe koydu. Bebeği kalbine doğru bastırıyordu.

“Taj.”

Roth güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Gözleri donuk mavi bir renkteydi ve oldukça soğukkanlı bakışları vardı. “Patsy. İçeri girsek daha iyi olur.”

“Taj.” Patsy olduğu yerden kımıldamadan ağır ağır başını sallıyordu. “Taj.”

“Hadi Patsy.” Clooney genç kadına yaklaşıp bir kolunu omzuna doladı. “Neden içeri girip oturmuyoruz?”

“Hayır. Hayır. Hayır.”

Küçük oğlan ağlamaya başlamıştı. Annesinin tepkisiz kolunu çekiştirirken kesik kesik çılgınlık atıyordu. Roth ve Eve küçük çocuğa

delice, yakıcı bir panik içinde bakıyorlardı.

Peabody aralarından geçerek küçük çocukla aynı seviyeye gelecek şekilde önünde diz çöktü.

“Selam dostum.”

Küçük oğlan, tombul yanaklarından kocaman yaşlar süzülmeyle devam ederken dokunaklı bir sesle, “Sallanmaya gidecektik,” dedi.

“Öyle mi? Teğmenim ben onu çıkarsam olur mu?”

“İyi fikir. Çok iyi fikir.” Eve’in midesi giderek yükselen ağlama sesleri arasında düğümlenmeye başlamıştı. “Bayan Kohli, izniniz olursa memurum oğlunuzu biraz dışarı çıkarsın. Sanırım böylesi daha iyi olur.”

“Chad.” Patsy başını aşağı doğru çevirerek adeta bir rüyadan sıyrılırmış gibi oğluna baktı. “Parka gidiyorduk. İki sokak aşağıda. Salıncaklara.”

“Ben onu götürürüm Bayan Kohli. Bizi merak etmeyin.” Peabody, Eve’i şaşkına çeviren bir rahatlıkla küçük oğlanı kaldırarak kucağına yerleştirdi. “Selam Chad, soyalı sosis sever misin?”

“Patsy, neden küçük kızını ben almıyorum?” Clooney ana kucağının askısını açarak bebeği çıkardı. Sonra Eve’in kanını donduracak şekilde onun kucağına bıraktı.

“Ah, Clooney dinle ben pek- ”

Ama Clooney çoktan Pasty’yi koltuğa doğru götürmeye başlamıştı. Eve de kucağında tuttuğu torba gibi şeyle kala- kalmıştı. Daha doğrusu torba olduğunu düşündüğü şeyle. Yüzünü buruşturarak aşağı baktığında ve merakla kendine bakan kocaman kara gözleri gördüğünde, avuçlarının terden sırlıslıkla olduğunu hissetti.

Ve bebek birden, “Agu,” dediğinde Eve, tüm boğazının bir anda kupkuru olduğunu fark etti.

Yardım için gözleriyle odayı taradı. Ama Clooney ve Roth çoktan Pasty'nin iki yanına oturmuştu. Clooney alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Oda küçüktü ve içi yaşam doluydu, ortadaki halıya saçılmış oyuncaklar ve bir de yoğun bir koku vardı. Hemen tanıyamadığı bir koku: Pudra, pastel boya ve şeker karışımı bir kokuydu. Çocuk kokusu.

Ama yerde, bir sandalyenin yanında özenle katlanmış çamaşırlarla dolu bir sepet gördü. Mükemmel diye düşünerek, ev yapımı bir bombayı tutan bir kadının göstereceği özenle bebeği sepetin içine bıraktı.

“Burada kal,” diye fısıldayarak küçük tüylü kafayı acemice pat patladı.

Ve tuttuğu nefesi bıraktı.

Arkasını tekrar odaya döndüğünde, Clooney'nin sıkıca elini tuttuğu kadının, büzülmüş bir halde ileri geri sallandığını gördü. Hiç ses çıkarmıyordu ama gözyaşları yanaklarından aşağı sel gibi akıyordu.

Eve ayakaltında olmamaya karar verdi. Destek grubu dul kadının her iki yanında dururken Clooney'nin çalışmasını izlemeye karar verdi. Aile bu, diye düşündü. Ne olursa olsun aile buydu. Ve bu gibi zamanlarda yararlı olabilecek tek şey de aileydi.

Acı odanın içine bir sis gibi çökmüştü. Eve, bu sisin dağılması için epey zaman geçmesi gerekeceğini biliyordu.

“Benim hatam. Benim hatam.” Kanepeye oturduğundan beri Patsy'nin ağzından dökülen ilk kelimeler bunlardı.

“Hayır.” Clooney, kafasını kaldırıp ona bakana kadar genç kadının elini sıktı. Clooney kurban ailelerinin göz teması kurmaya ihtiyaç duyduğunu bilirdi. Size inanmak, bir nebze olsun rahatlamak için söylediklerinizi gözlerinizin içinde görmeliydiler. “Elbette senin hatan

değil.”

“Ben olmasam asla orada çalışmazdı. Jilly doğduktan sonra işe dönmek istemedim. Evde çocuklarla kalmak istedim. Ama profesyonel anne maaşı o kadar azdı ki- ”

“Patsy, Taj senin evde çocuklarla kalmak istemene çok memnundu. Seninle ve çocuklarla gurur duyuyordu.”

“Ben asla Chad’e...” Elini Clooney’nin elinden çekerek, yüzünü ellerine gömdü. “Chad’e nasıl söylerim? Taj olmadan nasıl yaşayacağım? Nerede o?” Ellerini indirerek etrafına görmeyen gözlerle baktı. “Onu görmem gerek. Belki bir yanlışlık olmuştur.”

Eve devreye girme vaktinin geldiğini anlamıştı. “Çok üzgünüm Bayan Kohli, ama bir yanlışlık yok. Ben Teğmen Dallas. Soruşturmayı ben yönetiyorum.”

“Taj’ı gördünüz mü?” Patsy sendeleyerek ayağa kalktı. “Evet. Kaybınız için çok, çok üzgünüm. Başınız sağ olsun. Benimle konuşabilecek durumda mısınız Bayan Kohli? Bunu yapan kişiyi bulmama yardımcı olabilir misiniz?” Roth, “Teğmen Dallas,” diyerek söze girdi ama Patsy başını salladı.

“Hayır, hayır. Konuşmak istiyorum. Taj böyle yapmamı isterdi. Benim konuşmamı. Jilly nerede? Bebeğim nerede?”

“Ben, şey.” Eve yine sıkıştığını hissederek büyük çamaşır sepetini işaret etti.

“Ah,” Patsy yüzündeki yaşları silerek gülümsedi. “Öyle akıllıdır ki. Tam bir melek. Neredeyse hiç ağlamaz. Onu beşiğine koysam iyi olur.”

“Ben koyarım Patsy.” Clooney ayağa kalkmıştı. “Sen Teğmenle konuş.” Eve’e hüznü ve anlayış dolu gözlerle sessiz bir bakış fırlattı. “Taj da böyle yapmanı isterdi. Aramamızı istediğin birileri var mı? Kızkardeşini arayalım mı?”

“Evet.” Patsy derin bir nefes aldı. “Evet, lütfen Carla’yı arar mısınız?”

“Komutan Roth hemen arayacaktır, değil mi Komutan? Ben bebeği yatırıyım.”

Roth kasılarak dişlerini sıktı. Kadının rahatsız olduğunu görmek Eve’i şaşırtmamıştı. Clooney kibarca idareyi ele almıştı. Ve bu kadın astından emir almaktan hoşlanacak birine benzemiyordu.

Roth ayağa kalkarak, “Evet elbette,” dedi. Eve’e son bir uyarıcı bakış atarak yan odaya geçti.

“Taj’ın birliğinden misiniz?”

“Hayır, değilim.”

“Hayır, elbette değilsiniz.” Patsy şakaklarını ovmaya başlamıştı. “Cinayet masasından olmalısınız.” Tekrar dağılmak üzereydi. Dudaklarının arasından inlemeye benzer bir ses çıktı. Eve hayranlıkla kadının hâkimiyetini ve kendini toplamasını izledi. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Kocanız bu sabah eve dönmemişti. Endişelenmediniz mi?”

“Hayır.” Uzanarak kanepenin bir kolundan güç aldı ve arkasına yaslandı. “Kulüpten sonra merkeze gideceğini söylemişti. Bazen böyle yapar. Ve kapanıştan sonra biriyle buluşacaktı.”

“Kiminle?”

“Söylemedi, sadece kapanıştan sonra görmesi gerektiği biri olduğunu söyledi.”

“Ona zarar vermek isteyen biri var mıydı Bayan Kohli?”

Kadın Eve’e bakarak, “O bir polisti,” dedi. “Size zarar vermek isteyen biri var mı acaba Teğmen?”

Eve makul bir misilleme diye düşünerek başını salladı. “Belli birisi? Belki size bahsettiği biri?”

“Hayır, Taj evine iş getirmezdi. Sanırım bir gurur meselesiydi onun için. O konuların ailesine yanaşmasını bile istemezdi. Üzerinde çalıştığı davaları bile bilmem. Haklarında konuşmayı sevmezdi. Ama son dönemde biraz endişeliydi.”

Ellerini sıkıca kucağında kavuşturarak onlara baktı. Eve genç kadının parmağındaki alyansa baktığını fark etti. “Bir şeyin onu endişelendirdiğini fark ediyordum. Ona nesi olduğunu sordum ama beni geçiştirdi. Taj böyleydi işte.” Dudaklarına titrek bir gülümseme yayıldı. “O, ne bileyim, bazı insanlar bunun erkek tavrı olduğunu söyleyebilir ama Taj olduğu gibiydi işte. Bazı konularda biraz eski modaydı. Ama çok iyi bir adamdı. Harika bir babaydı. İşini çok severdi.”

Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı. “Görev sırasında ölmenin büyük bir onur olduğunu düşünürdü. Ama bu şekilde değil. Bu şekilde değil. Bunu ona yapan adam bu hakkını da elinden aldı. Onu benden ve çocuklarından aldı. Nasıl olabilir bu? Teğmen bu nasıl olabilir?”

Buna verebileceği bir cevabı olmadığından Eve’in tek yapabileceği yeni sorular sormaktı.

ikinci bolum

“Çok kötüydü.”

“Evet.” Eve arabayı çalıştırırken, Kohliler’in evinden üzerinde kalan ağırlıklardan kurtulmaya çalışıyordu. “Çocukları için kendini toparlayacak. Aciz bir tip değil.”

“Çocuklar harika. Ufak oğlan inanılmazdı. Bana bir soya sosisi, üç çikolatalı çubuk ve çikolatalı dondurma aldırdı.”

“Eminim kolunu tutup bükmek zorunda kalmıştır.” Peabody’nin yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. “Onun yaşında bir yeğenim var.”

“Senin her yaşta yeğenin var.”

“Aşağı yukarı.”

“Aile konusundaki engin tecrübelerine dayanarak cevap ver bana. Bir karı koca var. Oldukça yakın, güzel ve sağlam bir evlilikleri var. Çocukları var. Gayet zeki ve güçlü gibi görünen kadın, nasıl olur da kocasının işiyle ilgili hiçbir şey bilmez? işiyle, günlük rutiniyle ilgili şeyleri nasıl bilmez?” “Belki adam işini eve götürmekten hoşlanmıyor.”

Eve, “Boş versene,” diye mırıldandı. “Biriyle her gün bir arada yaşıyorsan, ne yaptığını, ne düşündüğünü, neyle uğraştığını bilirsin. Kadın Kohl’ nin bir konuda kaygılı olduğunu söyledi ama ne olduğunu bilmiyormuş. Adamı sıkıştırmamış bile.”

Eve kaşlarını çatarak başını salladı. Trafikte ilerlemeye devam ediyorlardı. “Buna hiç anlam veremiyorum.”

“Sen ve Roarke’ ın farklı bir dinamiğiniz var.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Şey,” Peabody gözlerini Eve’e dikti. “İkiniz de birbirinizin bir şey saklamasına izin vermezsiniz kibarcasıydı. İkinizden birine bir şeyler oluyorsa, diğeri kokuyu hemen alıyor, ikiniz de fazla meraklısınız ve diğerin elinden kaçıp kurtulmasına izin vermeyecek kadar inatçısınız. Mesela halam Miriam’ı ele alalım.”

“Mecbur muyuz?”

“Söylemek istediğim şey, Jim Enişte ile kırk seneyi aşkın süredir evliler. Eniştem her gün işe gider ve her akşam eve gelir. Dört çocukları ve sekiz, yok dokuz, torunları ve çok mutlu bir yaşamları var. Halam kocasının yılda ne kadar kazandığını bile bilmez. Eniştem ona yalnızca harçlığını verir-

Eve neredeyse öndeki Hızlı Taksinin tamponuna çarpacaktı. “Neyini verir?”

“Evet, işte dediğim gibi sizin farklı bir dinamiğiniz var. Her neyse, eniştem halama ev masrafları ve harcamalar için parasını verir. Halam ona gününün nasıl geçtiğini sorar, eniştem ‘iyiydi’ der ve iş konusu orada biter.” Peabody omzunu silkti. “Onlar gayet memnunar. Ama mesela kuzenim Freida-

“Ne demek istediğini anladım, Peabody.” Eve araç linkini açtı ve Adli Tıbbı aradı.

Doğrudan, otopsi odasındaki Morse’a bağlandı.

“Hâlâ üzerinde çalışıyorum, Dallas.” Morse’un yüzü hiç olmadığı kadar ciddi gözüküyordu. “Çok kötü durumda.”

“Biliyorum. Toksikoloji raporları gelmedi mi hâlâ?”

“Onları ilk olarak dosyaladım. Sisteminde yasadışı hiçbir şey yok. Ölümünden hemen önce çok az bira içmiş ve çerez atıştırmış. Görünüşe göre saldırıya uğradığında bira içiyormuş. Altı saat kadar önceki son

yemeğinde de tam buğday ekmeğiyle tavuk sandviçi ve makarna salatası yemiş. Kahve içmiş. Bu aşamada, sadece orospu çocuğunun teki onu parçalara ayırmaya karar verene kadar, kurbanın mükemmel bir sağlığa ve iyi bir fiziğe sahip olduğunu söyleyebilirim.”

“Tamam. Peki öldürücü darbe, kafatasına aldığı mı?”

“Sana hâlâ üzerinde çalıştığımı söylemedim mi?” Morse’un sesi çok sert çıkmıştı. Eve bir şey söyleyemeden önce, Morse koruyucu bir şekilde mühürlenmiş ve bileğine kadar kanla kaplı elini kaldırarak, “Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Şimdilik tek bildiğim saldırganın arkadan geldiği. İlk darbeyi kafasının arkasına almış. Yüzdeki kesikler kurbanın yüzünü cama çarptığını gösteriyor. Çenesine aldığı ikinci darbe onu yere sermiş. Sonra adi herif kafasını bir hindistancevizi gibi yarmaya karar vermiş. Kohli muhtemelen neler olduğunu hissetmeden önce ölmüştü. Diğer yaralar ölüm sorası açılmış. Henüz sayılarını belirlemedim.”

“İhtiyacım olanları söyledin zaten. Sıkıştırdığım için özür dilerim.”

“Hayır, benim hatamdı.” Morse derin bir nefes verdi. “Onu tanırdım Dallas, o yüzden benim için biraz kişisel. Çok iyi bir adamdı, çocuklarının hologram görüntülerini gösterip övünmeye bayılırdı. Buralarda gülen yüz görmeye çok alışık değildik.” Morse gözlerini kısarak Eve’e baktı. “Soruşturmanın sende olduğuna sevindim Dallas. Sende olduğunu bilmek kolaylaştırıyor. Mesai sonunda raporumu alırsın.”

Morse bağlantıyı kesti. Eve boş ekrana bakakalmıştı. “Popüler bir adammış” dedi Eve. “İyi bir adam, gururlu baba ve sevecen bir kocaya kimin böyle bir garezi olabilir ki? Sistemin bir polis katilini yakalamak için anında biraraya geleceğini bile bile, kim bir polisi kanlı bir lapa haline gelene kadar döver? Birisi bizim popüler polisten sağlam bir

şekilde nefret ediyormuş.”

“İçeri attığı biridir belki.”

Eve içeri attığın adamlarla ilgili endişelenmenin bir faydası olmadığını biliyordu. Ama onları hesaba katmadan da olmazdı. “Bir polis, bir şeyler içerken sırtını içeri attığı bir adama dönüyorsa kafasının ezilmesine davetiye çıkarıyordur Peabody, Kohli’nin bütün kayıtlarını çıkararak soruşturmayı biraz hızlandıralım. Taj Kohli’nin nasıl bir polis olduğunu görmek istiyorum.”

Eve merkeze vardığında, tam ofisine doğru dönerken bekleme alanındaki banktan bir kadın ayağa kalktı.

“Teğmen Dallas?”

“Evet.”

“Ben Rue MacLean. Taj’a olanları yeni haber aldım. Ben...” Ellerini havaya kaldırdı. “Roarke benimle konuşmak istediğinizi söylediğinde hemen gelmemin daha iyi olacağını düşündüm. Yardımcı olmak isterim.”

“Sağ olun. Bir dakika bekleyin. Peabody.” Yardımcısını kenara çekti. “Kayıt motorlarında Kohli’yi araştır sonra parasal kayıtlarını iste.”

“Teğmenim? Parasal kayıtları mı?”

“Doğru duydun. Herhangi bir engelle karşılaşırsan Elektronik Dedektiflik Bölümü’nden Feeney’i ara. Biraz da araştırma yap. Bölümünde kiminle içli dışlıymış öğren. İşi hakkında karısıyla konuşmuyormuş, belki başkasıyla konuşuyordur. Hobisi, başka uğraşları var mıymış öğren? Hangi davalara baktığını ya da hangileriyle

ilgilendiğini öğrenmek istiyorum. Mesai sonunda adamın tüm yaşamını masamda istiyorum.”

“Evet efendim.”

“Bayan MacLean? Sizi bir sorgu odasına almak istiyorum. Benim odam biraz sıkışık durumda.”

“Nasıl isterseniz. Tüm bu olaylara inanamıyorum. Tüm bunlar nasıl olabilir anlayamıyorum.”

“Konusacağız.” Eve kadını merkezin labirenti andıran koridorlarından sorgu odasına doğru götürürken, kayıt altında, diye düşündü. Kapıya vardıklarında, Rue’yu bir masa ve iki sandalyeden ibaret kutu misali odaya sokarken, “Bu görüşmeyi kaydetmek istiyorum,” dedi.

“Elbette. Ben yalnızca yardımcı olmak istiyorum.”

“Oturun lütfen.” Eve kayıt cihazını çalıştırdı. “Teğmen Eve Dallas, şahıs Rue MacLean görüşmesi. Bayan MacLean, Taj Kohli cinayeti hakkında kayıt altında işbirliği yapmayı kabul etti. Geldiğiniz için teşekkür ederim Bayan MacLean.”

“Yardımcı olacak ne söyleyebilirim bilemiyorum.”

“Taj Kohli’nin yarı zamanlı barmenlik yaptığı kulübün idarecisisiniz, değil mi?”

Eve kadının tam da Roarke’ın seçeceği tipte olduğunu düşündü. Kaliteli, gösterişli, tatlı. Pürüzsüz cildinde mücevher misali parlayan mor haleli gözleri şu anda endişe doluydu.

Zarif sayılabilecek narin yüz hatları, güçlü bir çene çizgisiyle belirginleşiyordu. Vücudunu saran ve müthiş bacaklarını gözler önüne seren mürdüm renkli etek ceket takımının içinde çok güzel ve bakımlı gözüküyordu.

Güneş ışığı rengindeki saçları, mutlak bir özgüven ve iyi bir kemik

yapısı gerektirecek şekilde sıkıca arkadan toplanmıştı.

“Evet, Araf ta. Kulübü dört senedir ben idare ediyorum.”

“Peki ondan önce?”

“Şehir merkezinde küçük bir kulüpte hostes olarak çalışıyordum. Ondan önce de dansçıydım. Gösteri dansçısı,” diye ekledi hafifçe gülümseyerek. “Sahneyi bırakıp, kıyafetlerimi üzerimde tutabileceğim şekilde idarecilik yapmak istediğime karar verdim. Roarke bana bu fırsatı önce Trends’te hostes olarak, sonra Araf ta müdür olarak verdi. Kocanız azmi takdir ediyor Teğmen.”

Kayıtta üzerine gidilmemesi gereken bir konuydu bu. “Araf ta idareci olarak sorumluluklarınız arasına, çalışanların işe alınması da giriyor mu?”

“Evet. Taj’ı işe ben aldım. Yarı zamanlı bir iş arıyordu. Karısı yeni doğum yapmış ve profesyonel annelik statüsü için başvurmuştu. Taj’ın biraz ekstra paraya ihtiyacı vardı, gece vardiyasında çalışmak onun için sorun teşkil etmiyordu ve mutlu bir evliliği olduğundan dansçılara sarkıntılık yapacak gibi değildi.”

“Araf ta işe girmek için tüm kriterler bunlardan mı ibaret?”

Rue elini kaldırarak, “Hayır, ama önemliler,” dedi. Parmağında tek bir yüzük vardı. Yılan gibi iç içe geçmiş üç taş ve etrafı gözleriyle aynı renkli taşlarla bezenmiş bir yüzüktü bu. “İçkilerin nasıl karıştırılacağını, nasıl servis edileceğini biliyordu. Bela çıkarma eğilimindekileri iyi teşhis ediyordu. Polis olduğunu bilmiyordum. Başvurusunda güvenlik işinde çalıştığını belirtmişti ve kontrol edildi.”

“Hangi şirkette çalışıyormuş?”

“Lenux. Şirketi aradım ve bölüm şefiyle konuştum - ya da bölüm şefi olduğunu söyleyen biriyle konuştum. Personel kaydını onayladılar. Daha fazla sorgulamam için bir neden yoktu ve sicili de temizdi. Ona

iki haftalık bir deneme süresi verdim, işinde iyi olduğunu gördükten sonra da bizimle çalışmaya başladı.”

“Kayıtlarınızda Lenux’un iletişim adresi var mı?”

“Evet.” Rue derin bir nefes verdi. “Numarayı zaten tekrar aradım. Ama bu kez karşıma numaranın kullanılmadığı söyleyen bir kayıt çıktı.”

“Yine de numarayı almak isterim. Kontrol etmemiz lazım.”

“Elbette.” Rue çantasına uzanarak bir ajanda çıkardı. “Bana neden polis olduğunu söylemedi anlamıyorum,” dedi. Bir taraftan da numarayı Eve’in cihazına tuşluyordu. “Belki de onu işe almayacağımı düşünüyordu. Ama mekânın sahibinin polis olduğunu düşünürsek-”

“O kulüp benim değil.”

“Evet, her neyse.” Rue omzunu silkerek cihazı Eve’e uzattı.

“Kapanış saatinden sonra da kulüpte kalmış. Bu standart bir uygulama mı?”

“Hayır, ama çok olağandışı da değil. Genelde vardiyadaki baş barmen ve güvenlik takımından birisi birlikte kapatırlar. Dün gece başgarson Taj’dı ve kayıtlarıma göre onunla birlikte kapatması gereken kişi Nester Vine’dı. Nester’e henüz ulaşamadım.”

“Siz her gece kulüpte misiniz?”

“Haftada beş gün. Pazar ve pazartesi günleri gitmiyorum. Dün gece iki buçuğa kadar kulüpte dim. Mekân kapanmak üzereydi ve kızlardan biri çok kötü bir gece geçiriyordu. Erkek arkadaş sorunu. Onu evine götürdüm ve bir süre teselli ettim, sonra kendi evime gittim.”

“Saat kaç sularındaydı bu?”

“Eve gidişim mi?” Rue kısa bir an gözlerini kapadı. “Uç buçuk, dörde çeyrek kala gibi sanırım.”

“O saate kadar birlikte olduğunuz kadının ismi?”

“Mitzi.” Rue derin bir nefes aldı. “Mitzi Treacher. Taj’ı son gördüğümde Teğmen, hayattaydı ve barın arkasında çalışıyordu.”

“Sadece kayıtlar için bazı şeyleri netleştirmeye çalışıyorum Bayan MacLean. Onu son gördüğünüzde Detektif Kohli’nin ruh halinde dikkatinizi çeken bir şeyler var mıydı?”

“İyi gözükiyordu. Dün gece pek konuşmadık. Birkaç kez soda almak için bara gittim. ‘İşler nasıl, yoğun bir gece ha!’ gibi şeyler konuştuk. Tanrım!” Gözlerini sıkıca kapadı. “İyi bir adamdı. Sessiz, düzenli. Molalarında hep karısını arayıp nasıl olduğunu sorardı.”

“Bardaki linki mi kullanırdı?”

“Hayır. Kişisel konuşmalar için iş hattının kullanılmasından hoşlanmıyoruz. Kendi cep linkini kullanırdı.”

“Dün gece de onu mu kullandı?”

“Bilmiyorum. Hep onu kullanırdı. Dün gece hiç dikkat etmedim. Hayır, bir dakika.” Bu kez gözlerini kapatarak bir an hatırlamaya çalıştı. “Arkadaki dinlenme odasında sandviç yiyordu. Odanın önünden geçiyordum. Kapı açıktı. Agucuk bugucuk gibi sesler çıkarıyordu. Bebekle konuşuyordu linkte,” dedi gözlerini açarak. “Hatırlıyorum, çünkü bu koca adamın küçük bir alete doğru bebek sesleri çıkarması çok sevimli gelmişti. Önemli mi bu?”

“Sadece kontrol ediyorum.” Eve kurbanın üzerinde ya da yakınlarında bir cep linki olmadığını hatırladı. “Dün gece ya da başka bir gece, özellikle o çalışırken gelen birini hatırlıyor musunuz? Tanıdığı, barda birlikte takıldığı bir kişi?”

“Hayır. Müdavimlerimiz var elbette. Haftanın birçok gecesı düzenli gelenler oluyor. Taj herkesin ne içtiğini bilirdi. Müşteriler de bundan çok hoşlanırdı.”

“Orada çalışanlardan özellikle yakın olduğu kimse var mıydı?”

“Çok içli dışlı olduğu biri yoktu. Dediğim gibi sessiz bir adamdı. Canayakındı ama belli bir mesafe de koyardı. Tam bir barmen gibi. İzler ve dinlerdi.”

“Barın arkasında metal bir sopa tutuyor muydunuz?”

Rue hızla, “Evet, ama yasal,” dedi sonra rengi solmaya başladı. “Yoksa onunla mı- ”

“Taj hiç onu kullandı mı ya da kullanma tehdidinde bulundu mu?”

“Hiç kullanmadı.” Elini göğsünün üst kısımlarında uzun dairesel hareketlerle gezdirmeye başlamıştı. “Sanırım bir-iki kez çıkarıp sallaması gerekmişti. Caydırıcı olarak barın üzerine vurmuştu birkaç kez. Bu hareket yeterince caydırıcı oluyordu zaten, özellikle de onun boyutlarında bir adam yaptığında. Araf yüksek kaliteli bir kulüptür. Pek sorunla karşılaşmayız. Temiz bir kulüp işletiyorum Teğmen. Roarke daha azına izin vermez zaten.”

Soruşturma ön raporu basit ve anlaşılırdı ama Eve’e göre yetersizdi. Elindeki bilgilere baktı. Ağır bir cisimle ölene kadar ve öldükten sonra da dövülen bir polis. Cinayetdeki şiddet ölçüsü Zeus ya da başka bir kimyasalın etkisinde olan bir bağımlıyı işaret ediyordu. Olayı soygun gibi göstermek için baştan savma bir girişim, kayıp bir cep linki ve geride bırakılmış otuz tane gümüş kredi.

Görünüşe göre kurban aile gelirini arttırmak için ek bir işte çalışıyordu, hizmet kaydında ne bir kınama ne de övgü vardı. Tüm iş arkadaşları ondan hoşlanıyor ve ailesi tarafından çok seviliyordu. Eve’in şimdiye kadar öğrendiği kadarıyla gelirinin ötesinde yaşama, evlilik dışı ilişkilerde bulunma ya da ölümüne sebep olabilecek zorlu

bir dava gibi bir şey söz konusu değildi.

Görünüşte olaylar yalnızca kötü şans gibi gözüküyordu. Ama Eve işlerin görüldüğü gibi olmadığına bahse girerdi.

Eve bilgisayar ekranında Kohli'nin kimlik fotoğrafını açarak incelemeye başladı Gururlu bakışları olan iri yapılı bir adamdı. Sert bir çene, geniş omuzlar.

“Biri seni ortadan kaldırmak istedi, Kohli. Kimi kızdırdın böyle?”

Yaslandığı sandalyeden doğrularak ekrana yaklaştı. “Bilgisayar, olasılık hesabı. Açık dava dosyasında, ölüm nedeni ve Adli Tıp raporunu, yetkilinin kurbanı dair raporunu göz önüne al. Kurban Kohli'nin kendine saldırıyı tanıyor olma olasılığı nedir?”

Araştırılıyor...

Girilen bilgiler ve dava sorumlusunun raporuna göre kurban Kohli'nin saldırganı tanıyor olma olasılığı yüzde doksan üç nokta dört.

“Evet, Pekâlâ benim için yeterince iyi,” Masaya doğru uzanarak ellerini saçlarının arasına soktu. “Polisler kimi tanır? Diğer polisleri, muhbirleri, kötü adamları. Barmenler kimi tanır?” Kesik bir kahkaha attı. “Lanet olasıca herkesi. Bu sabahki görüşmende hangisiydin acaba Dedektif?”

“Teğmenim?” Peabody kafasını kapının aralığından uzatmıştı. “Kohli'nin son davası elimde. Elindeki dava için gerekenlerden başka bir dosya talep ettiğine dair bir kayıt yok. Parasal kayıtlarına da baktım. Her şey ortak gözüküyor, o yüzden incelemek için resmi izne ya da karısının onayına ihtiyacımız var.”

“Ben hallederim onu. Peki kapsamlı hizmet sicil kaydı?”

“Elimde. Gözüme çarpan bir şey olmadı. Yaklaşık altı ay kadar önce büyük bir baskın yapan ekipteymiş. Ricker diye birine baskın düzenlenmiş.”

“Max Ricker mı?”

“Evet. Kohli takım zincirinde sonlardaymış, genelde ayak işleri ve angaryalarda görevliymiş. Tutuklamaları o değil Teğmen Mills ve Dedektif Martinez yapmış. Uyuşturucu deposunu Ricker’a bağlamışlar, hakkında soruşturma açılmış ama Ricker bir şekilde yakasını kurtarmayı başarmış. Yine de örgütten altı kişiyi yakalamışlar.”

“Ricker cilasına kan sıçratıp da manikürünü bozacak bir tip değil. Ama polis bile olsa infazını istediği biri varsa, parayla adam tutmaktan çekinmez.”

Bu düşünce Eve’i heyecanlandırmıştı. “Bak bakalım Kohli şahitlik yapmış mı? Bana kalırsa dava mahkemeye gitmeden önce her şey Ricker’ın suçlanamayacağı şekilde teknik açıdan halledilmişti zaten. Kohli’nin baskındaki durumuna bak. Yüzbaşı Roth’la konuş, eğer sana güçlük çıkarırsa bana yönlendir. Ben komutanın yanına gidiyorum.”

★ ★

Eve soruşturmasının durumunu rapor ederken Komutan Whitney camın önünde duruyordu. İri ellerini arkasında kavuşturmuş, camdan dışarıdaki hava trafiğini izliyordu.

Son model bir Bulut Atar, tüm trafik kurallarını ihlal ederek ve Whitney’in genç pilotun göz rengini görebileceği kadar camın yakınından geçti.

Çok cesurca, diye düşündü Whitney ve hava devriyesinin yüksek sirenlerini duyduğunda ise aptalca, diye ekledi.

Yakalandın işte, diye düşündü. Kanunları uygulamak her zaman böyle kolay olmalıydı işte.

Whitney arkasında duran Eve’in sustuğunu fark edince döndü. Yüzü

esmer ve genişti, kısacık asker tıraşlı saçları yeni yeni kırışmaya başlıyordu. Soğukkanlı ve ciddi bakışlara sahip bir adamdı ve kariyerinin ilk yarısını sokaklarda geçirmişti. İkinci yarısını masa başında idarecilikle geçiriyor olmasına rağmen hâlâ silah çekmenin ne olduğunu hatırlıyordu.

“Raporun üzerine yorum yapmadan önce Teğmen, 128. Birimden Yüzbaşı Roth’la bazı görüşmelerim olduğunu söylemek istiyorum. Yüzbaşı, Kohli davasının kendi birimine devredilmesi konusunda resmi talepte bulundu.”

“Evet efendim. Böyle bir talepte bulunacağını söylemişti.”

“Bu talep konusunda senin fikrin?”

“Gayet anlaşılır bir talep. Ve duygusal.”

“Anlaşıldı.” Bir an başını hafifçe eğerek bekledi. ‘Yüzbaşı Roth’un talebini kabul etme niyetim olup olmadığını sormuyorsun?’

“Efendim bu talebi kabul etmeniz için stratejik açıdan bir gerekçe yok ve davayı Yüzbaşı Roth’a devretmeye karar vermiş olsaydınız, raporumu dinlemeden önce bana söylerdiniz.”

Whitney dudaklarını birbirine kenetleyerek tekrar pencereye döndü. “Her iki boyutu da doğru. Davaya sen devam ediyorsun. Yalnız Teğmen bu gerçekten de duygusal bir dava. Yüzbaşı Roth’un birliği için ve NYPGT’deki her polis için öyle. Her birimiz riskleri biliyor da olsak, içimizden birini kaybettiğimizde bu hepimiz için zordur. Ancak elimizdeki cinayetin doğası işleri farklı bir boyuta taşıyor. Aşırı şiddet kullanımı profesyonel bir infaz olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Hayır efendim, gelmiyor. Ama o açıyı göz önünde tutuyorum. Eğer Ricker işin içindeyse kiraladığı kişi aşırı şiddet kullanma talimatı almış olabilir. Komutanım, henüz Kohli’nin nasıl bir polis olduğunu bilmiyorum. Kendini Ricker’ın bir maşası karşısında böyle savunmasız

bir pozisyonda bırakacak kadar aptal ya da kibirli olup olmadığını bilmiyorum. Peabody dedektifin kayıtlarını ve davalarını inceliyor. Kimlerle yakındı, muhbirleri kimdi, Ricker soruşturmasında ve davasında ne durumdaydı öğrenmem lazım.”

“Ricker’ın arkasında olduğuna inandığımız ilk polis cinayeti değil bu. Ama genelde bu kadar dikkat çekici şekilde çalışmaz.”

“Bu olayda kişisel olan bir şey var efendim. Kohli’ye karşı mı polislere karşı mı bilmiyorum ama oldukça kişisel olduğuna eminim. Kulübün sahibi Roarke,” diye ekledi.

“Evet, haberim var.” Arkasına dönerek Eve’e baktı ve masasına doğru ilerledi. “Her şekilde kişisel değil mi Teğmen?”

“Kulüp personeli ve müşterileri hakkında bilgi edinmemiz daha kolay ve çabuk olacak, idarecisi gönüllü olarak görüşmeye geldi. Kohli’nin NYPGT çalışanı olduğunu saklaması acaba iş üzerinde miydi diye düşündürüyor beni. Kimliğini özellikle gizledi ve kendini farklı bir işte çalışıyormuş gibi gösterecek kadar ileri gitti. Bir dava için bunu yaptığını gösteren herhangi bir kayıt yok, yani gayri resmi olması gerek.

“Detektif Kohli’nin kimliğini gizleyerek Araf ta çalışmasını gerektirecek resmi ya da gayri resmi bir soruşturmada haberim yok. Ama konuyu Yüzbaşı Roth ile görüşeceğiz.” Eve itiraz etme fırsatı bulamadan elini kaldırdı. “Eğer bu soru senden ziyade benden gelirse işler daha sorunsuz yürür Dallas. Bırakalım biraz sorunsuz olsun.”

“Evet, efendim.” Ama dişlerini sıkıyordu. “Kohli’nin parasal hesaplarını incelemek için resmi bir izne ihtiyacım var. Eşiyile ortak hesapları var. Şu noktada Bayan Kohli’yi bu konuda rahatsız etmek istemiyorum.”

Whitney, “Ya da hesapları incelemeyen önce kadını haberdar etmek

istemiyorsun,” diye ekledi. Ellerini geniş bir açıyla masasının üzerine koydu. “Rüşvet aldığını mı düşünüyorsun?”

“Bu ihtimali elemek istiyorum efendim.”

Whitney, “Ele o halde,” diye emretti. “Ve sessizce yap bunu. Ben sana iznini vereceğim. Sen de bana o polis katilini getireceksin.”

★ ★

Eve günün geri kalanını Kohli’nin kayıtlarının üzerinden geçerek, davalarını inceleyerek adamı tanımaya, nasıl bir polis olduğunu anlamaya çalışarak geçirdi.

Gördüğü şey istikrarlı bir şekilde işine devam eden, belki hafifçe potansiyelinin altında kalan, ortalama bir polis memuruydu. Nadiren nöbet kaçırdığı gibi fazla mesaiye de nadiren kalıyordu.

Hiçbir zaman yoğun teste tabi tutulmamıştı, çünkü silahını hiçbir zaman aşırı güç kullanmak için çekmemişti. Yine de çok sayıda davayı kapatmış ya da kapanışına katkı sağlamıştı. Kapattığı ve devam eden davalarındaki raporları yerinde, özenle yazılmış ve ayrıntılıydı.

Eve karşısındaki adamın kitaptaki kurallara uyan, işini yapan sonra akşam olduğunda evine gidip geçirdiği günü aklından çıkaran biri olduğunu düşündü.

Ama nasıl? diye merak etti. Birisi böyle bir şeyi nasıl başarabilir ki?

Ordudaki kayıtları da benzerdi. Sorun da yoktu, övgü de. Yirmi iki yaşında orduya girmiş, ikisi askeri polis birliğinde olmak üzere altı sene hizmet etmişti.

Her şey tam olması gerektiği gibiydi. Eve’e göre inanılmaz normal bir yaşamdı. Gereğinden fazla mükemmel.

Araf ta çalışan Neşter Vine’la link bağlantısı kurmaya çalışırken

karşısına bitkin görünürlü karısı çıktı. Kadın Eve'e kocasının önceki gece mesaisi bitmeden sancılar içinde eve gelişini anlattı. Kendisi de sabahın üçünde gittikleri ve kocasının apandisit teşhisiyle yatırıldığı hastaneden yeni dönüyordu.

Kadının ifadesi doğrulanmaya gayet açıktı. Eve'in Bayan Vine'dan alabildiği tek ipucu Nancie adında bir striptizciyle temasa geçebileceği olmuştu. Söylediğine göre, Kohli Vince'i eve gönderdikten sonra mekânda bu kadın kalmıştı.

Eve yine de hastaneyi arayarak o sabahın erken saatlerinde Neşter Vine adında birinin gerçekten de acil servise geldiğini ve apandisit ameliyatı için yatırıldığını doğruladı.

Eve görüşecekleri listesinde Nester'ın üzerini çizip, striptizciyi eklemeye karar verdi.

Teğmen Mills ve Dedektif Martinez aramalarına dönmemişti. Alabildiği tek cevap görevde oldukları ve müsait olmadıklarıydı. ikisine de birer mesaj bıraktıktan sonra dosyalarını topladı ve eve gitmek üzere hazırlanmaya başladı.

Akşamleyin Kohli'nin parasal kayıtlarını iyice inceleyecekti.

Peabody'yi küçük bölümünde evrak işlerinin arasına gömülmüş halde buldu.

"Kalanını yarına bırak. Evine git."

"Gerçekten mi?" Peabody yüzü aydınlanarak bilek ünitesine baktı. "Tam vaktinde. Charles'la saat sekizde randevum var. Şimdi gidip süslenmek için vaktim olacak."

Eve cevap olarak homurdandığında Peabody sırtıttı. "İki erkekle aynı anda oynaşmanın sıkıntısı nedir biliyor musun?"

"McNab'i erkekten mi sayıyorsun yani?"

"İnan, iyi günündeyse Charles'a çok hoş bir rakip olabiliyor. Her

neyse, ikisini birden görmenin sıkıntısı ne biliyor musun?”

“Hayır, Peabody, ikisiyle birden görüşmenin yarattığı sıkıntı nedir?”

“Hiç!”

Peabody şen bir kahkaha atarak çantasını aldı ve masasından kalktı. “Yarın görüşürüz.”

Eve başını salladı. Tek bir erkekle uğraşmanın bile yeterince zahmetli olduğunu düşündü. Ve bu polis merkezinden bir an evvel çıkmayı başarabilirse belki bir kez olsun ondan önce eve gitmeyi başarabilirdi.

Kendini denemek için aklını dava dosyalarından uzaklaştırmaya çalıştı. Zaten trafik zihnini tamamen dolduracak kadar berbattı ve her yanı sarmış hareketli reklam panoları bahar modasından, son model spor arabalarına kadar her konuda dikkat çekici, abartılı reklamlarla doluydu.

Hareketli ekranlarda tanıdık bir yüz gördüğünde neredeyse bir seyyar satıcıya yandan çarpıyordu.

Mavis Freestone, 34. Cadde üzerinde dik dik şekillendirilmiş alev rengi saçlarıyla salınıyordu. Üzerindeki meneviş mavisi kıyafetle hurdaların üzerinde şuh bir şekilde ilerliyordu. Her hareketiyle saçları kıızıldan altın rengine veya göz alıcı bir yeşile dönüyordu.

Eve’in yüzüne sersem bir gülümseme yayıldı. Tam Mavis’e göre bir şey bu, diye düşündü.

“Tanrı aşkına, bu Mavis. Şuna bak? Yürü be!”

Mavis gerçekten uzun bir yol kat etmişti. En yakın arkadaşı bir zamanlar bizzat hapse attığı sokak dolandırıcısından, üçüncü sınıf gece

kulüplerinin şarkıcısına ve şimdi de gerçek bir müzik yıldızına dönüşmüştü.

Kelimenin en geniş anlamıyla müzik, diye düşündü Eve.

Mavis'i arayıp şu anda neye baktığını söylemek amacıyla araç linkine uzandığı sırada özel cep linkinin çaldığını duydu.

Arkasından kaba bir şekilde kornaya basan bir sürü sabırsız sürücüyü rağmen, gözlerini reklam panosundan alamıyordu. Linki açarak, "Evet," dedi. "Dallas."

"Selam Dallas."

"Webster." Birden Eve'in omuzları gerilmişti. Don Webster'ı özel hayatından tanıyor olabilirdi ama hiçbir polis İç İşleri'nden aranmaktan hoşlanmazdı. "Neden beni özel linkimden arıyorsun? İç İşleri'nin resmi kanalları kullanması gerekir."

"Seninle konuşmak istiyordum. Birkaç dakikan var mı?"

"Konuşuyorsun ya!"

"Yüz yüze."

"Neden?"

"Hadi Dallas. En fazla on dakika."

"Eve gidiyorum. Yarın ara."

Webster, "On dakika," diye yineledi. "Sizin evin oradaki parkta buluşalım."

"İç İşleri ile alakalı bir mesele mi bu?"

"Konuşuruz." Adamin yüzüne yayılan muzaffer gülümseme Eve'in şüphelerini daha da arttırdı. "Seninle orada buluşuruz. Hemen arkandayım."

Eve gözlerini kısarak dikiz aynasından baktığında, adamin söylediğinde ciddi olduğunu gördü. Hiçbir şey söylemeden bağlantıyı kesti.

Kendi evinin kapısında durmadan bir iki blok aşağıya gitti - sonra en uygun park noktasını bulduğunu düşündüğünde kenara çekti.

Webster'ın arabasını öylece ilk bulduğu yere ve iki araba yeri işgal edecek şekilde çekmesi Eve'i şaşırtmadı. Adam, akşam yürüyüşüne çıkmış sık bir çiftin ve aynı ölçüde stil sahibi üç Afgan tazılarının kibirli bakışlarına da aldırmadı. GÖREVDE ışığını yakarak arabadan uzaklaştı.

Webster'ın gülümsemesi her zaman en pratik silahıydı ve adam şu anda da açık mavi renkli gözlerine dostça bir ifade yerleştirmiş halde bu silahı kullanmaktan çekinmiyordu. Yüzü ince ve keskin hatlıydı ve muhtemelen yaşlandıkça daha bilge bir görüntü kazanacaktı. Koyu kahverengi saçları hafif dalgalıydı ve hoş bir kesimi vardı.

“Epey sınıf atlamışsın, Dallas. Burası inanılmaz bir muhit.”

“Evet, ayda bir tüm mahalle toplanıyoruz ve çılgınca parti veriyoruz. Ne istiyorsun, Webster?”

Üstünkörü, “Nasıl gidiyor?” diye sorarak baharın tazeliğini taşımaya başlayan ağaçlara doğru ilerledi.

Eve öfkesini bastırmaya çalışarak ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve Webster'a yetiştı. “İyi gidiyor. Senden ne haber?”

“Bir şikâyetim yok. Güzel bir akşam. New York'ta bahar bir başka oluyor.”

“Ya, evet. Peki şu Yankees'in durumuna ne diyorsun? Tamam mı? Artık kısa sohbetimiz bitti mi? Ne istiyorsun?”

“Sohbet konusunda hiçbir zaman iyi değilsindir zaten.” Webster onu yatağa atmayı başardığı ilk ve tek seferi hatırladı; o zaman da hiç konuşmamışlardı. “Neden oturacak bir bank bulmuyoruz? Dediğim gibi çok hoş bir akşam.”

“Oturmak falan istemiyorum. Soyalı sandviç de istemiyorum,

havadan bahsetmek de. Sadece evime gitmek istiyorum. Yani söyleyeceğin ilginç bir şeyin yoksa yapacağım şey de bu.”

Eve arkasını döndü ve üç adım ilerledi.

“Kohli davasını sana vermişler.”

“Doğru.” Eve ona dönmüştü. İç alarm sisteminde kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. “İç İşleri’nin bu konuyla ilgisi ne?”

“İç İşleri’nin bir ilgisi olduğunu söylemedim. Bir polis öldürüldüğünde yaptığımız normal soruşturma yalnızca.”

“Normal soruşturmada, dava yetkilisiyle mesai saatleri dışında gizli bir buluşmayı olmaz.”

Webster tek elini kaldırarak, “Hey, biz eski dostuz,” dedi. “Akademiden beri tanıyoruz birbirimizi. Böylesi daha uygun olur diye düşündüm.”

Eve gözlerini adamın gözlerinden hiç ayırmadan ona doğru ilerledi ve tam önünde durdu. “Sakın beni aptal yerine koyma Webster. İç İşleri benim soruşturmamla neden ilgileniyor?”

“Bak, ön raporu gördüm. Zor bir dava bu. Emniyet Birliği için, birimi için, ailesi için.”

Eve’in beyninde bir şeyler işlemeye başladı. “Kohli’yi tanır mıydın?”

“Pek sayılmaz.” Webster’ın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Hafif buruk bir gülümsemeydi. “Çoğu dedektif İç İşleri’nden birileriyle sosyalleşmekten pek hoşlanmıyor. Yani kanunsuz bir polis gördüğümüzde hepinizin kaşlarını çatması ama onları yakalamaya çalışanlardan da uzak kalmayı tercih etmeniz cidden tuhaf.”

“Kohli’nin kanunsuz bir şeylere bulaştığını mı söylüyorsun?”

“Kesinlikle öyle bir şey söylemiyorum. Üstelik devam eden bir soruşturmayı seninle tartışma yetkim yok, yani bir soruşturma açılsaydı

bile.”

“Saçmalıyorsun Webster. Külahıma anlat. Elimde ölü bir polis var. Eğer bir işlere bulaşmışsa bilmem gerek.”

“İç İşleri yetkisinde olan bir şeyi seninle tartışamam Dallas. Yalnızca Kohli’nin parasal kayıtlarını sorguladığını fark ettim.”

Eve öfkeden patlamak üzere olduğunu hissederek bir an bekledi. “Bir cinayet soruşturmasını seninle tartışamam. Ve acaba neden soruşturmanın sıradan bir prosedürü Sıçan Birliğinin dikkatini çekti?”

“İşte şimdi beni kızdırmaya çalışıyorsun.” Webster soğukkanlılığını koruyarak omzunu silkti. “Ben yalnızca gayri resmi ve dostça bir tavırla sana bu soruşturmanın sessizce ve bir an evvel sonlanmasının tüm birliğin hayrına olacağı konusunda uyarıda bulunuyorum.”

“Ricker, Kohli’yi besliyor muydu?”

Bu kez Webster’ın yanağında bir kas seğirdi ama konuşmaya başladığında sesi gayet netti. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dedektif Kohli’nin parasal kayıtlarını incelemek zaman kaybı Dallas ve ailesini üzecek. Adam görev başında ölmedi.”

“Bir adam öldürülünceye kadar dövüldü. Bir polis. Bir kadın dul kaldı. İki çocuk babasını kaybetti. Ve görev başında olmadığı için daha mı az önem taşıyor bunlar?”

“Hayır.” Webster mahcup olmuş gibi gözükecek duyarlılığa ya da zekâyâ sahipti. Sonra bakışlarını çevirdi. “Hayır ama sonuç değişmiyor. Sana söylediğim şeyler değişmiyor.”

“Bana işimi nasıl yapacağımı öğretmeye kalkma Webster. Bir cinayet soruşturmasını nasıl yürüteceğimi anlatma bana. Polislikten vazgeçen sensin, ben değil.”

“Dallas.” Webster, Eve’in arkasından gelmiş, arabaya varmadan ona yetişmişti. Onu kolundan yakaladı ve kendine doğru çevirdi. Bir

tarafından da bu hareketi yüzünden Eve'in gazabına uğrayacağını bildiğinden hafifçe sinmişti.

Bunun yerine genç kadının sert, boş ve buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. "Ellerini çek üzerimden. Hemen."

Webster söylenene uydu ve ellerini cebine soktu. "Yalnızca İç İşleri'nin bu işin sessizce kapanmasını istediğini anlatmaya çalışıyorum."

"Peki, İç İşleri'nin ne istediğinin umurumda olduğunu nereden çıkardın? Detektif Taj Kohli'nin ölümüyle ilgili soruşturamaya yardım edecek bir şeyin varsa, benimle iletişim kur ama resmi kanallarla. Bir daha beni sakın takip etme Webster. Asla."

Eve aracına binerek bir süre trafiğin müsait olmasını bekledi ve U dönüşü yaparak uzaklaştı.

Webster onun uzaklaşmasını ve artık içinde yaşadığı dünyanın kapılarından girmesini izledi. Uç derin nefes aldı, işe yaramadığını görünce arabanın lastiğine bir tekme savurdu.

Yaptığı şeyden nefret ediyordu. Dahası Eve'i hâlâ unutamamış olmaktan nefret ediyordu.

Ucuncu Bolum

Eve bahçeye girmiş, Roarke'ın yuva - ikisinin yuvası - haline getirdiği büyük taş eve doğru arabasını sürerken sinirden kuduruyordu.

İşi eve getirmemek buraya kadarmış, diye düşündü. İşin seni evin eşliğine kadar takip ediyorsa ne halt edebilirsin ki? Webster bir şeyin peşindeydi - ki bu ortada bir şeyler olduğunu gösteriyordu; İç İşleri'nin karışmış olduğu bir şeyler.

Şimdi kendini sakinleştirmesi ve Webster tarafından yönlendirilmeye çalışmasının sınırını bastırması gerekti. Adamın aslında kendine ne anlatmaya çalıştığını çözmesi daha önemliydi. Daha önemlisi kendine anlatmama konusunda bu kadar dikkatli davrandığı şeyin ne olduğunu bulmalıydı.

Arabayı evin merdivenlerinin önüne bıraktı, arabasının orda kalması daha çok hoşuna gidiyordu, çünkü bu durum Roarke'ın uşağı, sonsuz gıcık Summerset'in hoşuna gitmiyordu.

İçinde dosyalar olan çantasını aldı ve tam merdivenlerden çıkarken yarı yolda durdu. Kendini zorlayarak uzun, derin ve tazeleyici bir nefes verdi, geri dönerek olduğu yere oturdu.

Yeni bir şeyler denemenin vakti geldi, diye karar verdi. Oturup bu tatlı bahar akşamının keyfini çıkaracaktı. Bahçenin her yerini kaplayan, yeni çiçeklenmeye başlamış ağaçların ve yeşilliğin sadeliğini izleyecekti. Artık bir seneden uzun bir süredir burada yaşıyordu ama nadiren, çok nadiren durup bu güzelliğin keyfini çıkaracak vakit yaratıyordu. Roarke'ın yarattığı şeyi ve yaratma stilini layıkıyla takdir

etme vakti gelmişti.

Ev ek binaları, küçük kulecikleri, göz alıcı genişlikteki camlarıyla zevk, servet ve şık bir konfor abidesiydi. Sanat eserleri, antikalar ve bir adamın rahatı ve keyfi için her türlü eşyayla dolu, sayılamayacak kadar oda vardı bu evde.

Fakat evin etrafındaki arazi tamamen farklı bir boyuttaydı. Roarke kendi alanına ihtiyaç duyan, bu alanı talep eden ve yaratan bir adamdı. Aynı zamanda kendi mevsiminde açan ve solan bir çiçeğin basit çekiciliğini takdir edebiliyordu.

Tüm bahçeyi bu çiçeklerle, her ikisinden de daha uzun yaşayacak ağaçlarla, her yanı kaplayan çalılıklarla donatmıştı. Tüm bunları yüksek taş duvarlar, demir parmaklı kapılar ve çok katı bir güvenlikle kapatmış, şehri dışarıda bırakmıştı.

Ama şehir hemen yanı başlarındaydı. Aç ve huzursuz bir köpek gibi eşiklerden burnunu sokmaya çalışıyordu.

Böyle de olması gerekiyordu belki. Roarke'in kişiliğinin bir gereği idi bu. Ve kendinin.

Roarke Dublin'in dar arka sokaklarında büyümüş ve hayatta kalmak için yapılması gereken her şeyi yapmıştı. Eve ise kendi kayıp çocukluğunu hatırlamıyordu ama neler olduğuna, kaçmak için neler yaptığına dair küçük anılar, bugün olduğu kadını takibe devam ediyordu.

Roarke'in geçmişe karşı takındığı kalkan, sahip olduğu para, güç ve kontroldü. Eve'inki ise rozetiydi, ikisinin de kalkanlarını korumak için yapamayacağı, yapmadıkları çok az şey vardı. Ama her nasılsa birlikte olduklarında... normaliz, diye karar verdi. Evlenmişler ve birlikte bir yuva kurmuşlardı.

Geçirdiği günün çirkinliği Eve'in kalbini ezerken, o yuvanın

merdivenlerinde oturup, hafif esintide salınan çiçekleri izleyebilmesinin ve Roarke'ı beklemesinin nedeni buydu işte.

Eve uzun, siyah aracın sessizce eve doğru ilerlemesini bekledi. Roarke arabanın arka tarafından indi ve şoförüyle bir şeyler konuştu. Eve bekliyordu. Siyah araba uzaklaşırken Roarke gözlerini o kendine has tarzıyla karısının gözlerine dikmiş, ona doğru yürüyordu. Eve kimsenin kendine onun gibi baktığını hatırlamıyordu. Sanki ondan başka hiçbir şey, hiç kimse yokmuş gibi hissettiren bir bakıştı bu.

Roarke ne kadar sık yapıyor olursa olsun bu uzun, sadece ona odaklanmış bakış Eve'in kalbinin hızla çarpmaya başlamasına neden oluyordu.

Roarke gelerek yanına oturdu. Evrak çantasını kenara koyduktan sonra tıpkı Eve gibi basamaklarda arkasına yaslandı. Eve, "Selam," dedi.

"Selam. Çok hoş bir akşam."

"Evet. Çiçekler de çok güzel gözüküyor."

"Evet, çok güzel gözüküyorlar. Baharla yaşam yeniden canlanıyor. Tamam, klişe bir laf ama çoğu klişe gibi doğru." Elini uzatarak Eve'in saçlarını okşamaya başladı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Hiçbir şey."

"Kesinlikle. Ve bu tamamen karakterinin dışında bir şey sevgilim."

"Deney yapıyorum." Çiziklerle dolu botlarını birbirine doladı. "İşimi iş yerinde bırakabilir miyim ona bakıyorum."

"Peki nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil." Başı arkaya yaslanmış halde gözlerini kapadı ve olanları hatırlamaya çalıştı. "Aslında eve doğru yola çıktığımda oldukça iyi gidiyordum. Mavis'in reklam panolarını gördüm."

"Ah, evet. Oldukça gösterişliler."

“Bana hiç bahsetmemiştin.”

“Daha bugün başladılar. Eve gelirken göreceğini ve hoş bir sürpriz olacağını düşündüm.”

“Öyleydi.” Görüntüleri hatırlayınca Eve’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Neredeyse birine çarpıyordum. Aracın içinde durmuş öylece sırtarak onu aramayı düşünüyordum ki linkim çaldı.”

“Yani araya iş girdi.”

“Sayılır. Arayan Webster’di.” Eve, yüzündeki gülümseme solmuş ve kaşları çatılmış halde ağaçlara doğru baktığı için Roarke’in hafifçe gerildiğini fark etmedi. “İç İşleri’nden Don Webster.”

“Evet, kim olduğunu hatırlıyorum. Ne istiyormuş?”

“Ben de onu anlamaya çalışıyorum. Kişisel hattımdan aradı ve özel bir görüşme istedi.”

Roarke, “Öyle mi?” diye mırıldandı. Sesi aldatıcı ölçüde sakindi.

“Buluşmak için peşime düşmüş ve merkezden beri beni takip ediyormuş. Bir-iki sokak aşağıda buluştuk. İlk önce havadan sudan konuşmaya çalıştı, sonra Kohli davasının etrafında dolaşmaya başladı.”

Eve olanları düşündüğünde bile kanının kaynamaya başladığını hissediyordu. “Bana İç İşleri’nin olayın büyümesini istemediğini, Kohli’nin parasal kayıtlarını açtırmamdan hiç hoşlanmadıklarını söyledi. Ama soruşturmaya dair ne bir şey onaylayabilir, ne de inkâr edebilirmiş. Görüşmenin sadece dostça ve gayri resmi bir uyarı olduğunu söyledi.”

“Peki ona inandın mı?”

“Hayır ama bana ne yutturmaya çalıştığını anlamadım. Ve İç İşleri’nin yapış yapış parmaklarıyla davamı dürtmesinden hoşlanmadım.”

“Adamın sana kişisel bir ilgisi var.”

“Webster’in mı?” Eve ona doğru döndü. Şaşırmıştı. “Bana karşı ilgisi falan yok. Yıllar önce bir kez birlikte olmuştuk. Hepsi bu. Orada başladı ve bitti.”

Roarke senin için öyle belki, diye düşündü ama bir şey söylemedi.

“Her neyse, buluşma gerçekten Kohli hakkında mıydı yoksa daha çok Ricker bağlantısı yüzünden miydi anlamadım.”

“Max Ricker mı?”

“Evet” Eve’in gözleri kısıldı. “Onu tanıyorsun. Tahmin etmeliydim.”

“Tanışıyoruz. Onun bağlantısı ne?”

“Kohli altı ay önce adama baskın düzenleyen birlikte çalışmış. Ana oyuncularından biri değilmiş ve zaten Ricker konusunda bir şey ispat edememişler fakat olanlar adama epey zaman ve para kaybı yaşatmış. Ricker anlaşmayı bozmuş ve kendi kışını sağlama almak için polis öldürmeye karar vermiş olabilir.”

“Bugün Araf ta gördüğüm şey Ricker’in tarzı değildi.”

“Olayın altına imzasını atmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“O da var.” Roarke bir süre sessiz kaldı. “Onunla hiç iş yapıp yapmadığımı merak ediyorsun?”

“Sana öyle bir şey sormadım.”

“Evet, sordun.” Eve’in elini alarak hafifçe öptü ve sonra ayağa kalktı. “Hadi yürüyelim.”

“Eve iş getirdim işte.” Eve, Roarke’ın tutarak kendini kaldırmasına izin verdi. “Deney buraya kadar. Üzerinde biraz daha çalışmam gerek.”

“Bu konuyu halledersek daha iyi çalışırsın.”

Ağaçlardaki çiçeklerin bazıları rüzgârla yere düşmüş, yerdeki yeşillikler üzerinde pembe-beyaz kar taneleri gibi duruyorlardı. Eve’in adını bile bilmediği çiçekler, öbek öbek çiçekler yumuşak, koyu mavi ve yanardöner beyazlar halinde tarhlardan taşıyordu. Hava kararmaya

ve daha da yumuşamaya başlamıştı. Eve'in burnuna tatlı kır çiçeklerinin naif kokuları geliyordu.

Roarke eğilerek bir lale kopardı. Mükemmel bir simetriyle beyaz balmumundan yontulmuş duran gibi çiçeği Eve'e uzattı. "Senelerdir Max Ricker'ı ne gördüm ne de iş yaptım. Ama birlikte çeşitli işler yaptığımız bir dönem oldu."

Eve laleyi aldı. Kapıların ötesinden gelen şehir mırıltılarını duyabiliyordu. "Ne çeşit işler?"

Roarke durdu ve gözleri buluşabilsin diye Eve'in çenesini tutarak hafifçe yukarı kaldırdı. Ne yazık ki kendine bakan gözlerin endişeyle dolu olduğunu gördü. "İlk olarak şunu söylememe izin ver, benim kadar... farklı çeşnili diyelim... bir adamın bile bazı belli şeylere toleransı yoktur. Kiralık katillik de bunlardan birisi. Asla onun için ya da kendim dışında başka biri için Eve, adam öldürmedim.

Eve başını salladı. "O konulara girmeyelim, şimdi olmaz."

"Pekâlâ."

Ama geri dönemeyecek kadar ileri gitmişlerdi. Yürümeye devam ederlerken Eve, "Yasadışı kimyasallar mı?" diye sordu.

"Kariyerimin başlangıcında yaptığım işler konusunda pek seçici olamadığım... Hayır," - şu anda dürüstlüğün hayati olduğunu bilerek düzeltti - "olmadığım bir dönem vardı. Zaman zaman uyuşturucu işiyle ilgilendim. Bu işlerin bir kısmı Ricker ve grubunun bünyesinde oldu. En son birlikte çalışmamızın üzerinden... Tanrım, on sene geçmiş. İş yapma şeklinden hoşlanmıyordum ve artık hoşlanmadığım kişilerle uzlaşma yapma durumunda olmadığım bir noktaya ulaştım."

"Pekâlâ."

"Eve." Roarke ellerini karısının yüzüne koyarak gözlerinin içine baktı. "Seninle tanıştığımızda işimin büyük bir bölümü kanuniydi. Bu

kararı senden çok daha önce vermiştim çünkü böylesi bana daha uygundu. Senden sonra, o kalan şaibeli kısmı da dağıttım ya da yeniden yapılandırdım. Çünkü böylesinin senin için daha uygun olduğunu biliyordum.”

“Zaten bildiğim bir şeyi söylemene gerek yok.”

“Sanırım gerek var Eve. Senin için yapamayacağım çok az şey var. Ama geçmişimi ve beni bugüne getiren şeyleri değiştiremem ve değiştirmem.”

Eve elindeki olağanüstü laleye baktı. Sonra gözlerini Roarke’a çevirdi. Tanrı biliyor ya saf değildi ama Eve’e göre mükemmeldi. Elini onun omuzlarına koyarak, “Hiçbir şeyi değiştirmeni istemezdim zaten,” dedi. “Gayet iyiyiz.”

İkisinin de işlerini konuşmaktan özenle kaçındıkları akşam yemeklerinden sonra Eve ev ofisine giderek Taj ve Patsy Kohli’nin parasal dosyalarını incelemeye başladı.

Dosyaları birçok farklı açıdan inceleyip, üç fincan kahve içip belli sonuçlar çıkardı ve sonra ayağa kalktı. Roarke’la çalışma odalarını birbirine bağlayan kapıyı hafifçe çalarak içeri girdi.

Roarke alışma masasında oturmuş, Eve’in anlayabildiği kadarıyla Tokyo’da birisiyle konuşuyordu. Roarke karşısındaki ekranın kapsamına girmeyecek şekilde elini kaldırdı ve ona beklemesini işaret etti.

“Korkarım bu proje şu anda benim ihtiyacımı karşılamayacak, Fumi-san.”

“Proje elbette henüz hazırlık aşamasında, bir ön proje bu ve görüşmelere göre değiştirilebilir.” Eve tele-linkten yükselen sesin keskin ve soğuk bir tona sahip olduğunu düşündü ama kesinlikle kocasının ılımlı ve kibar ifadesi kadar soğuk değildi.

“O halde belki hazırlık aşaması bitip, rakamlar sabitlenene kadar bu konuyu askıya alsak daha iyi olacak.”

“Bu konuyu seninle yüz yüze görüşmekten şeref duyarım Roarke-san. Ben ve ortaklarım da bu denli hassas bir anlaşmanın, bu şekilde görüşülmesine taraftarız. Tokyo bahar mevsiminde çok hoştur. Belki yakın zamanda şehrimizi ziyaret etmek istersin. Bütün masraflar bize ait olmak üzere elbette.”

“Teklifin her ne kadar kulağa çok çekici gelse de korkarım şu andaki programımda imkânsız. Ancak seninle ya da ortaklarından biriyle New York’ta görüşmek çok hoşuma gider. Eğer sizin için de müsaitse idarecimle temasa geçmeniz yeterli. Bütün seyahat ayarlamalarınızda size seve seve yardımcı olur.”

Karşı tarafta hafif bir duraksama oldu. “Cömert teklifin için teşekkür ederim. Ortaklarımla görüşüp, mümkün olduğu kadar çabuk idarecin aracılığıyla seninle temasa geçeceğim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum. *Domo*, Fumi-san.”

Eve, “Şimdi ne satın alıyorsun?” diye sordu.

“Daha kesin değil ama bir Japon beysbol takımı sahibi olmak konusunda ne hissediyorsun?”

Eve bir an duraksadıktan sonra, “Yani... beysbolü severim,” dedi.

“O halde güzel. Peki, senin için ne yapabilirim Teğmen?”

“Eğer spor takımları almakla meşgulsen bekleyebilir.”

“Henüz hiçbir şey almıyorum. En azından pazarlıklar tamamlanana kadar.” O kurt gözlerine tekrar yerleşti. “Benim sahamda tamamlanana kadar.”

“Pekâlâ, ilk soru. Yaptıklarımı ya da profesyonel mesleğime dair şeyleri seninle kesinlikle paylaşmamaya karar versem ne yapardın?”

“Elbette seni güzelce pataklardım,” diyerek ayağa kalktı. Eve’in

güldüğünü görünce o da keyiflenmişti. “Ama bu durum bizim için geçerli olmadığına göre, o nahoş manzarayı düşünmemize gerek yok. Peki neden sordun?”

“Pataklanmaktan çok korktuğum için bırak başka bir şekilde sorayım. İki insanın evli olup aynı evde yaşaması, hatta güzel bir evliliğe sahip olması ama bir tanesinin diğerinin dışarıdaki işleriyle ilgili en ufak bir malumatının olmaması mümkün mü?”

Roarke anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdığında, Eve hafifçe küfür etti. “Sen sayılmazsın. Kimse senin dışarıdaki işlerini takip edemez. Ayrıca nelerle uğraştığını biliyorum. Elinin değdiği her şeyi satın alıp, insanoğlunun bildiği her türlü şeyi üretip satıyorsun. Gördün mü?”

“Tanrım, yaşamım şeffaf bir kitap gibi.” Masanın etrafını dolaşarak Eve’in yanına geldi. “Ama soruna dönecek olursak evet, sanırım insanların birlikte yaşaması ama karşısındakinin işine ya da hayattaki ilgilerine dair şeyleri paylaşmaması mümkün. Mesela ya ben balık tutmayı seviyor olsaydım?”

“Balık tutmak mı?”

“Mesela dedim. Varsayalım ki balık tutmak benim için bir tutku ve vahşi ortamda olta sineğiyle avlanmak için hafta sonları sık sık Montana’ya kaçıyorum. Dönüşümde her balığının heyecanını benimle paylaşır mıydın?”

Eve’in tekrar, “Balık tutmak mı?” diye sormasıyla Roarke güldü.

“İşte söylemek istediğim de tam olarak bu. Yani soruna cevabım evet. Pekâlâ, neden sordun bakalım?”

“Bir şeyi anlamaya çalışıyorum işte. Her neyse, şimdi olur da sen kemerini çıkarıp beni dövmeye kalkarsın - ben de seni yere sermek zorunda kalırım - diye profesyonel mesleğimle ilgili bir şeyler paylaşacağım seninle. Benim için bir şeye bakmaya ne dersin?”

“Pekâlâ. Ama beni yere seremezdin.”

“Serebilirim ve sermişliğim de var.”

Roarke, “Sadece hile yaptığında,” diyerek Eve’in ofisine doğru ilerledi.

Eve parasal bilgileri duvar ekranında bırakmıştı. Roarke kalçasını hafifçe masaya dayayarak başını bir tarafa eğdi ve bilgileri taramaya başladı.

Her ikisi de rakamları çözmenin, onun için nefes almak kadar kolay olduğunu biliyordu. Onları bir anda öylece içine çekiyordu.

“Tipik orta sınıf yaşam stili için standart harcamalar,” diye yorumladı Roarke. “Tam vaktinde yapılan kira ödemeleri. Araç ödemeleri, bakım masrafları, garaj ücretleri biraz fazla yüksek. Piyasayı daha iyi araştırmaları gerekmiş. Vergiler, giyecek, yiyecek ve eğlence biraz az. Fazla dışarı çıkmıyorlarmış. Ödemeler için ayda iki kez para çekiyorlar ve miktarlar da maaşlara uygun. Bu aileyi kesinlikle gelirlerinin üzerinde yaşamakla suçlayamazsın.”

“Evet suçlayamam. Ama şu araç masrafları enteresan. Kohli birim aracını kullanıyordu, ne karısının ne de kendinin kişisel aracı yok.”

Roarke, “Öyle mi?” diyerek kaşlarını çattı ve tekrar rakamlara odaklandı. “O halde belki ufak bir akarları varmış ama ayda dört binin altında ve çok da yüksek bir miktar değil.”

Eve, “Ne kadar az olursa olsun,” diye mırıldandı. Sonra ekrana vurarak, “Şuna bir bak,” dedi. “Yatırım hesabı. Üniversite fonları, emeklilik ve birikmiş mevduat.”

Roarke’in sessizce, “Ah,” dediğini duydu.

“Birileri geleceğe yatırım yapıyormuş. Son beş ayda beş yüz bin net kazanç. Gerçi amaç gerçekten üniversite masraflarıysa ben biraz çeşitlilik ve geliştirmekte olan yerlerde emlak yatırımı tavsiye ederdim.”

“Artık bir portföy danışmanına ihtiyacı yok. Bir polis harcamalarına dikkat ederek yarım milyon biriktiremez. Ancak rüşvet alıyorsa böyle bir parayı görür.”

Eve içinde kaynamaya başlayan bir öfkeyle oturdu. “Rüşvet alıyormuş. Asıl soru kimden ve niçin? Ödemeler ve hesapların üzeri biraz örtülmüş ama çok derinde değiller. Üzerleri tamamen örtülü değil, o yüzden tam taramada hemen dikkat çekmediler. Kendinden çok eminmiş.”

Eve kalkarak hızlı adımlarla yürümeye başladı. “Lanet olası çok eminmiş. Aptal olduğunu sanmıyorum Roarke. Sanırım kendinden çok eminmiş, üstünün örtüleceğinden eminmiş.”

Roarke, “Eğer öldürülmemiş olsa kimse parasal kayıtlarına bakmayacaktı,” dedi. “Yaşam tarzı dikkat çekmiyormuş. Harcamaları maaşına uygun.”

“Evet, işini yapıyormuş, ne eksik ne fazla. Akşamları güzel karısına ve çocuklarına gidiyormuş, sonra ertesi sabah kalkıp yine aynı şeyleri yapıyormuş. Hiç dikkat çekici değil. Kimsenin dikkat etmediği ve herkesin sevdiği polis tipi. İyi adam, sessiz adam. Ama İç İşleri onu takip ediyormuş.”

Eve gelerek duvar ekranının önünde durdu. “Onu takip ediyorlarmış ve rüşvet aldığını biliyorlarmış. Ortaya çıkmasını da istemiyorlar. Benim bildiğim İç İşleri’nin bir vicdanı yoktur, o halde kaygıları Kohli’nin yastaki dul eşi değil. O halde kim kimin kıcını kollamaya çalışıyor?”

“Belki sadece kendi alanlarını korumaya çalışıyorlardı. Belki onunla ilgili bir soruşturmaları var ve bu İç İşleri dosyasını kendileri kapamak istiyorlar.”

“Evet, olabilir. Tam onlardan bekleyeceğim bir şey bu.” Eve bir

şeyler bulmaya başladığını hissediyordu. “Adi olup olmadığı umurumda değil, elimde ölü bir polis var. Ve kendisi artık benim sorumluluğumda.” Ekrana bakarak başını salladı. “Max Ricker’la konuşmak istiyorum.”

“Teğmen.” Roarke onun arkasına gelerek omuzlarını ovalamaya başladı. “Senin yeteneklerine, zekâna ve içgüdülerine güvenim tam. Ama Ricker tehlikeli bir adam. Bir pislik abidesidir. Özellikle de işin içinde kadınlar olduğunda. Onun için çok farklı açılardan tahrik unsuru olursun, benimle olan bağlantını saymıyorum bile.”

Eve, “Gerçekten mi?” diyerek arkasını döndü.

“İş ilişkilerimizi çok medeni şekillerde ayırmadık.”

“O halde bunu kullanabilirim. Adamın ilgisini çekersem, avukatlarını atlatıp bir görüşme ayarlayabilirim.”

“Bunu benim halletmeme izin ver.”

“Hayır.”

“Dur ve bir düşün. Ben seni ona daha çabuk ve doğrudan ulaştırabilirim.”

“Bu kez değil, bu şekilde değil. Geçmişini değiştiremezsin Roarke ve bu adam o geçmişin bir bölümü. Ama bugünde yeri yok”

“Ama seninkinde yeri var.”

“Doğru. Ve bu işi ayrı ayrı değil, yan yana yapalım. Eğer bu işte bir parmağı varsa muhtemelen benden önce öğrenirsin çünkü peşini bırakmayacağını biliyorum. Ama Kohli nasıl bir polis olursa olsun, şu anda onun haklarını koruyan kişi benim. Doğru vakit geldiğinde onunla görüşmeyi ben ayarlayacağım.”

“Önce biraz daha inceleme yapmama izin ver, sonra elinde daha çok bilgiyle ona yaklaşırsın.” O da bu arada Eve’i Ricker’dan uzak tutmak için ne yapması gerektiği konusunda zaman kazanırdı.

“İyi git ve incele.” Ama tam taviz vermeye niyeti yoktu. “Onun hakkında bildiklerini anlat önce bana. Bana içeriden biraz bilgi ver.”

Roarke sıkıntılı bir şekilde kalkarak kendine brendi koydu. “Çok kibar ve eğitilidir. Kendi çıkarlarına uyduğunda gayet çekici bir kişiliği olabilir. Oldukça kibirlidir ve yanında güzel kadınlar olmasından hoşlanır. Kendini memnun eden kadınlara karşı çok cömert olabilir. Bu kadınlar canını sıkacak bir şey yaptığında ise...”

Roarke elindeki kadehi hafifçe sallayarak ona doğru döndü. “Vahşileşir. Aynı tavır ortakları ve adamları için de geçerli. Bir keresinde bir şarap kadehini kırdığı için bir hizmetlinin boğazını kestiğine şahit oldum.”

“Bugünlerde iyi hizmetli bulmak zor gerçekten.”

“Değil mi? Ana gelir kaynağı geniş ölçekli yasadışı kimyasal yapımı ve üretimi ama aynı zamanda silah ticareti, suikast ve seks ticaretiyle de uğraşüyor. Yüksek yerlerde kendini koruyan birçok yetkiliyi besliyor. Onunla iletişime geçtiğinde bir saat içinde hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenir. Eve, kimsenin bilmemesini tercih edeceğin her şeyi öğrenir.”

Eve boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissetse de başını salladı. “Üstesinden gelirim. Ailesi var mı peki?”

“Bir erkek kardeşi vardı. Söylentilere göre Ricker, ailevi bir tartışmadan sonra onu ortadan kaldırmış. Ama adamın cesedi hiç ortaya çıkmadı. Benim yaşlarımda, belki bir-iki yaş daha küçük, bir oğlu var. Alex. Ben Ricker’la çalıştığım dönemde Almanya’da yaşadığından onu hiç görmedim. Ricker’ın oğlunu yakın korumada tuttuğu söyleniyor.”

“Zaafları?”

“Kibir, öfke, açgözlülük. Şimdiye kadar bunlar sayesinde çoğu şeyden nispeten paçasını sıyrıldı. Ama son bir yıldır bazı dedikodular

duyuyorum. Adamın akıl sağlığının bozulmaya başladığına ve dolayısıyla işlerinin biraz sıkıntıya girdiğine dair dikkatli söylentiler bunlar.”

“Eğer Kohli’nin ölümüyle bir ilgisi varsa bu kez paçasını sıyıramayacak. Akıl sağlığı bozuksa bile onu kafese tıkmama engel olmaz. Sence talep edersem benimle görüşmeyi kabul eder mi?”

“Merak edeceği için seninle görüşür. Ve eğer ona saldırırsan bunu asla unutmaz. Adam çok katı Eve ve sabırlı. Bir yıl ya da on yıl hiç fark etmez, bir şekilde senden intikamını almak için bekler.”

“O halde ona saldıracaksam, gerçekten vurucu olmasını sağlamam gerekecek.”

Roarke brendisinin son kısmını kafasına dikerken, daha da fazlası, diye düşündü. Eve Ricker’in peşine düşerse adamın ölmesi gerekecekti.

Roarke da gerektiğinde çok katı olabilirdi. Ve sabırlı.

Eve uykusunda Roarke’a dönerek sarıldı. Rüyaları onu ko-alamıyorsa genelde yaptığı bir şey değildi bu. Eve uyurken tamamen dalar, derin ve savunmasız yerlere giderdi. Belki de bu gece Roarke’ın buna ihtiyaç duyduğunu, karanlıkta onun tarafından sarılmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bu kucaklama, birbirleri için ne anlama gelmeye başladıklarını kelimelerden çok daha güzel ifade eden bir yakınlık taşıyordu.

Eve’in dudakları dudaklarını bulup kendini bu dudaklara teslim ederken, elleri Roarke’ın sırtında gezinerek yavaş yavaş kalçalarına doğru indi.

Kocaman yatakta birbirine dolanmış uzuvlar, sıcak ten ve her

dokunuşla hızlanan soluklar yumağı olarak hareket etmeye başladılar.

Eve'in tadı - dudakları, boynu, göğüsleri - onu her zamanki gibi doldurmaya, doldurdukça da ona olan açlığının artmasına neden oluyordu. Roarke'ın elinin, dudaklarının altında genç kadının kalp atışları hızlandı ve ilk zevk belirtileri eşliğinde hafifçe inlemeye başladı.

Altında yatan Eve, bedenini ona doğru iyice bastırdı; hareketinde hem güç hem de teslimiyet vardı. Hem davet hem de taleple kendini ona açtı.

Roarke genç kadının içine girdi - sıcacık, ıslak ve talepkârdı. Eve bacaklarını sıkıca etrafında kenetlediğinde bu kez inleyen Roarke oldu. Bedenleri karanlıkta tek gölge şeklinde birlikte yükselip alçalırken, etraftaki geceye yayılan ipeksi, yumuşak bir ritim yakaladılar.

Eve'e zevk vermek, zevk almaktı. Ellerini genç kadının kalçalarına doğru kaydırarak onu kendine doğru çekti. Ona daha fazlasını verdi.

Eve'in bacakları hâlâ kalçalarının etrafında kenetli, ritme uygun gidip geliyordu. Genç kadın bir boşluğa doğru kaydığını hissetmeye başladığında onun ismini söyledi.

Roarke bakışlarını kaldırdığında Eve'in kendine bakan gözlerindeki parıltıyı gördü. "Eve," diyerek kendini onunla birlikte düşmeye bıraktı.

Roarke gecenin karanlığında Eve'in yanında uzanmış nefes alışlarını dinliyordu. Bir adamın cinayet işlemesi için bildiği türlü türlü sebep vardı. Ama bu sebeplerden hiçbirisi sevdiği kadını korumaktan daha geçerli ve hayati değildi.

Dördüncü Bölüm

Eve ikinci kahvesini doldururken, Teğmen Alan Mills aradı. Eve'in ilk düşüncesi adamın da biraz kafeine ihtiyaç duyuyormuş gibi görüldüğüydü.

Adamın gözleri, solgun yüzünde uykulu, asabi ve açık gri bakışlara sahipti.

"Dallas. Ben Mills. Beni arıyormuşsun."

"Doğru. Kohli cinayetinde yetkili benim."

Mills, "Orospu çocuğu," diye hırladıktan sonra burnunu çekti. "Kohli'yi indiren şerefsizi elime geçirmek isterdim. Elinde neler var?"

"Var bir şeyler işte." Yataktan daha yeni kalkmış ve yatmadan önce polis teşkilatının pek onaylamayacağı kimyasallarla kafayı bulmuş gibi gözüken bir adamla soruşturma bilgilerini paylaşmayacaktı. "Altı ay önce sen ve Detektif Martinez, Kohli'yle birlikte bir baskında görevliymişsiniz. Max Ricker."

"Evet, evet." Mills elleriyle yüzünü ovalamaya başlamıştı. Eve adamın kirli sakalının avucuna sürtünürken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. "Kohli ve bir düzine polis daha ama piç kurusu yine de paçasını sıyırmayı başardı. Ricker'ın bu işle bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olayları anlamaya çalışıyorum. Kohli'nin profilini tam olarak çizebilirsem, belki katili de bulabilirim. Bu sabah biraz vaktin var mı Mills? Belki Martinez'i de alıp benimle suç mahallinde buluşursunuz diyorum. Her türlü bilgiye ihtiyacım var."

"Soruşturmanın bizim birime devredileceğini duymuştum."

"Yanlış duymuşsun."

Adamın duyduğu şeyi düşündüğünü ve idrak ettiğinde bundan pek hoşlanmadığını görebiliyordu. “Kohli bizden biriydi.”

“Ve şu anda da benim. Senden bu konuda işbirliği istiyorum Mills. Ne diyorsun?”

“Zaten olay yerini görmek istiyordum. Ne zaman?”

“Hemen. Yirmi dakika içinde Araf ta olurum.”

“Martinez’e ulaşırım. Muhtemelen siesta yapıyordur hâlâ. Hatun Meksikalı.”

Mills bağlantıyı kesti. Eve düşünceli gözlerle bağlantı cihazına bakakalmıştı. Cihazı kapatarak pantolonunun cebine sokarken, “Tanrım, Mills,” diye söylendi. “Kimse senin dallamanın teki olduğunu söylememişti. Şu işe bak!”

Roarke, “Dallama ama yine de senden daha sağlam bir kıcı olduğunu ispat etmeye çalışacaktır,” diye yorumda bulundu. Ekranından akan bu sabahki borsa verilerini incelemeyi bir kenara bırakıp Eve’in meslektaşıyla konuşmasını izlemişti.

“Evet, o kadarını anladım.”

Eve silah koşumunu üzerine geçirdi. Roarke onu izlerken başka bir kadının küpesini takarkenki rahatlığıyla hareket ettiğini düşündü. Kalkarak karısının yanına gitti ve parmağını çenesindeki ufak girintide gezdirdi. “Ama çok yakında yanıldığını anlayacaktır. Kimsenin senden daha sağlam kıcı olamaz Teğmen.”

Eve silahını kontrol ederek yerleştirdi. “Bir iltifat mı bu şimdi kinaye mi?”

“Bir gözlem yalnızca. Aslına bakarsan olay yerine ben de tekrar bakmak istiyorum - sigorta meseleleriyle ilgili.”

Eve, *sigorta meseleleriymiş, kıcımın kenarı*, diye düşündü. “Bugün olmaz dostum. Ama yarın bakmanı ayarlayabilirim.”

“Mülk sahibi olarak hasar kontrolü için olay yerini inceleme yetkim var.”

“Bu cinayetteki yetkili olarak, tüm delillerin toplandığı konusunda tatmin olana kadar mekânı mühürleyip koruma yetkim var.”

“Delil toplama dün öğlen bitti ve tüm mekân kayıt altına alındı.” Masaya uzanarak bir disk aldı. “Bu noktada, mülk sahibi onarım ve yenileme masraflarını belirlemek için yetkili bir polis ve kendi sigorta temsilcisinin eşliğinde mülküne girebilir. Konu üzerine avukatımın bildirisi Teğmen.”

Eve kocasının uzattığı diski sertçe aldı. “Şimdi kim kışının sağlamlığını göstermeye çalışıyor acaba,” diye homurdanması Roarke’ı güldürdü. “Belki bu sabah sana ayıracak vaktim yok.”

Roarke, dolabına giderek sonsuz gibi gözükten kıyafetlerden uygun bir ceket seçti. Eve, önünde seçeceği bu kadar fazla kıyafet varken neyin neyle gideceğini böyle rahat bulabilmesine şaşıırıyordu.

“Belki de vakti yaratabilirsin. Senin aracınla gidelim. İşim bittiğinde oradan alınmam için talimat vermiştim.”

“Dün daha eve girmeden ayarladın bunu, değil mi?”

“Hmm.” Roarke bu kez Eve’in dolabına giderek pantolonuna çok uygun gri bir yelek buldu. Eve böyle bir şey aramaya kalksa bir saat uğraşır, yine de bulamazdı. Roarke yeleği karısının eline tutuştururken, “Bu sabah hava serin,” dedi.

“Çok becerikli olduğunu sanıyorsun, değil mi?”

“Evet.” Roarke, Eve’in üzerine geçirdiği yeleğin düğmelerini ustaca iliklerken eğilip onu öptü. “Hazır mısın?”

★ ★

Eve kulübe yaklaşırlarken, “Diğer polislerle konuşma,” diye uyardı Roarke’u.

“Onlara söyleyecek neyim olabilir ki?” Eve kaldırımı yanaşırken Roarke el bilgisayarından gelen mesajlarını okuyor ve cevaplıyordu.

Eve, “Yanında ben, Peabody ya da benim atadığım başka bir memur olmadıkça hiçbir yere gidemezsin,” diye devam etti. “Ve olay yerinden hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey diyorum Roarke, alamazsın.”

Roarke, “Alaska, Juno’da ufak bir yazlık eve ne dersin?” diyerek karısına döndüğünde onun kısılmış gözleriyle karşılaştı. “Ah, sanırım bu hayır anlamına geliyor.” El bilgisayarını kapattı. “Baksana ilk gelen biziz.”

“Roarke komediyi kes.”

“Neyse ki kırmızı lastik burnumu ofiste bırakmışım.” Arabadan çıktı. Kulübün kapısındaki polis mührünü görünce, “Senin için açmamı ister misin?” dedi.

“Roarke delirtme beni.” Eve oltaya gelmemek için kendini zorlayarak kapıya doğru ilerledi ve mührü açtı. “Eğer düzgün davranmazsan, yemin ederim iki tane öfkeli, iri polis çağırıp seni dışarı attırırım.”

“Ama sevgilim, şiddet uygulayan polis sen olduğunda benim daha çok hoşuma gidiyor.”

Eve, “Böyle devam et, ukala şey,” diye söylenerek kapıyı itti. Pencerelerden giren ışığa rağmen mekân loştı. Dökülen içkilerin ve kanın kokusu olay yeri inceleme ekibinin kullandığı kimyasalların kokusuyla karışmıştı.

Eve, “Işıklar açılın,” diye emretti. “Ana bar alanı.” Işıkların hâlâ çalışır durumda olanları açılarak, tahrip olmuş alanın üzerinde beyaz, cılız bir aydınlık yarattılar.

Roarke mekânı gözleriyle tarayarak, “Dünden daha iyi durumda gözüküyor, değil mi?” dedi, içindeki öfkenin boğazına doğru yükseldiğini hissediyordu.

Eve sessizce, “Kapıyı kapat,” dedikten sonra derin bir nefes aldı ve en iyi yaptığı şeyi yapmaya başladı. Kendini cinayetin merkezine yerleştirdi.

“Kapanıştan sonra gelmiş. İlk gelişi değil buraya. Mekânı, çalışma sistemini, güvenliği biliyor olması lazım. Belki de burada çalışıyor ama eğer öyleyse ve dün gece de vardiyası vardysa herkesle birlikte çıkmış. Kimse onu burada Kohli’yle tek başına gördüğüne dair ifade vermeyecek.”

Eve yıkıntıların arasında bara doğru ilerledi. “Oturup bir içki istiyor. Gayet cana yakın ve sıradan davranıyor. Görüşmeleri gereken bir şey var, üzerinde konuşmaları gereken bir konu. Bunun için mahremiyete ihtiyaçları var.” Roarke, “Peki neden Kohli’den kameraları devre dışı bırakmasını istemiyor?” diye sordu.

“Kameralar konusunda bir endişesi yok. O konuyu halledecek. Daha sonra. Şimdilik yalnızca iş sonrası bir içki, ufak bir sohbet. Kohli’nin polis antenlerine titreşim gönderecek bir şey yapmaktan kaçınıyor. Tabii antenleri vardysa. Kohli kendine bir bira alıyor ve barın arkasında kalıyor. Gayet rahat. Biraz çerez atıştırıyor. Bu adamı tanıyor. Muhtemelen daha önce de bir şeyler içmişler.”

Eve başını kaldırarak kameraların pozisyonlarına baktı. “Kohli de güvenlik kameraları konusunda endişeli değil. Yani ya başını belaya sokacak bir şeylerden konuşmuyorlar ya da zaten kameraları kapamış. Bu arada adam karşısında oturmuş, nasıl ve ne zaman harekete geçeceğini tasarlıyor. Bu sefer o da barın arkasına geçiyor ve içkisini kendi hazırlamaya başlıyor.”

Eve olanları kafasında canlandırırken barın arkasına doğru yürüdü. Kohli iri yarı, güçlü ve canlı şekilde üzerindeki Araf üniformasıyla duruyor. Siyah gömlek, siyah kot. Birasını yudumlayıp ağzına fındık fıstık atıyor.

“Öbür adamın beyni zonklıyor, kalbi davul gibi çarpıyor ama belli etmiyor. Belki bir şaka yapıyor ya da Kohli’den bir şey getirmesini istiyor. Amacı sadece bir anlığına arkasını dönmesini sağlamak. Sopyayı kavrayıp savurması için bu kadar süre yeterli.”

Eve, bir saniye yeterliydi, diye düşündü. Sopyayı alıp sallamak için daha fazlasına gerek yok.

“İlk darbe koluna iniyor, tam omzuna. Kanlar saçılıyor ve Kohli’nin yüzü cama giriyor. Şişeler kırılıyor. Sanki bir patlama olmuş gibi.”

Eve gözleri kısılmış halde, “Bir patlama,” diye tekrarladı.

“Kohli’nin kafasında bu var. Kanının akışı hızlanıyor, vücuduna adrenalin pompalanıyor. Öbür adam artık belli bir noktayı aştı, geri dönüş yok. Sopyayı ikinci kez savuruyor, tam yüzüne. Kohli’nin yüzünü, bu yüzdeki acı ve şoku görmek güzel. Üçüncü darbe işi bitiriyor, Kohli’nin kafatasını yarıyor. Kan ve beyin parçaları saçılıyor. Ama hâlâ yeterli değil.” Eve ellerini kaldırarak üst üste koydu. Adeta kendine savrulan topu bekleyen bir vurucu gibiydi. “Onu tamamen imha etmek istiyor. Tekrar tekrar vuruyor, kemikler kırılırken gelen sesler onun için müzikten farksız. Ondaki tüm öfkesini çıkarıyor. Kanın tadına varıyor. Soluk soluğa kalmış. Geri çekildiğinde - durup düşünmek için geri çekildiğinde - Kohli’nin rozetini cebinden alıyor ve kan gölüne atıyor. Bunun bir anlamı var. Rozeti kanlı, sonra Kohli’den geri kalanı kan gölünün ortasına çekiyor.”

Eve bir an durarak düşündü. “Kendi de kan içinde. Elleri, kıyafetleri, ayakkabıları. Ama mekânın geri kalanında olanlara dair

hiçbir belirti yok. Üzerini değiştiriyor. Önce temizlenecek kadar kafası çalışıyor. Olay yeri inceleme ekibi bardaki lavaboda Kohli'nin kanı, derisi ve beyin parçalarından izler buldu.”

Eve dönerek, barın altındaki şu anda beyaz bir toz dokusuyla kaplı lavaboya baktı. “Kohli'nin bedeni tam arkasında dururken burada temizlendi. Soğuk. Taş gibi hissiz. Sonra işine devam ediyor ve tüm mekânı yere indiriyor. İyi yaygara çıkarıyor. Gerçek bir kutlama. Ama hâlâ aklı başında. Kohli'yi ve sopayı barın arkasına atıyor. İşte bakın ne yaptım ve nasıl yaptım. Sonra güvenlik disketlerini de alıp gidiyor.”

“Bu görüntüleri zihninde böyle canlandırmak için ne gerekli Teğmen biliyor musun? Cesaret. İnanılmaz büyük bir cesaret.”

“Ben sadece yapılması gerekeni yapıyorum.”

Roarke, “Hayır,” diyerek elini onun elinin üzerine koydu. Eve'in ellerinin buz gibi olduğunu gördü. “Sen çok daha fazlasını yapıyorsun.”

“Dikkatimi dağıtma.” Ellerin buz gibi olduğunu fark ettiği için hafifçe utanmıştı. “Her neyse benimki sadece bir teori işte.”

“Çok iyi bir teori ama. Benim de görmemi sağladın. Rozetteki kan. Bunun bir anlamı olduğu konusunda haklıysan, öldürülmesinin sebebi muhtemelen polis olması.”

“Evet. Ben de dönüp dolaşıp ona geliyorum.”

Eve açılmasıyla kapıya doğru döndü. Gerçi Mills düşündüğünden daha iriydi ama Eve adamı hemen tanıdı, iriden ziyade kiloluya yakındı.

Teşkilatın spor programından ya da vücut şekillendirmede kendilerine sağlanan indirimden faydalanmadığı belli, diye düşündü.

Mills'in yanındaki ufak tefek ince yapılı kadın ise sanki aksiyon için yaratılmıştı. Teni Eve'e hep güneşli ülkeleri hatırlatan zeytuni renkteydi. Siyah parlak saçları uzun bir at- kuyruğuyla toplanmıştı.

Gözleri de neredeyse saçları kadar siyahtı ve canlı bakışları vardı.

Mills kadının yanında aşırı beslenmiş pasaklı bir serseri gibi duruyordu.

“Merkezde olay yerinin kötü durumda olduğu konuşuluyordu.” Martinez’in sesi gergin ve hafif egzotikti. “Ama daha da kötüyümüş.” Roarke’ı gördü. Bakışları bir an onun üstünde kaldıktan sonra Eve’e döndü. “Teğmen Dallas olmalısınız.”

“Doğru.” Eve onlara döndü. “Geldiğiniz için teşekkürler. Yanımdaki sivil mekânın sahibi.”

Mills başını hafifçe Roarke’a doğru sallayarak hantal bir şekilde bara doğru ilerledi. Gerçekten bir ayı gibi hareket ediyordu. Fazla beslenmiş bir ayı. “Barın arkasında olmuş ha? Ne boktan bir ölüm şekli.”

Martinez, “Çoğu öyledir,” derken gelen sesle hızla kapıya döndü. Eve’e göre eli tabancasına biraz fazla hızlı gitmişti.

Peabody içeri girerken Eve, ‘Yardımcım,’ dedi. “Memur Peabody, Dedektif Martinez ve Teğmen Mills.” Eve pozisyonunu değiştirirken parmağını hafifçe yakasına değdirdi ve dönerek bardaki Martinez’in peşinden bara girdi.

Teğmenin verdiği işareti anlayan Peabody kayıt cihazını çalıştırdı.

Eve, “Kohli’yi ne kadardır tanıyordunuz?” diye sordu. “Ben, birkaç senedir tanıyordum. Brooklyn’den 128. Birime transfer olduğumdan beri.” Martinez vahşi cinayetin ardında kalanlara baktı. “Teğmen onu daha uzun süredir tanıyordu.”

“Evet, çaylak olduğu günlerden bu yana. İnanılmaz düzenliydi. İş kitaptaki kurallara uygun yapardı. Ordudan geliyordu ve alışkanlıklarını da beraberinde getirmişti. Adam tek vardiyalık bir harikaydı.”

Martinez, “Adamı rahat bırak artık Mills,” diye mırıldandı. “Burada

onun kanlarının ortasında duruyoruz farkındaysan.”

“Hey, sadece nasıl biri olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Kohli vardiyası bittiği saniye her şeyi kapatıp çıkardı. Doğrudan komutandan bir emir almadıkça onu masasında bir dakika daha tutamazdınız. Ama mesai saatleri içinde de işini yapardı.”

“Ricker baskını ekibine nasıl seçildi.”

“Martinez istedi onu.” Mills başını barın arkasındaki bölgeye çevirerek salladı. “Öldürüleceğini düşündüğüm son polis olurdu herhalde. Hep yirmi beş yılını doldurup sonra da emekliliğini ağaçtan kuş kafesi ya da benzeri bir şeyler yontarak geçireceğini düşünürdüm.”

Martinez, “Evet onu ekibe isteyen ben oldum,” diye onayladı. Mills’ten hafifçe uzaklaşması, Eve’e söyleyeceklerini teğmenin duymasını istemediğini düşündürdü. Kötü. “Teğmen Mills’in altında soruşturmadaki baş yetkili bendim. Kohli tam bir detay delisiydi. Söylenen tek kelimeyi kaçırmazdı. Onu bir yere takibe gönderdiğinizde, çöp kutusundaki çöplerin ne olduğu da dahil, saatler boyu gördüğü her şeyi tam detaylı bir şekilde anlatan bir rapor alırdınız. Çok iyi gözlere sahipti.”

Etrafa saçılmış kanlara bakarak kaşlarını çatı. “Eğer Ricker’ın vur emri verdiğini düşünüyorsan, pek sanmıyorum. Kohli soruşturmada yardımcı kuvvetlendendi, arka plandaydı. Evet baskına katıldı ama olay yerini kaydetmekten başka bir şey yapmadı. Hiçbir boka yaramasa da Ricker’ı indiren ben oldum.”

Eve, “Demek Kohli detaylar konusunda iyiydi” dedi. “Belki de o detaylardan biri Ricker’ın eline geçti ve adam bu şekilde paçayı sıyırdı.”

Uzun bir duraksama oldu. Eve, kadının ona dönmeden kısa bir an Mills’le bakiştıklarını fark etti. “Ağzından çıkanlardan pek

hoşlandığımı söyleyemem Dallas.”

Mills’in ses tonunda sivri bir tehdit vardı. Adam paslı bir metali kavramış terli bir el gibiydi. Eve gözünün ucuyla Roarke’ın, hatta lanet olsun Peabody’nin dikleştiğini gördü. Saldırı köpeklerini engellemek istermiş gibi bir adım daha öne çıktı. “Ağzımdan çıkanın rutin sorulardan olduğunu biliyorsun.”

“Evet, ceset torbasına tıklan bir serseri ya da muhbir için belki. Bir polis için standart bu değildir. Kohli de senin benim gibi aynı rozeti taşıyordu. Nasıl yasadışı bir şeylere karıştığını söylersin?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Boş versene be!” Mills parmağıyla onu dürttü. “O yoldan gitmeye başlıyorsan Dallas, benden alıp alacağın yardım bu olur. İşte bu yüzden bu soruşturma bizim birime ait, merkezden şirretin tekine değil.”

“Ama dava merkezden bir şirrette Mills. Kabul et bence!” Eve verdiği rahat cevap karşısında Martinez’in gülmemek için dudağını ısırıldığını gördü. “Sorunun sorulması gerekiyordu, ben de sordum. Hâlâ da cevabımı alamadım.”

“Siktir git Dallas. Cevabın bu işte.”

Martinez, “Mills,” diye mırıldandı. “Sakin ol.”

Mills ona doğru döndü. “Sen de siktir git.” Adamın her iki yanındaki yumrukları sıkılmış ve yüzüne kan sıçramıştı. “Zaten lanet olası eksik eteklerin bu meslekte işi ne. Sen Whitney’in vitrin süsüyle oynamaya devam et ve bak bakalım seni nereye götürüyor. Ne olursa olsun, bir polis başka bir polisi satmaz. Benim de satanla işim olmaz.”

Eve’e son bir tehdit bakışı atarak dışarı çıktı.

Martinez kafasını kaşıyarak boğazını temizledi. “Teğmenin kadınlarla ve azınlıklarla çalışmak konusunda bir derdi var.”

“Öyle mi?”

“Evet. Kişisel algılama. Bak, Ricker davası benimdi ve Kohli de dürüst bir polisti. Ekibe onu seçmemin nedenlerinden biri de buydu zaten. Sorundan ben de hiç hoşlanmadım ama sanırım dediğin gibi. Sorulması gerekiyordu. Kohli belki işte gecesini gündüzüne katmıyordu ama rozete saygılıydı. Mesleğini, bilirsin işte kanun ve düzeni temsil etmeyi seviyordu. Yasadışı bir şeylere karıştığına inanmıyorum Teğmen. Kohli’nin çizdiği resme hiç uymuyor.”

Eve, resme nasıl baktığına göre değişir, diye düşündü. “Mills ne olursa olsun derken ne demek istedi?”

“Kohli konusunda mı?” Martinez’in gözlerinde bir şey parladı. Eve bu parıltının öfkeden mi keyiften mi olduğuna karar veremedi. “Kohli’nin siyah olmasını kastetti. Mills gerçek polislerin yalnızca erkek, beyaz ve heteroseksüel olabileceği görüşünde. Kişilik bakımından Mills’in tam bir dangalak olduğunu söyleyebiliriz.”

Eve, Martinez de dışarı çıkana kadar bekledi. “Hepsini kaydettin mi, Peabody?”

“Evet, efendim.”

“Kaydı sona erdir. Dosyam için kopyasını çıkar, diğerini de depola. Roarke hasar raporunu çıkarsın diye ona eşlik et.” Sonra Roarke’a döndü. “On beş dakikan var. Sonra çıkıyorsun ve ben aksini söyleyene kadar mekân mühürleniyor.”

“Sinirlendiğinde ne kadar tatlı oluyor değil mi Peabody?”

“Ben de hep öyle düşünüyorum.”

Eve, “On dört dakika,” diye uyardı. “Ve azalıyor.”

Roarke girmesi için kolunu Peabody’ye uzatarak, “Neden üstten başlıyoruz?” dedi. “Sonra yavaş yavaş alt katlara inersin.”

Duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında Eve iletişim cihazını çıkardı ve Elektronik Dedektiflik Bölümü’nden Feeney’i aradı. Adamın yorgun

ve yıpranmış yüzü ekranda belirir belirmez Eve, “Bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedi.

“Eğer Kohli cinayetiyle ilgiliyse iyilik saymana gerek yok. Birimimdeki herkes istediğin kadar zaman ayıracak sana. Orospu çocuğunun teki bir polise bunu yapıp, sonra hiçbir şey olmamış gibi yakayı sıyracağını düşünüyorsa çok yanılıyor.”

Eve, Feeney içindekileri kusana kadar bekledi. “Görüşmeyi gizliye alır mısın?”

Feeney kaşlarını çattı ama gizli moda alarak kulaklıkları taktı. “Neler oluyor?”

“Pek hoşuna gitmeyecek. Bunu önceden söyleyeyim ki sen de başımı ağrıtmı. Benim için iki polisi araştırmaya ihtiyacım var. Teğmen Alan Mills and Detektif Julianna Martinez. İkisi de 128. birimde, Yasadışı Kimyasallar’da.”

“Hoşuma gitmedi.”

“Sessiz bir soruşturma istiyorum Feeney. Dikkat çekici olmasın.”

Feeney’in artık iyice çöken yüzündeki ağzı giderek büzülmeye başlamıştı. “Hiç hoşuma gitmedi.”

“Senden istediğim için özür dilerim. Kendim de yapabildim ama senin daha hızlı ve sessiz çalışacağını biliyorum.” Başını kaldırarak üst kattaki Roarke ve Peabody’ye doğru baktı. “Benim de hiç hoşuma gitmiyor ama bu kapıyı tamamen kapamadan önce açmam gerekiyor.”

Feeney odasında yalnız olmasına rağmen sesini alçalttı. “Sadece araştırıyor musun Dallas, yoksa kanunsuz olup olmadıklarını mı araştırıyorsun?”

“Şu anda bilgi verebilecek durumda değilim ama göz ardı edemeyeceğim kadar çok bağlantı var. Lütfen araştır ve bittiğinde hemen haber ver. Bir yerde buluşuruz, ben de sana bulduklarımı

anlatırım.”

“Mills’i tanırım. Pisliğin tekidir.”

“Evet, tanışma şerefine eriştim.”

“Ama ben yine de onu pek yasadışı şeylerle karıştır gibi göremiyorum, Dallas.”

“Sorun da bu değil mi zaten? Asla öyle görmek istemiyoruz.”

İletişim cihazını kapatıp cebine koyduktan sonra, devrilmiş bir bar taburesini düzelterek üzerine oturdu. Defterine isimleri listelemeye başladı. Kohli’yi merkeze koymuş, etrafından çıkardığı oklarla dedektifi Ricker’a bağlamış, Ricker’ı Mills ve Martinez’e bağlamıştı. Hepsine bağlanacak şekilde bir okla Roth’u göstermiş, alt köşeye de Webster’ı eklemişti. İç İşleri.

Webster’dan bir ok çıkararak Kohli’ye doğru ilerledi ve işi bitmeden bu okun başka kimlere ulaşacağını merak etti.

Sonra yapmak zorunda olduğu için Roarke’ı da yazarak onu, Kohli ve Ricker’a bağladı. Ve hepsinin bu kadar olduğunu umut etti.

Ölümün arkasında bir tablo bıraktığını, bir öykü yarattığını düşündü. Hem kurbanın hem katilin bakış açısından. Olay yeri, ceset, yöntem, saat ve mekân, geride kalanlar, çalınıp götürülen. Hepsi bir öykünün parçalarıydı.

Defterine yazmaya devam ederken Yasadışı Kimyasallar, diye düşündü. Kanlı rozet. Aşırı şiddet. Striptizciler. Kayıp güvenlik diskleri. Öfke. Seks? Para. Otuz gümüş kredi.

Roarke ve Peabody, ona doğru gelirken kaşlarını çatmış not almaya devam ediyordu. Yüksek sesle, “Krediler niye?” diye sordu. “Para yüzünden mi öldü? Soygun olmadığı anlaşılсын diye mi? Bir sembol mü? Kanlı para. Neden otuz tane?”

Roarke, Eve’in dalgın bakışını izleyerek, “Otuz gümüş para,” dedi.

“Aldığın devlet eğitimi Teğmen, İncil çalışmalarını içermiyordu değil mi? Yehuda İsa’ya ihaneti karşılığında otuz gümüş para almıştı.”

Eve’in kafasında bir şeyler yerine oturdu. Ayağa kalkarak, “Otuz gümüş para,” dedi. “Yani Kohli Yehuda’yı sembolize ediyor. Peki İsa kim?” Bakışlarını tekrar suç mahallinde gezdirdi. Roarke’a dönerek, “Vaktin doldu,” dedi. “Aracını çağır istersen.”

“Dışarıdadır zaten.” Roarke kapıyı açtı ve Eve’in de geçebilmesi için açık tuttu. Eve tam yanından geçerken onu yakaladı, kendine doğru çekti ve dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdu. “İşbirliğin için teşekkürler Teğmen.”

Roarke kaldırımın kenarında bekleyen limuzine doğru giderken Peabody, “Ah, Tanrım, adam nasıl öpüşüleceğini iyi biliyor,” dedi. “Yani öpüşmesini izlemek bile yeterli. Yalnızca izleyerek bile cidden harika iyi bir öpücük olduğunu söyleyebilirsin.”

“Öpüşmesini düşünmeyi keser misin?”

“Kesemiyorum.” Eve kapıyı tekrar mühürlerken, Peabody dudaklarını birbirine sürtmeye devam etti. “Ve efendim, inanın bu görüntü tüm gün ve gece aklınızda kalacak.”

“Artık iki tane erkeğin var.”

“Aynı şey değil ama.” Peabody arabaya doğru ilerlerken derin bir iç çekti. “Kesinlikle aynı şey değil. Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Bir striptizciyle görüşeceğiz.”

“Lütfen, lütfen erkek olduğunu söyle de günüm şenlensin.”

“Maalesef hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Nancie, Lexington’da, Kent Savaşları öncesine ait güzel bir binada

yaşıyordu. Çok katlı binanın üst camlarının pervazlarında, hoş çiçeklerle dolu saksılar vardı. Güler yüzlü ve üniformalı kapıcı, rozetini gösteren Eve'e göz kamaştırıcı şekilde gülümsedi.

“Umarım bir sorun yoktur Teğmen Dallas. Yapabileceğim herhangi bir şey varsa lütfen söyleyin.”

“Teşekkürler, sanırım biz halledebiliriz.”

Küçük ve şık lobiye girerlerken Peabody, “Eminim tonla bahşiş alıyordur,” dedi. “Harika bir gülüş, muhteşem kalçalar. Bir kapıcıdan daha başka ne isteyebilirsin?”

Peabody lobideki şık isim tabelalarını, cilalı pirinç asansörü ve her tarafa yerleştirilmiş muhteşem bahar çiçekleri aranjmanlarını inceledi. “Bir striptizcinin böyle bir yerde yaşayacağını düşünmezdim. Üst sınıf ofis görevlileri ya da orta ölçekli idarecilerin yaşadığı bir yer sanırsın. Acaba kadın yılda ne kadar kazanıyor, merak ettim şimdi.”

“Kariyer değişikliği mi düşünüyorsun?”

Peabody asansöre girerlerken, “Evet tabii,” diye homurdandı. “Erkekler beni çıplak görmek için sıraya girmiş durumdalar. Gerçi McNab- ”

“O konuya girme bile. Dayanamıyorum.” Eve altıncı katta asansörden hızla indi ve doğruca C dairesine gitti. Peabody'nin cümlesini bitirmek konusunda yeni bir girişimde bulunmasına fırsat kalmadan kapının açılmasıyla rahatladı.

“Nancie Gaynor?”

“Evet.”

“Teğmen Dallas, NYPGT. İçeri girip konuşmamız mümkün mü?”

“Ah, elbette. Taj'la ilgili değil mi?”

Nancie'nin görünüşü binayla çok uyumluydu. Derli toplu, çekici ve güzel. Kadın gençti, Eve'in tahminlerine göre yirmili yaşlarının

ortalarındaydı. Altın sarısı dalgalı saçları, gül pembesine boyanmış dudakları ve kocaman yeşil gözleriyle porselen bebekleri andırıyordu. Dügünçiçeği tonundaki sarı kıyafeti, yeteneğinin hangi konuda olduğunu gözler önüne seriyordu ama genç kadın yine de çok tatlı görünmeyi başarıyordu.

Nancie girmeleri için geri çekilerek, çıplak ayaklarıyla oturma odasına doğru ilerledi. Yürürken arkasında hafif bir zambak kokusu bırakıyordu.

Genç kadın konuşmaya, “Buna inanamıyorum,” diye başladı. “Olanlara inanamıyorum. Rue dün hepimizi arayıp olanları anlattı.” Yaşlarla dolmuş kocaman gözleri su basmış yeşil tarlaları andırıyordu. “Araf ta böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum.”

Çaresiz bir tavırla uzun, köşeli bir oturma grubuna doğru işaret etti. Kadifemsi pembe bir kumaşla döşenmiş, parıl parıl yastıkları olan bir kanepeydi. “Sanırım otursak daha iyi olur. Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?”

“Hayır, rahatsız olmayın. Bu görüşmeyi kaydetmemizin bir sakıncası var mı Bayan Gaynor?”

“Ah. Yüce İsa!” Nancie güzel alt dudağını ısırarak ellerinin gerçekten muhteşem olan göğüslerinin üzerinde birleştirdi. “Sanırım yok. Yani yapmanız gerekiyor mu?”

“Sizin de izninizle.” Eve’in tek düşündüğü Yüce İsa diye haykıran bir striptizci olabildi. Tam da her şeyi gördüğünü düşünüyorsun sonra...

“Tamam, elbette. Yardımcı olmak isterim. Ama oturabiliriz, değil mi? Çünkü sanırım biraz gerildim. Daha önce hiçbir cinayet soruşturmasında bulunmamıştım. Utumwa’dan buraya ilk taşındığımda bir kere sorgulanmıştım gerçi. Oda arkadaşım yüzünden. Lisanslı eskorttu. Lisans süresi dolmuştu ama eminim yalnızca ihmaldi. Her

neyse bir memur ve lisans komitesinden bir sorumluyla konuşmam gerekmişti. Ama o olay çok farklıydı.”

Eve gözlerini kırıştırdı. “Utumwa?”

“Iowa’ya bağlı. Iowa’dan buraya dört sene önce geldim. Broadway’de dansçı olmak gibi bir hayalim vardı.” Hafifçe gülümsedi. “Sanırım kızlar genelde böyle şeyler düşünerek buraya geliyor. Aslında oldukça iyi bir dansçıyım ama öyle olan bir dolu kız daha var. Ve burada yaşam epey pahalı ve ben de bir kulüpte işe girdim.” Kocaman gözlerini kırıştıtarak, “Çok kaliteli bir kulüp değildi,” diye itiraf etti. “Epey korkmaya, cesaretim kırılmaya başlamıştı. Tam acaba Iowa’ya dönüp Joey’le mi evlensem diye düşünmeye başlamıştım ki gerçi biraz sersem ama her neyse, o dönem Rue bir gösterimi izlemeye gelmişti ve bana onun kulübünde çalışmamı teklif etti. Daha iyi bir kulüptü, ücreti de daha yüksekti ve müşteriler sahnede beni ellemeye çalışmıyordu. Sonra Rue Araf’a geçti ve bazılarımızı da yanına almak istedi. Araf gerçekten klas bir kulüp. Üfürükten şeyler olmaz asla.”

Eve, “Üfürükten,” diye tekrarladı. Bilgi bombardımanından hafifçe sersemlemişti. “Tüm bu anlattıklarınız için teşekkürler.”

“Ah, evet yardımcı olmak istiyorum.” Nancie ileri doğru uzanmış gözlerini Eve’ye kenetlemişti. “Rue eğer bir şey biliyorsak sizinle temas kurmamız konusunda hepimizi tembihledi. Teğmen Eve Dallas. Hepimiz sorularınızı cevaplamalı ve yapabileceğimiz her şeyi yapmalıymışız, çünkü... Hem doğrusu böyle, hem de siz Roarke ile evlisiniz. O Araf’ın sahibi.”

“Evet öyle, duydum.”

“Ah, Tanrım ama Roarke’la evli olmasanız da sorularınızı cevapladım. Yani benim vatandaşlık görevim sonuçta ve Taj gerçekten iyi bir adamdı. Mahremiyetinize saygı duyardı, anlatabiliyor muyum?”

Ne kadar iyi bir kulüp olursa olsun, çalışanlardan bazıları hiç hakları olmasa da bakmamaları gereken yerlere bakabiliyor. Ama Taj'ın önünde muz gibi soyulmuş, çıtırçıtlak yürüseniz bile asla bakmazdı. Yani önünde olduğunuz için bakardı belki ama asla öbür şekilde bakmazdı yani. Karısı ve çocukları vardı ve gerçek bir aile babasıydı.”

Eve nasıl susturabilirim bu kadını, diye düşündü. “Bayan Gaynor- ”

“Ah, bana Nancie diyebilirsiniz.”

“Pekâlâ, Nancie, dün gece çalışıyordun. Mitzi diye bir dansçı da varmış değil mi?”

“Tabii. Genelde onunla programlarımız aynı. Mitzi dün gece biraz erken çıktı. Epey keyifsizdi, çünkü erkek arkadaşı olacak puşt - beni mazur görün - onu bir hava hostesi için terk etmişti. Soyunma odasında durup durup ağlamaya başlamıştı, çünkü bilirsiniz işte, onun hayatının aşkı olduğunu, evleneceklerini ve Queens'te bir ev alacaklarını düşünüyordu. Şey, pardon sanırım Brooklyn'di ama sonra- ”

“Bayan Gaynor.”

Nancie neşeli bir gülümsemeyle, “Artık bir önemi yok, değil mi?” dedi. “Her neyse Rue onu evine götürdü. Rue biz dansçılarıyla gerçekten ilgilenir. O da eskiden bir dansçıymış. Belki de Mitzi'yi arayıp nasıl olduğuna baksam iyi olur.” “Eminim bu hoşuna gider.” Eve, arapsaçı gibi bir ifade olabilir ama en azından Rue MacLean'ın dün gece nerede olduğuna dair söylediklerini doğruluyor, diye düşündü. “Neden bana Taj'ı son görüşünüzden bahsetmiyorsunuz.” “Pekâlâ.” Nancie kalçalarını minderlere yerleştirerek arkasına yaslandı. Ellerini kucagında birleştirdi. Bir okul çocuğu kadar tertipli gözüküyordu. “O gece iki sahne gösterim, artı bir grup dansım, artı üç özel oda performansım vardı; yani epey yoğunum. İlk molamda Taj'ı tavuklu bir sandviç yerken gördüm. Ve, ‘Hey Taj,’ dedim, ‘elindeki neredeyse

yenilecek kadar nefis gözüküyor.’ Espri işte, yani sandviç zaten yenmek içindir ya!”

Eve, “Hah,” demeyi başardı.

“Taj da biraz güldü ve karısının kendi için özel olarak yaptığını söyledi. Ben de sodalı gazoz içtim, bir Cherry Fizz ve sonra görüşürüz dedim, çünkü gidip kostüm değiştirmem gerekiyordu.”

“Başka bir şeyden bahsettiniz mi?”

“Hayır, sadece tavuklu sandviçinden konuştuk. Sonra ben üstümü değiştirmeye gittim. Soyunma odası tam mahşer alanı gibiydi. Kızlardan birisi, Dottie’ydi galiba, kırmızı peruğunu bulamıyordu ve dediğim gibi Mitzi- ”

“Evet, Mitzi’yi biliyoruz.”

“Hı-hı. Kızlardan biri de sanırım Charmaine, Mitzi’ye iyi ki o aşâğılıktan kurtulduğuna dair bir şeyler söylüyordu ki Mitzi daha fazla ağlamaya başladı, o yüzden Wilhimena, ah Wilhimena erkekmiş ama cinsiyet değiştirmeye karar vermiş, çenesini kapamasını söyledi. Mitzi’ye değil elbette Charmine’e. Sonra etraftaki herkes koşturuyordu, çünkü bir grup gösterimiz vardı. Sonra dans bitti, yani grup gösterisi olan, sonra ben özel oda danslarımdan birini yaptım. Sonra Taj’ı barda çalışırken gördüm ve el salladım.”

Kulaklarından bir dakika içinde dumanlar çıkmaya başlayacaktı, Eve buna emindi. “Özellikle konuştuğu birisi var mıydı?”

“Ben öyle bir şey fark etmedim. Taj barı hep herkesin içkisini aldığından emin olacak, kimsenin mızımızlanmasına neden bırakmayacak şekilde idare ederdi. Ben de gidip Toledo’dan gelen iş adamı için özel gösterimi yaptım. Adam doğum günü olduğunu söyledi fakat bazen özel muamele görmek için böyle şeyler söylerler. Ama Rue lisanslı olmayan dansçıların özel muamele yapmasını yasakladı. Adam

yine de bana yüz dolar bahşış verdi, sonra fırıldakta benim sıram gelmişti. Dönen sahneye fırıldak diyoruz. Sonra kapanışa kadar Taj'ı tekrar gördüğümü sanmıyorum, çünkü dediğim gibi o gece epey yoğundum. Sonra kapanışta gidip bir tane daha Cherry Fizz istedim, o da bana verdi. Ben de ortalık boşalırken barda biraz oturdum, kafamı boşaltmaya çalıştım galiba işte.”

Durup derin bir nefes alırken Eve ağzını açtı. Ama Nancie önce davrandı. “Ah, bir de Sarmaşık hastalandı. Yani Neşter Vine. Biz ona Sarmaşık diyoruz, çünkü sarmaşık gibi upuzun ve ince, insanlar bazen isimlerine ne kadar benziyor, değil mi? Komik. Her neyse Sarmaşık bembeyaz olmuş, terliyor, durmadan tuvalete gidip duruyordu. Taj ona eve gidip dinlenmesini söyledi. Ben de biraz keyifsizdim, çünkü Joey’in Barbie Thomas’la nişanlandığını duymuştum.”

“Utumwa’da değil mi?”

“Evet. Kız zaten baştan beri onun peşindeydi.” Nancie bir süre kaşlarını çatarak düşündü sonra boş verdi. “Her neyse,

Taj çok tatlıydı. Bana üzülmememi söylüyordu. Çok güzel bir kız olduğumu ve zamanı geldiğinde doğru adamı bulacağımı anlattı. Ban doğru insanı bulduğumda hemen anlayacağımı ve artık hiçbir şeyin önemi kalmayacağını söyledi. Sanırım bunları bana söylerken karısını düşünüyordu, çünkü gözlerine, karısından bahsederken olan o yumuşak ifade yerleşmişti. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım ve biraz daha orada kaldım. Aslında Sarmaşık’ın onunla kalıp, kapanışa yardım etmesi gerekiyordu ama hastalanmıştı. Bundan bahsetmiş miydim?”

Eve başı dönerek, “Evet,” dedi. “Bahsetmiştin.”

“Pekâlâ dediğim gibi Sarmaşık hastalanmıştı. Normalde tek başına kapanış yapmayız ama bazen de yapabiliyoruz. Taj bana saatin çok geç olduğunu ve eve gitmem gerektiğini söyledi. Taksi çağıracağını söyledi

ama ben metroyla gideceğimi söyledim. O da buna izin veremeyeceğini, çünkü geceleyin sokakların nasıl tehlikeli olduğundan bahsetti. O yüzden bir taksi çağırdı ve ben binene kadar kapıdan bana baktı. Böyle biriydi işte,” derken gözleri tekrar nemlenmişti. “Çok tatlı bir tavrı vardı hep.”

“O gece bir arkadaşını beklediğiyle ilgili bir şey söyledi mi sana?”

Nancie, “Sanmıyorum,” diye başladı ama duraksayarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Belki. Galiba ben Joey konusunda ağlarken ve memleketteki arkadaşlarımı nasıl özlediğimi anlatırken öyle bir şeyler söyledi. Sanırım, ‘Arkadaşlar böyledir işte,’ dedi. O da daha sonra bir arkadaşını görmeyi dört gözle beklediği gibi bir şeyler söyledi. Ama ben hemen o gece, kulüpte olduğunu düşünmedim. Her neyse.” Derin bir iç çekerek parmaklarının ucuyla gözlerinin altını sildi. “Zaten Taj’ı o hale getiren bir arkadaşı değildir. Arkadaşlar öyle şeyler yapmaz.”

Eve duruma göre değişir diye düşündü. Arkadaşa göre değişir.

Besinci Bolum

Eve sonraki üç günü striptizciler, dansçılar, müşteriler ve kulüp çalışanlarını sorgulayarak geçirebileceğini düşündü ya da Max Ricker’la görüşerek nokta atışı yapabilirdi.

Verilmesi çok zor bir karar değildi ama her iki konunun da halledilmesi gerekiyordu.

Dedektiflerin çalıştığı odaya girerek yüzleri taramaya başladı. Bazı polisler linklerinin başında görüşmedeydi, bazıları rapor yazıyor ya da veri incelemesi yapıyorlardı. Bir grup polis, huzursuzdan ziyade heyecanlı gözüken bir sivilin ifadesini alıyordu. Havadaki kötü kahve ve eskimeye yüz tutmuş dezenfektan kokusu birbirine karışmıştı.

Eve bu polisleri tanıyordu. İçlerinden bazıları diğerlerinden daha zekiydi ama her biri işini iyi yapıyordu. Rütbesini kullanmak hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı, şu anda isteyeceği şey için başka bir alternatifi yoktu.

Yanları pembeleşmiş ve halinden hoşnut sivil dışarı çıkarılana kadar bekledi.

“Pekâlâ dinleyin.”

Bir düzine yüz ona doğru dönmüştü. Eve hepsinin bakışlarının değiştiğini fark etti. Hepsi Eve’in elindeki davayı biliyordu. Linklerin kapatıldığını, ekran ve dosyaların görmezden gelindiğini görünce Eve, hayır, diye düşündü, rütbesini kullanmasına gerek kalmayacaktı.

“Dedektif Taj Kohli davasında elenmesi ya da görüşülmesi gereken dört yüz potansiyel şahit var elimde. Biraz yardım fena olmaz. Öncelikli davaları olmayanların ya da önümüzdeki birkaç gün ekstra

birkaç saat merkezde kalmayı ayarlaya- bileceklerin, beni ya da Peabody'yi görmesini istiyorum.”

İlk ayağa kalkan Baxter oldu. Eve, evet tam bir baş belası, diye düşündü ama sonuna kadar da güvenilecek biri.

“Benim vaktim var. Hepimizin vakti var.” Bu işe katılmamaya cüret eden biri var mı, diye bakışlarını odaya çevirdi.

“Pekâlâ.” Eve ellerini pantolonunun cebine soktu. “Soruşturmanın bu aşamasında söyleyebileceğim şey...” Eve dikkatli davranmak zorunda olduğunu biliyordu. “Detektif Kohli, Araf adında kalburüstü bir striptiz kulübünde ek işte çalıştığı saatlerde vahşice öldürüldü. Olayın olduğu saatlerde kulüp kapalıydı ve görünüşe göre Kohli katilini tanıyordu. Yalnız buluşabileceği, sırtını dönebileceği kadar güvendiği birini arıyorum.”

Eve, vardiyasında aradığı ya da tarafından arandığı biri, diye düşündü. Katil cep linkini bu yüzden olay yerinden aldı.

“Bu noktada, Kohli'nin hassas bir davada çalıştığına ya da hassas bir davayla ilgili bilgi topladığına dair bir şey yok elimde. Ama katilin bir köstebek ya da dış kaynaklı bir muhbir olması muhtemel. Şu anda soygun bir neden olarak gözükmüyor.” Kendine bakan yüzleri inceleyerek “Bu kişisel bir olay,” diye devam etti. “Rozete yapılan kişisel bir saldırı. 128. Birim soruşturmanın onlara ait olduğunu düşünüyor. Bense buraya ait diyorum.”

“Elbette buraya ait.” Carmichael adındaki dedektif elindeki kahve fincanını kaldırmış, kaşlarını çatmıştı.

Eve, “Medya şimdilik bize sıkıntı yaratmıyor,” diye devam etti. “Çok çekici bir haber değil. Bir barmenin öldürülmesi reytingleri fırlatacak bir şey değil, polis olması da pek fark yaratmıyor. Pek kayda değer bir dava değil yani.”

Eve bekleyerek tekrar yüzlere baktı. “Ama bizim için önemli. Davada görev almak isteyenleriniz Peabody’ye kaç tane şahitle görüşebileceğini bildirsin. Peabody sizi yönlendirecektir. Tüm ifadeleri ve raporları bana iletin.”

Baxter, “Hey Dallas,” diye seslendi. “Striptizcileri ben alabilir miyim? Güzel olanlarını ama?”

“Elbette Baxter. Hepimiz yalnızca ücret alıyorsa önünde soyunacak kadınlardan hoşlandığını biliyoruz.” Tüm oda kahkaha ve tezahürat sesleriyle doldu bir an. “Ben gün boyu dava görüşmelerinde olacağım. Bir şey yakalayan biri olursa beni hemen arasın.”

Eve ofisine doğru ilerlerken Peabody koşarak arkasından yetişti. “Dava görüşmelerine tek başına mı gidiyorsun?” “Burada kalıp şahit ifadelerinin koordinasyonunu ayarlayan lazım.”

“Evet, ama- ”

“Peabody, geçtiğimiz seneye kadar dava görüşmelerini tek başıma yapıyordum.” Masasına geçip sandalyesine oturduğunda, Peabody’nin gözlerindeki incinmiş ifadeyi gördü. Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. “Tabii bu işleri hızlandırmadığın anlamına gelmiyor. Kendini toplar mısın lütfen? Şimdi bilgisayarının başına geçip bilgi taraması yapmana ihtiyacım var. Teknolojik zimbirtılarda benden daha iyisin.”

Duydukları Peabody’nin keyfini yerine getirmeye yetmişti. “Evet öyleyim. Ama buradaki işim bitince sana katılabilirim, değil mi?”

“Haber veririm sana. Şimdi herkes biraz zaman ayırma konusunda coşmuşken neden hemen işe başlamıyorsun?” Eve çıkabileceğini işaret ederek masa bilgisayarına döndü. “Hadi başlayalım.”

“Evet efendim.”

Eve, Peabody çıkana kadar bekledi sonra kalkarak ofisin kapısını kapadı. Masasına döndüğünde, bilgisayara Max Ricker’a ait bilinen

tüm bilgilerin çıkarılması talimatını verdi.

Sürprizlerle karşılaşmak istemiyordu.

Ricker'ın resmini daha önce görmüştü ama şimdi daha dikkatli inceledi. Adamın güçlü bir görünüşü, bıçak gibi keskin ve sert yüz hatları vardı. Ağzının da çok sert bir ifadesi vardı. Gümüş renkli bıyığı ise bu ifadeyi yumuşatmaya yetmiyordu. Gözleri de gümüş rengini andıracak şekilde donuk ve ifadesizdi.

Roarke'ın bahsettiği kibir, yanlarına gümüş dalgaların atıldığı dalgalı koyu renk saçlarından, sağ kulağına taktığı tek taş pırlanta küpeden, ne bir çizgi ne de kıvrımı olan ve sivri kemiklerin üzerine sımsıkı gerilmiş beyaz ipek gibi gözükten beyaz, bembeyaz cildinden okunuyordu.

Şahıs Max Edward Ricker. Boy 1,83. Kilo 91,5. Beyaz. Doğum tarihi, 3 Şubat 2000. Doğum yeri Philadelphia, Pennsylvania. Ebeveynler Lean and Michelle Ricker, ölmüş. Bir kardeş, ölmüş.

Pennsylvania Üniversitesi'nde Ticaret okumuş

Evlilik ya da yasal birliktelik yok. Bir erkek evlat, Alex, doğum tarihi 26 Haziran 2028. Anne kaydı Ellen Mary Morandi. Ölmüş.

Güncel ikamet adresleri Hartford, Connecticut, Sarasota, Florida, İtalya Floransa, İngiltere Londra, Yost Kolonisi'nde Long Neck ve Vegas H'de Nil Nehri Oteli.

Mesleği serbest girişimci ve iş adamı. Yatırımları ve hisseleri ...

Eve arkasına yaslanarak gözlerini kapadı ve Ricker'ın işlerine dair dökümü dinledi. Birbirinden farklı ve çok sayıda uğraşı olan, şirketler ve çeşitli kuruluşlar zincirine sahip olan başka bir adam hakkında yaptığı diğer bir araştırma geldi aklına. O adam da tıpkı şu anda Ricker'ın olduğu gibi gözüne tehlikeli görünmüştü.

O araştırma Eve'in hayatını değiştirmişti.

Bu araştırmanın da Ricker’ın hayatını değiştirmesini umuyordu.

“Bilgisayar, suç dosyasını aç, bütün tutuklama ve suçlamalar.”

Araştırılıyor...

Dosyalar ekranda açılmaya başlayınca Eve kaşlarını çatarak doğruldu. 2016’da yeni yetmelik dönemindeki ufak bir hırsızlık suçlamasıyla başlayan, ruhsatsız silah taşıma, silah ticareti, yasa dışı kimyasal satıcılığı, dolandırıcılık, rüşvet ve iki cinayet teşebbüsüyle devam eden sayısız suçlama vardı. Hiçbirinden hüküm giymemiş, hepsinden paçasını sıyırmayı başarmıştı ama dosyası uzun ve kabarıktı.

“Roarke kadar akıllı değilsin, değil mi?” diye mırıldandı. “O hiç yakalanmadı bile. Yakalanmak pek umurunda değil, öyle mi?” Tekrar adamın yüzünü inceledi. “Çünkü sisteme ne kadar boktan olduğunu haykırıp, alay etme şansı veriyor sana. Bu bir zaaf Ricker. Büyük bir zaaf. Bilgisayar tüm bilgileri diske kopyala.”

Cep linkini açtı. Ricker’ın şu anda, pahalı ayakkabılı ayaklarını nerede uzatıp dinlendiğini öğrenme vakti gelmişti.

★ ★

Eve, Ricker’ın Connecticut’taki malikânesinde vakit geçirme kararını iyi şansa yordu. Adamın kendiyile buluşmayı kabul etmeden önce, onu bir avukat denizinden geçmek durumunda bırakmamasını ise kibir olarak yorumladı.

Eve kısa sürede malikâneye vardı ve kapıda balta suratlı üç güvenlik görevlisi tarafından karşılandı. Görevliler formalite icabı onu kimlik taramasından geçirdiler, sonra aracını kapının hemen iç tarafında bırakmasını söyleyerek onu küçük, şık bir taşıma aracına bindirdiler.

Aracın sürücüsü araçla çok uyumlu olan ufak tefek ve şık bir kadın

droid idi. Araç dolambaçlı ve üç şeritli bir yoldan ilerledikten sonra, dalgalı bir denizin üzerinde yükselen uçurumun tepesine inşa edilmiş, ahşap ve camdan yapılmış üç katlı bir evin önünde durdu.

Girişte bir süs havuzu vardı. Havuzun kenarında, üzerindeki uzun elbisesi savrulan başka bir droid, elindeki kovadan içi kırmızı balıklarla dolu havuza açık mavi su boşaltıyordu. Korku filmlerinden fırlamış gibi duran evin doğu tarafındaki bahçıvan ise çiçek tarhlarıyla uğraşıyordu.

Bahçıvanın üzerinde bol bir gri pantolon, geniş kenarlıklı bir şapka ve çift namlulu uzun mesafeli bir lazer vardı.

Evin kapısında Eve’i başka bir kadın droid karşıladı. Bu, kolalı siyah bir üniforma içinde, hizmet etmeye yönelik geliştirilmiş bir modeldi. Gülümseyişi hoş, sesi içtendi.

“İyi günler Teğmen Dallas. Bay Ricker size bekliyordu. Umarım kısa geziniz hoşunuza gitmiştir. Lütfen beni takip edin.”

Eve yürürlerken evi incelemeye başladı. Evet, para vardı burada ama insanın gözünün içine fazlaca sokuluyordu. Atmosferin zengin olduğu ama cilalı ahşaplar ve pastel renklerle bir şekilde yuva hissi veren Roarke’ın evindeki seçkinlik yoktu burada. Ricker modern ve cıvılcı şeylerden yana kaymış, etrafını göz yoran renkler ve eşyalarla doldurmuştu. Kesinlikle zevksizdi.

Her şey fazlaca keskin hatlıydı ve Eve’in artık fark ettiği şekilde adamın imzası olan gümüşle vurgulanmıştı.

Eve, cam olan duvardan sonsuz bir deniz manzarasına açılan kan kırmızısına boyanmış bir odaya girerken, Otuz gümüş para, diye düşündü. Diğer duvarlar tablolarla doluydu. Tabloların hepsi modernist ya da gerçeküstü denen ya da kanvasa saçılan karışık boya darbelerine ve çirkin renk karışımlarına, artık ne zıkkım deniliyorsa ondandı.

Odadaki çiçeklerin kokusu ağır ve kasvetliydi. İçerideki ışık aşırı

parlaktı ve her yerde parıl parıl yastıklarla, gümüş kaplamalarla bezeli, oymalı mobilyalar vardı.

Ricker sandalyelerden birine oturmuş, uzun ince bir tüpten aşırı pembe renkli bir sıvı yudumluyordu. Eve’i görünce zarif bir şekilde ayağa kalkarak gülümsedi.

“Ah, Eve Dallas. Nihayet tanışabildik. Mütevazı evime hoş geldiniz. Size serinletici olarak ne ikram edebilirim?”

“Hiçbir şey.”

“Ah, Pekâlâ, yalnız fikriniz değişirse lütfen söyleyin.” Adamın ses tonunda Roarke’ın izlemeyi sevdiği o siyah beyaz filmlerdeki diyalogları hatırlatan bir yuvarlama vardı. “Şimdilik bu kadar, Marta.”

“Elbette Bay Ricker.” Droid odadan çıkarak kapıları arkasından kapadı.

Ricker parıltılı gözleriyle koltuğu işaret ederken, “Eve Dallas,” dedi. “Bu gerçekten çok hoş bir ziyaret. Size Eve diyebilir miyim?”

“Hayır.”

Adamın gözündeki parıltı soğuk, gümüş renkli bir ışığa dönüştü ama yine de yüksek sesli bir kahkaha attı. “Ne yazık. O halde Teğmen, oturamaz mısınız? Açıkça söylemem gerek ki eskiden... nasıl diyeyim, hamisi olduğum bir arkadaşımın eşiyle tanışmak çok hoş,” dedi otururken. “Gerçi Roarke eminim bu ifadeyi kabul etmezdi. O yüzden eski iş arkadaşım diyeyim. Bugün onun da size eşlik edeceğini ummuştum.”

“Burada hiçbir işi yok kendisinin. Sizinle de.”

“Şu anda değil belki. Lütfen oturun. Rahatınıza bakın.”

Çirkin koltuğun vaat ettikleri arasında rahatlık yoktu ama Eve yine de oturdu.

“Ne kadar da çekicisiniz.” Bakışları Eve’in üzerinde gezinirken

mırıldanır gibi çok yumuşak bir tonla konuşmuştu.

Bir kadını şu anda bu adamın süzdüğü gibi süzen adamlar, o kadının cinsel açıdan rahatsız ya da zihinsel olarak huzursuz hissetmelerini amaçlardı. Eve sadece biraz hakarete uğramış gibi hissediyordu.

Ricker, “Ama çok yetkin ve yapmacıksız bir tarzda,” diye tamamladı. “Ama elbette birinin Roarke’den beklediği bir tarz değil bu. Onun zevki hep, nasıl diyeyim, daha şık, çok daha kadınsı olmuştur.” Tırnaklarını sandalyesinin kolçağında tıkırtmaya başladı.

“Ama sizinki gibi hemen göze çarpmayan özelliklere ve sizinki gibi bir mesleğe sahip bir bayan seçmesi çok zekice.

Emniyet birimlerinde, sizin gibi içeriden bir müttefik bulması çok pratik.”

Eve söylenen şeyin amacının beynine kan sıçratmak olduğunu biliyordu, o yüzden sadece kafasını hafifçe yana eğdi. “Gerçekten mi? Neden bu Roarke için pratik olsun?”

Ricker içeceğini yudumlayarak, “İlişkilerini hesaba katınca yani,” dedi “İş ilişkilerini.”

“Peki Roarke’nın iş ilişkileri size neden ilgilendiriyor Bay Ricker?”

“Bir zamanlar bağlantılarımız olduğu için deyim yerindeyse, teorik olarak ilgiliyim sadece. Pratikte değil.”

Eve biraz ileri doğru uzandı. “Bu bağlantılardan biraz bahsetmek ister misiniz? Kayıt dahilinde?”

Adam gözlerini yılan gibi kıсарak, “Onu da riske atar mısınız Teğmen?”

“Roarke kendi kışını kurtarabilir. Peki ya siz?”

“Onu ehlileştirirdiniz mi yoksa Teğmen? Kurdu eğitip süs köpeğine mi çevirdiniz?”

Bu kez Eve güldü. İçten bir gülüştü gerçekten. “Süs köpeği gözünü

bile kırpmadan boğazını keser. Gayet iyi biliyorsun. Ondan bu kadar korktuğunu hiç düşünmemiştim. Çok ilginç”

“Yanılıyorsunuz.” Ama parmakları elindeki uzun ince tüpü sıkıca kavramıştı.

Eve adamın boğazındaki hareketlenmeyi gördü. Sanki cidden berbat bir şeyi yutmaya çalışıyordu.

“Yanıldığımı sanmıyorum. Ama burada bulunmamın sebebi Roarke değil. Ben sizin işlerinizle ilgili konuşmak için buradayım Bay Ricker.” Eve kayıt cihazını çıkardı. “Müsaadenizle.”

Adamın dudakları yukarı doğru kalktı ama gümüş renkli bıyıkların altındaki manzaranın gülümsemekle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. “Elbette.” Sandalyesinin kolundaki düğmelerden birine bastı. Odanın ortasına bir hologram yayıldı. Koyu takım elbise içindeki altı adam uzun bir masanın başında oturuyordu. Sert bakışlı adamların elleri masanın üzerinde kavuşturulmuştu.

Ricker, “Avukatlarım,” diyerek açıkladı.

Eve kayıt cihazını aralarındaki gümüş masanın üzerine koyarak açtı. Gerekli bilgiyi verdikten sonra, yeniden düzenlenmiş haklarını okudu.

“Çok titizsiniz. Roarke bundan hoşlanır. Ben de öyle.”

“Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı Bay Ricker?”

“Kesinlikle.”

“Ve bu gayri resmi sorgulamada avukat bulundurma - altısını birden - hakkınızı kullandınız. Altı ay önce tutuklandınız...” Elini kaldırarak duraksadı. Ezbere biliyor olmasına rağmen, not defterini açarak suçlamaları okumaya başladı. “Halusinojen ve bilinen bağımlılık yapan maddeleri içeren yasadışı kimyasalları üretmek, taşımak ve dağıtmak, ulusal ve uluslararası yasadışı madde pazarlaması yapmak, yasaklanmış ateşli silahlar taşımak ve lisanssız kimyasal bitkiler üretimi ve- ”

“Teğmen, ikimiz için de değerli olan vakti harcamamak adına, geçtiğimiz sonbahardaki talihsiz gözaltına alınma olayımda bana yüklenmeye çalışan suçlamalardan haberdar olduğumu söyleyeyim. Eminim bu gülünç suçlamaların çoğunun hemen düşürüldüğü, geri kalanların ise salıverildiğim bir davada görüldüğünden haberiniz vardır.”

“Avukatlarınız ve New York savcı vekili arasında yapılan ve hakkınızdaki birçok nispeten önemsiz suçlamanın düşürülmesini sağlayan anlaşmadan haberim var. Karşılık olarak dört silah ve kimyasal dağıtıcısının isimleri ve onların aleyhine verdiğiniz ifadenin avukatlarınız aracılığıyla savcılığa intikal ettiğinden de haberim var. İş arkadaşlarınıza karşı pek de sadık davranmamışsınız Bay Ricker.”

“Aksine onlara son derece sadığımdır. Silah veya uyuşturucu kaçakçılarından oluşan iş arkadaşlarım yoktur Teğmen.

Hayır işlerine ve siyasi kuruluşlara çok cömert bağışlarda bulunan bir iş adamıyım ben.”

“Evet, siyasi bağışlarınızdan da haberdarım. Cassandra diye bilinen bir organizasyona yüklü bir bağışta bulunduğunuzu biliyorum mesela.”

“Doğru, yüklü bir bağışta bulundum.” Avukatlarından biri konuşmaya girmeye hazırlanırken elini kaldırarak onu susturdu. “Ve bu grubun terörist faaliyetlerini öğrendiğimde şok oldum. İliklerime kadar sarsıldım. Bu menfur organizasyonun yaptıklarını ortaya çıkarıp son vererek, dünyaya büyük bir hizmette bulundunuz Teğmen. Olanlar medyada açıklanana kadar ben, Cassandra’yı kendini Amerikan halkının güvenliği ve haklarına korumaya adanmış bir grup olarak biliyordum. Evet, belki yarı askeri bir kuruluştur ama tamamen yasal görünüyorlardı.”

“Grubu daha yakından incelememiş olmanız çok yazık Bay Ricker.

Sizin kaynaklarınıza sahip bir kişinin, alın teriyle kazanılmış on milyon dolardan fazlasını bağışlamadan önce böyle yapacağını sanırdım.”

“Gerçekten çok pişman olduğum bir hata işte. Bağış işlemlerini üstünkörü yürüten çalışanımın işine çoktan son verildi.”

“Eminim öyledir. Savcılık ofisindeki anlaşmanıza dahil olmayan pek çok suçlamayla mahkemeye çıkarıldınız. Ancak deliller kayboldu ve sizin sahibi olduğunuz depoya düzenlenen baskına yol açan ve yapılan baskına dair bilgiler tahrip edilmiş olarak ele geçti.”

Ricker başını geriye atarak, “Resmi bir tabir mi bu?” dedi. Yandaki gümüş dalgalar hareketlenmişti. “Bilgiler dediğiniz şeyler polisin depoya baskın düzenlemek için yanlış yönlendirmeye edindiği, komik ölçüde zayıf ve noksan ifadelerdi. Bu arada bahsi geçen depo her ne kadar benim mülküm olsa da tamamen bağımsız bir kiracı tarafından işgal ve idare edilen bir yerdir.”

Eve adamın gözlerindeki parıltının arttığını ve sesinin yükseldiğini fark etti. Uçları iğrenç ölçüde sivriltilmiş tırnakları, sandalyenin kolunda daha hızlı bir ritim tutturmuştu.

“Tüm mesele polis tacizinden ve haksız müdahaleden ibaret. Sonuç olarak avukatlarım NYPGT’eye bir dava açma hazırlığındalar.”

“Dedektif Taj Kohli ile bağlantınız nedir?”

“Kohli?” Gözlerinde daha da artan parıltıyla gülümsedi. “Korkarım bu isim benim için bir şey ifade etmiyor. Gerçi sizin mesleğinizde bulunan birçok yakın dostum var Teğmen. Koruyup hizmet eden bay ve bayanların sıkı bir destekçisiyimdir. Ama Kohli ismi... bir dakika bekleyin.”

Parmağını dudaklarına götürerek hatırlamaya çalışır gibi göründü. Eve lanet adamın dudaklarından kaçan hafif bir kıkırdama duyduğuna yemin edebilirdi. “Kohli, ah, elbette. Trajediye duydum. Geçen gün

öldürölmüş, değil mi?”

“Kohli sizin New York deponuza baskın düzenleyen ve milyonlarca dolarlık zararınıza neden olan birimin bir üyesiydi.”

“Bay Ricker hiçbir zaman depoda yürütölen faaliyetlere, laboratuar ortamına ve New York’taki dağıtım şebekesine yasal açıdan bağlanamadı. Aksi ifadelerin bu kayda girmesine karşı çıkıyoruz.”

Avukatın sesi odayı doldurmuştu ama ne Ricker ne de Eve başını çevirip adama doğru baktı.

“Sizin Dedektif Kohli’nin ölümüne çok üzüldüm Teğmen. Ancak bir polis trajik bir sonla karşılaşüyor diye ben neden sorgulanıyorum. Yapılanlar NYPGT’nin tacizinin uzantısı niteliğinde değerdendirilebilir.”

“Hayır, değerdendirilemez çünkü bu görüşme teklifi şartsız olarak kabul edildi.” Eve gülümsüyordu. “Eminim avukat filonuz da tasdik eder bunu. Kohli detayları incelermiş Bay Ricker. Detaylarda çok iyiymiş. Bir işadamı ve görmüş geçirmiş bir şahıs olarak, hakikatin hep detaylarda gizli olduğunu ve ne kadar derinde olursa olsun illaki gün yüzüne çıktığını bilirsiniz. Benim hakikate karşı gerçek bir sempatim var. Ve bir polis arkadaşımın infaz edilmesine şiddetle karşı çıkıyorum. Dolayısıyla bahsettiğimiz hakikati bulmak, Kohli’yi öldüren ya da öldürölmesini ayarlayan kişiyi ortaya çıkarmak benim için kişisel bir misyon olacak.”

“Bir meslektaşınızın öldürölmesinin, kocanıza ait bir kurumda son derece vahşî bir şekilde öldürölmesinin sizi kızdırdığına eminim.” Sesindeki ayarı biraz bozuk heyecan fark ediliyordu. “Can sıkıcı bir durum değil mi Teğmen? Yani her ikiniz için de. Kocanızı sorgulamaya almak yerine, beni bu örtölü suçlamalarla sıkıştırmanızın nedeni bu mu?”

“Cinayetin vahŖi olduğuna ve Roarke’a ait bir mekânda gerekleŖtiđine dair bir Ŗey söylemedim. Bu bilgiye nasıl ulaŖtınız Bay Ricker?”

Eve, Ricker’ın ilk kez afalladığını gördü. Ağzı aŖađı doğru sarkmıŖtı. Altı avukatın hepsi bir ağzdan konuŖmaya baŖladılar. Odaya bir uğultu yayıldı. Bu, Ricker’a kendini toplaması için gereken zamanı vermiŖti.

“Bilgi edinmeyi iŖim addederim. İŖim. Kocanızın mlklерinden birinde çıkan olayla ilgili haber aldım.”

“Bu haberi kimden aldınız?”

Ricker elini önemsiz bir konuymuŖ gibi, “Bir iŖ arkadaşımдан sanıyorum,” dedi ama eli tekrar sandalyenin koluna inmeden önce yumruk halini almıŖtı. “Hatırlayamıyorum. Bilgi edinmek kanuna aykırı mı? Bilgi topluyorum iŖte. Bir hobi olarak dŖnn. İnsanlar hakkındaki bilgiler her zaman ilgimi ekmiŖtir. Siz mesela. Biliyor musunuz sizin de devlet tarafından yetiŖtirildiđinizden, daha sekiz yaŖında küçük bir çocukken periŖan bir Ŗekilde bulunduğunuzdan haberim var.”

Adam konuŖurken yumrukları aılmıŖ, gözlerindeki parıldı artmıŖtı. Eve açlığı artıyor diye dŖnd. Çok leziz bir yemeği bekleyen bir adam gibi.

“Tecavüze uđramıŖtınız, değil mi? Epey Ŗiddet grmŖtnz. Böyle bir travmayla yaŖamak, masumiyetinizin böyle alınmasından sonra kendinizi toplamak epey zor olmuŖtur, değil mi? Herhalde bir sosyal görevli tarafından verileni saymazsak kendi adınızı bile bilmiyorsunuz, değil mi? Eve, epey duygusal bir tercih, ilk kadına iŖaret ediyor. Ve Dallas da epey pratik bir tercih. Pis bir arka sokağında, kolunuz kırık halde bulunduğunuz Ŗehre bir atıf. Ağzınızı bile amamıŖsınız.” Hedef

yerini bulmuştı. Eve afallamış, boğazına doğru bir bulantı hissi yükselmeye başlamış, iliklerine kadar buz kesmişti. Ama gözlerini bir an bile Ricker'dan kaçırmadı. Bir kere bile kırpmadı. “Hepimiz önümüze dağıtılan kartlarla oynarız. Ben de bilgi toplarım. Özellikle de şıklık duygumu bozan insanlara dair bilgiler. Ben istediğin kadar araştır, geçmişimi istediğin kadar eşele Ricker. Sadece bu kez kiminle karşı karşıya olduğunu daha iyi anlamamı sağlar. Kohli artık benim Ricker ve ben onun için kim, neden ve nasıl sorularının yanıtlarını bulacağım. Bundan emin ol. Görüşme sonlanmıştır,” diyerek kayıt cihazını aldı.

Ricker avukatlarının uyarı ve muhalefetlerine rağmen hologramı kapadı. Eve mümkün olsa adamın, ilk gördüğünden daha da solgun olduğunu söylerdi. “Dikkat et Teğmen. Beni tehdit edenler nahoş sonlarla karşılaşır.”

“Bilgilerime tekrar göz at Ricker, nahoşluk konusunda bir sorunum yok.”

Eve'in kalkmasıyla adam da ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. Ellerini ona doğru kaldırmıştı ve Eve adamın kontrolünü kaybetmesi için dua etti. Bir an, sadece kısacık bir an kendini bırakması yeterliydi. “Bana kafa tutabileceğini mi sanıyorsun? Rozetinin sana herhangi bir güç verdiğini mi sanıyorsun?” Elini Eve'in yüzüne doğru kaldırarak parmaklarını şıklattı. “Böyle, bir anda harcarım seni ve unutulur gidersin.”

“Bir deneyip neler olacağını görsene.”

Ricker'ın yüzündeki her kas hareket halindeydi ama geri çekildi. “Belki de Roarke'la olan bağlantının seni koruyacağını sanıyorsun ama yanılıyorsun. Roarke zayıf, yumuşamış ve duygusallaşmış, hem de bir polis yüzünden. Bir zamanlar onun için planlarım vardı. Ama artık

farklı planlarım var.”

“Elindeki bilgilere daha iyi bakarsan Ricker, kimsenin beni korumasına ihtiyacım olmadığını hiçbir zaman da olmadığını görürsün. Ama şu kadarını söyleyeyim: Roarke senin ondan bu kadar korktuğunu öğrenince çok keyiflenecek. Bu konuya ve sana daha sonra çok güleceğiz.”

Eve arkasını döndüğünde Ricker koluna yapıştı. Eve soğuk gözlerle adama bakarken kalbi beklentiyle çarpıyordu. “Ah, evet, lütfen yap hadi,” diye mırıldandı.

Adam birden, sıkıca tuttuğu kola parmaklarını iyice sararak tırnaklarını ete doğru bastırdı sonra gevşetti. Eve, kontrol ha? diye düşündü. Hayır düşündüğü kadar kontrollü değildi. “Sizi geçireyim.”

“Yolu biliyorum. Sen işe başlasan iyi edersin, Ricker, bütün izlerini örttüğünden emin ol. Altına süründüğün her taşı kaldıracam. Ve bundan büyük bir keyif alacağım.”

Eve odadan çıktığında hizmetçi droidin yakınlarda olduğunu ve cana yakın bir şekilde gülümsediğini görünce şaşırmadı. “Umarım ziyaretiniz iyi geçmiştir Teğmen Dallas. Sizi kapıya kadar geçireyim.”

Koridorda yürürlerken Eve içerideki odadan gelen cam kırılma sesini duydu.

Hayır, diye düşünerek gülümsedi. Hiç de kontrollü değil-

Arabasına kadar kendine eşlik edildi ve demir parmaklı kapıdan geçip yola çıkarken dikkatle izlendi.

Eve on dakika sonra peşindeki ilk arabayı fark etti. Adamlar takip gizliliği konusunda dikkatli bile davranmıyorlardı. Eve hızını yasal hız sınırının hafifçe üzerinde tutarak peşinden gelmelerine izin verdi. Otuz kilometre kadar sonra ikinci bir araba rampada önüne çıktı. Eve’i araya almışlardı.

Eve, pekâlâ oynayalım, diyerek gaza bastı.

Şerit değiştirerek trafikte hızla ilerlemeye başladı ama kendini kaybetmelerine de izin vermiyordu. Karayolu sınırlarını hesap ederek araç linkinde bir numara tuşladı. Gayet sakindi.

Tam New York sınırlarına girdiklerinde, Eve panik sanmalarını umut ettiği bir tavırla yol kenarına çekti. Arabalar hemen arkasında durduklarında Eve, “Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyordum,” diye mırıldandı. “Geri zekâlılar.”

Yolun gerektiği kadar تنها olduğu bir anda gaza sonuna kadar basarak yola çıktı. Sonra sert bir dönüş yaparak takipteki arabalara doğru ilerlemeye başladı. Bir tanesi sağa diğeri sola çekildi ama o kadar hızlıydılar ki ikisi de kayarak yol kenarına çıktılar. Eve polis sirenini açtı.

Arabadan atlayarak silahını çekti.

“Polis! Dışarı! Herkes dışarı! Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!” ikinci arabada sürücünün yanında oturan adamın elini ceketine doğru soktuğunu görünce silahını farlara doğrultarak ateşledi.

Camlar kırılırken, gelen polis arabalarının sirenleri kendi arabasından gelen seslere karıştı.

“Kıçlarınızı o araçlardan çıkarın derhal!” Boştaki eliyle rozetini havaya kaldırdı. “NYPGT. Tutuklusunuz.”

Şoförlerden biri dışarı çıktı. Gayet ukala bir tavrı vardı. Ama arkasından yaklaşan iki devriye aracının görebileceği şekilde ellerini içice yukarıda tutuyordu. “Suçlama nedir acaba?”

“Hız sınırını aşmakla başlayıp devam edebiliriz.” Eve parmağıyla yukarıyı işaret etti. “Eller arabanın üstüne. Pozisyonu biliyorsundur.”

Üniformalı polisler etraflarını arı gibi sarmışlardı. “Kelepçelenmelerini ister misiniz Teğmen?”

“Evet, sanırım karşı koydular. Ve şuna bakar mısınız?” Eve ilk arabanın sürücüsünün üstünü yoklamaya başlamış ve iç koluna soktuğu silahı bulmuştu. “Gizlenmiş bir silah. Tanrım, üstelik yasaklı bir ateşli silah. Hey, başınız ciddi belada.”

Seri bir aramanın sonunda birkaç silah, 170 gram kadar Exotica, 60 gram Zeus, güzel bir gasp seti ve pratik bir şekilde omur kırmaya yarayan üç çelik sopa bulundu.

Eve memurlara, “Bu sefilleri benim için merkeze götürür müsünüz?” dedi. “Yasadışı kimyasal barındırmak ve gizlemekten, bir motorlu araçta yasaklanmış ateşli silah taşımaktan ve ateşli silahla eyalet sınırlarını geçmek suçlarıyla gözetim altına alın. Ve şüpheli aletler barındırmaktan.”

Ellerindeki tozları silkelerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Ah, hız sınırını aşmayı da ekleyin. Bay Ricker bundan hiç hoşlanmayacak ve size çok kızacak çocuklar. Çok, çok kızacak.”

Eve arabasına binerek omuzlarını dikleştirdi.

Adamın tırnaklarını batırdığı yeri farkında olmadan ovalarken, sakın ol Ricker, sakın, diye düşündü. Asla duygusal gerginlik anlarında emir verme.

İlk raunt benim.

Altıncı Bolum

lan McNab dedektiflerin çalışma odasına girdiğinde, elinden geldiği kadar sıradan gözükmeye çalışıyordu. Gerçi beline kadar uzanan örgüleri olan ve turuncu renkli uçuş pantolonu giyen birinin sıradan görünmesi zordu ama McNab konu üzerinde çalışıyordu.

McNab'ın burada olmak için geçerli bir bahanesi vardı. Dedektiflerden bazıları Kohli davasında listelenen şahit görüşmeleri için EDB'den yardım istemişti. McNab'ın bahanesi buydu ve sonuna kadar kullanacaktı bunu.

Ama burada olmasının bir nedeni vardı. O neden ise uzak bir köşedeki daracık hücresinde oturmuş, dikkatle bir şey üzerinde çalışıyordu. Teknik bir şeylerle uğraşıyordu.

McNab, Peabody'nin çalışırken ne kadar tatlı göründüğünü düşündü. Bu kıza fena kapılmıştı. Bundan pek de hoşnut olmadığını düşündü, ne de olsa planı hayatına bir insanoğlu için mümkün olduğunca çok sayıda kadın sokmaktı. O kadınları seven, normal bir adamdı işte.

Ama Peabody çirkin polis ayakkabıları ve jilet gibi üniformasıyla hayatına ayak bastığından beri polislerin dediği gibi; olay sona ermişti.

Peabody de kendisine pek yardımcı olmuyordu. Tamam, McNab sonunda onun yatağa - ve mutfak zeminine ve asansöre ve boş bir dosya dolabına - ve geniş hayal gücünün alabildiği bir çok yere atmayı başarmıştı. Ama kız hâlâ ona karşı bir düşkünlük belirtisi göstermiyordu.

McNab - bu gerçek her aklına geldiğinde boğazının sıkıldığını hissetse de - Memur Delia Peabody söz konusu olduğunda, o bahsedilen bulutların üzerine çıktığını hissediyordu.

McNab, Peabody'nin küçük hücreğine zorla sığmaya çalışarak kemikli kalçalarını masasının kenarına yerleştirdi. "Hey, She-Body. Ne haber?"

"EDB'nin dışında ne işin var senin?" Peabody başını bile kaldırmadan çalışmaya devam ediyordu. "Zincirlerini mi kemirdin yine?"

"Ha-ha! En azından bizi EDB'de hücrelere kilitlemiyorlar. Bu kafeste nasıl çalışıyorsun sen?"

"Gayet verimli bir şekilde. Yaylan McNab. Başım gerçekten sıkışık."

"Kohli davası değil mi? Herkes bundan bahsediyor. Zavallı herif."

Peabody adamın sesindeki üzüntüyü duyunca başını kaldırdı. Karşısındaki soğukkanlı yeşil gözlerde gördüğü tek şey üzüntü değildi. McNab öfkeliydi de. "Evet, biliyorum. Ama onu indiren şerefsizi bulacağız. Dallas bütün açıları inceliyor."

"Kimse ondan iyi yapamaz. Buradakilerden bazıları bizden bazı isimlere bakmamızı istediler. EDB'deki herkes, Feeney'den en omez aylağa kadar herkes, iş üzerinde."

Peabody suratını buruşturarak, "Peki sen neden çalışmıyorsun," dedi.

"Gelip biraz bilgi koparmam için seçtiler beni. Hadi, Peabody, biz de işin içindeyiz artık. Bana bölüme iletebileceğim bir şeyler söyle."

"Pek bir şey bilmiyorum ki. Pekâlâ şimdi söyleyeceğimi kendine sakla ama," derken sesini alçalttı ve küçük bölmesinin kapısına doğru baktı. "Dallas neyin peşinde bilmiyorum. Bir dava görüşmesine gitti

fakat beni yanına almadı. Nereye gittiğini de söylemedi. Birkaç dakika önce de ondan bir arama geldi. Buraya çeşitli suçlarla gözaltına alınmak üzere dört tane serseri gönderiyormuş. İsimlerini verdi ve çabuk bir araştırma yapmamı istedi. Kendi de geliyormuş.”

“Sen ne buldun?”

“Dördü de çeşitli eyalet hapishanelerinin müdavimlerinden. Genelde şiddet suçlarından. Saldırı, darp, ölümle sonuçlanan olaylar da var. Omurga kıran caydırıcı tipler. Ama asıl olay,” derken sesini öyle alçalttı ki McNab duyabilmek için iyice eğilmek durumunda kaldı. Tatlı şampuanının kokusu burnuna doluyordu. “Hepsi de Max Ricker’a bağlı.” McNab’ın ağzı bir karış açıldı ama Peabody’nin hırlamasıyla hayretini bastırdı. “Yani sence Kohli’nin ölümünün arkasında Ricker mı var?”

“Bilmiyorum, tek bildiğim Kohli geçen sonbaharda adamın deposuna baskın düzenleyen takımdaymış. Biliyorum, çünkü Dallas dava dosyasını ve duruşma kayıtlarını benden istedi. Biraz göz gezdirdim ve öğrendiğim kadarıyla Kohli takımın hareket kuvvetlerinde bile değilmiş, ifade de vermemiş. Elbette dava üç gün içinde düşürülmüş. Ama Dallas adamın maşalarını içeri alıyorsa bir bildiği vardır.”

“Bunlar bomba haber.”

“Dallas’ın buraya gönderdiği serserilerden bahsedebilirsin ancak elimizde gerçekten bir şeyler olana kadar Ricker konusunda ağzını açma.”

“Tamam ama biraz teşvik fena olmaz. Bu gece bana gelmeye ne dersin?”

“Dallas’ın ne planladığından haberim yok.” McNab hâlâ karşısında durmuş gülümsüyordu. Peabody, anlayamadığı sebeplerden ötürü bu

aptal sırtışı giderek ve giderek daha karşı konulmaz bulmaya başlamıştı. “Ama herhalde biraz takılabiliirim sana.”

“Takılmaktan bahsetmişken sanırım geldiğinde...” Peabody’ye doğru eğilmeye başlamış, ona işlerini çabucak tamamlamasını sağlayacağını umduğu şeyler fısıldamaya başlıyordu ki masadan ok gibi fırladı. “Tanrım, komutan geliyor.”

“Sakin ol.” Ama Peabody kendisi de hazır ola geçmişti.

Whitney’in birim odasına gelmesi çok alışıldık değildi. Ama gelmemeyi alışkanlık haline de getirmemişti.

“Tanrım, buraya geliyor.”

Peabody, komutanın kendine doğru döndüğünü gördüğünde uzanıp üniformasında her şeyin yerli yerinde olduğunu kontrol etme dürtüsüne hâkim oldu.

“Dedektif.” Whitney hücrenin girişini kaplayacak şekilde durmuş, koyu çelik gibi gözleriyle McNab’i süzüyordu. “Elektronik Dedektifik Bölümü’nden buraya mı transfer oldun?”

“Hayır efendim. EDB, Dedektif Taj Kohli davasında cinayet masasıyla birlikte çalışıyor. Bölümler arası bu işbirliğin ve gayretin, davanın kapanmasını hızlandıracak inancındayız.”

Peabody huzursuz bir takdirle, çok iyi, diye düşündü. Kedi gibi seri ve becerikli.

“O halde dedektif, burada durup Memur Peabody’i engelleyeceğine, belki kendi bölümüne gidip iş birliğine oradan devam etmelisin.”

Peabody, ama yeterince değil, diye düşündü.

McNab neredeyse bir selam çıkıyordu ama son anda kendine hâkim oldu. Sonra duman gibi ortadan kayboldu.

“Memur Peabody, Teğmen Dallas’ın şu anda kayıt odasındaki dört şahısla ilgili istediği veriler hazır mı?”

Kayıt odasında mı? Ne abuk? Tanrım! “Evet efendim.”

Komutan elini uzatarak, “Basılı kopya,” dedi.

Peabody ıktı istedi. “Emredildiği gibi efendim, verilerin kopyası Teğmen Dallas’ın aracına ve ofis birimlerine gönderildi.”

Whitney yalnızca hırlayarak arkasını döndü. Ŗimdiden elindekileri okumaya başlamıştı. Eve’in birim kapısından girdiğini görünce duraksadı ve omzunun üzerinden, “Teğmen ofisinde görüşeceğiz,” diye seslendi.

Peabody, bu ses tonu karşısında yüzünü buruşturdu. Mermer kadar sertti. Cesaretini toplayarak çalışma hücresinden ıktı. Eve ona dönmesini işaret ederek kendi ofisine yöneldiğinde, hayal kırıklığına uğradığını söyleyemezdi.

Yanmaya başlayan bir alev olduğunu görebiliyordu ama kimin yanacağından emin değildi.

“Efendim.” Eve kapıyı açık tutarak Whitney’in geçmesini bekledi, sonra arkalarından kapadı.

“Teğmen, eyaleti ve yetki sınırını habersiz terk ederek, emir komuta zincirine niyetini ve gerekçelerini bildirmeden Max Ricker’i sorgulamanı açıkla.”

“Komutanım, dava yetkilisi olarak soruşturma görüşmelerini emir komuta zincirinin herhangi bir birimine bildirmekle mükellef değilim. Ve eğer görüşme dava için gerekliyse yetki alanımdan ayrılma iznim var.”

“Ve başka bir eyaletteki bir sivil taciz etme yetkin, öyle mi?”

Eve içinde yükselmeye başlayan öfkeyi hissediyordu ama aldırmadı. “Taciz etmek mi efendim?”

“Ricker’ın avukatıyla görüştüm. Aynı biçimde Polis ve Güvenlik Ŗefi’ni de aramış. Adam müvekkilini taciz ettiğin, müvekkilinin dört

alışanına saldırdığın ve haksız yere gözaltına aldığın iddiasıyla seni, bu bölümü ve New York şehri Emniyet Birimleri'ni dava etmekle tehdit ediyor.”

“Gerçekten mi? Pekâlâ epey korkmuş,” diye mırıldandı. “Onu bu kadar etkilediğimi sanmıyordum.” Kendini toplayarak, “Komutanım,” dedi, “Ricker'ı arayarak müsait olduğu bir zaman ve yerde kendisiyle görüşmek istediğimi ilettim. İşteğim kabul edildi.”

ekmesini açarak mühürlü bir disket çıkardı. “Talebim birimden yapıldı ve talebimi onaylaması kayıt altında. Haklarının gerektiği şekilde anlatıldığı ve altı avukatının hologram görüşmeyle müdahil bulunduğu evdeki görüşme de aynı şekilde kayıt altına alındı.”

Eve bu kez çantasından bir disket çıkararak uzattı. “Kayıt şahsın bilgisi dahilinde gerçekleştirildi. Affedin efendim ama şahıs bu konuda tamamen rzgra karşı içiyor.”

“Güzel. O kadarını tahmin etmiştim.” Whitney her iki disketi de aldı. “Ancak Ricker'a bir polis cinayetinin sorumlusu olarak yaklaşmak ciddi ve hassas bir konu. Elinde sağlam deliller olsun.”

“Tüm ihtimalleri değerlendirmek benim görevim. Ben işimi yapıyorum.”

“Peki, işinin içine dört adamı halka açık bir yolda sıkıştırmak, kontrolsüz araba kullanarak onların ve çevredeki masum vatandaşların yaşamlarını tehlikeye atmak ve iki aracın ciddi hasar görmesine neden olmak da giriyor mu?”

Eve'in eğitimi amirine hırlamasına engel olacak kadar katıydı. Ama bir an öyle yapmayı düşündü. “Transit yolda Connecticut'tan New York'a seyir halindeyken her birinde iki adam olan, iki araç tarafından takip edildiğimi fark ettim. Bahsi geçen araçlar hız sınırlarını açarak takiplerine devam ederken, ben de caydırıcı manevralarda bulundum.

Sivillerin karşılaşılabileceği muhtemel tehlikeler konusunda kaygılı olduğumdan, yoğun seyrin bulunduğu otoyoldan bir bağlantıya çekildim. Bu kez iki araç takip hızını arttırarak takip şeklini de değiştirdiler. Araçlar eyalet sınırına girmişlerdi. Amaçlarından emin olmadığım için destek istedim, ancak kalabalık bir alanda hızlı bir kovalamacaya girmek istemediğim için sirenlerimi açarak U dönüşü yaptım. Sonucunda takipteki iki araç da yol dışına çıktı.”

“Teğmen- ”

“Efendim olaya dair raporumu tamamlamak istiyorum.” Siniri tepesindeydi ama ses tonu son derece sakindi.

“Devam et Teğmen. Raporunu tamamla.”

“Polis olduğumu belirterek şahıslara araçları terk etmelerini emrettim. Bu kez şahıslardan biri, elini ceketinin cebine götürmek suretiyle şüpheli bir hareket yaptı. Daha sonra ceketindeki yasaklı bir ateşli silah olduğu ortaya çıktı. Uyarı niteliğinde yaptığım atış farlardan birini patlattı. Destek olarak iki devriye aracı geldi ve dört şahsın etrafı sarıldı. Mevcut şartlar altında yapılması makul olan arama sırasında, bireylerin üzerinde veya araçta gizli olmak suretiyle başka yasaklı ateşli silahlar, az miktarda yasadışı kimyasal, şüpheli aletler ve saldırı amaçlı üç çelik sopa ele geçirildi. Bunun üzerine, polis memurlarından şahısları çeşitli suçlamalarla kayıt altına almak üzere merkeze getirmelerini talep ettim. Yardımcımla iletişime geçerek her bir şahıs için rutin bir kayıt sorgulama yapmasını istedim. Raporumu yazmak ve bu şekilde alıkoyduğum şahısları sorgulamak üzere merkeze döndüm.”

Sesi düz, soğuk ve inanılmaz sakindi. Gözlerinde ne bir öfke ne de zafer parıltısına müsaade ediyordu. Tekrar çantasına uzanarak iki disket daha çıkardı. “Az önceki ifademde belirttiklerim, takip boyunca

aracım dan ve tutuklama sırasında yaka cihazımdan kaydedilmiştir. Şahsi görüşüm olanlarda uygun prosedüre mümkün olduğu kadar uyulduğudur.” Whitney disketleri alıp cebine koyarken yüzüne ufakık bir gülümseme yayıldı. “İyi iş çıkarmışsın. Çok iyi bir iş.”

Eve hemen vites değiştirmeye çalıştı ve bunu yumuşak bir geçişle yapmayı planlıyordu ama, “Teşekkür ederim efendim,” demesi havlamayı andırıyordu.

Whitney, “Seni sorguladığım için kızgın mısın Teğmen?” diye sordu.

“Evet efendim. Öyleyim.”

“Seni pek suçlayamam.” Whitney parmaklarını cebindeki disketlerin üzerinde gezdirerek odada dolaştı ve daracık pencereden dışarı baktı. “Kendini sağlama alacağına güveniyordum ama emin olmak zorundaydım. Ayrıca daha önemlisi avukat tarafından çok daha fazla sıkıştırılacaksınız, kayıtlar konusunda bile. Savunmanın nasıl olacağını duymak istedim. Ama gayet iyiydin. Her zamanki gibi çok iyiydin Dallas.”

“Avukatla başa çıkabilirim.”

“Şüphesiz.” Whitney derin bir nefes alarak pencerenin açıldığı sefil manzarayı inceledi ve bu kutu bozması odada çalışmaya nasıl dayanabildiğini düşündü. “Benden özür mü bekliyorsun Teğmen?”

“Hayır. Hayır efendim.”

“İyi.” Whitney ona doğru döndü. Yüzünü yine kapatmış ve katılaştırmıştı. “Emir komuta inciri özü kaldırmaz. Sen prosedürü uyguladın, ben de daha azını beklemezdim. Ancak bu durum, Ricker’ı davaya çekerek bölümü gergin bir konuma soktuğun gerçeğini değiştirmiyor.”

“Ölü bir polis beni daha gergin bir konuma sokuyor.” Whitney,

“Sakin benim önceliklerimi sorgulama Teğmen, ” diye atıldı. “Ve Dedektif Kohli davasındaki kişisel ve bölüm olarak tavrımı hafife alma. Eğer Ricker’ın bu işte bir parmağı varsa onun kıcını senden daha fazla isterim. Evet, daha fazla,” diye ekledi. “Şimdi söyle bakalım, seninle görüşmeyi kabul ettiyse neden o dört serseriye peşinden gönderdi?”

“Onu huzursuz ettim sanırım.”

“Ayrıntıları istiyorum Teğmen.” Whitney etrafına bakındı. “Bu delikte oturabileceğin bir şey yok mu?”

Eve hiçbir şey söylemeden masadaki gıcırdayan sandalyesini aldı. Whitney bir an sandalyeyi süzdükten sonra, odadaki gerginliği balona batırılan bir iğne gibi dağıtacak şekilde başını geriye attı ve gülmeye başladı.

“Yani onore olmam mı gerek şimdi? Kıcımın yarısını o sandalye müsveddesine koyduğum anda, kendisiyle birlikte yerde dağılırım. Tanrı aşkına, Dallas rütben var. Bu mağara yerine gerçek bir ofise geçsene.”

“Burayı seviyorum efendim. Daha büyük bir ofisiniz olunca içine daha çok sandalye koymak durumunda kalıyorsunuz, sonra belki bir de masa. Sonra insanlar geçerken uğrayabileceğini düşünmeye başlıyor. Sohbet için yani.”

Whitney dışlerinin arasından hırladı. “Evet, bir de bana sor. Şimdi Roarke’ın sana yolladığı şu kahveden biraz yap bana.”

Eve OtoAşçı’ya giderek iki fincan sıcak, sütsüz ve şekersiz kahve programladı. “Komutanım sizinle bir dakika kayıt dışı konuşmak istiyorum.”

“Bana o kahveden verirsen önümüzdeki bir saat istediğin şekilde konuşabilirsin. Tanrı aşkına, nasıl bir koku bul!”

Eve, Roarke’ın kahvesini ilk tattığındaki halini hatırlayarak

gölümsemi. Soyadan ya da insan yapımı çekirdek zırvası olmayan gerçek kahve. O an ve orada aslında kendi için doğru adam olduğunu anlamalıydı.

Roarke kendi için gerçekten doğru adam olduğundan Eve elindeki kahvelerle döndü ve komutana güvenmeye karar verdi. “Roarke geçmişte Ricker’la bazı iş bağlantılarına sahipmiş. Bu bağlantıları on seneden uzun bir süre önce sonlandırmış. Ricker olanları ne unutmuş ne de affetmiş. Roarke’ı tahrik etmek istiyor, gerekirse benim aracılığımla. Görüşme sırasında onu Roarke konusunda dürttüm. İşe yaradı. Birkaç kez serinkanlılığını kaybetti. O zayıf noktaya bastırmaya devam edersem kontrolünü tamamen kaybedecek.”

“Roarke’ı ele geçirmeyi ne kadar istiyor?”

“Sanırım bir hayli çok, çünkü ondan korkuyor. Onu en çok öfkeliendiren şey de bu. Korkuyor olması. Hissettiğini korku olarak değil yoğun bir nefret olarak yorumluyor. O aptalları benim peşime saldı, çünkü düşünmüyordu, yalnızca tepki veriyordu. Dört yarım akıllıyı, kolayca kendine bağlanacak dört yarım akıllıyı, bir polisi taciz etmeye gönderecek kadar aptal bir adam değil aslında. Ama işte gönderecek kadar kontrolünü kaybetti. Bana zarar vermek istedi, çünkü ona kafa tuttum. Çünkü Roarke’ın polisiyim ve ona kafa tuttum.”

“Ona tuzak kurdun. Daha evden çıkmadan önce de sana zarar verebilirdi.”

“Kendi evinde değil. Bir riskti bu ama hesapladığım bir riskti. Eğer içerideki dört serserinin birinden laf alabilirsem Ricker’ı içeri çekip biraz daha baskı uygulayabiliriz.”

“O tipler çok kolay laf vermez.”

“Çok sürmez. Ricker’ı içeri tıkmak istiyorum. Uyuşturucu baskınında paçasını kurtarmış. Kurtaramamalıydı. Raporları ve davaya

dair diğerk dökümleri inceledim. Kitaba uygunmuş ve her açı dikkatle hesaba katılmış. Sonra birden çuvallamalar başlamış. Delil zincirinde karışıklıklar, koruma altında olması gerekirken kilit şahitlerden birinin ortadan kaybolması, savcılık ofisinde bir memurun bir ifadeyi yanlış dosyalaması. Küçük delikler büyük deliklere dönmüş ve adam aradan kayıp geçmiş.”

“Katılıyorum ve Ricker’ı ele geçirmeyi benden daha çok isteyen yoktur. Ama Kohli’yle olan bağlantısı çok zayıf. Nasıl bir açıdan yaklaştığını anlayamıyorum.”

Tek söyleyebildiği, “Üzerinde çalışıyorum efendim,” oldu. Webster’i, diğer işaretleri düşündü ama henüz dillendirmeye hazır değildi.

“Dallas, Ricker’ı kişisel bir intikam haline getiremezsin.”

“Getirmiyorum. Üzerinde biraz daha çalışmama izin verin efendim.”

“Dava senin davan. Ama adımlarına dikkat et. Eğer Kohli olayındaki tetikleyici Ricker ise namluyu sana çevirmekte de tereddüt etmeyecektir. Bana anlattıklarından çıkardığım kadarıyla tereddüt etmesi için bir sebebi yok.”

“Yeterince karşısında dikilirsem bir hata yapacak. Ben yapmayacağım.”

Sorgu odasına girdiğinde avukatlarla karşılaştı, içerideki her adam için bir avukat vardı. Beş bin dolarlık takımların içindeki çamurlar, diye düşündü. Her hileyi biliyorlardı. Ama Eve’in her şeyi kaydetmiş olduğu gerçeğini çarpıtma konusunda işleri kolay olmayacaktı.

Canarde adındaki baş çamur, özenle manikür yapılmış parmaklarını kaldırarak, “Kayıtlar,” diye başladı, “yalnızca sizdeydi. Disklerin müvekkilimi zor durumda bırakmak için değiştirilmediği ya da üzerlerinde oynama yapılmadığına dair deliliniz var mı?”

“Müvekkilinizin Connecticut’tan New York’a kadar arka tamponumun dibinde ne işi vardı acaba?”

“Halka açık bir otoyolda seyretmek kanuna aykırı mı Teğmen?”

Eve hafifçe geri çekilerek elini bir dosyanın üzerine koydu. “Gizlenmiş ve yasak ateşli silahlar taşımak öyle ama.”

“Müvekkilim o silahların sizin tarafınızdan yerleştirildiğini iddia ediyor.”

Eve müvekkile doğru baktı. Hamburgeri andıran ellere ve yalnızca annesinin sevebileceği bir yüze sahip - o da yakını iyi görememek şartıyla - yüz elli kiloluk bir adamdı. Henüz ağzını bile açmamıştı.

“Anlaşılan çok meşgulmüşüm. Yani görünüşe göre dilini yutmuş müvekkilin, belki olur da masum bir siville karşılaşırım da onu haklayabilirim umuduyla kendinden şarjlı dört el lazerini ve birkaç tane uzun menzilli tüfeği, polis aracımda taşıdığımı iddia ediyor. Sebep de belki yüzünden hoşlanmamış olmamdır, ha?”

“Müvekkilimin sebeplerinizin ne olduğuna dair bilgisi yok.”

“Müvekkilin bu yollardan epey geçmiş pisliğin teki. Saldırı ve yaralama, yasadışı madde bulundurma, ateşli silah taşıma ve cinayete teşebbüs. Kilise korosundan bir çocuğu savunmuyorsun Canarde. Elimizdeki suçlamalarla onu içeri tıklarız ve orada kalır. En iyi tahminim, gezegen dışındaki ceza kolonisinde, şartlı salıverilme ihtimali olmaksızın yirmi beş yıl. Hiç gezegen dışı bir cezaevinde yatmadın, değil mi dostum?”

Eve tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. “Öyle hücreler yapmışlar ki. Buradakiler yanlarında Big Palace Oteldeki süitler gibi kalır.”

Canarde ifadesizce, “Polis tehditleri ve tacizleri bekliyorduk zaten,” dedi. “Müvekkilimin söyleyecek başka bir şeyi yok.”

“Evet, gerçekten çok hoş sohbet etti şu ana kadar. Ricker’ın seni burada, böyle kurbanlık koyun olarak kullanmasına izin mi vereceksin? Sence hücrede geçireceğin yirmi beş yıl gerçekten umurunda mı?”

Canarde, “Teğmen Dallas,” diye araya girdi ama Eve gözlerini diğer adamdı ayırmadı ve bu gözlere yavaşça yerleşmeye başlayan endişeyi gördü.

“Ben senin peşinde değilim Lewis. Kendini kurtarmak istiyorsan benimle anlaşma yapacaksın. Seni bugün peşime takan kimdi? Adını söyle ben de seni kurtarayım.”

“Bu görüşme bitmiştir.” Canarde ayağa kalkmıştı.

“Öyle mi Lewis? Bitmesini mi istiyorsun gerçekten? Hücrede geçireceğin yirmi beş yılının ilk gecesine başlamak mı istiyorsun? Sana yeteri kadar ödüyor mu bari? Yirmi beş yıl boyunca, günde yirmi dört saati bir delikte geçirmeni, bir demir parçasının üzerinde yatmanı ve güvenlik kameraları altında çelikten bir tuvalete işemeni telafi edecek kadar ödeme yapması mümkün mü? Gezegen dışındakilerde hiçbir lüks yok Lewis. Siyasetçiler ne diyor olursa olsun inanma; amaç ıslah değil, cezalandırma.”

“Sakın konuşmayın Bay Lewis. Bu görüşmeyi sonlandırdım Teğmen ve müvekkilimin duruşma hakkını talep ediyoruz.”

“Tabii, duruşmasını alacak.” Eve ayağa kalktı. “Eğer bu takım elbiseli pisliğin senin haklarını koruduğuna inanıyorsan enayinin tekisin Lewis.”

“Söyleyecek hiçbir şeyim yok benim. Ne polislere ne de eksik eteklere.” Lewis bakışlarını Eve’e doğru kaldırıp hırlamış. Ama Eve adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Eve, “Yani ben her halükarda devre dışı kalıyorum,” diyerek güvenlik görevlisine işaret etti. “Bu pislik çuvalını deliğine götür. İyi

uykular Lewis.” Sert adımlarla dışarı çıkarken “Sana iyi uykular demiyorum Canarde. Duyduğum kadarıyla köpekbalıkları uyumazmış.”

Köşeden dönerek bir koridorda ilerledi. Whitney ve Peabody’nin durup görüşmeyi izlediği gözlem odasına girdi.

Whitney, “Duruşmalar yarına ayarlandı. Dokuzda başlayacaklar,” dedi. “Canarde ve takımı duruşmaları öne çekmek için epey baskı kurdu.”

“Pekâlâ, her halükarda bizimkiler geceyi hücrelerinde geçirecek. Duruşma öncesinde Lewis’i tekrar terletmek istiyorum. Onun duruşmasını en sona bıraktırmaya çalışalım.

Yarın sabah onunla biraz vakit geçireceğim. Dökülmeye en uygun olan o.”

“Tamam. Gezegen dışında bir rehabilitasyon merkezinde bulunmadın, değil mi Teğmen?”

“Hayır efendim. Ama berbat olduklarını duydum.”

“Daha da beterler. Lewis de öğrenecektir. O kartı oynamaya devam et. Evine git,” diye ekledi. “Ve biraz uyu.” Yalnız kaldıklarında Peabody, “içerdeki ben olsaydım, annemi bile ele verirdim,” dedi. “Gerçekten gezegen dışında bir hapisshanede yirmi beş yıla mahkûm olur mu?”

“Evet. Polislere bulaşamazsın. Sistem buna fena halde tepkili. Lewis de farkında bunun. Bu gece düşünecek. Epey ciddi düşünecek. Saat altı buçukta burada olmam istiyorum. Onu erken sorguya çekmek istiyorum. Görüşmede sen de bulunabilirsin. Gaddar ve kalpsiz gözükmemi istiyorum.” “Tanrım, bayılıyorum öyle yapmaya. Sen eve mi gidiyorsun?” diye sordu. Teğmenin sık sık kendini eve yolladığını ama kendinin merkezde kaldığını biliyordu.

“Evet gidiyorum, içerideki tiple temas ettikten sonra bir duş almam

şart. Altı buçukta Peabody.”

“Evet efendim.”

★ ★

Eve yemek yememişti ve onu alay konusu etmeye karar vermiş şeker hırsızının son saklama yerini keşfetmiş olduğunu fark edince epey öfkelen-di. Birinin boş bulunup birimin buzdolabına bıraktığı elmayı aldı.

Elma biraz olsun açlığını bastır-dığından, eve vardığında yemekten ziyade uzun sıcak bir duşa ihtiyaçı olduğunu hissediyordu. Eve girdiğinde, o akşamki tartişmalarına başlamak üzere Summerset’in birden antrede belirmemesi karşısında biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Merdivenlerden çıkarken, önce bir duş, diye karar verdi. Sonra Roarke’ı bulurdu. Duş alırken gününün ne kadarını onunla paylaşacağına da karar verebilirdi.

şimdilik Ricker’ı olayların dışında tutması, evlilikteki uyumlarına katkıda bulunacak gibiydi.

Yatak odasına girdiğinde gözüne ilk çarpan şey çiçekler oldu. Zaten boyları yaklaşık bir metreyi bulan ve kokuları burnunu yakacak kadar yoğun olan çiçekleri fark etmemek pek mümkün değildi.

Bir anda çiçeklerin uzun, kemikli bacakları ve siyah pantolonu olduğunu fark etti.

Summerset. Duş bekleyebilirdi.

“Bana mı? Tanrım, hiç gerek yoktu. Bana hissettiğ-in tutkuyu gizlemek için daha fazla çaba sarf etmezsen, Roarke senin kuru kıcını kovup yaşamımı mükemmel bir hale sokacak sonunda.”

Summerset soğuk bir tonda, “Esprileriniz her zamanki gibi başımı

döndürüyor,” dedi. “Bu çirkin ve abartılı aranjman, özel bir kuryeyle az önce geldi.”

Summerset ona doğru ilerlerken Galahad’ın yoluna çıkmasıyla Eve, “Kediye dikkat et!” diye atıldı. Summerset, Eve’i şaşırtacak ve istemeden hayranlık duymasını sağlayacak şekilde hafifçe yana kaydı ve Galahad’ın kuyruğunu kurtararak devasa aranjmanı oturma alanındaki geniş masanın üzerine koydu.

Galahad masaya doğru zıplayarak çiçeklere burnunu soktu, sonra aşağı atlayarak kafasını Summerset’in bacaklarına sürtmeye başladı.

Summerset, “Çiçekler size,” dedi. Eve’in baktığını bildiğinden kediye pas vermiyordu. “Ve geldiğinize göre onlar artık sizin probleminiz.”

“Kim göndermiş ki bunları? Roarke’ın tarzı değil.”

“Elbette değil.” Summerset hafifçe eğilerek en fazla Galahad’ın yaptığı kadar kokladı ve hoşnutsuzluk içinde süslü aranjmanı süzdü. “Belki ayarsız meslektaşlarınızdan biri, bunun uygun bir rüşvet olduğu varsayımıyla göndermiştir.”

“Evet, tabii.” Eve zarfa uzanarak notu okudu kedinin sıçrayarak Summerset’in bacaklarının arasına sinmesini sağlayacak şekilde hırladı. “Ricker, seni orospu çocuğu.”

“Max Ricker mı?” Summerset’in sesindeki hoşnutsuz tonlama, buz gibi bir ifadeye dönüşmüştü. İnsanın tenini delebilecek kadar delici bir tondu bu. “Size neden çiçek göndersin ki?”

Eve dalgın bir tavırla, “Sinirimi zıplatmak için,” dedi. Sonra karnına saplanan bir korkuyla, “Ya da Roarke’ın sinirini zıplatmak için. Onları buradan çıkar. Çöp öğütücüsüne at. Çabuk kurtul hepsinden. Ve Roarke’a söyleme,” dedi. Summerset’i kolundan yakaladı. “Roarke’a sakın söyleme.”

Summerset'ten hiçbir şey istemezdi. Şimdi istiyor olması, hele bu kadar telaşlı bir halde istemesi Summerset'in beyinde tehlike sinyallerinin çalmasına neden oldu. "Ricker'la ne işin var senin?"

"Davamda bir hedef. Lanet olsun çıkar şunları. Roarke nerede?"

"Üst kattaki ofisinde. Kartı göster bana. Tehdit mi ediyor seni?"

Eve sabırsız bir ifadeyle, "Olta atıyor sadece," dedi. "Roarke için. Hadi asansöre. Kıpırda. Kurtul şunlardan." Summerset uzanıp alamadan önce notu elinde sıkıştırıp buruşturmuştu. "Hadi."

Summerset gayet hoşnutsuz bir tavırla aranjmanı tekrar aldı. "Çok çok dikkatli ol," dedikten sonra asansöre doğru döndü.

Asansörün kapıları kapandıktan sonra Eve kartı düzelterek tekrar okudu.

Gelini öpecek fırsatım olmamıştı. M. Ricker.

Eve, "Ben sana o fırsatı vereceğim," diye mırıldanarak kartı yırtmaya başladı. "Cehennemde ilk karşılaştığımızda."

Kağıt parçalarını çöpe attıktan sonra, biraz daha rahat nefes almaya başladı. Sonra soyundu. Kıyafetlerini çıkardığı yerde bıraktı ve silah koşumunu uzun konsolun üzerine bırakarak cam kabinli duşa girdi.

Gözlerini kapayarak, "Tüm motorlar," diye komut verdi. "38,8 derece."

Suyun her tarafına temas etmesine izin vererek çiçeklerin sebep olduğu buz gibi histen kurtulmaya çalıştı. Bunları kafasından atacak ve yarın sabahki Lewis görüşmesine odaklanacaktı.

Biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Suyu kapatarak saçındaki suları sıktı ve dışarı çıktı. Aniden sıçradı.

"Tanrım, Roarke! Böyle habersizce yanaşımdan nefret ettiğimi

biliyorsun.”

“Evet biliyorum.” Eve’in keyifli bir havlu kurulanmasına tercih ettiğini bildiği kuruma bölmesinin kapısını açtı. Fan çalışırken Roarke kapının arkasında asılı bornozu almaya gitti.

Ama Eve kurutucu bölümden çıktığında, elindeki bornozu uzatmak yerine öylece durdu. “O izleri kim yaptı?”

“Ne?”

“Kolun morarmış.”

“Ah, evet.” Eve’in gözünün önüne, parmaklarını iyice etine geçirirken Ricker’ın gözlerindeki ifade geldi. “Haklısın. Bir şeye çarpmışım.” Uzanarak havluyu almaya çalıştı ama Roarke geri çekilmişti. “Hadi, yoksa sapık banyo oyunlarını oynamayacağım. ”

Böyle bir cümle normalde Roarke’ı güldürürdü. Roarke’ın soğuk bakışlarla gözlerini kırpmadan kendine baktığını görünce Eve midesinin kasılmaya başladığını hissetti.

“Onlar parmak izi Teğmen. Kim seni o şekilde tuttu?”

Eve hızla bornozu kaparak, “Tanrı Aşkına ama,” dedi. “Ben bir polisim hatırlasana? Her gün onlarca lanet herifle uğraşıyorum. Sen yemek yedin mi? Ben açlıktan ölüyorum.”

Roarke Eve’in yatak odasına geçip OtoAşçı’nın başına geçmesine bir şey demedi. Peşinden gitti. Siparişini girene kadar bekledi. “Çiçekler nerede?”

Ah, lanet olsun. “Hangi çiçekler?”

“Çiçekler Eve, az önce gelen çiçekler.”

“Bilmiyorum ki. Ben daha yeni- Hey, ne yapıyorsun!” Roarke onu tutup öyle hızla kendine çevirmişti ki Eve neredeyse dişlerinin titrediğini hissetti. Eğer Roarke’ın gözlerindeki öfke karşısında buz kesmemiş olsa muhtemelen titriyor olurdu. Buz gibi öfke hızla aleve döndü. “Bana yalan söyleme. Sakın bana yalan söyleme Eve!”

“Kes şunu.” Roarke onu hâlâ kollarından tutuyordu. Eve şu anda bile - bu kadar öfkeliyken - asla canını yakmadığının, parmaklarını morluktan uzak tutmaya çalıştığının farkındaydı. “Buraya sürekli çiçek gelip duruyor. Ben nereden bilebilirim ki? Bıraksana beni. Acıktım.”

“Yaptığın birçok şeyi tolere edebirim Eve ve Tanrı biliyor, ediyorum da. Ama karşımda durup, gözümün içine bakarak bana yalan söyleyemezsin. Seni son görüşümden sonra olmuş izler var kolunda. Üstelik el izi bunlar. Summerset alt katta kocaman bir aranjmanı çöp öğütücüsüne sıkıştırıyor. Senin talimatınla olduğunu düşünüyorum, çünkü onları ilk önce buraya getirmişti. Lanet olsun, kokularını hâlâ alabiliyorum. Korktuğun şey ne böyle?”

“Bir şeyden korktuğum yok!”

“O zaman kim? Gözlerine o korkuyu kim yerleştirdi?”

“Sen.”

Eve söylediğinin yanlış ve zalimce olduğunu biliyordu. Roarke’ın gözlerinin birden ifadesizleştiğini ve fazlaca dikkat ederek kendinden uzaklaştığını izlerken kendinden nefret etti.

“Affedersin.”

Eve onun bu resmi ve soğuk tonu kullanmasından nefret ediyordu, bağırmasından bile daha çok nefret ediyordu. Roarke arkasını dönerek uzaklaşırken Eve pes etti.

“Roarke. Lanet olsun, Roarke!” Arkasından gitmesi, kolundan

yakalaması gerekiyordu onu. “Özür dilerim. Bak gerçekten özür dilerim.”

“İşlerim var.”

“Böyle buz gibi davranma. Böyle yapmana dayanamıyorum.” Ellerini saçlarının arasından geçirerek öyle geriye çekti ki alnındaki damarlar çıkmıştı. “Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Ne şekilde olursa olsun yine öfkeleneneceksin.” Eve midesi altüst halde oturma alanına doğru giderek kendini kanepeye bıraktı. Belirli bir şeye olmaksızın kaşlarını çatmış bakıyordu.

“Neden gerçeği denemiyorsun?”

“Evet, tamam. Ama önce bana bir konuda söz vermek zorundasın.”

“Nedir acaba bu söz?”

“Ah, Tanrı aşkına, nazik kıcına kaçmış sopayı çıkarıp yanıma gelip oturur musun lütfen?”

“Nazik kıcımdaki sopa şu anda hayret verici şekilde rahat.” Roarke onun yüzünü inceliyor, hesap yapıyor ve düşünüyordu. Ve anladı. “Ricker’ı görmeye gittin.”

“Nesin sen, medyum mu?” Sonra gözleri kocaman açılarak ayağa fırladı ve tekrar koşmaya başladı. “Hey, hey, hey, söz vermiştin.”

“Hayır. Vermedim.”

Eve onu koridorda yakalamış, önce sağlam bir omuz atıp yere devirmeyi düşünmüştü ama sonra zayıf noktasını kullanmaya karar verdi. Sadece kollarını onun boynuna doladı ve gözlerini içine baktı.

“Lütfen.”

“Sana dokundu.”

“Roarke. Bana bak, Roarke.” Ellerini onun yüzüne koydu. Roarke’nin yüzündeki ifade her an bir cinayet işleyebilecek gibiydi. Eve onun bunu yapabileceğini biliyordu. “Onu tahrik ettim. Nedenlerim vardı Roarke.

Ve Őu anda onu iyice sarstıđımı biliyorum. Çiçekleri seni kudurtmak için kullanıyor. PeŐine dűŐmeni istiyor. Tam olarak bűyle yapmanı istiyor.”

“Ve ben neden bu çağrıya uymuyorum?”

“űnkű senden űyle yapmanı istiyorum. űnkű onu cezalandırmak benim iŐim ve kartlarımı dođru oynarsam iŐimin geređini yapabileceđim.”

“ok fazla Şey istediğin zamanlar oluyor.”

“Biliyorum. Onun peŐine dűŐebileceđini biliyorum. Onu yok etmenin bir yolunu bulabileceđini biliyorum. Ama bunu dođru Őekilde yapmalıyız. Artık űyle biri deđilsin Roarke.”

“Deđil miyim?” Ama űfkesi ilk seferine nazaran daha azalmıŐtı.

“Hayır deđilsin. Bugűn o adamın yanında durdum ve Őu anda da senin yanında duruyorum. Senin onunla hiçbir alakan yok. Hiç.”

“Olabilirdi.”

“Ama yok.” Kriz anı gemiŐtı. Eve hissedebiliyordu. “Hadi içeri geçip oturalım. Sana olanları anlatayım.”

Roarke hafifçe Eve’in çenesinden tutarak baŐını biraz yukarı kaldırdı. Hareketi Őefkatli olsa da gűzleri hűlű sertti. “Bir daha bana yalan Őöyleme.”

“Tamam.” Eve elini Roarke’ın bileğinde nabzının attığı noktaya koyarak sessiz bir Őöz niyetiyle sıktı. “Tamam.”

Yedinci Bolum

Eve, gün içinde adım adım yaptığı her şeyi anlatmaya başladı. Ses tonu Whitney’e sözlü bir rapor verirken kullandığı tona çok yakındı. Seri, profesyonel, soğukkanlı.

Konuşması boyunca Roarke hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile etmedi. Sessizliği uzadıkça, Eve’in gerginliği arttı. Roarke gözlerini onun yüzünden ayırmıyor ama yüzündeki ifade ne düşündüğüne, ne hissettiğine dair en ufak bir ipucu vermiyordu. Derin, muhteşem mavi gözleri şu anda kutuptaki buzlar kadar soğuktu.

Eve onun zorlandığından neler yapabileceğini biliyordu. Sınırları giderek gerilirken, hayır, diye düşündü. Gerçekten uygun olduğuna inandığında her metodu uygulayabilirdi.

Eve anlatacaklarını bitirdiğinde, Roarke kalkarak bir barı örten duvardaki panele doğru yürüdü. Kendine bir kadeh şarap koyduktan sonra şeyeyi Eve’e doğru kaldırdı. “Sen de bir kadeh ister misin?”

“Şey... tabii.”

Roarke sanki oturmuşlar da eve dair günlük bir konuyu konuşuyorlarmış gibi sakın ve doğal bir tavırla ikinci kadehi doldurdu. Eve kolay korkmazdı. Kılı bile kıpırdamadan acı ve ölümle yüzleşirdi ve hatta rutin olarak - başkalarına ait de olsa - acı ve ölümle iç içe çalışıyordu.

Ancak Roarke onu dehşete düşürüyordu. Uzattığı kadehi aldı ve su gibi tek dikişte bitirmemeye çalışarak yudumlamaya başladı.

“Yani... işte olanlar böyle.”

Roarke tekrar oturdu. Zarif hareketlerle arkasındaki ve yanındaki yastıkları düzeltti. Eve, kedi gibi, diye düşündü. Çok büyük ve tehlikeli bir kedi gibi. Kadehini kaldırarak içkisini yudumladı, kristal bardağın üzerinden Eve’i izliyordu. “Teğmen,” dedi ama sesi öyle normal çıkmıştı ki.

“Ne?”

“Benden gerçekten - yani gerçekten - hiçbir şey yapmamamı bekliyor musun?”

Eve kadehini önündeki sehpaye koydu. Şarap vakti değildi. “Evet.”

“Sen aptal bir kadın değilsin, içgüdülerin ve zekân en çok takdir ettiğim özelliklerinden.”

“Yapma Roarke, lütfen. Bu olanları kişiselleştirme.” Roarke’ın gözleri parladı. Sert, mavi bir çeliğin alev alması gibiydi. “Olanlar kişisel.”

“Bak, hayır.” Eve bunu kontrol edebilirdi. Etmek zorundaydı. Roarke’a doğru uzandı. “Sana ulaşmasına izin vermezsen hiç de kişisel değil. Ricker böyle olmasını istiyor. Kişisel algılamamı istiyor ki seni mahvedebilsin. Roarke, sen aptal bir adam değilsin. İçgüdülerin ve zekân en çok takdir ettiğim özelliklerinden.”

Bir saatten uzun bir süredir ilk kez Roarke’ın dudaklarının ucuna hafif bir tebessüm dokundu. “Başarılıydı, Eve.” Eve girebileceği açıklığı gördüğü anda atladı. “Beni incitemez.” Kalkarak Roarke’ın yanına oturdu ve kollarını omuzlarına doladı. “Sen izin vermediğin sürece beni incitemez. Sadece senin aracılığınla canımı yakabilir. Bunu yapmasına izin verme. Oyununa gelme.”

“Kazanamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Eve ona doğru sokuldu. “Kazanacağımı biliyorum. Kazanacağımı ve

bunun bize nelere mal olacağını bilmek de beni korkutuyor. Bize Roarke. Bunu yapma. Bırak ben halledeyim.”

Roarke bir süre bir şey söylemeden Eve’in gözlerinin içine baktı. Gözlerinin içinde gördüklerini incelemeye ve anlamaya çalıştı. “Eğer sana tekrar dokunursa Eve o ölür. Hayır, kesme,” dedi Eve bir şey söyleyemeden. “O ana kadar, senin için geride duracağım. Ama sınırı geçtiği anda biter. Nasıl ve ne zaman olacağına karar verip işini bitiririm.”

“Böyle bir şeye ihtiyacım yok.”

“Eve sevgilim.” Roarke elini uzatıp parmaklarının ucuyla Eve’in çenesini okşadı. “Benim ihtiyacım var ama. Onu tanıyorsun. Neler görmüş ve neler yapmış olursan ol, onu tanıyorsun. Ama ben tanıyorum.”

Eve, bazen koparabildiğin kadarına razı olman gerek, diye hatırlattı kendine. “Ama onun peşine düşmeyeceksin.”

“Şu anda değil. Ama bu bile benim için çok fazla, o yüzden bu konuyu burada kapatalım artık.”

Roarke birden koltuktan kalktığında, Eve aralarındaki soğukluğu hissetti ve sessizce küfretti. “Bana hâlâ kızgınsın.”

“Ah, evet. Kesinlikle öyleyim.”

“Benden daha ne istiyorsun ki?” Eve bitkin bir şekilde ayağa kalktı. Daha iyi bir çözüm bulamadığı için kocasının muhteşem suratına bir yumruk atmayı istemiyor olmayı diledi. “Üzgün olduğumu söyledim.”

“Yaptığın şey için değil, yakalandığın için üzgünsün.”

“Tamam doğru. Yani kısmen doğru.” Roarke’a olan ve kendine olan sabrı bittiğinden öfkeyle koltuğu tekmeledi. “Ben bunu nasıl yürüteceğimi bilmiyorum. Seni seviyorum ve bu beni çılgına çeviriyor. Bu bile yeterince kötü değilmiş gibi bir de...”

Roarke kendini tutamayıp güldü. Eve öyle şaşkın gözüküyordu ki. “Tanrı aşkına, Eve inanılmazsın.”

“En azından bir engeli...” İletişim cihazı sinyal verince, “Lanet olsun,” diye hırladı. Cihazı kapatıp duvara fırlatma isteğini bastırmaya çalıştı ve onun yerine tekrar kanepeyi tekmeledi. “Dallas. Ne var?”

Teğmen Eve Dallas. Görev. Ölü şahıs bildirildi. George Washington Köprüsü. Doğu Yakası, ikinci kat. Kurban ön tanımlamada Teğmen Alan Mills olarak teşhis edildi. 128. Birim, Yasadışı Kimyasallar bölümüne bağlı. Dava yetkilisi olarak hemen olay yerine çağırılıyorsunuz.

“Aman Tanrım. Anlaşıldı. Yardımcım olması üzerine Memur Delia Peabody’ye haber verin. Ben olay yerine geliyorum.”

Eve kanepeye oturmuş başını tek eline dayamıştı. Midesinde kasılmalar vardı. “Bir polis daha. Ölü bir polis daha.”

Roarke, “Seninle geliyorum,” dedi. Eve’in başını salladığını görünce “Seninle geliyorum, Teğmen,” diye yineledi. “Ya da tek başıma. Ama her halükarda geliyorum. Üstünü giyin. Ben kullanırım. Daha çabuk gideriz.”

★ ★

Köprü ıslıl ıslıldı. Işıklandırılmış kemerli köprü berrak gecede, gökyüzüne doğru parlıyordu. Aynı gökyüzündeki yoğun hava trafiği, tırnak ucu gibi kalan ayın ışığını sönükleştirmişti.

Yaşam son hızla devam ediyordu.

Köprünün şu anda trafiğe kapatılmış ikinci katında, bir düzine kadar siyah-beyaz devriye aracı ve şehir devriye birimi birikmişti. Eve üniformalı ve sivil kıyafetli kalabalığın arasından geçerken link

konuşmaları, fısıldaşmalar ve küfürler duyuyordu.

Soluk mavi, buz gibi beyaz ve kan gibi kırmızı ışıklar Eve'in yüzünde dans ediyordu. Eve hiç konuşmadan, güvenlik şeridindeki bej renkli araca doğru ilerledi.

Mills yolcu koltuğundaydı. Gözleri kapalı, başı hafifçe göğsüne doğru düşmüştü. Bu haliyle sanki biraz kestirmek için durmuşa benziyordu. Çenesinden aşağı akan kan hariç.

Eve olduğu yerde durup ellerini mühürle kaplarken, cesedin pozisyonunu inceledi.

Açık pencereden içeri doğru uzanarak bakmaya devam ederken, poz verilmiş sanki, diye düşündü. Arabanın kanlı döşemesindeki rozeti ve gümüş paraların mat parıltılarını gördü.

“Onu kim bulmuş?”

“Yoldan geçen biri.” Polislerden biri sanki heyecanla kendi sırasının gelmesini bekliyormuş gibi öne çıkarak konuşmuştu. “Adamı bir-iki polisle devriye arabasına aldık. Epey sarsılmış durumda.”

“Adını, ifadesini aldınız mı?”

“Evet efendim.” Görevli düzgün bir şekilde el bilgisayarını açarak bilgileri okumaya başladı. “James Stein, 95. Cadde 1001. işinden evine gidiyormuş - bugün akşam mesaisine kalmış - ve güvenlik şeridindeki aracı görmüş. Çok fazla trafik yokmuş, o da aracın içinde birinin olduğunu fark etmiş. Durumdan biraz rahatsız olmuş. Durmuş ve gidip yardım edebileceği bir şey var mı diye araca gitmiş. Sonra maktulü görmüş ve polisi aramış.”

“Çağrı ne zaman gelmiş?”

“Ah, yirmi bir on beşte. Olay yerine ilk gelenler ben ve ortağımдық. 21:25'te. Aracın polis teşkilatına ait olduğunu gördük, birimi arayarak araç numarasını ve maktulün tarifini verdik.”

“Pekâlâ. Stein’ı evine bıraksınlar.”

“Efendim? Sorgulamayacak mısınız onu?”

“Bu gece değil. Adresini doğrulayıp evine bırakın.” Polise arkasını döndüğünde başka devriye aracından aceleyle çıkan Peabody ve McNab’i gördü.

“Teğmenim.” Peabody bej araca doğru bakarken dudakları gerildi. “Çağrı geldiğinde McNab’le birlikteydim. Ondan kurtulamadım.”

“Pekâlâ.” Eve başını çevirerek Roarke’ın durduğu yere doğru baktı. “Nasıl olduğunu anlayabiliyorum. Elleri mühürle ve tüm suç mahallini kayıt altına al. Tüm açılardan.” Başka bir ekip aracı hızla olay yerine girip içinden Yüzbaşı Roth inince Eve usulca küftetti.

Eve ilerleyerek onun yanına gitti.

“Rapor ver, Teğmen.”

Eve, Roth’a rapor vermekle sorumlu değildi ve her ikisi de bunu biliyordu. Bir süre birbirlerini süzdüler. “Bu noktada yalnızca sizin bildiklerinizi biliyorum.”

“Benim bildiğim Teğmen, senin bu işin içine ettiğin ve benim ölü bir adamım daha olduğu.”

Adeta birisi elindeki bıçakla etrafta dönerek herkesin ses tellerini kesmiş gibi etraflarındaki herkes susmuştu.

“Yüzbaşı Roth, şu andaki duygusal durumunuz yüzünden size anlayış göstereceğim. Ama eğer benden bir rahatsızlığınız varsa bunu resmi şekilde iletin. Suç mahallimde beni engellemeyin.”

“Artık senin suç mahallin değil burası.”

Eve hafifçe yana giderek Roth’un kendini iteleyip ilerlemesini engelledi. “Evet, hâlâ öyle. Ve öyle olduğundan dolayı, gerekirse sizi buradan çıkarabilirim. Beni buna zorlamayın.” Roth parmağını Eve’in göğüslerinin ortasına doğru iterek, “Benimle bir sorunun mu var

Dallas?” diye hırladı. “Benimle savaş mı istiyorsun?”

“Özel olarak öyle bir isteğim yok ama eğer bana tekrar dokunursanız veya soruşturmama müdahale edecek olursanız durum değişir. Şimdi ya kendinize gelip devam edersiniz ya da mühürlü bölgeden çıkarsınız.”

Roth’un gözleri alev alev parlamaya ve dişleri sıkılmaya başlamıştı. Eve tam kendini olacıklara hazırlamaya çalışıyordu ki arkadan gelen sesi duydu.

“Yüzbaşı!” Clooney etrafa toplanmış polisleri iterek yolunu açmaya çalışıyordu. Sanki koşturmuş gibi yüzü kızarmıştı ve soluk soluğaydı. “Yüzbaşı Roth, sizinle konuşabilir miyim efendim? Özel olarak.”

Roth bir an daha öylece durarak kendini toplamaya çalıştı. Sonra başını sertçe sallayarak döndü ve aracına doğru ilerledi.

Clooney, “Bu olanlar için üzgünüm Teğmen,” diye mırıldandı. Bakışları Eve’in arkasına kaydı ve Mills’in üzerinde durdu. “Bu olay onu çok sarstı.”

“Anlaşıldı. Sen neden buradasın Clooney?”

“Haberler çabuk yayılıyor.” Clooney uzun ve derin bir nefes aldı. “Bu gece başka bir kapıyı çalıp başka bir dul eşle konuşacağım. Lanet olsun!”

Dönerek Roth’un beklediği yere doğru yürümeye başladı. Eve hemen arkasından McNab’in, “Size öyle çıkışması için bir neden yoktu,” dediğini duydu.

Eve dönerek Peabody’nin titizlikle kaydettiği olay yerine baktı. “Neden orada duruyor işte.”

McNab ona katılmıyordu ama bir şey söylememeye karar verdi. “Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Olursa haber veririm.” Eve bir adım attıktan sonra arkasına döndü ve “Biliyor musun McNab,” dedi.

“Evet efendim?”

“Her zaman gıcık değilsin”

McNab ağzı kulaklarında bir halde ellerini cebine soktu ve Roarke’a doğru ilerledi. “Hey. Sen de mi refakat ediyorsun?”

“Öyle görünüyor.” Roarke içinde hafif hafif yükselmeye başlayan sigara arzusundan rahatsız hissetmeye başlamıştı. “Yüzbaşı Roth’un hikâyesi nedir?” diye sordu. McNab omuzlarını silkmeye hazırlanırken Roarke gülümsedi. “İlan, kimse dedikoduları bir e-dedektif kadar yakından takip edemez.”

“O konuda haklısın. Pekâlâ, belki Kohli’ye olanları duyduğumuzda Roth’u biraz araştırmış olabiliriz. Yani sonuçta adam onun birimindeydi. Roth çetin ceviz, görevde on sekizinci yılı, çok başarılı tonla baskını, bir yığın takdir belgesi ve emre itaatsizlik sebebiyle bir-iki ufak kınaması var. Gerçi bu kınamalar ilk yıllarında olmuş. Rütbelerini hızla almış ve almak için de gerçekten epey uğraşmış, iş bitirmiş. Yüzbaşı olalı bir yıldan az süre olmuş. Ve söylenenlere göre Ricker davasında çuvalladıklarından beri tırnaklarıyla tutunuyor.”

Her ikisi de Roth ve Eve’in birbirlerine girdikleri tarafa doğru baktılar. Roarke, “Ve bu da onu saldırgan yapıyor,” dedi.

“Görünüşe göre öyle. Birkaç sene önce hafif bir alkol problem olmuş. Problem büyümeden önce gönüllü olarak rehabilitasyona katılmış. Şu andaki ikinci evliliği. Ve kaynağıma bakılırsa evlilikleri şu anda biraz sallantıda. Kadın işle yatıp işle kalkıyor.”

McNab bir süre durarak Roth ve Clooney’nin konuşmalarını izledi. “Benim fikrimi sorarsan alanını fazlaca sahipleniyor ve fazla rekabetçi. Gerçi yüzbaşı olmak için öyle olmak gerekli. İki adamını kaybetmek

berbat olmalı. Başka bir polisin davayı yüklenmesi onu yiyip bitiriyor olsa gerek. Özellikle o başka polisin Dallas gibi bir ünü varsa.”

“Nasıl bir ünmüş o?”

McNab rahat bir tavırla, “Bölümün en iyisi o,” dedi. Hafifçe gülümsedi. “Peabody büyüyünce onun gibi olmak istiyor. Peabody demişken aklıma geldi, bana verdiğin şu tavsiye, hani şu romantizm ilgili olan, epey işe yaradı.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Gerçi hâlâ Charles denen o züppe Lisanslı Eskortla görüşüyorlar. Düşünmeye bile dayanamıyorum.”

Roarke McNab’in uzattığı büyük boy yaban mersinli sakız paketine baktı. Ne fark eder ki diye düşünerek bir tane aldı.

Yan yana durmuş düşünceli bir şekilde sakızlarını çiğneyerek kadınlarının çalışmalarını izlediler.

Eve kendini izleyenlere aldırılmıyordu. Yetkili personel haricinde olay yerinin boşaltılmasını emredebilirdi ama öyle yapmasının yanlış olacağını düşünüyordu. Polisler rozete saygılarından ve kendilerinin hâlâ hayatta olduklarını hissetmek istediklerinden, durmuş işlemi izliyorlardı.

Her ikisi de orada olmaları için geçerli sebeplerdi. “Kurban 128. Birime bağlı Teğmen Alan Mills olarak teşhis edildi. Beyaz. Elli dört yaşında.”

Eve, Mills’in çenesini hafifçe kaldırmış verileri kayıt cihazına giriyordu. “Kurban James Stein adlı sivil tarafından, George Washington Köprüsü’nün Doğu Yakası’ndaki güvenlik şeridinde, resmi

aracının ön yolcu koltuğunda bulundu. Ölüm sebebi henüz belirlenmedi. İçki içiyormuş Peabody.”

“Teğmenim?”

“Kokusuna bakılırsa cin.”

“Kokuyu nasıl aldığınızı anlayamıyorum.” Peabody sıkılı dişlerinin arasından mırıldanmıştı. “Burada öyle çok koku var ki!”

Eve mühürlü eliyle uzanarak Mills’in ceketini kaldırdı. Tabancası hâlâ kınında duruyordu. “Tabancasına davranmamış bile. Aracı neden o kullanmıyordu? Bu onun aracı. Çoğu polisin aracını başkasının kullanmasına izin vermesi için bileklerinin koparılması gerekir.”

Eve burnunu kırıştırdı. “Burada kan, idrar ve cinden başka kokular alıyorum.”

Tekrar uzanarak emniyet kemerini açtı. Mills’in bağırsakları berbat bir şekilde gömleğinden dışarı dökülürken Eve içgüdüsel bir hareketle geri doğru çekilmişti.

“Ah, Tanrım. Tanrım.” Peabody bembeyaz kesilmiş halde öğürmeye başlamıştı. “Dallas...”

“Geri çekil. Git biraz hava al.”

“Ben iyiyim, ben...” Ama midesi altüst olmuş, başı dönmeye başlamıştı. McNab’le birlikteyken yedikleri peynirli ve fasulyeli takoları çıkarmadan önce köprünün kenarına kadar kendini tutmayı başarmıştı.

Eve bir an gözlerini kapayarak kendini tuttu. Kendini çok sıkı tutması gerekmişti. Beyni uğuldamaya başlamıştı. İçinde deniz dalgası gibi kaboran bir şeyler vardı. Eve duyduğu ve hissettiği şeylerin sadece aşağıda akan ve yukarıda dönen trafikten ibaret olduğuna emin olana kadar gözlerini açmadı.

Sonra seri hareketlerle Mills’in batmış gömleğini açmaya başladı.

Adamın önünde, göğüs kemiğinden kasığına kadar uzanan kocaman bir yarık vardı.

Eve kayda başlarken Peabody kusmaya devam ediyordu.

Peabody hâlâ berbat hissederek köprü demirlerinin üzerinden doğruldu ve geri çekildi. Durarak derin bir nefes aldı ve temiz havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi. Dönerek etrafındaki onlarca surata baktı. Bazıları huzursuz, bazıları korkmuş, bazıları dehşet içindeydi. Köprü demirlerinin üzerinden uzanmış kusan tek polisin kendi olmadığını fark etti.

“Ben iyiyim. İyiyim.”

Eve kulaklarında çınlayan seslerin arasından Peabody’nin cılız sesini duydu.

“Gel hadi, bir dakika otur. Lütfen otur tatlım.” Bu konuşan McNab’di.

“McNab, Peabody’nin kayıt cihazını alıp gel. Burada lazım.”

“Hayır, hayır ben yaparım. Gerçekten iyiyim.” Peabody McNab’in kendini okşayan ellerini itekleyerek omuzlarını doğrulttu. Yüzü dudaklarına kadar bembeyazdı. Bir kez daha irkilerek titredi ama Eve’e doğru yürümeye başladı. “Özür dilerim Teğmenim.”

“Özür dilemene gerek yok. Utanılacak bir şey yok. Kayıt cihazını ver. Ben tamamlarım.”

“Hayır efendim. Ben iyiyim.”

Eve onu bir an inceledikten sonra başını salladı. “Mills’i kayıt altına al. Hiçbir şey düşünme. Tüm beynini kapat.”

Peabody, “Nasıl?” diye sordu ama dönerek çalışmaya başladı.

Eve, elini kaldırarak tam yüzünü ovalayacakken elinin neyle bulanmış olduğunu hatırladı. “Adli Tıp hangi cehennemde kaldı?”

“Teğmen.” Roarke ona yaklaşarak kat izleri açılmamış beyaz ipek

bir mendil uzattı.

“Tamam sağ ol.” Eve hiç düşünmeden mendili kullandı.

“Buraya giremezsin. Geride durman gerek.” Etrafına bakarak lekeli mendili atacak bir yer aradı ama sonuçta bir delil torbasına koydu.

Roarke sessizce, “Bir dakika ara vermeye ihtiyacın var,” dedi. “Herkesin ihtiyacı olur.”

Eve, “Yapamam,” dedi. “Yapmayı düşündüğüm anda olay yerinin hâkimiyetini kaybederim.” Eve eğilmiş halde ellerini tekrar mühürlemeye başladı. Ayağa kalkarak delil poşetinin içindeki mendili Roarke’a uzattı. “Mendil için üzgünüm.” Tam işine dönmeye hazırlanırken Clooney ve Roth’un tekrar Mills’in aracına doğru geldiklerini gördü. Roth birden önüne görünmez bir duvar çıkmış gibi durmuş, emri altında çalışan adamdan geriye kalanlara bakmaya başlamıştı.

Tek söyleyebildiği, “Ah, yüce Tanrım,” oldu. Onun gözleri öfkeyle yanarken Clooney’ninkiler yaşlarla dolmuştu.

“Tanrım, Mills. Tanrım, sana ne yapmışlar böyle.” Clooney gözlerini kapayarak uzun ve derin bir nefes aldı. “Ailesine bunu söyleyemeyiz. Ayrıntıları veremeyiz. Yüzbaşı Roth, başkalarından duymadan ailesini haberdar etmeliyiz. Onların iyiliği için ayrıntıları veremeyiz.”

“Pekâlâ, Art. Pekâlâ.” Eve iletişim cihazını açıp konuşmaya hazırlanırken Roth, Eve’e döndü.

“Ne yapıyorsun?”

“Adli Tıbbi kontrol ediyorum, Yüzbaşı.”

“Ben şimdi aradım. İki dakikadan az süre içinde burada olacaklarmış. Bir dakika konuşalım Teğmen. Yalnız. Clooney, Teğmenin yardımcısına olay yerini güvenlik altına almasında yardımcı

ol. Hiçbir polisin daha fazla yaklaşmasını istemiyorum.”

Eve, Roth’un yanında yürümeye başladı. Işıkların altından geçip daha loş bir alana gelmişlerdi.

“Teğmen, daha önceki patlamam için özür dilerim.”

“Kabul edildi.”

“Çok çabuk oldu bu.”

“Sizin özrünüz de öyle.”

Roth gözlerini kırıştırdıktan sonra yavaşça başını salladı. “Özür dilemekten nefret ederim. İşimde olduğum noktaya, öfkemi kontrol edemeyip sonra da özür dilemek durumunda kalarak gelmedim. Anladığım kadarıyla sen de öyle. Kadınlar bölümünde hâlâ fazlaca yakından izleniyor ve daha katı bir şekilde yargılanıyor.”

“Söylediğiniz doğru olabilir Yüzbaşı. Ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum.”

“O halde benden çok daha iyisin Dallas ya da çok daha az hırslı. Çünkü bu beni etkiliyor, hatta deliye çeviriyor.” Roth derin bir nefes çekerek sıktığı dişlerinin arasından bıraktı. “Sana saldırışım duygusal bir tepkiydi. Hem uygunsuz hem de yersizdi. Yalnız sana şunu söylememe izin ver; Kohli’nin ölümüne aşırı tepki gösterdim, çünkü onu severdim, hem de çok. Sanırım Mills konusunda aşırı tepki göstermemin sebebi de ondan hoşlanmamamdı, hem de hiç.”

Roth tekrar bej araca doğru baktı. “Adi herifin tekiydi. Kadınların çocuk doğurması, kurabiye pişirmesi ve rozete yaklaşmaması konusundaki fikirlerini saklama gereği bile duymayan huysuzun tekiydi. Siyahlardan, Yahudilerden, Asyalılardan... Tanrım, kendisi gibi olmayan, aşırı besili beyaz bir erkek olamayan herkesten nefret ederdi. Ama o benim adamımdı Teğmen. Ve onu bu şekilde ikiye ayıran her kimse istiyorum.”

“Ben de öyle Yüzbaşı.”

Roth tekrar başını salladı. Birlikte adli tabibin gelişini izlediler. Eve, Morse’un da araçtan indiğini gördü. Polisler için yalnızca en iyi iz sürücüler görevlendirilirdi.

“Clooney’nin o sakın, mantıklı tavrıyla gayet güzel anlattığı gibi cinayet benim alanım değil Dallas. Ününü duydum ve ona güveniyorum. Raporunu...” Duraksayarak sabırsız ses tonunu biraz ayarladı. “Raporunun bir kopyasını alırsam sevinirim”.

“Sabahleyin elinizde olur.”

“Teşekkür ederim.” Bakışlarını tekrar Eve’e çevirdi ve onu incelemeye başladı.

“Söyledikleri kadar iyi misin?”

“Hakkımda söylenenleri dinlemiyorum.”

Roth hafifçe güldü. “Bu apoletlerden istiyorsan bir an evvel işe koyulsan iyi edersin.” Sonra Eve’e elini uzattı.

Eve kendine uzatılan eli sıktı. Bir tanesi ölümü anlatmak, diğeri ölümün başında durmak üzere kendi yollarına gittiler.

Eve yürürken başını kaldırdı ve ilk medyakopterin geldiğini gördü. Bu sonra düşünmesi gereken bir problemdi.

“Görünüşe göre onu çok kötü benzetmişler.” Morse koruyucu elbisesini giyip, ellerini ve ayakkabılarını mühürlerken Eve onun yanında duruyordu.

“Toksikoloji raporlarına öncelik ver. Eminim doğranırken bilinci yerinde değildi. Silahının güvenliği hâlâ açık ve savunma yaraları yok. Üzerinde cin kokusu var.”

“Bu ebatlarda bir adamın, doğranmaya hiç ses çıkarmadan izin vermesi için epey cin gerekli. Sence orda durup öylece otururken mi öldürüldü?”

“Öbür türlü olsaydı çok daha fazla kan olması gerekirdi. Katil onu sarhoş etti, uyuşturdu sonra gömleğini açıp kasıklarına kadar gövdesini yardı, gömleğini kapadı ve emniyet kemerini taktı. Hatta şanslı kişi onu düzeltene kadar bağırsakları içeride kalsın diye koltuğunu biraz geriye bile yatırdı.” Morse gözlerinde sempatik ifadeyle Eve’e bakıyordu. “Sanırım şanslı kişinin kim olduğunu tahmin edebilirim.” “Evet, ipi ben göğüsledim.” Mills’in bağırsaklarının ellerine döküldüğü anda hissettiklerini uzun süre, epey uzun süre aklından çıkaramayacaktı. “Katil Mills’i buraya getirdi,” diye devam etti “Ve sonra gitti. İz falan bulamayacağız.”

Eve etrafı inceledi. “Cesur. Çok cesur. Burada oturup beklemiş. Belki de işi burada halletti ama o kadarına ihtimal vermiyorum. Ama arabadan güvenle çıkabileceğine emin olana kadar oturup beklemiş olması gerekiyor. Yakınlarda başka bir aracının olması gerekli.”

“Bir suç ortağı mı?”

“Belki. Henüz o ihtimali elemedik. Trafik polisleriyle konuşup, bu akşam emniyet şeridinde başka bir araç görmüşler mi kontrol edeceğiz. Öylece inip, lanet köprüden yürüyerek çıkmış olamaz. Bir planı varmış. Atacağı adımları önceden hesaplamış. Toksikoloji raporlarını ulaştır bana Morse.” Peabody köprünün demirlerinin yanında duruyordu. McNab’de yanındaydı. Rengi düzelmişti ama Eve yardımcısının o gece gözlerini kapadığında neler göreceğini biliyordu.

“McNab, bu davada görev istiyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Peabody ile git ve ücret ödeme noktalarından trafik disklerini al. Yirmi dört saat içindeki, tüm katlardaki diskler.”

“Hepsi mi?”

“İnce eleyip sık dokuyacağız ve belki bakarsın şans yüzümüze güler.

Diskleri taramaya bu kattan ve saat sekizden geriye doğru başlayın. Bana bu aracı bulun.”

“Emredersiniz.”

“Peabody, örnek vatandaşımız James Stein için standart bir araştırma yap. Bir şey bulacağını sanmıyorum ama onu elemiş oluruz. Saat sekizde bana evden rapor ver.”

Peabody, “Sabahleyin Lewis’le görüşme vardı,” diye hatırlattı. “Altı buçukta merkezde olacağım.”

“Lewis’i ben hallederim. Senin önünde uzun bir gece olacak.”

Peabody’nin yüzü her zamanki inatçı tavrına dönmüştü. “Sizin önünüzde de öyle. Emredildiği gibi saat altı buçukta merkezde olacağım Teğmen.”

“Tanrım, tamam ne halin varsa gör.” Eve elini saçlarının arasından geçirerek düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. “Olay yerine gelen ilk memurlar sizi eve bıraksın. İçlerinden biri epey hevesli. Bir şeyler yapması gerek.”

Arkasını dönerek Roarke’a doğru ilerledi. “Seni yollamam gerek.”

“Ben de seninle merkeze gelir oradan eve giderim.”

“Hemen merkeze gitmiyorum. Uğramam gereken yerler var. Devriye arabalarından birisi seni bırakır.”

Roarke yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle devriye aracına baktı. “Sanırım kendi ulaşım aracımı bulabilirim, yine de sağ ol.”

Niye bu gece herkes onunla tartışıyordu ki. “Seni öylece lanet köprüünün üzerinde bırakamam.”

“Eve tek başıma gidebilirim Teğmen, inan bana. Sen nereye gidiyorsun?”

“Raporumu yazmaya başlamadan önce yapmam gereken bir şeyler var.” Eve, Roarke’ın sesinin hâlâ soğuk olduğunu düşündü. Gözleri

mesafeliydi. “Bana kızgınlığın ne kadar sürecek?”

“Henüz karar vermedim. Ama haber veririm.”

“Bana kendimi ahmak gibi hissettiriyorsun.”

“Sevgilim, bu konuda tek başına da gayet başarılıydın.”

Eve, içinde biriken suçluluk ve öfkenin patlamak üzere olduğunu hissediyordu. “İyi, her ne haltsa,” diye homurdanarak Roarke’a doğru uzandı, yakalarından tutarak kendine doğru çekti ve sertçe dudaklarından öptü. “Görüşürüz,” diye mırıldanarak arkasını döndü ve yürümeye başladı.

“Emin olabilirsin.”

Sekizinci Bolum

Don Webster, derin uykusundan uyandıĝında ilk başta duyduĝunun gök gürültülü şiddetli bir fırtına olduĝunu sandı. Ardından beyindeki sis tabakasının yavaş yavaş daĝılmasıyla birinin bir balyozla duvarlarını yıkmaya  alıřtıĝını düşündü.

Silahına uzandıĝında ise birinin kapısını deli gibi yumrukladıĝını fark etti. Kot pantolonunu üzerine geçirerek silahını aldı ve kapı deliĝine doĝru yöneldi.

G rd ĝ  şey karşısında kafasına zevk ve rahatsızlık karışımı bir düzine düşünce yıĝılmaya başlamıştı. Eve’e kapıyı açtı.

“Geçerken mi uĝradın?”

“Seni adi herif.” Eve onu itekleyerek içeri girdi ve kapıyı arkasından çarptı. “Cevap istiyorum ve o cevapları hemen istiyorum.”

“On sevişme konusunda hiç iyi deĝildin zaten.” Webster aĝzından  ıktıĝı anda s ylediĝi şeyden pişman oldu. Ve utancını kibirli bir gülümsemeyle kapatmaya çalıştı. “Ne var ne yok?”

“Ne yok demen gerek Webster. Olmayan şey bir polis. Bir polis daha öldü.”

Webster’in yüzündeki sırtıma anında kayboldu. “Kim? Nasıl?”

“Sen söyle.”

Bir süre birbirlerine baktılar. Bakışlarını önce kaçıran Webster oldu. “Bilmiyorum.”

“Ne biliyorsun peki? İç İşleri’nin bu olaydaki rolü ne? Olduĝunu biliyorum. İliklerime kadar hissediyorum bunu.”

“Bak buraya gecenin... birinde gelip yakama yapışıyorsun ve bir

polisin öldüğünü söylüyorsun. Kim olduğunu ve nasıl olduğunu bile söylemeden nasıl bir şey söyleyebilirim sana?”

Eve, “Mills,” diye hırladı. “Dedektif Alan. Yasadışı Kimyasallar’dan, Kohli’yle aynı takımda. Nasıl olduğunu mu bilmek istiyorsun? Birisi onu boynundan hayalarına kadar doğramış. Çok iyi biliyorum, çünkü bağırsakları ellerime döküldü.”

“Tanrım.” Elleriyle yüzünü ovalamaya başladı. “Bir şeyler içmem lazım.”

Webster arkasını dönerek odadan çıktı. Eve arkasından fırladı. Webster’ın hâlâ sokaklarda çalışırkenki yaşadığı eski evini hatırlıyordu. Ama bu ev daha genişti. Daha çok odası vardı ve daha gösterişliydi.

Öfkeyle, İç İşleri daha iyi ödeme yapıyordur, diye düşündü.

Webster mutfakta buzdolabının başına geçmiş bira çıkarıyordu. Eve’i gördüğünde ikinci bir bira daha çıkararak, “İster misin?” diye sordu. Eve hiçbir şey söylemeden yalnızca baktığında, diğer birayı tekrar buzdolabına koydu. “Sanırım istemiyorsun.” Kapağı açarak yere attı ve şişeden büyük bir yudum aldı. “Nerede olmuş?”

“Sorularını cevaplamak için gelmedim buraya. Senin lanet muhbirin değilim.”

Webster, “Ben de senin muhbirin değilim,” diye karşılık verdi ve buzdolabına sertçe yaslandı. Düşüncelerini organize etmesi, duygularını kontrol altına alması gerekiyordu. Yapmadığı takdirde Eve söyleme lüksü olmayan şeyler alabilirdi ağzından.

Eve, “Önce sen bana geldin,” diye hatırlattı. “Ya olta atıyordun ya da yemdin. Belki de sadece İç İşleri’nin küçük elçisi.”

Webster’in bakışları sertleşti ama tekrar şişeyi kaldırarak bir yudum daha aldı. “Benimle bir sorunun varsa İç İşleri’ne git. Bak bakalım seni nereye götürüyor.”

“Kendi sorunlarımı kendim çözerim. Kohli, Mills ve Max Ricker’in ortak noktası nedir?”

“Ricker’la uğraşmaya kalkarsan arı kovanına çomak sokmuş olacaksın ve sokulan sen olacaksın.”

“Onunla çoktan uğraştım. Ah, bilmiyordun, öyle mi?” diye sordu Webster’in ciddileştiğini görünce. “Bu minik bilgi daha kucağına düşmemiş miydi? Dört gorili şu anda gözaltında.”

“Onları orada tutamayacaksın.”

“Belki ama onlardan bizden birinden alamayacağım bilgileri alacağım. Eskiden bir polistin Webster.”

“Hâlâ bir polisim. Lanet olsun Dallas.”

“O halde öyle davran.”

“Basına çıkmıyorum, yüksek düzeydeki davaları kapayıp tezahüratları kabul etmiyorum diye senden daha az mı umursuyorum işimi?” Webster şişeyi sertçe masaya indirmişti. “Yaptığım işi yapıyorum, çünkü en az senin kadar polisliği umursuyorum. Eğer herkesin kıcı seninki kadar düzgün olsaydı İç İşlerine de ihtiyaç kalmazdı?”

“Kanunsuz şeylere mi karışmışlardı Webster? Mills ve Kohli. Diğer tarafa mı geçmişlerdi?”

Webster tekrar kapandı. “Sana söyleyemem.”

“Bilmiyor musun yoksa söyleyemez misin?”

Webster gözlerinin içine baktı. Bir an, sadece küçük bir an Eve adamın gözlerinde pişmanlık gördü. “Söyleyemem.”

“İç İşleri’nde Kohli, Mills veya 128’deki memurlarla ilgili devam eden bir soruşturma var mı?”

Webster son derece dikkatle, “Eğer olsaydı bile,” dedi, “bu dava son derece gizli olurdu. Ne onaylayabilir, ne inkâr edebilir ne de

ayrıntılara dair bir şey konuşabilirdim.”

“Kohli yatırım hesabına aktardığı paraları hangi kaynaktan aldı?”

Webster ağzını sıkıca kapadı. Elinde olsa Eve’in tırnaklarını boğazına geçirip ağzından her şeyi sökerek alacağını düşündü. “Bu suçlamaya dair bir yorumum yok.”

“Mills’in hesabında da benzer fonlar bulacak mıyım?”

“Yorum yok.”

“Lanet olsun sana Webster. Bir politikacı olmalıymışsın.” Eve hızla arkasını döndü.

“Eve.” Daha önce ona hiç böyle seslenmemişti, yani dışından. Sessizce, “Kendine dikkat et,” dedi. “Arkamı iyi kola.”

Eve hiç durmadı. Uyarıyı dikkate almadı. Eve arkasından kapıyı çarparak çıktığında, Webster bir an hareket etmeden olduğu yerde kaldı. İçinde hâlâ devam eden bir savaş vardı.

Sonra linkine uzanarak ilk görüşmesini yaptı.

★ ★

Sonraki durağı Feeney’in eviydi. O gece ikinci kez bir adamı derin uykusundan uyandırıyordu. Mahmur gözlü ve her zamankinden daha dağınık gözüken Feeney, üzerinde solgun bacaklarını tavuk bacağı gibi gösteren soluk mavi, diz üstü bir sabahlıkla kapıyı açtı.

“Tanrı aşkına, Dallas, saat sabahın ikisi.”

“Biliyorum, özür dilerim.”

“Pekâlâ, içeri gel ama sessiz ol. Karım uyanıp kahve, kurabiye bir şeyler getirmek zorunda hissedebilir kendini.”

Ufak bir daireydi. Büyüklük ve stil bakımından Webster’inkinden birkaç gömlek düşüktü. Oturma odasının ortasında kocaman, çirkin bir

sandalye duvardaki eğlence ekranına doğru çevrilmişti. Pencerelerdeki mahremiyet panelleri çekilmiş ve mekâna derli toplu küçük bir kutu havası kazandırmıştı.

Eve kendini birden çok rahat hissetmişti.

Feeney mutfağa doğru gitti. Mutfak küçük ve ince tek panelle odaya eklenmiş bir yerd. Eve bu kısmı Feeney'in yaptığını biliyordu, çünkü adam haftalarca bununla övünüp durmuştu. Hiçbir şey söylemeden taburelerden birine oturdu. Feeney OtoAşçı'yı kahveye programlarken onu izledi.

“Beni gün içinde daha erken arayacağını sanıyordum. Çıkmadan biraz oyalandım bile.”

“Üzgünüm, uğraşmam gereken bir şeyler çıktı.”

“Evet, duydum. Ricker takımıyla ilgili. Adam çiğnemesi zor bir lokma.”

“İşim bittiğinde onu tek lokmada yutmuş olacağım.”

“Dikkat et de sana kalıcı hazımsızlık yapmasın.” Tezgâha iki tane fincan çıkardı ve diğer tabureye yerleşt. “Mills kirli.”

“Mills ölü.”

“Ah, Tanrım.” Feeney kahvesini içerken duraksadı ve düşündü. “Şey, en azından çok zengin ölmüş. Farklı hesaplara saklanmış iki buçuk milyon buldum şimdiye kadar. Daha fazlası da olabilir. Hesapların üzerini çok güzel örtmüş. Genelde ölmüş akrabaların isimlerini kullanıyor.”

“Nereden geldiklerini izleyebiliyor musun?”

“Henüz o konuda bir yol alamadık. Kohli konusunda da. Para o kadar çok farklı hesaplardan geçirilip aklanmış ki. Ama Mills'in büyük emeklilik ve ikramiye fonunun, Ricker baskınından iki hafta önce açıldığını söyleyebilirim. Ondan önce de ufak tefekler var ama o

noktadan sonra büyük ivme kazanıyor.”

Feeney, elini yüzüne götürerek yeni çıkmaya başlayan sakal uçlarını sıvazladı.

“Kohli sonra başlamış. Aylar sonra. Martinez’de bir şey yok henüz. Kadın ya dikkatli ya da temiz. Roth’a da baktım.”

“Ve?”

“Son altı ayda büyük miktarlarda para çekmiş hesaplarından. Çoğu hesabı boşalmış. Yüzeyden görüldüğü kadarıyla kadın neredeyse meteliksiz.”

“Çekimlerin bununla bir bağlantısını yakaladın mı?”

“Hâlâ bakıyorum.” Feeney derin bir nefes verdi. “Günlüklerine ve link görüşmelerine bakarsam belki yeni bir şeyler daha çıkar. Ama dikkatli hareket etmem gerektiği için biraz zaman alacak.”

“Tamam teşekkürler.”

“Mills nasıl öldü?”

Eve oturup kahve içerlerken anlattı. Bu konu hâlâ çok tazeydi ama anlatmayı bitirdiğinde daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Feeney, “Adam pisliğin tekiydi,” dedi. “Ama olanlar berbat. Tanıdığı biri olmalı. Bir polise o kadar yaklaşıp, polis kendinde olmadığı müddetçe o şekilde karnını yaramazsın.” “Mills içiyormuş. Biriyle içtiğini düşünüyorum. Tıpkı Kohli gibi. Aracında buluşmuşlar bir şeyler içiyorlarmış. Dikkatsizleşiyor, uyuşturuluyor ve öldürülüyor.”

“Evet, muhtemelen. McNab’i trafik disklerini taramakla görevlendirmekle iyi etmişsin. Çocuk iyi iş çıkarıyor.”

“Evdeki ofisimde o ve Peabody ile sekizde buluşacağız. Sen de gelir misin?”

Feeney, Eve’e bakarak hüznü av köpeği gülümsemesiyle güldü. “Zaten geliyorum.”

Eve, eve geldiğinde saat neredeyse dörde geliyordu. Dışarıda hafif bir bahar yağmuru başlamıştı. Karanlıkta üzerindikileri çıkardı ve duşa girerek geceyi üzerinden atmaya çalıştı. Alnını fayanslara dayayarak kan ve öfke kokusu geçene kadar bekledi.

Bilek ünitesinin alarmini beşe kurdu. Lewis'i iyice sallamak istiyordu ve bunun anlamı bir saatten biraz uzun bir süre içinde merkeze gitmesiydi. Eve, o süreyi uyuyarak geçireceğine dair söz verdi kendine.

Yatağa girdiğinde Roarke'ın yaydığı sıcaklık konusunda müteşekkirdi. Eve onun uyanık olduğunu düşündü. Kendi gelmeden önce uyuyor olsa bile, uykusu kedi uykusu gibiydi ve Eve'in gelişini hissedirdi.

Ama her zaman yaptığı gibi ona dönmedi, ona uzanarak ismini söylemedi ya da rahatça uyuması için onu okşamadı.

Eve gözlerini kapayarak beynini boşaltmaya, vücudunu uyumaya zorladı.

Bir saat sonra uyandığında tek başınaydı.

Eve aracına binip gitmeye hazırlanırken Peabody'nin evden çıkıp ona doğru koştuğunu gördü.

"Nerdeyse kaçırıyordum seni?"

"Kaçırıyor muydun? Burada ne işin var senin?"

"Dün gece burada kaldık. Ben ve McNab." Peabody ömrünün sonuna kadar rüyalarını süsleyecek bir yatak odasında, diye düşündü. "Trafik disklerini buraya getirdik. Roarke, bizi McNab'in evine bırakıp sonra hepimizin bu sabah tekrar buraya gelmesinden daha iyi olacağını söyledi."

“Roarke mı dedi?”

“Şey evet.” Peabody yan koltuğa oturarak kemerini bağladı. “Diskleri almak için bizimle birlikte geldi, sonra bir araç çağırdı, hep beraber buraya gelip çalışmaya başladık.”

“Kim kim çalışmaya başladınız?”

Peabody’nin beyni Eve’in sesindeki gerginliği anlayacak kadar açılmıştı. Eğer çok seviyesizce olduğunu düşünmese çemkirmek isterdi. “İşte ben, McNab... ve Roarke. Yani teknik konularda daha önce de danışmıştık ona; o yüzden yanlış olacağını düşünmedim. Başımız dertte mi?”

“Hayır. Ne faydası olur ki?”

Aldığı cevapta Peabody’nin hoşuna gitmeyen bir yorgunluk vardı. “Yaklaşık üç gibi çalışmayı bıraktık.” Kapılardan çıkarken Peabody’nin sesi eski neşesine kavuşmuştu. “Daha önce hiç jel yataкта yatmamıştım. Bulutların üzerinde yatmak gibi. Üstelik bulutta yatarken olduğu gibi aşağı düşme riski de yok. McNab yük treni gibi horluyordu ama yatağa girdikten iki saniye sonra uyuyakaldım.” Sonra birden, “Roarke’a kızgın mısın?” diye sordu.

“Hayır.” Ama o bana kızgın. Hâlâ. “Disketlerde Mills’in aracını buldunuz mu?”

“Ah, Tanrım, sana söylemediğime inanamıyorum. Evet bulduk. Ücret ödeme noktasından 20:18’de geçmiş. Görüntüyü büyütüp kanı görene kadar uyuyor olduğuna yemin edebilirsin.”

“Sürücü, Peabody?”

“Ah, pek de iyi olamayan haber o işte. Sürücü yok. McNab bunu aracın anabilgisayarından da onaylatması gerektiğini söylüyor ama görünüşe göre araç otomatik pilottaymış.”

“Katil programladı.” Eve’in hiç aklına gelmemişti. Çok cesur ve öz

güvenli bir hareket. Mills'in işini başka bir yerde bitirdi ve aracı otomatiğe bağladı. Araç bir yere çarpacak olsa ve içinde işleri düzeltecek kimse olmasa bile katilin kaybedecek neyi vardı ki?

“Evet, biz de öyle düşündük. McNab arabaya Ölüm Meteoru demeye başladı. Yani biliyorsun modeli de Meteor ya.” Peabody ezik bir tonla, “Saat ilerledikçe soğuk şakalar başlıyor sanırım,” dedi.

“Bir polis aracını programlamak için koda ihtiyacın var. Koda ya da onaya. Elektronik dehası, araba hırsızlarının bile araca müdahale edememesini sağlayan bir güvenlik devreye sokar.”

Peabody geniş geniş esneyerek, “Evet ama Roarke eğer ne yaptığını biliyorsan kod ya da onay olmadan da aşılabileceğini söyledi,” dedi.

Roarke söylüyorsa bir bildiği vardır, diye düşündü. Eve, “Eğer dışarıdan girilmişse belli olur,” dedi. Eve araç linkini açarak Feeney’yi aradı ve ondan araç üssüne giderek testi şahsen yapmasını istedi.

Merkezin otoparkına girerlerken Eve sesli düşünmeye başladı. “Eğer dışarıdan müdahale yoksa, yani ya kodu ya da onayı vardı.”

“Onayı falan olamaz Dallas, yani eğer varsa o da...”

“O da polistir. Doğru.”

Peabody ona şaşkın şaşkın baktı. “Gerçekten bir polis olduğunu-”

“Beni dinle. Cinayet soruşturmaları sadece bir cesetle başlamaz. Potansiyellerle, farklı açılarla dolu bir listeyle başlar. O listeyi azaltarak, potansiyelleri eleyerek, farklı açıları değerlendirerek davayı kapatırsın. Anlıyor musun? Liste, deliller, öykü olay yeri, kurban ve katil. Her şey yerli yerine oturana kadar her şeyi tekrar tekrar elden geçirirsin.”

Eve, “Bundan kimseye bahsetme,” diye ekledi. “Kimseye bir şey söyleme. Eğer her şeyi bir araya getirirsek ve katil bir polis de bununla yüzleş.”

“Evet, tamam. Bu davada midemi bulandıran çok fazla şey var.”

“Biliyorum.” Eve arabadan indi, “içeriye haber ver. Lewis’i görüşmeye getirsinler.”

★ ★

Eve kahve takviyesi yaparak enerji toplamaya çalıştı. Tüm cesaretini toplayarak sorgu katındaki otomat makinesinden kirazlı kek sipariş etti. Yediği şeyin tadı talaş üzerine sıkılmış kiraz kokulu bir yapıştırıcı gibiydi ama midesine bir şey girmişti. Sorgu odasına girdi. Elinde devasa bir fincanda kendi kahvesinden - Roarke’ın kahvesinden - vardı. Eve, bu kahvenin yetişkin bir adamı rahatlıkla ağlatacak bir kokusu olduğunu biliyordu. Yüzünde gülücükler saçarak masaya oturdu. Peabody ise kendi rolüne soyunmuş, kapıda öfkeli öfkeli bakıyordu. Eve kayıt cihazını açarak mevcut verileri girdi.

“Günaydın Lewis. Harika bir gün değil mi?”

“Yağmur yağıyor diye duydum.”

“Hey, yağmurun harika olmadığını kim söyledi. Nasıl uyudun?”

“Gayet iyi uyudum.”

Eve tekrar gülümseyerek kahvesinden yudumladı. Lewis’in gözlerinin altındaki çizgilerin altında yeni halkalar belirmişti. Onun da kendinden fazla uyuduğunu sanmıyordu. “Evet, son konuşmamızda nerede kalmıştık- ”

“Yanımda avukatım olmadan sana bir bok demek zorunda değilim.”

“Sana ‘bir bok’ demeni söylemedim ki? Peabody, lütfen kaydı başa al ve şahsa görüşmemizin hiçbir noktasında ‘bir bok’ demesini istemediğimi ispat et.”

“Esprilerini kendine sakla. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Susma

hakkımı kullanıyorum. Benim vatandaşlık hakkım bu.”

“O vatandaşlık haklarını hâlâ kullanabiliyorken tadını çıkar Lewis. İnan Omega Ceza Merkezi’nde pek bir anlamları yok. Ah, kendisi seni göndereceğim yer oluyor. Seni en küçük tecrit hücrelerinden birine koymalarını, yaşamımdaki son görev olarak belirledim. Evet, sen susma hakkını kullan ki konuşmayı ben yapayım. Bir polis memurunu kaçırmaya teşebbüs- ”

“İspat edemezsin. Sana dokunmadık bile.”

“İki araçta dört adam zavallı benim peşime düşmüş, son sürat ve üstelik eyalet dışına kadar takip ediyorlar. O eyalet çizgisini hiç geçmeyecektin dostum. Bu olayı federal bir boyuta taşıyabilirim ve sanırım FBI bu duruma bayılır. Senin sabıka kayıtlarınla üzerindeki silahlar birleşince, seni sonraki Omega aracına bindirip postalamak zor olmayacak. Dahası yasadışı kimyasallar.”

“Ben uyuşturucu kullanmıyorum.”

“Senin kullandığın arabadaydılar ama. Bu da bir başka hata biliyorsun, değil mi? Eğer yolcu olsaydın daha çabuk kurtulabilirdin. Ama sürücü olarak, üzerinde gizlenmiş ruhsatsız silahlar ve kimyasallar olan sürücü olarak benim favori kurbanım oluyorsun. Sen hapishane aracına bindirilirken Ricker inan el sallamak için bile gelmeyecek.”

“Söyleyecek bir şeyim yok.”

“Evet, o kadarını anladım.” Ama Lewis’in terlemeye başladığı görüyordu. “Eminim avukat sana bir sürü vaatte bulunmuştur. Bahse girerim onları tek kalemde listelerim sana. Biraz ceza alacaksın ama affedilmeni sağlayacaklar. Araya siyasilere koyup sana küçük rahat bir rehabilitasyon merkezi ayarlayacaklar. Beş yıl, en çok yedi. Sonra çok zengin bir adam olarak dışarı çıkacaksın. Eminim yaklaşmışımdır, hadi söyle.” Eve, Lewis’in gözlerindeki endişeyi gördüğünde epey yak-

laştığını anladı. “O avukat elbette yalancı bok çuvalının teki ve eminim sen de gece boyu düşündüğünde bunu fark etmiş- sindir. İçeri girdiğinde, içeri girmiş olacaksın ve ayarlamadan memnun olmadığına karar verip sesini çıkarmaya kalktığında, tatlı hücre arkadaşlarından biri bir mesaj alacak. Patates pürene birazcık zehir, tamam. Ya da avludaki bir saat izninde karnına bir şiş. Veya duşta sabuna basıp kayarsın ve boynun kırılır. Ölene kadar o kazanın nerede ve nasıl olacağını anlamazsın bile.”

“Seninle konuşursam, daha oraya gidemeden beni bitirirler.”

Eve, işte bu kadar, diye düşünerek öne uzandı. İlk çatlak. “Tanık koruma programı.”

“Boş versene. O her yerde herkesi bulabilir.”

“Büyücü değil bu adam Lewis. Sana iyi bir çıkış sunuyorum. Sen bana istediğimi ver, ben de sana tam bir muafiyet vereyim. Özgür bir adam olarak çık, gezegende ya da gezegen dışında istediğin yerde yeni bir yaşama başla.”

“Sana neden güveneyim?”

“Çünkü ölmeni istemem için bir sebep yok. Bu önemli bir sebep değil mi?”

Lewis hiçbir şey söylemeden dudaklarını yaladı.

“Ricker bana pek güvenilirmiş gibi gelmedi. Sana güvenilir gibi geliyor mu Lewis?” Adam düşünürken Eve bir süre bekledi. “Ricker kendi kendine işi senin batırdığını söyleyecek. Seni peşime gönderenin o olmasının bir anlamı yok. Asıl aptallığı kendisinin yaptığını düşünmeyecek. Beni elinden kaçırdığın ve yakalandığın için seni suçlayacak. Biliyorsun değil mi? Ayrıca birazcık delirmiş olduğunu da farkındasıdır.”

Lewis bütün gece karanlık hücredeki dar ranzada dönüp durmuş ve

bunları düşünmüştü. Canarde'ın gözündeki ölü balık hissinden hiç hoşlanmamıştı. Ve Ricker, adamlarının hatalarına karşı müsamaha göstermemesiyle ünlüydü. “Hapse hiç girmeyeceğim.”

“Biz de onun için uğraşacağız.”

“Uğraşmak mı? Boş versene! Tam muafiyet istiyorum. Savcıyı ve onay kâğıtlarını görene kadar ağzımı açmam. Tam muafiyet Dallas, yeni bir isim, yeni bir yüz ve yüz elli bin nakit para. Yeni bir başlangıç için.”

“Tabii, başlamışken güzel bir kadın ve elma yanaklı birkaç çocuk da ayarlayayım mı?”

“Hah! Çok komik.” Gerçekten de şu anda, saatlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu. “Sen savcıyı ayarla, anlaşmayı kesinleştir. Sonra seninle konuşacağım.”

“Hemen başlıyorum.” Eve ayağa kalktı. “Duruşmaya çıkman gerekebilir. Soğukkanlı davran ve vatandaşlık hakkın olarak o susma hakkını kullan. Canarde bu olanların kokusunu alırsa doğruca Ricker’a gidecektir.”

“İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sen anlaşmayı ayarla.”

★ ★

Koridorda ilerlerlerken Peabody, “Adam konusunda haklı çıktın,” diye yorumda bulundu.

“Evet.” Eve çoktan linkini açmış savcının ofisini arıyordu. Karşısına kibirli bir tonda çalışma saatlerini listeleyen kayıt çıktığında sessizce küfretti. “Sanırım bugün birilerini daha uykusundan uyandıracam. Neyse, önce disklere bakmak istiyorum. Sonra hep beraber toplanıp elimizdekilere bakacağız.”

“Hep beraber derken?”

“Feeney de geliyor.”

Roarke’ı ev ofisinde McNab’le kafa kafaya vermiş halde, sihrini konuştururken bulmayı umut ediyordu. McNab’i tek başına çalışırken gördüğünde şaşırdı, canı sıkıldı ve hayal kırıklığına uğradı. Roarke’la çalışma odalarını bağlayan ara kapının kırmızı ışığı meşgul olduğunu gösterecek şekilde yanıyordu.

Kapıyı çalmaktansa elini kırmayı tercih ederdi.

McNab kalkarak, “Elimden gelenin en iyisi bu Teğmen,” dedi. “Görüntüyü iyice temizledim, artık cam gibi berrak. Ama tek görebileceğin araba kullanan ölü bir adam.”

Eve, McNab’in uzattığı çıktıyı alarak Mills’i inceledi. “Bu görüntüden sonraki disklerin üzerinden geçmeye devam edin. Bu andan olay yeri kapatılana kadar geçen her arabanın, karavanın, motorun, her lanet jet bisikletinin bile görüntüsünü dondurulmuş ve büyütölmüş olarak istiyorum.”

“Bir saat boyunca George Washington Köprüsü’nün ikinci katından geçen her aracın görüntüsünü mü istiyorsunuz?” Eve ona buz gibi bir bakış fırlattı. “Verdiğim emir tam olarak bu. Anlamak konusunda bir sıkıntın mı var?”

“Hayır. Hayır efendim.” Ama McNab’in ağzından hafif bir inleme çıkmıştı.

Eve linkini açarak Doktor Mira’nın ofisini aradı ve teşkilatın en iyi profil uzmanının ofisinden yarın için bir randevu aldı. Linki kapadıktan sonra bir an duraksadı ve bu kez Komutanı aradı.

“Efendim, elimdeki davadaki elektronik çalışmalar konusunda Yüzbaşı Feeney ve Dedektif McNab’in yardımlarını istedim.”

“Gerekli ve uygun gördüğün konularda EDB’nin ya da diğer

birimlerin iş birliğini almakta serbestsin. Yargın doğrultusundaki standart zaten böyle Teğmen. Mills cinayetindeki son durum nedir?”

“Efendim, elimdeki veriler çoğaldığında raporumu şahsen vermek isterim. Şu anda 128. Birimden Dedektif Martinez’in gizli takip altına alınmasını talep ediyorum.”

“Detektif Martinez’in bu ölümlerle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Elimde henüz bunu destekleyecek yeterli veri yok. Ama Martinez’in bağlantı olmasa bile bir hedef olabileceğini düşünüyorum. Daha sonra dedektifi daha yoğun bir sorgulamaya almayı planlıyorum ama bu süreçte bazı kaygılarım var.” “Pekâlâ Teğmen. Takip konusunu ayarlarım.” “Komutanım İç İşleri’nin Kohli, Mills veya Martinez konusunda devam eden bir davaları olup olmadığından haberiniz var mı?”

Whitney’in gözleri çizgi halini alacak şekilde kısıldı. “Hayır yok. Böyle bir dava olduğunu mu öğrendin?”

“Hayır ama... bazı endişelerim var.”

“Dikkate alınmıştır. Öğlene raporu istiyorum. Medya olanların kokusunu aldı ve patırtı koparmaya hazırlanıyorlar. İki ölü polis iyi haber.”

“Evet efendim.”

Sonraki aradığı kişi Kanal 75’den Nadine Furst oldu. Eve haberciyi evinde yakalamıştı. “Kalp kalbe karşıymış. Ben de bir kaynağımdan ilginç bir tüyo aldım. Kim polisleri öldürüyor?”

“Ofisimde...” Eve bilek ünitesini kontrol ederek zamanı hesapladı. “Saat tam on buçukta.” Feeney’le işini halledip, Lewis duruşmasına katılıp tekrar merkeze dönecekti. “Basın konferansından önce elimdekilerle birebir görüşme?”

“Ve... bunun için öldürmem gereken kişi?”

“İşleri o kadar ileri götürmeyeceğiz. Bir hikâye yazmanı... uydurma bir hikâye diyelim, yazmanı istiyorum. İsmi verilmeyen bir polis kaynağından. Çabuk korkar mısın Nadine?” “Hey, bir keresinde bir dışçıyla çıkmıştım. Hiçbir şeyden korkmam ben.”

“Pekâlâ, güzel kışını sağlama alman gerekecek. Sızma haber Max Ricker’la ilgili.”

“Tanrım, Dallas. Lütfen evlen benimle! Ona karşı ne var elinde? Onaylandı mı? Bir dakika burnuma gelen bu koku da ne? Hey, sanırım bir Pulitzer.”

“Ağır ol Nadine. Saat tam on buçukta. O saatten önce bu konuda bir şey duyarsam anlaşıma yatar ve kışını kızartırım.”

Nadine, “Güzel kışımı,” diye hatırlattı. “Orada olacağım. Eteklerim zil çalarak.”

Eve bağlantıyı kesti ve yapmak üzere olduğu şeyi düşündü. Sonra arkasını döndüğünde Peabody ve McNab’in dikkatle kendini izlediklerini fark etti. “Bir sorun mu var?” “Hayır efendim. Çalışıyoruz. İlk on dakikalık geçişleri bitirdik.”

“Daha hızlı çalış.”

“Belki biraz kahvaltı etmiş olsaydım...”

“Yaklaşık sekiz saattir buradasın. Muhtemelen yiyecek hiçbir şey kalmamıştır.” Eve tekrar Roarke’ın kapısına doğru baktı. Az kalmıştı, kalkıp kapıyı tekmelemesine çok az kalmıştı ki Feeney içeri girdi.

“İşlem tamam.” Feeney elindeki diskleri Eve’in masasına koyarak bir sandalye çekti ve bacaklarını uzattı. “Sistem kontrolü, bilgisayar analizi. Enine boyuna her şey incelendi. Programa dışarıdan sızılmamış, bir atlatma yok. Eminim.” Eve, “Peki Mills’in kodu mu kullanılmış?” diye sordu. “Hayır. Eğer öyle olsaydı, sanırım Mills’i öldüren her kimse önce bir şekilde ondan kodu aldı derdik.” Feeney elini cebine atarak

hüzünlü bir şekilde çıkardığı fındıkları yemeye başladı. “Kullanılan bir acil durum onay kodu, eskiden kalma artık ama o araçta hâlâ fonksiyonu varmış. Bakım Servisi’nin devre dışı kalmış araçları taşıma ya da incelemede kullandığı acil durum onay kodlarından. Son birkaç yıldır yeni bir sistem var devrede fakat eski araçlar hâlâ bu koda duyarlı. Sorun şu ki onayı devreye sokmak için elinde anahtarı olması gerek. Devre dışı bırakmamış çünkü.”

“Mills’in anahtarı hâlâ cebindeydi.”

“Evet.” Feeney derin bir iç geçirdi. “Evet söylemiştin. Her neyse, katil bütün aşamalarda doğru adımları atmış. Her şeyi bir harita gibi takip edebildim”

Eve başını salladı, çünkü düşündükleri doğrulanıyordu. Midesindeki kasılmayı görmezden gelmeye çalıştı. Feeney’in yüzünde kendi düşünceleri ve korkularının aynısını okuyabiliyordu.

“Pekâlâ, yani büyük ihtimalle bir polis var karşımızda, emekli ya da hâlâ aktif görevde.”

Feeney ağzındaki fındıkları ağır ağır çiğnedi. “Lanet olsun!”

“Her iki kurban da katilini tanıyor, ona güveniyor ya da bir tehdit olarak görmüyordu.” Eve masasının arkasına geçerek duvar ekranını açtı. “Kohli,” diyerek bir şekil çizmeye başladı. “Mills’e. Mills Martinez’e. Roth üçüne birden bağlı. Hepsinin merkezinde de Max Ricker. Başka bağlantısı olan kim?” Cevap olarak Yasadışı Kimyasallar biriminde, Ricker baskınında görev alan isimlerin listesini ekrana getirdi. “Tüm bu polislere bakacağız.”

Eve duraksayarak hepsinin yüzünü inceledi. “Ne var ne yoksa bilmek istiyorum. Ama dikkat çekmeden yapacağız. Mali kayıtları üzerinde durum. Kohli’nin de Mills’in de şüpheli fonları var. Parayı takip edelim.”

McNab, “Bu berbat bir iş,” dedi. Soğuk ve ifadesiz gözlerle listedeki isimleri tarıyordu. “Teğmenim eğer bu ikisi gibi öbür taraftaysa ve Ricker ya da adamlarından birinden para alıyorduyse adam neden onları seçsin? Yani rüşvet alan bir başka polis neden onların peşine düşsün?”

“Hırsızlar arasında bir şeref hiyerarşisi olduğunu mu düşünüyorsun McNab?”

“Hayır... şey belki. Yani nasıl bir amacı olabilir ki?”

“Kendini koruma, kışını örtme. Pişmanlık, vicdan azabı.” Eve omzunu silkti. “Belki de iş Ricker’in ödemeleri azaltmak için birine ödeme yapmasından ibaret olabilir.” Otuz gümüş para, diye düşündü. “Ricker gerçekten gümüşe bayılıyor. Katil bu listede olmayabilir. Ama bir sonraki kurbanı bu listede. Otuz gümüş para,” diye tekrarladı. “İhanet sembolü. Belki de bu adamları öldüren her kimse onların yanlış tarafta olduklarını bilmemizi istiyor. Nedenini öğrenmek de bize düşüyor. Bu polislerden hangilerinin yanlış tarafta olduğunu bularak işe başlayalım.”

Feeney, “Bunlar ortaya çıktığında etrafa epey pislik saçılacak,” dedi. “Bazıları rozete pislik bulaştırmadan pek hoşlanmayacak.”

“Rozete yeterince kan bulaşmış durumda zaten. Merkeze ve adliyeye gitmem gerek. Bugün buradan çalışsanız daha iyi olur. Bir bilgisayar daha getirteyim ki ortak ağ oluşturabilelim.”

Ara kapıdaki kırmızı kilit ışığı hâlâ yanıyordu. İş arkadaşlarının önünde kapıyı çalarak kendini rezil etmeyecekti. Onun yerine dışarı çıktı, koridorda ilerledi ve tüm gururunu yutarak kapıyı oradan çaldı.

Roarke kapıyı kendisi açtı. Elinde evrak çantası vardı. “Ah, Teğmen ben de tam çıkıyordum.”

“Ha, tamam ben de çıkıyordum. Takımım bugün burada çalışacak. Bir ya da iki bilgisayar daha olsa işleri epey kolaylaşır diyecektim.”

“Summerset onlara ihtiyaç duydukları her Şeyi temin eder.”

“Evet tamam. İyi...”

Roarke hafifçe onun koluna dokunarak çevirdi ve birlikte merdivenlerden inmeye başladılar. “Başka bir Şey var mıydı?”

“alışırken, bana hâla bozuk olduğunu bilmek çok dikkat dağıtıcı.”

“Tahmin edebiliyorum. Bu konuda yapabileceğim bir Şey var mı?”

Roarke o kadar nazik bir Şekilde konuşuyordu ki Eve onu tekmelemek istedi. “Özür diledim ya işte. Lanet olsun.”

“Evet diledin. Benimse hâla... neydi o...ha, hâla bozuk olmam ne kadar kaba bir davranış.”

Eve sertçe, “Sen bu konuda benden daha başarılısın,” dedi. “Eşit Őartlarda bile değiliz.”

“Yaşamda erit Őartlara çok ender rastlanır.” Roarke yine de Eve’in sıkıntısına daha fazlasını eklemeye dayanamayarak merdivenlerin ortasında durdu. “Eve, seni seviyorum. Bunu hiçbir Şey değiştirmez. Asla hiçbir Şey değiştiremez ama Tanrı biliyor ya, beni gerçekten öfkeliendirdin.”

Roarke’in kendini sevdiğini söylemesini duymanın verdiği rahatlama hissi, en iyisi olduğuna inandığı Şeyi yaptığı için cezalandırılmaktan duyduğu rahatsızlıkla karıştı. “Bak ben sadece senin karışmanı...”

“Ah.” Roarke parmağını uzatarak Eve’in dudaklarına koydu ve onu susturdu. “Bak yine yapıyorsun. O tek cümlede bile epey sıkıntı var. O sıkıntıları řu anda tartışmak için senin vaktin olmadığını dūřündüğümden ve kendi vaktim olmadığını bildiğimden dolayı, neden bugünkü adalet dağıtma turlarının arasında kalan zamanlarda konu üzerine biraz daha dūřünmüyorsun.”

“Geri zekâlıymışım gibi konuşma benimle.”

Roarke uzanarak onu hafifçe öptü ve merdivenlerden inmeye devam etti. Eve, bu da bir şey, diye düşündü. “İşine git Eve. Bu konuyu sonra konuşacağız.”

Eve, “Küstah şey,” diye mırıldandı. “Nasıl oluyor da ipler senin eline geçiyor.” Aşağıda Roarke’ın kapıyı açmadan önce Summerset’e çabuk ve kısa bir şekilde bir şeyler söylediğini duydu. Ve kapı kapandı.

Eve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Bir taraftan da düşünecek birazcık zamanı daha olsaydı söyleyebileceği tüm o zekice, kısa ve öz, vurucu şeyleri düşünerek aralarındaki konuşmayı tekrar kafasında canlandırıyordu.

“Teğmen.” Summerset merdivenlerin sonunda durmuş ceketini tutuyordu. Bu hiç yapmadığı bir şeydi. “İş arkadaşlarınızın ihtiyaç duyduğu malzemeleri tedarik edeceğim.”

“Evet, iyi. Harika.”

“Teğmen.”

Eve ellerini ceketten geçirirken sertçe hırladı. “Ne, ne var?”

Summerset gözlerini bile kırpmadan “Dün akşamki davranışınız konusunda-”

Eve, “Bir de sen başlama balta surat,” diye hızla yanından geçerek kapıları açtı.

Summerset aynı durağan tonda, “İnanıyorum ki,” diye devam etti, “davranışınız çok doğrudu.”

Summerset, Eve’i kendi silahıyla vursa bu kadar sersemletemezdi. Eve ağzı bir karış açılarak ona doğru döndü. “Ne dedin sen?”

“Ayrıca işitmenizde bir sorun olduğunu düşünüyorum ve kendimi tekrar etmekten hoşlanmam.” Summerset bunları söyledikten sonra arkasını dönerek koridorda gözden kaybolurken Eve onun arkasından bakakalmıştı.

Dokuzuncu Bolum

Nadine Furst tam vaktinde gelmişti ve kayda hazırды. Eve kayıt konusunda bir şey söylememiști ama karşı da çıkmadı. Ufak bir noktaydı ama Nadine'in dikkatinden kaçmadı.

İki arkadaştlar ve bu durum artık ikisini de eskiden olduğu kadar şaşırtmıyordu. Eve'in ofisinde düzgün ritimli birebir röportaja başladılar. Sürpriz bir bomba yoktu. Nadine, Eve'in dava lehine kullanabileceği amaçlara uygun olmadıkça bomba atmayacağını farkındaydı.

Yine de dava yetkilisiyle birebir röportaj, dikkatli ve özenli derlenmiş veriler kendi haberini ve reytinglerini rakiplerinin çok ötesine taşıyabilirdi.

Nadine röportajı sonlandırırken, “Bu bilgilere baktığımızda,” diye devam etti, “Detektif Kohli ve Teğmen Mills oldukça farklı şekillerde öldürölmüşler. Peki ölümlerinin bağlantılı olduğunu düşünmenizden nedeni, aynı birimde çalışıyor olmaları mı?”

Zekice, diye düşündü Eve. Nadine'in her iki kurban üzerine hızlı bir araştırma yaptığından ve ikisinin de Ricker baskınında bulunduğunu öğrendiğinden şüphesi yoktu. Ama Eve'in işaretini almadan adamın adını telaffuz etmeyecek kadar zekiydi.

“Bahsettiğiniz bağlantı ve emniyet biriminin kamuoyuna henüz açıklayamayacağı deliller Detektif Kohli ve Teğmen Mills'in aynı şahıs tarafından öldüröldüğüne inanmamızı sağlıyor. 128. Birime mensup olmalarına ek olarak, iki polis memuru da bazı aynı davalarda çalışmıştır. Bunlar hâlâ soruşturduğumuz açılar. New York Polis ve

Güvenlik Teşkilatı, iki görevlisini öldüren bu şahsın peşine düşüp, kendisini teşhis edecek ve adalete teslim edecektir.”

“Teşekkürler Teğmen. Sayın seyirciler Kanal 75’den Nadine Furst, polis merkezinden bildirdi.” Diski istasyona gönderdikten sonra kameramanına işaret ederek oturdu.

Eve ona bakarken, tombul bir kanaryayı midesine indirmeye hazırlanan bir kedi gibi, diye düşündü.

Nadine, “Evet şimdi,” diye başladı.

“Çok az vaktim kaldı. Mahkemeye gitmem gerek.”

Nadine sandalyesinden fırladı. “Dallas- ”

Eve “Neden benimle birlikte yürürken konuşmuyoruz?” derken hafifçe kameramana baktı.

“Elbette. Yürüyüş için harika bir gün. Lucy, sen kanala dön. Ben bir şeylere binerim.”

“Nasıl istersen.” Her zaman uyumlu olan ve işin içinde bir şeyler daha olduğunu hisseden Lucy kamerasını yükledi, dışarı çıktı.

Yalnız kaldıklarında Nadine, “Konuş bakalım,” dedi. “Ricker.”

“Burada olmaz. Yürüyelim.”

“Ah. Ciddiydin yani.” Nadine bakışlarını çok güzel ama rahatsız gözüken incecik topuklularına kaydırdı. “Kamuoyunun haber alma hakkını korumak için şu katlandıklarımıza bir bak.”

“O aletleri tek giyme sebebin bacaklarını çok seksi göstermeleri.”

Nadine, “Tamamen öyle,” diye itiraf ederek Eve’i takip etmeye başladı. “Eee, ev cephesinde işler nasıl?”

Eve asansörde aşağı doğru inerlerken, Roarke’la olan sorununu anlatmaya ne kadar yaklaştığını fark ederek şaşırdı. Sonuçta Nadine bir kadındı ve Eve bir kadınla strateji ya da benzeri bir şeyler üzerine konuşması gerektiğini düşünüyordu.

Sonra Nadine’in tüm o inanılmaz görünüşüne, keskin zekâsına, ince espri anlayışına rağmen, kadın erkek ilişkilerinde inanılmaz başarılı olmadığını hatırladı.

“İyi.”

“Cevaplaman biraz zaman aldı. Ne o cennette biraz sorun mu var?”

Nadine’in ses tonunda Eve’i patlama sınırına biraz daha yaklaştıran bir sempati vardı. “Biraz dalgınım sadece.”

Uzun yolu kullanarak dışarı çıktılar. Eve biraz hava, biraz zaman istiyordu ve kalabalık caddenin sunacağı göreceli mahremiyeti.

“Bilinmeyen bir polis kaynağı dedim Nadine.”

“Tamam Dallas, ben öyle söylerim ama bilmen gerek az önceki birebir röportaj o kaynağın sen olduğunu tahmin etmeyi epey kolaylaştıracak.”

“Yapma ya! Cidden mi?”

Nadine bir an arkadaşının yüzünü inceledi. “Seni geriden takip ettiğim için bağışla ama şimdi yetişiyorum sanırım. Bazı kişilerin bana vermeye hazırlandığın bilginin kaynağının sen olduğunu, en azından senden şüphelenmelerini istiyorsun, öyle mi?”

“Sana vereceğim bilgi bir varsayımdan öteye gitmiyor. Sana vereceğim şeyi istediğin şekilde kullan. Zaten bildiğin için Kohli ve Mills’in Max Ricker’in deposuna baskın düzenleyen ekipte olduklarını söyleyerek vakit kaybetmeyeceğim.

“Evet, öğrendim onu. Ama o baskında bir düzineden çok polis ve destek memur ekibi varmış. Tamam, Ricker belalı bir adam ama bir grup polisi indirmek için o kadar zahmete gireceğini de sanmam. Hem sebep ne? Rahatsızlık faktörü mü? Belki çok para kaybetti ancak paçasını kurtardı.”

“Kurbanlardan en azından biriyle bağlantılı olduğuna inanmam için

nedenler var.” Eve, bırak biraz muğlâk kalsın, diye düşündü. Bırak muhabir araştırsın. “Bu sabah Max Ricker için çalıştığına inandığımız dört adamın duruşması var. Bir polis memurunu kanunsuz bir şekilde araçla kovalamak dahil çeşitli suçlamalar var haklarında. Bana göre Ricker gündüz gözü dört gorili bir polisin peşine takıp hırpalatmak isteyecek kadar cesursa, polislerin öldürülmesini ayarlamak konusunda da çok çekimser kalmaz.”

“Senin peşine mi düştü? Dallas, bir muhabir olarak, bu tüyo beni inanılmaz heyecanlandırdı.” Elini Eve’in koluna koydu. “Ama arkadaşın olarak sana bir tatile çıkmanı tavsiye ederim. Bir süre uzaklara, çok uzaklara git.”

Eve adliyenin merdivenlerinin önünde durdu. “Polisteki kaynağın sana, Ricker’ın iki NYPGT polisinin öldürülmesinde ya da öldürülmeye azmettirilmesinde şüpheli olduğunu söyleyemez. Ama aynı kaynak, soruşturmada Max Edward Ricker adlı bir şahsın faaliyetlerine, işine ve ilişkilerine çok yakından bakıldığını söyleyebilir.”

“Onu yakalayamazsın, Dallas. Adam duman gibi, yer değiştirip ortadan kaybolmakta bir numara.”

Eve, “İzle ve nasıl yakaladığımı gör,” diyerek merdivenlerden çıkmaya başladı.

Nadine, “İzleyeceğim,” diye mırıldandı. “Endişe içinde. Lanet olsun!”

★ ★

Eve kapıları iterek açtı ve güvenlik taraması için çekilen hat karşısında öfkelenmemeye çalıştı. Polis memurları ve resmi görevliler için hazırlanan en kısa tarama alanına girdi. Tam taraması sona ererken

kızılca kıyamet koptu.

Eve, Lewis'in duruşmasının yapılacağı ikinci kattan gelen bağırtıları duyarak merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı. Avukatlardan ve mahkeme görevlilerinden oluşan kalabalığı yararak yolunu açtı.

Lewis morarmış yüzü ve yukarı doğru yuvarlanmış gözleriyle yerde yatıyordu.

Birisi, "Öylece yere düştü!" diye bağırdı. "Olduğu yerde öylece düştü. Biri doktor çağırın!"

Eve ileri doğru atılarak Lewis'in yanına çömeldi. "Hanımefendi, hemen geri çekilin."

Eve üniformalı polis memuruna baktı. "Teğmen Eve Dallas. Benim tutuklum."

"Özür dilerim Teğmen. Sağlık görevlilerini çağırdım."

"Nefes almıyor." Eve bacaklarını iki yana açarak Lewis'in üzerine oturdu, gömleğini yırtarak açtı ve kalp masajına başladı. "Su insanları uzaklaştır. Çıkışları kapat- "

"Çıkışları mı- "

"Kapat dedim," diye bağırdı ve çok geç olduğunu bile bile Lewis'in ağzına hava üflemeğe başladı.

Sağlık görevlileri gelip ölüm saatini bildirene kadar Eve ilk yardım müdahalesine devam etti. Öfkeden patlamak üzere Lewis'in korumasını kenarını çekti. "Rapor ver. Hücresinden çıkardığın andan itibaren olan her şeyi istiyorum."

"Standart, efendim. Doğruca buraya geldik." Polis memuru, kiralık katilin tekinin kalbi durmaya karar verdi diye kendinin suçlanacağını düşünerek korkuyordu. "Suçlamalar nedeniyle şahıs hücresinden çıkarıldığında kelepçelendi ve resmi araçla buraya getirildi."

"Araçta kim vardı?"

“Ben ve ortağım. Şahsın diğer üç tutukluyla görüştürülmemesine dair emir almıştık. İkimizin arasında çıkardık onu. Bu kata kadar çıkardık.”

“Güvenli asansörü kullanmadınız mı?”

“Hayır, efendim.” Memurun çok hafifçe gözü seğirmişti. “Çok sıkıştıktı Teğmenim. Merdivenlerden çıkardık. Hiçbir sorun çıkarmıyordu bize. Avukatı da buradaydı ve cep linkiyle başka bir müvekkiliyle yaptığı görüşme bitene kadar beklememizi istedi. Biz beklerken şahıs birden tökezledi ve yere düştü. Nefes almaya çalışıyordu. Ortağım onu kontrol ederken ben de çevredekileri uzak tutmaya çalışıyordum. Hemen sonrasında olay yerine siz geldiniz zaten.”

“Hangi birime bağlısın?” Eve memurun yaka kartına baktı. “Memur Harmon.”

“Efendim merkez, Güvenlik Birimine.”

“Şâhısa kim temas etti ya da yaklaştı Memur Harmon?”

“Efendim hiç kimse. Prosedüre uygun olarak ortağımla ikimizin arasındaydı.”

“Bu adam yere düşmeden önce kimsenin size yaklaşmadığını mı söylüyorsunuz bana?”

“Evet efendim. Gerektiği gibi güvenlik hattından geçtik. Sırada birkaç kişi vardı ve alanda hareket halinde olanlar vardı. Ama hiç kimse maktulle konuşmadı ya da fiziksel bir temas kurmadı. Birisi ortağımla durdurdu ve asliye hukuk davalarının duruşma yerini sordu.”

“Yer soran bu adam şahsa ne kadar yaklaştı.”

“Kadın efendim. Bir kadındı. Çok sıkıntılı gözüküyordu ve aynı istikamette ilerlerken bizi durdurdu.”

“Ona iyice baktın mı Harmon?”

“Evet efendim. Yirmili yaşlarının başında, sarışın, mavi gözlü, açık tenli. Ağlıyordu efendim ama belli etmemeye çalışıyordu, ne demek istediğini anlıyor musunuz? Kendini zar zor tutuyordu hatta çantasını elinden düşürdü ve içindekiler etrafa saçıldı.”

“Eminim sen ve ortağın da o saçılanları eğilip toplamışsınızdır.”

Eve’in ses tonu Harmon’un içinde bir paniğe yol açtı, hafifçe midesi bulanmaya başlamıştı. “Efendim. On saniye bile sürmedi. Ve şahıs yanı başımızdaydı. Gözümüzün önünden ayırmamıştık.”

“Gel sana bir şey göstereyim Harmon, ortağın kendini tatmin etmeyi bitirsin, sen de ona anlatırsın.” Sağlık görevlisine yana çekilmesini işaret etti. Tekrar Lewis’in yanına çömelerek Harmon’a doğru döndü ve, “Eğil,” diye emretti. “Şu hafif kızarıklığı görüyor musun? Maktulün kalbinin üzerindeki, küçük kırmızı yuvarlak izi?”

Harmon artık dehşete düşmeye başladığından konsantre olamıyordu. Eve’in işaret ettiği izi görebilmesi için burnunu Lewis’in göğsüne dayaması gerekmişti. “Evet efendim.”

“Bunu ne olduğunu biliyor musun Memur Harmon?”

“Hayır efendim. Hayır, bilmiyorum efendim.”

“Bir şırınga izi. Yaşlı sarışınız, lanet burnunuzun dibinde sorumlu olduğunuz adamı öldürdü.”

★ ★

Eve adliye binasının her tarafında Harmon’un tarifine uyan kadını aradı ama hiçbir şey bulma umudu yoktu. Tam da düşündüğü gibi oldu. Adliyeye bir olay yeri inceleme ekibi çağırarak cinayet soruşturması başlattı. Canarde’ı sorgulama zevkini kendine ayırdı.

“Çözüleceğini biliyordun, değil mi?”

“Neden bahsettiðinize dair en ufak bir fikrim yok Teğmen.” Canarde merkezdeki üç numaralı Sorgu Odasında oturmuş, son derece lakayt bir tavırla manikürünü inceliyordu. “Buraya gönüllü olarak geldiğimi hatırlatmak isterim size. Bu sabah talihsiz müvekkilime yaklaşma fırsatım dahi olmadı ve siz kalkmış ölümünün doğal yollardan olmadığını iddia ediyorsunuz.”

“Elli yaşının altında sağlıklı bir adam, birden diz çöküp kalp krizi geçiriyor. Tam da sizin diğer müvekkilinizi suçlayacak delilleri sunması karşılığında, savcılıkla muafiyet anlaşması yapmak üzereyken. Ne kadar uygun bir zamanlama, değil mi?”

“Eğer muafiyet önerildiyse, benim böyle bir tekliften haberim olmadığı için bilgim yok. Maktulün kayıtlı avukatı olduğumdan dolayı, bu teklifin benim aracılığımla ya da benim bulunduğum bir ortamda yapılması gerekiyordu.”

Adamın küçücük dişleri vardı. Minik, mükemmel dişler. Gülümseyerek ellerini açtığında bütün dişlerini de meydana çıkarmıştı. “Ve sanıyorum siz böyle yapmakla yasal bir prosedürü çiğnediniz. Görünüşe göre müvekkilim konusunda iyi sonuç vermedi.”

“Evet, o konuda haklısın. Ve Canarde o diğer müvekkiline söyle burada yaptıkları beni gerçekten çok sinirlendirdi. Ve ben sinirlendiğimde çok daha sıkı çalışırım.”

Canarde, Eve’e yılanı andıran gülümsemelerinden birini daha yolladı. “Müvekkilimin hiç umurunda olmadığından emin olun. Şimdi bana izin verirseniz Bay Lewis’e karşı son görevimi yerine getireceğim. Sanırım bir eski eşi ve erkek kardeşi vardı. Taziyelerimi sunacağım: Ve Eğer şans eseri Bay Lewis’in ölümünün doğal yollarla olmadığı ortaya çıkarsa, onları ihmal ve ölüme sebebiyet verme suçlamalarıyla NYPGT’yi dava etmeleri konusunda yönlendireceğim. Ve inanın onları

temsil etmekten de büyük mutluluk duyarım.” “Eminim sana ödeme yapmasına bile gerek yoktur Canarde. O sadece sana balığı fırlatıyor, sen sıçırıyor, ciyaklıyor ve balığı almak için tekrar bataklığa dalıyorsun.”

Canarde’ın ağzı gülümsemeye devam etse de gözlerindeki keyif kaçmıştı. Ayağa kalkarak başıyla hafif bir selam verdi ve odadan çıktı.

★ ★

Eve, “Tahmin etmeliydim,” dedi Komutana. “Ricker’ın bölümde ve savcılıkta kaynakları olduğunu tahmin etmeliydim.”

“Sen gerektiği şekilde davrandın.” Whitney’in içinde yakıcı bir öfke toplanmaya başlamıştı. Zamanı geldiğinde bunu benzin gibi kullanacaktı. “Tam muafiyet anlaşmasından yalnızca gerekli personelin haberi vardı.”

“Yine de sızdı.” Ve Lewis bu şekilde devre dışı bırakıldığından, artık diğerlerini Ricker’a karşı döndürmem mümkün değil. Ben bile maksimum ceza alacaklarına inanmıyorum. “Bir şeye ihtiyacım var efendim. Ricker’a bir kez ulaşmayı başardım, tekrar yapabilirim. Ama onu görüşmeye çağırmamı haklı gösterecek bir bahaneye ihtiyacım var. Ne kadar küçük olursa olsun fark etmez.”

Whitney, “Bu pek kolay değil. Çok iyi korunuyor,” dedi. “Peki ya Mills? Para aldığından emin miyiz?”

“Evet efendim. Kesin. Ama paranın kaynağını Ricker olarak belirleyebilir miyiz, emin değilim. Feeney hâlâ üzerinde çalışıyor ve ben de farklı açılardan konunun üzerine gideceğim.”

“Soruşturmada bu noktadan itibaren senin ve takımının attığı her adımdan haberdar olmak istiyorum. Her adımdan Teğmen.”

“Evet efendim.”

“İnceleme altına aldığınız her polisin ismini istiyorum. Temiz olduğuna karar verecek şekilde eledikleriniz ve demedikleriniz de dahil.”

“Evet efendim.”

“Olayın çağı Mills ve Kohli’yi de aştığından şüphelendiğimiz için İç İşleri’ni haberdar etmem gerekecek.”

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

“Efendim, soruşturmanın bu aşamasında daha fazla polisin olaya dahil olduğu yalnızca bir şüphe olduğu için, bunu destekleyen deliller ele geçirene kadar İç İşleri’nin haberdar edilmesi konusunda çekimserim.”

“Peki, bu çekimserliğin ne kadar devam edecek?”

“Komutanım yirmi dört saate ihtiyacım var.”

Whitney başını sallayarak, “Bir gün Dallas,” dedi. “Ne sen ne de ben bunun üstünde daha fazla süre oturabiliriz.”

★ ★

Eve hiç vakit kaybetmeden Martinez’in numarasını bularak onu aradı ve bir görüşme talep etti. Polis merkezlerinin dışında olması daha rahat olur, diye düşünmüştü.

Eve, Martinez’le her ikisinin birimlerinin arasında olan küçük bir kahve dükkânında buluştu. Kahve dükkânı, her iki birime de polislerin uğrak yeri olamayacak kadar uzaktaydı. Martinez buluşmaya birkaç dakika geç geldi. Bu durum gelirken Eve’e onu gözlemlemesi ve değerlendirmesi için fırsat vermişti. Martinez’in beden diline bakılacak olursa oldukça yoğun bir savunma hissiyle kuşanmıştı.

“Bu görüşme için kişisel izin almak zorunda kaldım.” Omuzları da sesi kadar dik halde Eve’in karşısındaki tabureye oturdu. “Ve çok fazla vaktim de yok.”

“Tamam. Benim de vaktim az. Kahve ister misin?”

“Kahve içmiyorum.”

“Nasıl yaşamaya devam edebiliyorsun?”

Martinez hafifçe gülümseyerek servis yapan droide işaret etti ve su siparişi verdi. “Ve musluktan doldurma,” diye uyardı. “İnan bana anlarım ve devrelerini yakarım.” Martinez, Eve’e dönerek, “İstersen zırvalamayı keselim,” dedi. “Kohli ve Mills’e atacak bir pislik yakalamak için benimle görüşmek istedin ama öyle bir şey olmayacak. Pislik bulmak için bir şeyleri eşeleyip duruyorsun ve İç İşleri’nin ayak işçiliğini yapıyorsun. Bu yaptığın midemi bulandırıyor.”

Eve kahvesini alarak sakın bir şekilde fincanın üzerinden Martinez’i süzdü. “Pekâlâ anlaşıldı. Acaba tüm bunları nereden öğrendin?”

“Bir polis kalkmış diğerlerini avlamaya çıkmışken haberler çabuk yayılır. Tüm 128 bunu konuşuyor. İki ölü polis var. Ve bana göre sen onları öldüreni bulmaktan çok çamuru bulandırmakla ilgileniyorsun. Daha toprağa yeni girdiler.”

Eve, her ne kadar saygı duyuyor da olsa öfkesi Martinez’in yükselmesinde işini biraz zorlaştıracaktı. “Ne duyuyor olursan ol, ne düşünüyor olursan ol, benim önceliğim onları öldüren adamı bulmak”

“Evet tabii. Senin asıl önceliğin kocanın kığını kurtarmak.”

“Pardon?”

“Arafın sahibi o. Belki de orada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve Kohli olanları fark etti. Onun polis olduğunu bilmiyorlardı, o yüzden dikkat bile etmiyorlardı yaptıklarına. Ve Kohli daha yakından bakmaya çalışınca, fark ettiler ve onu indirdiler.”

“Ya Mills?”

Martinez omzunu silkti. “İkisinin bağlantılı olduğunu tek söyleyen sensin.”

“Biliyor musun Martinez, sen ve Mills’le ilk karşılaştığımızda takımın geri zekâlısının o olduğunu sanmıştım. Şimdi sen kalkmış bunları söyleyerek karakter yargılamamın berbat olduğunu gösteriyor ve öz güvenimi yıkıyorsun.”

Martinez kapkara gözlerle, “Ben senin emir subayın değilim,” dedi. “Senin saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim.”

“O halde senden daha uzun süredir bu meslekte olan birinden biri tavsiye olarak al bunu. Buraya geleli daha beş dakika bile olmadı ama bana istediğimden daha fazla şey anlattın.”

“Hiçbir bok anlatmadım sana.”

“Sizin birimde konuşan biri olduğunu gösterdin bana. Bu kaynaktan çıkan sözlere göre Kohli ve Mills rüşvet aldığıını gösteren şeyler varmış. Kendine bu söylentinin nereden çıktığını sor? Polislerin alarma geçmesini ve bana karşı tetikte olmalarını kim istedi? Düşün Dedektif.”

Eve düşünmesi için ona bir dakika verirken kahvesini yudumladı. “Roarke’ın kıcını kurtarmama gerek yok. O çok uzun zamandır kendi başının çaresine bakabiliyor. Soruşturmamın iki kurbanın para alıp almadığıyla ilgili kısmını bilecek ya da bundan şüphelenecek kişinin endişelenecek gerçekten çok şeyi var demektir.”

Martinez, “Olanlar duyuluyor bir şekilde,” dedi ama sesi önceki kadar güvenli çıkmıyordu. Suyu masaya geldiği anda bardağı alarak kafasına dikti.

“Evet, özellikle de birisi duyulmasını istiyorsa. Sence kocamın kıcını kurtarmak için Kohli ve Mills’in hesaplarına üç milyondan fazla para mı aktardım? Yani polislerle ilgili bir skandal yaratmak istediğim

için aylardır onlara para aktarıyordum, öyle mi?”

“Paranın orda olduğunu söyleyen sensin.”

“Evet benim.”

Martinez bir süre hiçbir Şey söylemedi. Yalnızca Eve’in gözlerinin içine bakıyordu. Sonra gözlerini sıkıca kapadı. “Lanet olsun. Ah, Tanrım. Başka bir polisi asla satamam. Ben beşinci kuŐaėım. Yüz yılı aşkın süredir ailemizde her nesilden polis olmuştur. Bunun bir anlamı var benim için. Birbirimizin sırtını kollamamız gerekir.”

“Senden kimseyi yargılamamı istemiyorum. DŐunmeni istiyorum. Her polis rozete senin kadar sayėı duymaz. Senin biriminden iki polis öldü. Her ikisinin de bir polisin ömrü boyunca biriktiremeyeceği kadar istiflenmiŐ parası ıktı. Şu anda her ikisi de l Martinez. Birisi onlara yaklaşıp daha ne olduklarını anlamadan öldürdü. Bir sonraki olmaya hazır mısın?”

“Bir sonraki mi? Beni de hedef olarak mı görüyorsun?” Martinez’in gözleri alev alev yanmaya başlamıştı. “Benim de para aldığımı mı dŐunyorsun?”

“Bana yle olduğunu düŐündürecek bir Şeye rastlamadım. Ve inan inceledim.”

“Lanet olası kaltak. Dedektif olabilmek için kendimi paraladım ben. Ve sen beni kalkıp İç İŞleri’nin önüne mi fırlattın?”

“Seni hiçbir yere fırlattığım yok. Ama bana karşı dürüst olmazsan, kendi ipini kendin çekeceksin. Öyle ya da böyle. Pekâlâ, bu konunun merkezinde kim var?” Eve talepkar bir ses tonuyla öne doğru eėilmiŐti. “Tanrı aşkına bir dedektif gibi davran ve söyle! Kohli ve Mills’i bağlayan ve bir polisi bir kstebeğe çevirecek kadar parası olan kim?”

“Ricker.” Martinez’in parmakları, boğumları bembeyaz olana kadar sıktığı bir yumruk halini almıştı. “Lanet olası!”

“Onu yakalamıştınız, değil mi? O baskına giderken tutuklama, dava açma ve ceza alması için yetecek her şey vardı elinizde, değil mi? Çok dikkatliydiniz.”

“Baskını ayarlamam aylar almıştı. Yedi gün yirmi dört saat o baskınla yatıp kalktım ben. Hiçbir şeyi atlamadığımdan emindim. Acele etmedim. Sonra hepsi birdenbire dağıldı. Nasıl olduğunu anlayamadım. Adi herifin çok kurnaz olduğunu, çok iyi korunduğunu söyleyip durdum kendime. Ama yine de... içimde bir yerlerde hep içeriden bir adamı olması gerektiğini hissettim. Öyle olmak zorundaydı. Fakat hiç o tarafa bakmak istemedim. Hâlâ da istemiyorum.”

“Ama artık bakacaksın.”

Martinez bardağını tekrar kaldırarak boğazında bir yangın varmış gibi suyu içti. “Neden takip ediliyorum?”

“Fark ettin mi?”

“Evet, fark ettim. Sonraki hedefinin ben olacağını tahmin ediyordum.”

“Eğer Ricker’la bir ilişkin olduğunu anlarsam öyle olacak. Şimdilik takip senin güvenliğin için.”

“Kaldırılmasını istiyorum. Eğer seninle birlikte çalışacaksam, ensemde birinin nefesini hissetmeden hareket edebilmeye ihtiyacım var. Ricker baskınının her adımına dair kişisel notlarım ve tüm verilerin kişisel kopyaları var. Dava düştükten sonra hepsini tekrar inceledim ama hevesim kırılmıştı ve çok ince eleyp sık dokuduğumu söyleyemem. Artık öyle olacak.”

“Ben de bir kopyasını isterim.”

“Bu benim çalışmam.”

“Onu ele geçirdiğimizde tutuklamayı sana devrederim.”

“Bu olanlar benim için anlamsız değil. İşim benim için çok şey ifade

ediyor. Bu dava... Yüzbaşı objektifliğini kaybettiğini söylemişti. Haklıydı.” Martinez dudaklarını sıkarak devam etti. “Kaybettim. Kahvaltıda bu davayı yiyor, gece yatağa bu davayla giriyordum. Eğer doğru mesafeyi koruyabilseydim tüm bu olanları öngörebilirdim. Mills’in iyice içlerine sızıp borusunu öttürmesini fark edebilirdim. Tavırlarını her zamanki maço saçmalıkları olarak yorumladım.”

“Birbirimizin sırtını kollamamız gerek. Ondan şüphelenmen için bir sebep yoktu.”

“Kohli’nin cenaze töreni yarından sonraki gün. Eğer Ricker’la ilişkisi kesinse sanırım onun mezarına tüküreceğim. Büyükbabam Kent Savaşları sırasında görev başında şehit düştü. İki çocuğu kurtarmaya çalışıyordu. Şimdi o çocuklar benden birkaç yaş büyükler, her Noel’de ve olayın yıldönümünde büyükanneme kart atıyorlar. Asla unutmuyorlar. İş sadece tutuklamayı benim yapmamdan ibaret değil, Dallas. Benim için polis olmak önemli.”

Eve başını salladı ve bir an tereddütten sonra ona doğru uzandı. “Martinez, Ricker’ın gorillerinden birini yola sokmuş ve aleyhine ifade verecek kıvama getirmiştin. Savcılıkla tam muafiyet anlaşması imzalamak üzereydik. Bu sabah duruşması vardı. Adliyede iki polisin arasında duruşmaya götürülürken adamın işini bitirdiler. Öldürüldü. Öylece bir anda. İçten kaynaklanan bir sızıntı var ve nereye bakacağımı bilmiyorum. Bu işe başlamadan önce bunları bilmen gerek. Senin adını bu karışıklıktan uzak tutamayabilirim. Olaylar seni namlunun hedefine sokabilir.”

Martinez boş su bardağını kenara itti. “Dediğim gibi benim için polis olmak önemli.”

★★

Eve günün geri kalanını, gözleri acımaya başlayanaya kadar verileri tarayarak geçirdi. Soruşturmanın eksik kalan bazı noktaları bahanesiyle tekrar Patsy Kohli'yi görmeye gitti. Evde geçirdiği yirmi dakikanın sonunda yaslı dulun gerçekten hiçbir şey bilmediğine inanmıştı.

Eve arabasına bindiğinde, içinden gelen sesin öyle söylediğini düşünüyordu. Ama artık içinden gelen sese ne kadar g venebileceğinden emin değildi.

McNab'ın her bir-iki saatte yaptığı aramaların sonucunda, beyinde oluşmaya başlayan yeni bir liste vardı: Temize çıkan polisler ve hâlâ soruşturması devam edenler.

Polis merkezi daha yakında olduğundan oradaki ofisine geçti ve elindeki yeni verileri ve isimleri kullanarak olasılık değerlendirmelerine başladı.

Elindekileri ne kadar evirip çevirirse çevirsin, sonuca yönelik ilerleyemiyordu. Daha derinlere inemedik e bulacağı hiçbir şey olmadığının farkındaydı. Akbabaların etli kemiklere yaptığı gibi polislerin yaşamlarını didiklemeleri gerekiyordu. Bir tanesi temize çıktığında, diğerlerinin üzerindeki baskı daha da artıyordu.

Bir i  soruşturmaya maruz kalmanın,    İşleri'nin av köpeklerinin soluğunu ensesinde hissetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Temiz olmak işleri kolaylaştırmıyordu. Temiz olmak, sonrasında ağzınızda kalan berbat tadı engellemiyordu.

Dikkat çekmeden daha derinlere inmesi mümkün değildi. Tabii Roarke'ın kayıt dışı ve yasadışı ekipmanını kullanmadığı sürece. Roarke'ın yardımı olmadan da o aletleri kullanamazdı. O katmanları kendi başına ayırıp aşacak teknolojik bilgisi yoktu.

Ve Roarke sırf onun belaya bulaşmasını istemediği için kalkıp kendini bu kadar hırpalamışken bir de ondan yardım istemeyecekti.

Başını ellerinin arasına aldı. Alnındaki damarların zonkladığını fark edince hiç şaşırmadı, hatta hafif bir keyif hissetti. Güzel, sağlam, berbat bir baş ağrısı dikkatini biraz dağıtabilirdi.

Eve gitmeye karar verdi. Yolda tekrar Mavis'in reklam panosunu gördüğünde hiç düşünmeden linkini açtı ve Mavis'in evini aradı. Onu evde bulacağını pek düşünmemişti aslında.

"Efendim. Hey! Hey, Dallas!"

"Tahmin et şu anda önümde ne var."

"Çıplak ve silahlı bir pigme!"

"Lanet olsun. Tamam, bu oyunda çok iyisin. Hadi sonra konuşuruz."

"Bekle, bekle." Mavis, Eve'in neye baktığını görmek ister gibi linkine doğru eğildi. "Hadi ne var önünde?"

"Sen. Times Meydanı'ndan milyon kat büyük sana bakıyorum!"

"Ah! Tanrım, müthiş değil mi? Kutuplardan bile daha uçsuz bucaksız, değil mi? Şehir merkezine inip ona bakmak için bahaneler bulup duruyorum. O muhteşem kocana kocaman, ıslak, vıcık vıcık bir öpücük vermek istiyorum. Leonardo bu şartlar altında kendisi için sorun olmayacağını söyledi ama sana da danışmam gerektiğini düşündüm."

"Roarke'in kimi öpüp kimi öpmeyeceğine ben karışmıyorum."

Mavis'in şu anda mora çalan kaşları yabanmersini renkli saçlarına doğru yukarı kalktı. "Ah, ah! Kavga mı ettiniz?"

"Hayır. Evet. Hayır. Ne halt ettiğimizi bile bilmiyorum Mavis. Benimle konuşmuyor bile. Sence şimdi... Neyse boş ver."

"Bence ne?" Mavis birden elini ekrana dayadı ve Eve'in gözlerini devirmesini gerektirecek şekilde odadaki başka biriyle fısıldaştı. "Özür dilerim. Leonardo yeni bir sahne kostümü deniyor da. Hey, neden bir uğramıyorsun?"

“Hayır. Meşgulsündür.”

“Hadi Dallas, eski mekâna hiç gelmiyorsun. Eğer Times Meydanındaysan zıplarsın buraya. Ben de süper bir kokteyl hazırlamayı düşünüyordum. Hadi bir-iki dakika sonra görüşürüz.”

“Hayır, ben” Eve boş ekrana geveledi ve neredeyse tekrar arayıp bahaneler üretecekti. Sonra Roarke’ın o sabah kullandığı mesafeli tonu hatırlayınca omzunu silkti ve sırtını dikleştirdi. “Canı cehenneme,” diye mırıldandı, “sadece birkaç dakikalığına işte.”

Onuncu Bolum

Mavis Freestone ve hayatının aşkı Leonardo, Eve'in eski dairesinde yaşıyorlardı. Daire bir yılda nasıl da değişmişti.

Eve, tek yatak odalı dairede, hiçbir dekorasyona yer vermeyecek şekilde birkaç parça temel mobilya ve dolu günlerinden çok boş gün geçiren bir OtoAşçı'yla halinden gayet memnun aylar geçirmişti. Yaşam şeklini yavandan ziyade yalın olarak düşünmeyi yeğliyordu.

Gerçi Mavis'le karşılaştırıldığında, Satürn'ün en dış halkasında bir kuyruklu yıldız keşif aracında sörf yapmak bile yavan kalırdı.

Mavis'in kapıyı açtığı andan itibaren Eve renkler karşısında kalakaldı. Renk bombardımanı karşısında. Paletteki renklerin tüm tonları, haykırış seviyesine arttırılmış, gözü yuvasından uğratacak desen ve dokulara bürünmüştü.

Ve tam Mavis'e göreydi bu.

Dairenin oturma odasının ortasına yığılmış top top kumaşlar vardı. Eve bir kısmının bir çeşit sanat falan, kalanların da Leonardo'nun yapım aşamasındaki tasarımları olduğunu düşündü. Eve, Roarke'ın yanına taşınırken bıraktığı nispeten döşeme kaplı koltuk, şu anda cilalı cam gibi parlayan parlak ve cüretkar bir pembe kumaşla kaplanmıştı. Bu yetmiyormuş gibi üzeri rengarenk kırlentlerle süslenmişti. Ve bu da yetmiyormuş gibi koltuktan aşağı akarmış gibi gözüken karşıt renkli kumaşlarla yaratıcı bir şekilde kilim yansımaları yaratılmıştı.

Boncuklar, pullar, kurdeleler ve Tanrı bilir daha neler, tüm duvarlardan sarkıyor, kırmızı yıldızlarla süslenmiş parlak gümüş renkli tavandan aşağı sallanıyordu. Masalar bile kumaş kaplıydı. Eve, tüm

mekânda sert bir yüzey ya da düz bir açıdan eser kalmadığını düşündü.

Her ne kadar bu evin belli bir süreden uzun kalmanın kalp krizini tetikleyeceği konusunda belli belirsiz bir kaygı taşısa da burası, en iyi dostunun resmine uygun bir çerçeve haline gelmişti.

“Gelebildiğine çok sevindim.” Mavis, Eve’i içeri çekerek inanılmaz bir biçimde kendi etrafında döndü. “Ne düşünüyorsun?”

“Hangi konuda, tam olarak?”

“Yeni kıyafetim hakkında?”

Bir peri değneği kadar küçük, ince ve parlak Mavis tekrar dönerek kısacık etekli... şeyi... elbise denemez, diye düşündü Eve. Kostümün üzerinde yanlamasına koyu mordan açık pembeye giden, sonra yine koyu mora dönen şeritler vardı. Yaka kısmı ancak göğüs uçlarını örtecek kadar düşüktü ve menekşe renkli dövmelerle süslü omuzlarını açıkta bırakıyordu.

Elbisenin kolları kolları olmalıydı çünkü Eve’in bildiği kadarıyla eldivenlerin parmakları olurdu Mavis’in kollarını sımsıkı kavramıştı. Aynı baş döndürücü şeritlere sahip iğne kadar sivri topuklu botlar, kasıklarının hemen altına kadar yükseliyordu.

“Yani...” Eve’in hiçbir fikri yoktu. “Harika.”

“Değil mi? Tam HOB işte. Harika ötesi büyüleyici. Trina saçlarımı da bu kostüme uyduracak. Leonardo tam bir deha. Leonardo, Dallas burada,” diye içeri seslendi. Eve’e dönerek, “Bize kokteyl hazırlıyor,” dedi. “Harika bir vakitte geldin. Tek başıma içmekten nefret ediyorum ve biliyorsun Leonardo içemiyor.”

Mavis konuşmaya devam ederken Eve’i pembe koltuğa doğru çekiyordu. Eve neler olduğunu anlayamadan koltuğa gömüldü.

“İşte geldi.” Mavis’in sesi cıvılda gibi bir tona, gözleri vıcık vıcık bir bakışa bürünmüştü. “Teşekkür ederim tatlı aşkım.”

Uzun parlak renkli saç örgüleriyle devasa bir boyuta ve melez ırkının pürüzsüz bakır tenine sahip Leonardo odaya süzölmüştü. Yaklaşık iki metre olan ve topuklarına kadar inen Atlantik mavisi kapüşonlu bir tulum giyen biri için inanılmaz zarif hareketleri vardı. Mavis'e doğru ışık saçarak gülümserken, ağzının kenarındaki ve sol kaşının altındaki yakut piercingler şekilde oynadı.

Mavis'in cıvıltısına aynı şekilde karşılık verdi. "Rica ederim güvercinim. Selam Dallas. Belki yemek yememişsindir diye yanına atıştırarak bir şeyler koydum."

"Benim aşkım da HÖB değil de nedir?"

Mavis, Leonardo'yu kucaklarken Eve, "Kesinlikle," dedi. Mavis ayağındaki çizmelerle bile Leonardo'nun göğsüne gelmiyordu. "Hiç zahmet etmene gerek yoktu, Leonardo."

"Zahmet falan olmadı." Yiyecek ve içeceklerle dolu tepsiyi sehpayaya koydu. "Uğraman çok iyi oldu. Mavis de akşamı yalnız geçirmemiş olur. Benim toplantılarım var."

Mavis ona taparcasına bir sevgiyle baktı. Aslında baş başa sakince geçirmeyi planladıkları nadir akşamlardan birisiydi bu. Ona Eve'in geleceğini, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söylediğinde ve bir süre ortadan kaybolmasını rica ettiğinde hiç itiraz etmeden kabul etmişti.

Mavis derin bir iç geçirerek onun ne kadar mükemmel olduğunu düşündü.

Eve, "Ben zaten çok kalamayacağım," diye başladığında Leonardo, Mavis'i uzun kollarının arasına almış, Eve'in burnunu kırıştırarak diğer tarafa bakmasını gerektirecek şekilde öpmeye başlamıştı.

"İyi eğlenceler güvercinim."

Eve'e tatlı bir tebessüm yolladı ve mucizevi bir şekilde dairedeki

hiçbir şeye çarpıp takılmadan dışarı çıktı.

Eve, “Toplantısı falan yoktu değil mi?” diye sordu.

Mavis tam itiraza hazırlanıyordu ki sırtarak omuzlarını silkti ve oturarak ilk kadehleri doldurdu. “Ona kız kıza biraz vakit geçirmek istediğimizi söyledim. Hiç mızıldanmadı. Eee..” Mavis zümrüt yeşili bir sıvıyla doldurduğu bir kadehi Eve’e uzattı. “Kafayı bulup mu anlatmak istersin, yoksa hemen konuya mı girelim?”

Eve ağzını açtı, sonra kapadı ve dudaklarını büzdü. Mavis’le bu kokteyli içmeyeli çok uzun zaman olmuştu. “Belki kafayı bulurken anlatabilirim.”

“Tamamdır.” Mavis kadehini Eve’inkine hafifçe vurarak, sonraki bir çok kadehin ilkini kafasına dikti.

★ ★

Mavis üçüncü kadehini içerken Leonardo’nun hazırladığı soyalı cipsler, süt tozundan yapılmış peynir ve mısırlı çerezlerin çoğu bitmişti. “Yani... dur bakalım doğru anlamış mıyım? Roarke’a söylemeden Roarke’la iş mazisi olan kötü bir adamı sıkıştırmaya gittin?”

“Polis meselesiydi. Yani benim işimdi.”

“Pekâlâ, sadece özet geçiyordum. Sonra kötü adam arkandan ikinci bir kötü adam dalgası gönderdi.”

“Onları hallettim.”

Mavis delici bakışlarını Eve’in gözlerine dikti. “Beni dinleyecek misin yoksa konuşacak mısın?”

Eve, “Çenemi kapatıyorum,” diyerek bir içki daha doldurdu.

“Eve gittiğinde de kötü adamdan çiçekler ve sırnaşık bir kart vardı.” Eve’in ağzı tekrar açıldığından Mavis mor tırnaklı bir parmağını ona

doğru kaldırdı. “Sen, seni kızdırmak ve Roarke’ı tahrik etmek için gönderdiğini düşündün ve Summerset’ten onları yok etmesini istedin. Ama Roarke onları görmüştü ve sana ne olduklarını sordu. Sense, ‘Hah, ne! Hangi çiçekler?’ dedin.”

“Ben ‘Hah, ne’ demedim.” içkiler etkisini göstermeye başlamıştı. “Asla ‘Hah’ demem ben. Belki ‘Ha!’ demiş olabilirim. Ki o da tamamen farklı bir şey.”

“Her neyse Eve. Senin yaptığın... şey... yalan anlamına gelen ama kulağa daha yumuşak gelen kelime neydi?” Mavis gerçekten bulmaya çalışarak gözlerini kapatmıştı. “Kandırmak. Roarke gidip kötü adamı böcek gibi ezer ve belki o süreçte kendisi zarar görür diye onu kandırmaya çalıştın.”

Eve aslında yalan söylemeyi kandırma kelimesine tercih ederdi ama uzatmadı. “Aşağı yukarı öyle.”

“Tatlım yaptığın tek kelimeyle aptalca.”

Eve’in ağzı açık kaldı. “Aptalca mı? Aptallık ettiğimi mi söylüyorsun? Bana haklı olduğumu söylemen gerek senin. Bu kız kıza şey ona yarar.”

“Dallas.” Mavis hafifçe öne doğru uzandı, sonra zarif bir şekilde yere doğru kaydı. “Erkek faktörünü işin içine katmamışsın. Onların penisi var. Bir adamla uğraşırken asla bir penisi olduğunu unutamazsın.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Eve de Mavis’in arkasından yere kaydı ve içkisinin kalanını tepesine dikti. “Roarke’ın penisi olduğunu biliyorum. Yakaladığı her fırsatta kullanıyor.”

“Penisleri egolarına bağlı. Bu tıbbi bir gerçek Dallas. Ya da egoları penise bağlı.” Mavis omzunu silkerek son kadehleri doldurdu. “Bu kadınlar için hâlâ bir gizem ama. Kendi başının çaresine bakmasına izin

vermedin.”

“Asıl o benim başımın çaresine bakmama izin vermiyor.”

“Dallas, Dallas.” Mavis başını sallayarak Eve’in bacaklarına vurdu. Üçüncü kez büyük bir acımayla, “Dallas,” dedi. “Biraz daha yapalım şu içkiden. Erkekler domuzdur aşamasına geldiğimizde ihtiyacımız olacak.”

★ ★

İkinci sürahinin ortalarında Eve yerde uzanmış, gümüş renkli tavandan sarkan boncuklara bakıyordu. “Eğer erkekler gerçekten domuzsa nasıl oluyor da neredeyse hepimizde onlardan bir tane var?”

“Çünkü kadınlar duygusal bir boyutta düşünüyor.” Mavis bilgece hıçkırdı. “Sen de dahil.”

Eve yana döndü, gözlerini kısarak Mavis’e baktı. “Ben dahil değilim.”

“Sen de dahilsin. Önce seni hormonlarından yakaladı. Yani Tanrım, ona bir baksana. Adam tam bir cinsel... bir saniye ver bana. Bir cinsel şölen. Evet bu uygun oldu. Sonra kafanın içine de girmeyi başardı çünkü zeki, ilgi çekici, gizemli ve işte isteyeceğin her türlü şeye sahip. Ama asıl darbeyi kalbini hedeflediğinde aldın. Elinden ne gelirdi ki? Bir adam kancasını kalbine geçirdiyse seni istediği tarafa çeker işte.”

“Ben lanet bir balık değilim.”

Mavis melodik bir tonla, “Hepimiz birer balığız,” dedi. “Büyük yaşam denizinde.”

Eve bunu histerik ölçüde komik bulacak kadar içki içmişti. Kahkahaları bitip nefesini toparladığında, “Seni geri zekâlı,” dedi.

“Hey, burada duygusal bir krizin ortasında olan ben değilim.” Mavis elleri ve dizlerinin üzerinde Eve’e yaklaştı ve onu sulu bir şekilde yanağından öptü. “Zavallı bebeğim. Annecik sana işleri nasıl düzelteceğini söyleyecek.”

Yine emekleyerek içki sürahisini aldı ve tekrar yerine emekleyerek, her nasılsa tek damla dökmemeyi başararak kadehlerini tazeledi.

“Ee, neymiş o?”

“Onunla iyice düzüşeceksin.”

“Bu mu yani? Anneciğin en iyi tavsiyesi bu mu şimdi?”

“Tek tavsiye bu. Erkeklerin domuz olduğunu ve penis faktörünü hesaba kattığımızda, iyice becerildiklerinde neye kızgın olduklarını bile unuturlar.”

“Yani bu konuyu halletmem için seks kullanmam gerekecek, öyle mi?” Alkolle uyuşmuş beyninde bir yerler bu yaklaşımda ciddi bir terslik olduğunu hissettiriyor ama Eve ne olduğunu bulamıyordu. “İşe yarayabilir,” diye karar verdi. “İşe yarayacağı garantili. Ama..

“Bir ama olduğunu biliyordum. Tüm hücrelerimde hissediyordum.”

“Bu sadece... nasıl derler... geçici bir çözüm olur. Dallas, bilmen gerek ki aranızda... işte konuşulması gereken şeyler var. Neden onun arkasından iş çevirdiğini anlaması gerek. Hayır, tamam bunda bir sorun yok, çünkü bazen yalnızca yapman gerekeni yaparsın. Ama burada birbirine toslayan iki tane taş kafa var.” İki elini birbirine çarparak göstermek isterken içkisini döktü. “Uups!”

“Benim de taş kafa olduğumu mu söylüyorsun?”

“Elbette öylesin. Seni sevme nedenlerimden biri de bu. İnan o taş kafalar her böyle çarpıştığında, çatlayan bir şeyler olur.”

“Benimle konuşmuyor bile.”

“Ah, çok zalimmiş.” Mavis dökülen içkiyi eliyle sildi ve Eve’e

sıkıca sarıldı. “Biraz dondurma ister misin?”

“Midem bulanır. Neyli var?”

★ ★

Önlerinde devasa kâselerde üstleri pembe krema soslu üç katlı çikolatalı dondurmayla yerde oturuyorlardı.

Eve lokmaların arasından, “Ben hatalı değildim,” dedi. “Elbette hatalı değildin. Biz kadınız. Asla hatalı olmayız.”

“Summerset bile benim haklı olduğumu söyledi ki o benden nefret eder.”

“Senden nefret falan etmiyor.”

“O adi herifi çok seviyorum.”

“Âhh, bu söylediğin çok tatlı,” Mavis’in gözleri ciddi bir şekilde nemlenmiş ve duygusallaşmıştı. “Eğer bunu ona söylersen eminim daha iyi anlaşsınız.”

Eve’in anlaması için bir süre gerekti. “Summerset’i değil. Tanrım. Roarke’ı. O aptal, adi herifi seviyorum. Bu dava böyle kafama kafama inerken bana destek olacağını sanırdım ama artık ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

“Sen her zaman ne yaptığını bilirsin. Bu yüzden Teğmen Eve Dallas’sın.”

“İş konusunda değil, Mavis. İş konusunda ne yaptığımı biliyorum. Roarke’la, evlilikle, bu aşk saçmalığıyla ilgili diyorum. Sarhoş mu oldun sen?”

“Elbette sarhoş oldum. İkimiz de Leonardo’nun-Tanrım, dünyadaki en tatlı şey değil mi o? özel karışımından birer sürahi içtik.”

“Haklısın.” Boş kasesini kenara koydu ve elini midesine bastırmaya

başladı. “Gidip kusmam gerek şimdi.”

“Tamam. Sırada ben varım, işin bitince haber ver.”

Eve tökezleyerek ayağa kalkıp ve yalpalayarak odadan çıkarken Mavis saten yastıklardan birini kafasının altına koydu ve huzurla sızdı.

★ ★

Eve yüzünü yıkadı ve aynada kızarmış gözleriyle, solgun yüzünü inceledi. Yumuşak göründüğünü düşündü. Yumuşak, biraz sersem ve epey sarhoş. İstemeyerek Mavis’in Ayıltıcısını eline aldı. Kısa bir kararsızlıktan sonra sadece yarım doz almaya karar verdi. Hâlâ tam dozun vereceği kasvete pek hazır değildi.

İçeri döndüğünde Mavis’i, renkli oyuncaklarla dolu bir ormanın içinde uyuyakalmış bir bebek gibi yerde yatarken bulunca gülümsedi. “Sen olmasan ne yapardım?”

Yere eğilerek Mavis’in omzunu hafifçe salladı. Cevap olarak seksi bir mırıldanma aldığında Mavis’i yatağına götürme planından vazgeçti. Onun yerine koltuktan sarkan kumaş yığınının arasından bir tanesini alarak uyuyan arkadaşının üzerini örttü.

Doğrulurken başının döndüğünü fark etti.

“Evet hâlâ yarı sarhoşum. Güzel.”

Daireden çıkarken omuzlarını bir dövüşe hazırlanan bir boksör gibi oynatıyordu. Tamam, Roarke’ı halledecekti. Yeterince hazırды.

Temiz hava ona kurşun gibi çarptı. Bir an yavaşça nefes alarak hareket etmeden bekledi ve sonra neredeyse düz bir çizgi şeklinde arabasına doğru yürüdü. Arabayı otomatik pilota ayarlayarak eve programladı.

Kendi kendine işleri düzelteceğini tekrarladı. Evet düzeltecekti. Eğer

bunun için Roarke'ı yatağa atması gerekecekse de tamam... bazı fedakarlıklar yapabilirdi.

Bu düşünce karşısında bir kahkaha attı ve arkasına yaslanarak yolun keyfini çıkarmaya başladı.

New York'un çok keyifli göründüğüne karar verdi. Yaya trafiği oldukça ağır olduğundan, seyyar satıcılar hareketli bir iş akşamı geçiriyorlardı. Yankesicilerin turistler ve tedbirsiz kişileri çarpma konusunda bayram edeceği bir ortam, diye düşündü.

Çok pişmiş soyalı sandviçler ve suyu alınmış soğan kızartmalarından çıkan yağlı duman arabasının önünden geçti. Sokakta çalışan iki Lisanslı Eskort 6. ve 62. Caddelerin kesişme noktasında önlerinden geçen ve umut vadeden bir yakışıklı görünce kendilerini düzelttiler. Bir Hızlı T aksi sinsi bir manevrayla diğerinin önüne geçmeye çalışırken kurtaramadı ve çamurluğu çizildi. Sürücüler, şaka kutularından zıplayan bebekler gibi yumruklarını sallayarak araçlarından çıktılar.

Tanrım. NewYork'u seviyordu.

Bir reklam zeplini tepede salınarak ilerliyor, Vegas IFdeki bir tatil paketinin haberini duyuruyordu. Dört gün, üç gece, iki kişilik gidiş geliş ve lüks konaklama yalnızca, yalnızca, yalnızca on iki bin seksen beş dolaraydı.

Ne kampanya ama!

Eve ilerlerken zeplin şehir merkezine doğru yoluna devam ediyordu.

Yaya ve araç trafiği yavaş yavaş seyrekleşiyordu. Seyyar satıcılar ortadan kaybolmuştu.

Kendi kendine keyiflenerek, Roarke'ın dünyasına hoş geldiniz, diye düşündü.

Eve büyük demir kapılara yaklaşırken aracın önüne bir şey çıktı.

Eve ufak bir çılgılık atarken neyseki otomatik program engeli fark etti ve frenlere bastı. Eve gölgelerin arasından kendine yaklaşanın Webster olduğunu gördüğünde hissettiği rahatsızlık öfkeye dönüştü.

Arabanın camını açarak gözlerini öfkeyle Webster’a dikti. “Kendini öldürtmek falan mı istiyorsun? Bu bir polis aracı ve otomatik pilottaydı.”

“Biraz kendinde değilmiş gibi görüldüğünü göz önüne alırsak iyi bir karar.” Webster, uykulu, diye düşündü. Uykulu, biraz sersem ve çok seksi. “Şehir merkezinde çılgın bir parti mi?”

“Hadi oradan Webster. Ne istiyorsun?”

“Seninle konuşmam gerek.” Webster kapılara doğru baktı. “Bu yere girmek pek kolay gözüküyor. Seninle girsem nasıl olur?”

“Seni evimde istemiyorum.”

Webster’ın yüzünde tutmak için uğraştığı gülümseme sertleşti. “On dakika Dallas. Söz veririm gümüşlerini çalmayacağım.”

“Polis merkezinde bir ofisim var. Git randevu al.”

“Eğer önemli olmasa sence evinin önüne gelip, kıcıımı tekmeleme fırsatı vermek için seni bekliyor olur muydum?” Eve söylenen şeyin mantığını fark etmemiş olmayı diledi. Camını kapatıp onu demir kapıların dışında bırakma arzusuna direnecek kadar ayık olmamayı istedi. Başıyla sertçe yolcu koltuğunu işaret etti. Webster arabanın etrafından dolaşırken Eve son birkaç saattir aklına hiç cinayet gelmediğini düşündü.

“Önemli olsa iyi olur, Webster. Eğer beni oynatıyorsan kıcıımı tekmelemekten fazlasını yapacağım.”

Eve demir kapılara yaklaştı. Araç kimliği tarandıktan sonra kapılar yavaşça açıldı.

Webster, “Bir ev için aşırı bir güvenlik,” diye yorumda bulundu.

Eve atılan oltaya gelmedi ama tam olarak dinç hissedeceği Ayıltıcı dozunu almış olmayı diledi.

Arabayı tam evin önünde bırakarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Webster evden etkilenmemiş görünmek için elinden geleni yapıyordu ama Eve ön kapıyı açtığında hafif bir ısıklık çalmaya engel olamadı.

Summerset karşısına çıkıp ağzını açtığı anda Eve, “Bir toplantım var,” dedi.

Ellerini sıkıca cebine sokarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Webster çabalamaktan vazgeçti ve alt katta kalan şık uşağa baktı. Görebildiği kadarıyla alt katı taramaya başladı. “Dehşet bir yer. Seni bu saraya oturtmaya çalışıyorum ama... Hiç de prenses gibi görmemiştim seni.”

Ama Roarke’ın Eve’in eski dairesini model alarak hazırlattığı ofisine girdiklerinde Webster, “Evet, burası olabilir,” dedi. “Daha yalın ve pratik.”

“Evet sonunda onayını alabildiğime göre dökül bakalım. Yapılacak işlerim var.”

“Bu akşam gidip birkaç kadeh yuvarlayacak vaktin olmuş ama.”

Eve başını yana eğerek kollarını önünde kavuşturdu. “Mesai saatlerimde ya da mesai saatlerim dışındaki vaktimde neler yaptığının seni ilgilendirdiği gibi bir yanılsaman mı var?”

“Yalnızca gözlem yapıyordum.” Webster odada dolanarak önüne gelen şeyleri eline alıyor, gelişi güzel şekilde inceleyip yerine koyuyordu. Sonra uyku sandalyesinde uzanan ve onu süzen devasa kediyi görünce neredeyse yerinden sıçradı.

“Saray muhafızı mı kendileri?”

“Üstüne bastın. Benim tek bir talimatımla gözlerini oyup dilini

çığnemeye başlayabilir. Onu harekete geçirmemi istemezsin.”

Webster gülerek biraz daha rahatlamaya çalıştı. “Kahven var mı?”

“Evet var.” Eve hiç yerinden kıpırdamamıştı.

Webster tekrar güldü. Bu kez daha kısa ve alınmış bir tondaydı. “Eskiden daha cana yakındın diyeceğim ama değildin. Sendeki bu sürekli çemkirme tavrı bana hep çekici geldi gerçi. Hasta falan olmalıyım.”

“Konuya gir ya da evimden çık.”

Webster başını salladı. Ama yine oyalanarak pencereye doğru gitti ve dışarı bakmaya başladı. “Mevcut soruşturmanın bazı uzantıları bir İç İşleri soruşturmasının alanını ihlal ediyor.”

“Ahh, çok üzüldüm buna.”

“Onları sen konusunda uyardım. Ama dinlemediler. Senin halledilebileceğine inanıyorlar hâlâ.” Webster arkasını dönerek Eve’in gözlerinin içine baktı. “Buraya sana Ricker’dan uzak durmanı emretmek için geldim.”

“Bana herhangi bir şey emretme yetkin yok.”

Webster, “Rica o halde,” diye taviz verdi. “Soruşturmanı Max Ricker’dan uzak tutmanı rica etmeye geldim.”

“Rica reddedildi.”

“Dallas, yanlış düğmelere basarsan aylardır süren bir soruşturmayı mahvedebilirsin.”

“Bir iç soruşturma mı bu?”

“Onaylama ya da reddetme yetkim yok.”

“O halde git.”

“Sana burada yardım etmeye çalışıyorum. Eğer geri çekilirsen her ikimiz de peşinde olduğumuz şeyi elde ederiz.” Eve kalçasını masaya dayadı. “Ben bir polis katilinin peşindeyim? Ya sen?”

“Sence bunun benim için bir anlamı yok mu?” Webster’ın sesi yükselmışti. Gözlerinde öfke vardı. “O iki adamın ölüş şekillerinin bir anlamı yok mu sence benim için?”

“Senin için neyin anlamı olduğunu bilmiyorum, Webster. Neden sen söylemiyorsun?”

Webster, “İşimi yapmak,” diye karşılık verdi. “İşin doğru yapıldığından ve temiz yapıldığından emin olmak.”

“Mills ve Kohli rüşvet alıyorlardı.”

Webster ağzını açtı, sonra yumruklarını sertçe cebine soktu. “Yorum yapamam.”

“Yorumlarına ihtiyacım yok. İç İşleri’nin bu bilgiyi şimdilik hasır altı etme gerekçeleri olabilir. Güzel. Aslına bakarsan benim de öyle yapmak için gerekçelerim var. Ama sürekli öyle kalmayacak. Ricker bağlantısı kısa süre sonra bomba gibi patlayacak. Siz o iç soruşturmanızda etrafı eşeleyip dururken benim kaç ölü polisin daha başında durmam gerekecek? Adamların yasadışı işlere karıştığını biliyordunuz, ama öylece açıkta bıraktınız onları.”

“Öyle söylediğin gibi siyah ve beyazdan ibaret değil.” Eve’in öfkesi artıyordu. “Biliyordunuz,” diye tekrarladı. “Ricker’ın cüzdanına girdiklerini, adamı yaşam boyu hapse çarptıracak suçlamaların düşmesine yardımcı olduklarını da biliyordunuz. Ne zamandır biliyorsunuz bunları?”

“Bilmekle ispat etmek aynı şey değil, değil mi Teğmen?” “Saçmalama Webster. Söylediğin şey tamamen saçmalık. İki gün içinde o iki polisi açığa alacak ve rozetlerini almaya yetecek şeyi öğrendim. Siz onları belli bir nedenden ötürü açıkta bıraktınız. Şimdi de Ricker’ın peşini bırakmamı istiyorsun. Cüzdanında senin için de bir yer açmadığını nereden bileceğim?”

Webster'in gözleri tekrar öfkeyle parladı. Hızla Eve'in oturduğu masaya doğru ilerledi, onu tutup sarsmamak için kendini zor tutuyordu. "Söylediğin çok adice."

"İç İşleri de işlerini adice yürütüyor."

"Kirli polislerle çalışmak mı istiyorsun? Seni indirmek konusunda bir an bile tereddüt yaşamayacak polislerle mi çalışmak istiyorsun? Yaptığım şeyi yapmak için sebeplerim var ve bunları anlamak zorunda değilsin. Eskiden bu konularda daha net ve sert bir çizgin vardı? Ne zaman bu kadar esnemeye başladın? Roarke'la birlikte olmaya başladığından beri mi?"

"Hemen geri çekil. Derhal."

Ama Webster geri çekilmedi. Çekilemedi. "Mills pislüğün tekiydi. Seni bozuk para için satardı o."

"Ama şu anda ölü. İç İşleri'nin rüşvet alanlara karşı adalet duygusu bu kadar mı? Eğer onu Ricker öldürttüyse bunu yapmak için başka bir polis kullandı. Bu, sizin dünyanızda olanları dengeli bir hale mi sokuyor?"

Webster gözlerini kırıştırdı. "Söylediğin şey çok farazi."

"Hayır. Hayır değil." Eve onu daha dikkatli inceliyordu artık. "Söylediğin şey doğru. Ve sen de biliyordun. Kohli'den beri biliyordun ve bu yüzden..."

Eve duraksadı. Parçalar yerine oturup önüne yeni bir desen çıkıyordu. Midesini bulandıran bir desendi bu. "Kohli. Ondan bahsetmedin hiç. Sadece Mills dedin. Çünkü Kohli kirli değildi, değil mi Webster? Sadece bir maşaydı. Onu tuzağın ortasına koydunuz. Onu kullandınız."

"Bu konudan uzak dur."

"Çok beklersin." Eve'in öfkesi neredeyse vücut bulmuş, içinde alev

alev yanıyor ve beynini tırmalıyordu. “Sizin için görevdeydi. O alıyordu, siz veriyordunuz. Onu kirli gibi gösterdiniz ki sizin için bilgi toplayabilsin, Ricker’ın polisteki kaynaklarıyla temasa geçebilsin.”

Eve olanları netleştirmeye çalışırken gözlerini kapadı. “Onu seçtiniz çünkü temizdi ve dahası çok ortalamaydı. Nerdeyse görünmez gibiydi. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair net fikirleri olan bir veri uzmanı. Onu kandırdınız ve bu işe soktunuz,” derken gözlerini açtı ve Webster’ın gözlerini incelemeye başladı.

“Askeri birlikte çalışmış olması onun için artıydı, değil mi? Emir almak konusunda iyiydi. Muhtemelen ona ekstra maaş teklif ettiniz, karısı evde çocuklarla kalırken ailesi için istediği daha büyük ev için para biriktirmesine destek olacağını düşündü. Harika bir aday seçmişsiniz, hem görev duygusunu hem de ailesine karşı beslediği hisleri kullandınız.

Bir de Ricker boyutu var tabii. O konu için de çok uğraşmıştı değil mi? İşler bozulduğu için o da Ricker’a dış biliyordu. Kohli’ye tezgah kurdunuz.”

“Kimse lanet kafasına silah dayamadı.” Vicdan azabından kıvranan Webster’ın sesi kupkuruydu. “128. Birimde ciddi bir sorun var Dallas. Kohli ihtiyaç duyduğumuz profile uyuyordu. Tek yapması gereken hayır demektir.”

“Lanet profilinize uyduğu için hayır diyemeyeceğini biliyordunuz. Lanet olsun Webster, lanet olsun, birisi Kohli’yle kurduğunuz tezgâh için onu öldürdü. Birisi onu *kirli* olduğu için öldürdü.”

“Orada dikilip bana bunları tahmin etmemiz gerektiğini mi söyleyeceksin?” İçinde yeterince öfke vardı zaten, bunlara bir de vicdan azabı eklenince ortaya daha yakıcı bir karışım çıkıyordu. “Birdenbire

oldu işte. Görev başındaydı, Dallas. Riskleri biliyordu. Hepimiz lanet riskleri biliriz.”

“Evet riskleri biliriz ve onlarla yaşarız. Ya da onlarla ölürüz değil mi?” Eve kalkarak Webster’a yaklaştı. Yüzünü neredeyse adamın yüzüne dayamıştı. “Ama beni de aynı şekilde kullandın Webster. Ve bu kez kimse istememişti bile. Güya dostça ve gayri resmi bir şekilde bana geldin ve doğru yerlere baktığımdan emin olmak için yoluma bir sürü pislik çıkardın ki, Kohli’nin tıpkı sizin yapmasını söylediğiniz gibi istiflediği parayı bulayım, onu araştırayım ve kirli olduğunu ortaya çıkarayım diye. Benim iyi bir polisi sorgulamamı ve ona pislik atmama neden oldun.”

“Sence bu benim de midemi bulandırmıyor mu?”

“Neyin mideni bulandırdığını bilmiyorum artık.”

Eve arkasını dönerken Webster onu kolundan yakaladı. “Zamanı geldiğinde adı temize çıkarılacak. Ölüm sonrası terfi verilecek. Ailesiyle ilgilenilecek.”

Eve’in eli yumruk halini almıştı. Sıkıdığı yumruk yerine buz gibi nefretle dolu ses tonunu kullandı. “Benden uzak dur. Evimden defol.”

“Tanrı aşkına, kimse bunların olmasını istemezdi.”

“Ama olduğu anda üzerine atladınız. Daha adamın cesedi soğumadan.”

“Bunlar benim tercihimle olmadı.” Webster öfkeyle Eve’in diğer kolunu da tuttu ve onu sarstı. “Bu gece burada olmamam gerek. Sana bunların hiçbirini anlatmamış olmam gerek.”

“O halde neden buradasın? Neden anlattın?”

“Büro seni davadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulacak ya da öylesi daha çok işlerine gelirse doğrudan Ricker’in önüne atacaklar. Her iki şekilde de sırtında bir hedef tahtasıyla dolaşiyor olacaksın. Benim için

önemlisin Dallas.”

Webster dudaklarına doğru eğilirken Eve onu engelleyemeyecek kadar afallamıştı. “Hey.”

“Benim için önemlisin. Her zaman öyle oldun.”

Eve elleriyle Webster’ın göğsünü iteledi. Kalbinin nasıl hızlı çarptığını hissetmişti. Vücudundaki ıyı. “Tanrım, Webster. Delirdin mi sen?”

“Ben ellerini kırmadan önce onları karımın üzerinden çekmeni tercih ederim,” Roarke’ın sesi kapı eşiğinden gelmişti. “Ama her halükarda kıracağım zaten.”

On Birinci Bolum

Roarke'in sesi oldukça nazik ve sakindi ama Eve'i bir an olsun kandıramadı. Üstü ne kadar zariflikle örtülürse örtülsün saldırganlığı duyduğunda tanırdı. Aynı duyguyu Roarke'in buz gibi bakışlarında da gördü.

Karın boşluğuna yumruk gibi inen bir korku hissetti. Sonuç olarak Webster'ın kavrayışından kurtulup bilinçli olarak o ve kocasının arasına girdiğinde sesi sert ama kısıktı.

“Roarke. Webster ve ben bir toplantının ortasındayız. İşle ilgili bir anlaşmazlık yaşıyoruz.”

“Hiç sanmıyorum. Git ve yapacak başka bir şey bul, Eve. Başka bir yerde.”

Uğradığı hakaret içindeki korkuyu biraz yerinden etse de çok başarılı olmadı. Eve kaslarının titremeye başladığını hissederken, akşamın sonunda kocasını cinayetten tutuklama görüntüsü geldi gözünün önüne.

“Sakin olur musun?” Elinden geldiğince yere sağlam basmaya çalışıyordu. “Burada olanları yanlış anladın.”

“Hayır, yanlış anlamadı. En azından benim hakkında olan kısmını.” Webster Eve'den uzaklaştı. “Ben kadınların arkasına saklanmam.” Roarke'a başıyla işaret ederek, “Burada mı yapmak istersin bunu?” diye sordu. “Yoksa dışarıda mı?”

Roarke gülümsedi. Eve onun avının üzerine atılmaya hazırlanan bir kurda benzediğini düşündü. “Hemen ve burada.”

İki adam birbirlerinin üzerine atladılar. Eve daha sonra beyni tekrar

düşünebilmeye başladığında, ikisinin azgınlık döneminde birbirinin üzerine atılan iki erkek koç gibi öfkeli olduklarını düşünecekti. Bir an gözleri şaşkınlıktan sonuna kadar açılmış halde onlara bakakaldı. Hareket edemedi.

Webster'ın havada uçarak sertçe masanın üzerine düştüğünü gördü. Masa adamın ağırlığıyla kırılmıştı. Galahad hırlayarak kalktı ve Webster'ın omzunu öfkeyle tırmaladı.

Webster üzerinde kanlar olduğu halde hemen ayağa kalktı. Eve hakkını teslim etmeliydi. Birbirine çarpan çirkin kemik sesleri eşliğinde yumruklar uçuşmaya başladı. Bir masa lambası yere çarparak yüksek sesle dağıldı.

Eve bağırmağa başlamıştı. Tuhaf bir şekilde kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle bağırdığını duyuyordu. Ne yapacağını bilmez halde silahını çıkardı ve en düşük dereceli sersemleticiye ayarlayarak aralarına ateşledi.

Webster afallayarak döndü ama Roarke umursamamıştı ve zaten hazırladığı yumruğunu Webster'ın suratının ortasına indirdi.

Bir masa daha parçalarına ayrıldı. Bu kez Webster ayağa kalkamadı. Belki Roarke üzerine eğilip yakasına yapışmamış olsaydı kalkabilirdi.

“Roarke.” Eve silahını ona doğrultmuş halde tekrar kurdu. Elleri titremiyordu. “Bu kadarı yeter. Onu bırak yoksa seni bayıltırım. Yemin ederim yaparım.”

Gözleri buluştu. Roarke'ın gözleri alev saçıyordu. Webster'ı bıraktığında yarı baygın adam dizlerini kendine çekerek yerde büzüldü. Roarke Eve'e doğru ilerlemeye başlarken Summerset odaya girdi.

“Konuşunuzu dışarı alayım.”

Roarke gözlerini Eve'den ayırmadan, “Evet,” dedi. “Ve kapıyı da kapat.” Summerset ve Webster odadan çıkarken Roarke, Eve'in bir

adım ötesinde durmuştu. “Beni bayıltacaksın, öyle mi?”

Eve biraz geri çekildi. Tüm sinir sisteminin iç içe geçtiğini hissediyordu. “Eğer sakinleşmezsen evet. Ben gidip Webster’in durumuna bakacağım.”

“Hayır yapmayacaksın. Öyle bir şey yapmayacaksın. Beni vursana,” diye meydan okudu Eve’e. Sesinde Dublin’in arka sokaklarının yankısı duyuluyordu. “Hadi.”

Eve alt katta kapıların kapanarak kilitlendiğini duydu. Korkusu boğazına kadar yükselmişti, geriye doğru bir adım daha atarken öfkeden deliriyordu. “Burada olan hiçbir şey yoktu. Öyle olduğunu düşünmen çok aşağılayıcı.”

“Sevgili Eve, eğer senin tarafından olan bir şey olduğunu düşünseydim buradan hâlâ nefes alarak çıkamazdı o adam.” Roarke uzanıp Eve’in elindeki silahı sertçe çekerken ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. “Ama sen ikimizin arasında durdun.”

“Bunlara engel olmak için.” Eve kollarını iki yana açmıştı. “Bu testosteron patlamasına. Lanet olsun ofisimi darmadağın ettin ve bir polis memuruna saldırdın. Ve ortada hiçbir sebep yokken. Bir iş arkadaşımla profesyonel bir tartışmada fikir ayrılığımız var diye.”

“Eskiden sevgilin olan bir iş arkadaşı. Ve benim üzerine geldiğim şey profesyonel değil kişiseldi.”

“Tamam, belki öyle. Ama bu bir bahane olamaz. Ben senin eski sevgililerinin üzerine atlamaya kalksam New York’taki ve bilinen evrendeki birçok dişinin yüzünü patlatmam gerekirdi.”

“Bu tamamen farklı.”

“Nedenmiş?” Eve kendinden memnun bir halde onu yakaladığını düşündü. “Neden tamamen farklıymış?”

“Çünkü ben eski sevgililerimi evime alıp ellerini üzerime

koymalarına izin vermiyorum.”

“Öyle olmadı. Öyle bir şey”

“Ve çünkü,” Roarke elini uzatarak Eve’i gömleğinden yakaladı ve parmaklarının ucunda yükselecek kadar onu kendine doğru çekti. “Sen benimsin.”

Eve gözlerinin yuvalarından fırlayacağını hissetmeye başlıyordu. “Ne? Ne? Bir eşya gibi mi yani? Lanet otellerinden biri gibi mi yani?”

“Eğer öyle kabul etmek istiyorsan, evet.”

“Öyle bir şey istemiyorum. Lanet olsun hem de hiç.” Eve onun ellerini iterek bükmeye çalıştı. Sonuçta sadece kendi gömleğinin omzu yırtıldı. Kafasında alarm çanları çalmaya başlarken Roarke’in tutuşunu gevşetmek için karşı bir manevra denedi. Bu kez kolları bağlı halde dönmüş, sırtı Roarke’in göğsüne yapışmış halde buldu kendini.

“Çok kısa bir süre içinde geçilmemesi gereken bazı sınırları aştın Teğmen.” Roarke’in sıcak nefesini kulağında hissediyordu. Sıcak ve tehlikeli. Erotik. “Buyruklarına usulca riayet edecek bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? Sana âşık olmak dişlerimi yerinden söktü mü sanıyorsun?”

Öyle olmadığını ispat etmek gibi dişlerini hafifçe Eve’in boğazına geçirdi.

Eve hiçbir şey düşünemiyordu. Beynini kaplamaya başlayan kızıl sisin arasında bu mümkün değildi. Nefesini toparlamaya çalıştı. “Bırak beni. Şu anda seninle uğraşamayacak kadar kızgınım sana.”

“Hayır, kızgın değilsin.” Roarke onu çevirerek, sırtını bu kez duvara dayadı. Eve’in kollarını başının üzerine kaldırmış, duvara yapıştırmıştı. Ve yüzü, cennetten kovulmuş bir meleği andıran yüzü, kendi yüzünün çok yakınındaydı. “Hissettiğin şaşkınlık. Ve tereddüt dolu bir tahrik oluş. Nabzın hızlandı ve titriyorsun. Biraz da korku ve o hafif korku

iyice eşiğe taşıyor seni.”

Roarke haklıydı. Eve bunun için ondan nefret ediyordu ama hissettiği ihtiyaç, ufak saldırgan karıncalar gibi içini eşeliyordu.

“Canımı yakıyorsun. Bırak kollarımı.”

“Hayır canını yakmıyorum ama belki de seni incitmemek için çok fazla dikkatli oldum. Beni alırken beraberinde ne aldığını unuttun mu, Eve?”

“Hayır.” Eve’in gözleri Roarke’ın dudaklarına kaydı. Tanrı yardımcısı olsun ama bu dudakları üzerinde istiyordu.

“Sen benimsin ve bu gece işimiz bitmeden önce öyle olduğunu söyleyeceksin.” Roarke boştaki elini uzatarak Eve’in gömleğini tuttu ve ortasına kadar yırttı. “Ve şimdi benim olan şeyi alacağım.”

Eve direniyordu ama hissettiği gururdandı ve gurur şehvetten daha zayıftı. Eve kendini sertçe öne atarak Roarke’ın dengesini bozmaya çalıştı. Roarke sadece vücudunu bu kuvvete göre ayarladı ve Eve’i daha çok kendine çekerek birlikte yere düşmelerini sağladı.

Düşüşün şaşkınlığıyla Eve’in nefesi kesilmişti ama dizini otomatik bir savunmayla ona doğru savurdu. Roarke, Eve’in ellerini hiç bırakmadan kenara çekildi ve dönerek onu altına aldı. Eve küfretmeye başladı, Roarke’ın dudaklarının kendine doğru geldiğini görünce başını sağa sola sallamaya başladı.

Roarke boğazını hedeflemişti. Eve boğazını kavrayan dişlerin ve dudakların ucundan onun nabzını hissedebiliyordu.

Roarke kendini durdurabilirdi. Üzerine kuşandığı medeni kabuk iyi oluşturulmuş ve zor kazanılmıştı. Ama içindeki canavar öfkesini açığa salma daveti almıştı. Roarke onu serbest bırakmak istiyordu. Ve onun kokusu, kadınının kokusu, kanına karışmaya başlamıştı.

Eve güçlüydü. Roarke ona karşı hissettiği arzuyu ve sahip olduğu

gücü daha önce hep sportmence ve adil kullanmıştı. Tek düşünebildiği bu kez öyle olmayacağıydı.

Bu kez değil.

Elini Eve'in göğsünün üzerine koydu. Elinin altındaki ten sıcak ve nemliydi. Eve inleme ve hırlama arası bir ses çıkardı ve Roarke onun dudaklarını bulduğunda Eve ağzını açarak onu ısırdı.

Ani gelen hafif acı, yalnızca içinde salınan ilkel şehveti daha çok kamçılardı. Kafasını kaldırıp Eve'e baktığında gözlerinde vahşi ve yakıcı bir parıltı vardı. "*Liomsa.*"

Roarke gençliğinde kullandığı ana dilindeki bu kelimeyi daha önce bir kez Eve'e söylemişti. Benim. Eve artık kendiyle de mücadele ederek hâlâ karşı koymaya devam ediyordu fakat Roarke'in sıcak, sert ve aç dudakları bir kez daha dudaklarını bulduğunda kendini kaybetti.

Arzu, en ilkel dikenleriyle içini çiziyordu. Eve sadece istediğini hissediyordu. İstiyordu. Artık vücudu dirençle değil taleple Roarke'a doğru kasılıyor, ağzı Roarke'ın ağzıyla vahşi bir güçle buluşuyordu.

Roarke ellerini bırakarak Eve'i hafifçe kaldırdı ve gömleğinin kalan kısmını hızla üzerinden çekti. Eve'in silah koşumu omzundan aşağı kayarak kollarını kelepçe gibi kavradı. Tekrar korkmaya başlamıştı. Tamamen savunmasızdı.

"Sen de bana söyle. Lanet olsun Eve. Söyle şunu." Roarke'ın ağzı tüm ağzını dolduruyordu, sonra boğazına ve göğüslerine indi. Dişleri Eve'i delip geçiyordu adeta. Ve elleri.

Keskin bir inlemeyle Eve'in başı arkaya düştü. Jilet kadar keskin dişlileri olan zevk, Eve'i delip geçmiş, kalan gurur kırıntılarını tamamen yok etmişti.

Asla dizginlenemeyecek kadar ateşli bir duyguyla, yerdeki tahta parçalarının üzerinde Roarke'la yuvarlanmaya başladı.

Silah koşumundan kurtularak Roarke'ın gömleğini yırttı. Onun tenine temas etmek istiyordu. Tenine. Teninin tadını istiyordu. Eve'in aldığı her nefes çaresiz bir inlemeye dönüşmüştü.

Roarke'in elleri bedeninde dolařtıķ a alıyor, kendine ait kılıyor, izler bırakıyordu. Bu uzun ve biçimli parmaklar, Eve  ıldırırcasına daha fazlasını istemeye başlayanaya kadar acımasızca her yerinde dolaştı. Roarke, Eve'in pantolonunu kalçalarından sıyrarak çekti ve bir kenara fırlattı. Ve acımasızca ağzını kullanmaya başladı.

Eve kendini salıverdi. Tüm sisteminde coşan bir sel gibiydi. Bocalayarak parmaklarını Roarke'ın tenine batırdı. Demir atacak sağlam bir zemin arıyor gibiydi. Ama uçuyordu, mancınıkla fırlatılmış gibi kontrolünü kaybetmişti.

Ama Roarke durmuyordu.

Duramıyordu.

Eve'in çıkardığı hafif iniltiler onu daha da alevlendiriyor, çoktan çılgınca akmaya başlamış kanını daha fazlasını isteyen bir yangına sürüklüyordu. Aldığı her nefes kadının sıcak keskin kokusuna sahipti. Onun kadınının.

Ağzı Eve'in titreyen bedeninde dolaşmaya devam ediyordu. Parmaklarını onun parmaklarına geçirerek Eve'in göğüslerinde çalışmaya başladı.

Eve tekrar geldi. Sertçe. Afallamış haykırışı Roarke'a daha büyük bir zevk, sırtına gömülen parmakları inanılmaz bir keyif veriyordu.

‐Söyle. Söyle bana Eve.‐ Roarke onu tekrar zevkin doruklarına doğru çıkarırken kararan gözlerine bakarken nefesi ağırlaşmıştı. ‐Lanet olsun, senden duyacağım.‐

Eve tüm bedenini kaplayan çılgınlığın arasında nasıl olduysa anlamayı başardı. Tüm bu olanlara rağmen istediği teslimiyet değildi.

Kabul edilmekti. Kabullenilmekti. Eve boğazının yanmaya başladığını hissetti. Tüm sistemiyle onu istiyordu. Kendini tamamen Roarke'a açarken, ona doğru yükseldi ve Gaelce bir şeyler söyledi.

Söylediği şey, “Benimsin,” olmuştu. “Sen de benimsin.” Roarke içine doğru girerken dudakları onunkilerle buluştu.

★ ★

Eve gevşemiş ve afallamış halde onun altında yatıyordu. Kulakları düşünmesini imkânsız kılacak şekilde hâlâ çınlıyordu. Böylesine ilkel bir şekilde yanıt veren vücudunda kendini bulmaya çalışıyordu. Ama dahası için de yankıları devam eden bu hislerin arasında uzanıp kalmak istiyordu.

Roarke yana doğru kaydığında Eve rehabet baskın çıktığında olduğu gibi dönüp karnının üzerine uzanmak istiyordu. Ama Roarke kalkarak onu kucağına aldı. “Henüz işimiz bitmedi.”

Roarke ofisten geri kalanları arkalarında bırakarak Eve’i yataklarına götürdü.

★ ★

Eve uyandığında ışıklar camlı tavan panelinden odaya süzülüyordu. Ve Roarke gitmişti.

Eve olduğu yerde uzanmaya devam etti. Sonuna kadar kullanılmış yatakta, ip gibi şerit haline dönmüş çarşafların arasında yatarak zihninin içindeki mahcubiyet ve zevkin halat çekme oyununu andıran çekişmesini izledi. Hiçbir şeyin çözümlenmediğini fark etti. Hiçbir şey dengelenmemişti. Kalkarak duşa girerken bir şeyleri düzelttiklerini mi yoksa daha beter mi bozduklarını merak etti.

Aynada bir kez gözlerinin içine bakmadan giyinmeyi başardı. Silahı ve koşumu oturma alanında masanın üzerindeydi. Roarke'ın bunları ne zaman getirdiğini merak ederek takmaya başladı.

Silahını da yerleştirdiğinde biraz, daha kendine geldiğini hissetti. Ya da ofisine girip Peabody'yi etraftaki curcunaya bakarken bulana kadar öyle hissediyordu.

Peabody, “Şey...bir parti vardı galiba,” dedi.

Eve, “Evet, bir durum çıktı,” dedikten sonra yerdeki kırık abajuru tekmeleyerek masasına geçti. Şu andaki tek amacı davaya odaklanmaktı. “Soruşturmada dikkat edilmesi gereken bazı bilgiler edindim. Otur.”

Peabody boğazını temizleyerek yerdeki sandalyeyi kaldırdı ve düzeltti. Teğmenin bir sabah brifingine elinde kahve olmadan başladığını hiç hatırlamıyordu. Ama sandalyeye oturarak not defterini çıkardı.

Eve, “Bir İç İşleri soruşturmasını haber aldım,” diye başlayarak yardımcısına bilmesi gereken şeyleri anlatmaya başladı.

Eve sözünü bitirdiğinde Peabody not defterini dizine koydu. “Eğer fikrimi söylememe izin varsa efendim, bu olanlar berbat.”

“Fikrin dikkate alındı ve katılıyorum.”

“Hayati verileri saklayarak iki cinayet soruşturmasına ket vurdular. Bu İç İşleri için bile adice.”

“Doğru ve bu konuyla şahsen ilgileneceğim. Bu arada Doktor Mira'yla iletişim kur ve görüşmemizin burada yapılmasını rica et. İç İşleri'nin bir koku almasını istemiyorum. McNab'i de çağır. 128. Birim listesiyle ilgili daha yakından ve detaylı bir inceleme istiyorum. Ayrıca onun da buradan yapılmasını istiyorum. Kaynak zincirini ortaya çıkarana kadar İç İşleri'ne hiçbir şey belli etmeyeceğiz.”

Peabody, “İşbirliğı buraya kadar,” diye mırıldandı. “Adi sıçanlar.”

“Kişisel hislerini kontrol altına al. Polisler öldürölüyor. Öfkemizin yargımızı etkilemesine izin veremeyiz.” Ama aynı öfkeyi kendisi de yoğun bir şekilde hissediyordu. “Bu yeni gelişmeleri Komutan Whitney’e şahsen iletmek istiyorum. İki saat içinde dönerim. Gecikecek olursam haber veririm.”

“Evet efendim. Burayı temizlememi ister misiniz?”

Eve sertçe, “Bu senin görevin değil,” dedikten sonra gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Özür dilerim. Biraz gerginim. Seni engelleyen bir şey yoksa etrafa bakma. Mira’ya bu görüşmemizin çok öncelikli olduğunu aktar. 128. Birimden mümkün olduğunca çok polisin soruşturması görüşmeden önce tamamlansın.” Bir an duraksadıktan sonra kapıya doğru ilerledi ve omzunun üzerinden seslendi. “Roarke’in ofisiyle bağlantıya geçerek akşamüzeri Araf tan çıkacağımızı haber ver.”

★ ★

Roarke, günahları için orada geçirmesi gerektiğı sürenin bilincinde olsa da Araf konusunu hiç düşünmüyordu bile. Şehir merkezindeki ofisinin bekleme salonunda Don Webster’ı gördüğünde pek şaşırmadı bile.

Roarke’in olağanüstü becerikli ve güçlü sezgilerle donatılmış idarecisi Caro, zarif bir tavırla bekleme alanına çıkarak iki adamın arasına girdi. “Bu sabahki programınız oldukça dolu. Bu beyefendi size görmek konusunda biraz ısrarcı ve hafta içi başka bir zamana randevu almaya yanaşmıyor.”

“Ona şimdi zaman ayırabilirim. Teşekkürler Caro. Webster?”

Roarke ofisine uzanan koridorda yolu gösterdi. Webster'ın sağ gözünden yanağına kadar yayılan morluğu ve henüz tedavisi bile yapılmamış dudağındaki patlağı gördüğüne sevinmişti.

Kendi kaburgalarında da dayanılmaz bir acı vardı ama gurur meselesi yaparak kabullenmeye yanaşmıyordu. Ofise girdiklerinde doğrudan masasına gitti ama koltuğuna oturmadı. Ellerini hafifçe cebine sokarak ağırlığını ayakları üzerinde dengeledi ve karşısındaki adamı süzmeye başladı.

“Bir maç daha mı istiyorsun, dostum?”

Webster, “Her gün güneşin doğduğunu görmek istememden bile çok,” dedi ama Roarke'ın gözlerinin ışıldadığını görünce kafasını salladı. “Ama teklifini geri çevirmek zorundayım. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama dün yaptıkların konusunda sonuna kadar haklıydın.”

Roarke rahat bir tavırla, “O konuda tamamen hem fikiriz o halde,” dedi. “Ve ellerini benim olan bir şeye tekrar sürersen o elleri kaybedersin. Buna inan.”

“Sen beş dakika sonra gelmiş olsan, o zaten başının çaresine bakmış olurdu. Lanet olsun hatta beş saniye sonra gelsen. Bunu bilmeni istedim.”

“Eve'in sadakatini asla sorgulamadım zaten.”

“Pekâlâ.” Webster gecedan beri üzerine çöken ağırlığın biraz hafıflediğini hissetti. “Ben senin onun için asla şey düşünmeni... lanet olsun.” Ellerini saçından geçirdi. “Aramızda gerçekten işle ilgili bir problem vardı ve ben sanırım onu kendi şahsi problemime geçiş olarak kullandım. O problem de...” Webster duraksadı. “Sanırım karına aşığım.”

“Bu gerçekten bir problemmiş. Ama durup bunu yüzüme

söyleyebilme cesaretini takdir ediyorum.” Roarke bir taraftan düşünürken oturacağı sandalyeyi seçti ve bir sigara çıkardı. Webster’ın sigaraya doğru attığı kaçamak bakışı yakalayınca, “İster misin?” diye sordu.

“Beş yıldır içmedim. Beş yıl, üç ay...ve sanırım yirmi altı gün. Saatleri karıştırdım ama. Lanet olsun.” Uzanarak bir tane aldı ve gözlerini sıkıca kapatarak dumanı içine çekti. “Seni tanımıyorum,” diye devam etti. “Ama senin hakkında bazı şeyler duydum.”

Roarke, “Aynı şey benim için de geçerli,” dedi. “Eve’in birlikte geçirdiğiniz akşamdan bahsetmediğini mi sanıyorsun?”

Webster kendini zorlayarak omzunu silkti. “Onun için hiçbir anlamı yoktu. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Eğer benim peşime düşmek istiyorsan düş. Buna hazırım. Ama bu öfkeden Dallas’ın da payını almasını istemiyorum, tamam mı?”

“Onu böyle korumaya çalıştığını bilse hayalarını boğazına dolayıp seni boğmaya çalışırdı.”

Webster geceden beri ilk kez gülmeye çalıştı ama dudağındaki patlak alev gibi yanınca hafifçe küfretti. “Şey, doğru.” Parmağını hafifçe dudağına bastırdı. “İşleri berbat eden ben olduğumda başkasının sorun yaşamasını istemem.”

“Benim hakkımda ne biliyor ya da ne düşünüyorsan düşün ama şundan emin ol: Ben kadınlara saldırmam, özellikle de kendi olmaktan başka bir şey yapmayanlara.”

Roarke’in aklına dün gece Eve’e davranış şekli geldi ama bu düşünceleri bir kez daha öteledi. Sonra halletmesi gerekecekti.

“Ve senin peşine düşmem de Eve’i mutsuz eder. Yalnızca bana kalsa bunu riske edebilirdim ama bunun yapmam için de bir sebep yok.”

Webster elindeki sigaraya bakıyordu. “Beklediğim gibi biri değilsin.”

“Olabilirdim.”

“Olabilirdimlerin bir anlamı yok dostum.” Webster derin bir nefes alarak sigaradan son bir nefes daha çekti. “Önemli olan şu an. ve şey...” Webster parmağıyla morarmış yanağına hafifçe dokundu. “Bu bana hatırlatılması gereken bir şeydi.” Sigarayı söndürerek ayağa kalktı. Roarke’nın gözlerinin içine bakarak elini uzattı. “Vakit ayırdığın için teşekkürler.”

Roarke ayağa kalktı. Adam için bir yandan üzülürken bir yandan da ona saygı duyuyordu. Her ikisi de hissetmeyi kesinlikle beklemediği duygulardı. Elini uzatarak gülümsedi. “Kaburgalarımdaya yemek tabağı büyüklüğünde bir morluk var ve sağ böbreğim bir tuğlayla dövülmüş gibi ağrıyor.”

Webster patlak dudağına rağmen sırtıttı. “Teşekkürler.” Kapıyı açmak üzereyken hafifçe arkasını döndü. “Biliyor musun birbirinize uymuşsunuz. Sen ve Dallas, Tanrım birbirinize uymuşsunuz.”

Roarke kapı kapandığında, evet uygunuz, diye düşündü. Ama uygun olmak her zaman rahatlık anlamına gelmiyordu.

★ ★

Eve elindeki bilgileri rapor ettiğinde Komutan Whitney patlamadı ama patlamaya çok çok yakındı.

“Kanıtlandı mı bunlar?”

“Hayır efendim, halihazırda değil. Ama elimdeki bilgi kesin. Kaynağım su götürmez.”

“Bu kaynak kim oluyor peki?”

Eve söylemeyi düşündü, enine boyuna tarttı ama başka çaresi yoktu. “Çok üzgünüm efendim ancak kaynağımın ismini açıklayamam.”

“Ben lanet bir gazete muhabiri değilim, Dallas.” “Komutanım, bu bilgi bana büyük bir güven dahilinde verildi. Bilgiyi kullanmada bir çekincem yok ama kaynağın ismini veremem.”

“İç İşleri’ndekilerin canını okumamı güçleştiriyorsun.”

“Bunun için üzgünüm.”

Whitney parmaklarıyla masada ritim tutarak, “Onları bununla vuracağım,” diye devam etti. “İnkâr edecekler, kaçamak cevaplar verecekler, lafı dolandıracaklar. Eğer aktardığın gibi bu operasyon bir süredir devam etmekteyse, bunu kabul etmek konusunda çok isteksiz olacaklar. Bizim ofise bile.” Whitney arkasına yaslandı. Gözleri birer çizgi halini alacak kadar odaklanmıştı. “Siyaset küçük, pis bir oyundur Dallas. Ve ben bu oyunda çok iyiyim.”

“Evet efendim.” Eve yüzüne hafif bir tebessüm yayılmasına izin verdi. “Öylesiniz.”

“Bu konunun tartışılması için Kuleye çağırılmaya hazır ol Teğmen.” Şube müdürlerinin bağlı olduğu ana merkezi kastediyordu. “Çarkları harekete geçireceğim.”

“Ben hazırım efendim. Yalnız bu dönem, soruşturmanın bu bölümü istediğimiz hali alana kadar takımımla birlikte ev ofisimden çalışmak istiyorum.”

Çoktan tele-linkine dönmüş olan Whitney başını salladı. “Çıkabilirsin.”

★ ★

Eve otoparkta aracına doğru koştururken Carmichael’ın kendine

seslendiğini duydu.

“Elimde ilgini çekecek bir şey var. Listemdeki şahitlerden çoğunu bitirmiştım ki kadın servisçilerden birine rastladım?”

“Neye rastladın?”

“Garson Dallas. Görünüşe göre bu garson sahtekârlıktan kısa bir dönem içeri alınmış. Büyük bir şey değil, ufak bir dalavere çevirmiş. Ama sonuçta polisleri teşhis etmekte ustalık kazanmış. Dediğine göre Kohli’nin polis olduğunu anlamış ama aklına kötü bir şey gelmemiş. Zaman zaman bara gelip viskisini yudumlayan diğer polis konusunda da aklına kötü bir şey gelmemiş.”

“Hangi diğer polis?”

Carmichael sırtarak, “Evet,” dedi. “Ben de onu sordum. Cevap da ‘bayan polis’ oldu. Çekici sarışın polis. Onu biraz daha sıkıştırdığımda bana 128. Birimden Yüzbaşı Roth’un açık bir tarifini verdi.”

“Lanet olsun!”

“Evet. Verdiği tarif yüzlerce kadına uyabilirdi ama yine de tahmin ettim. O yüzden önüne bazı fotoğraflar koyup o bayan polisi teşhis etmesini istedim. Roth’un resmini gösterdi. Hiç tereddütsüz.”

“Teşekkürler. Bunu şimdilik kimse bilmesin tamam mı?”

“Elbette. Ben de yukarı çıkıp görüşme kayıtlarını masana bırakacaktım.” Carmichael çantasından bir disk çıkardı. “İster misin?”

“Evet. Tekrar teşekkürler.”

Eve diski cebine sokarak arabasına koşturdu. 128. Birime bir ziyaret için biraz vakit yaratması gerekecekti.

Aracını çalıştırırken, linkini de açarak yardımcısını aradı, “Peabody, Roth’un verilerini çıkar ve iyice eşele. Dikkat çekip çekmemeye özen gösterme hatta bayrakları iyice sallamanı istiyorum.”

“Evet efendim. Doktor Mira ile görüşmeniz saat on buçukta ev

ofisinizde.”

“Tamam, bekletmemeye çalışacağım. Verileri çıkarmaya başla, elinden geldiği kadar da gürültülü olsun.”

★ ★

Eve, 128. Birime girdiğinde bandolu bir karşılama beklemiyordu zaten. Karşılaştığı şey de soğuk bakışlar ve köşelerden yükselen fısıldaşmalardı. Hatta yaratıcı bir memur domuz sesi çıkardı.

Eve bunu görmezden gelmek yerine, polis memurunun masasına doğru eğildi ve gülümsedi. “Epey yeteneklisin Dedektif. Para karşılığı partilere katılıyor musun?”

Dedektifin dudakları gerildi. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Güzel, çünkü benim de sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.” Eve, gözlerini kırpmadan ona bakmaya başladı. Dedektif sonunda bakışlarını başka yöne çevirdi. Eve tatmin olmuş halde doğrularak Yüzbaşı Roth’un ofisine yöneldi.

Roth’un ofisi, Eve’in zor kazanılmış olduğunu düşündüğü bir köşe ofisiydi. Çift pencere, kaliteli büyük bir masası ve güzel büyütülmüş bir sarmaşık bitkisi vardı.

Ofisin kapısı camdı. Eve, Roth’un kendini fark ettiğinde ayağa kalktığını gördü. Gözleri birbirine kilitlenmişti. Kapıyı çalmaya zahmet etmedi.

Roth, “Sen ne cüretle hiçbir onay almadan kişisel dosyamı açarsın?” diye başladı. “Çizgiyi aşkın Teğmen.”

“Evet, ikimizden biri öyle yaptı.” Eve ofisin kapısını kapadı. “Kişisel dosyanda bulacağım hangi bilgi seni endişelendiriyor?”

“Endişelenmedim. Öfkelendim. Profesyonel nezaket diye bir şey

vardır. Ki sen benim birimimi yerle bir etmekte kullandığın kişisel intikamda gayet net bir şekilde bu nezaketi çiğniyorsun. Davranışlarını Komutan Whitney’ye ve Kuleye rapor edeceğim.”

“Bu sizin yetkiniz dahilinde elbette. İki polisin cinayet davasında yetkili olarak, Dedektif Kohli’yi, Araf ta ziyaret ettiğiniz hem de birçok kez ziyaret ettiğiniz gerçeğini neden sakladığınızı sormak da benim yetkim dahilinde.” Eve, Roth’un gözlerini kırıştırmasını izledi.

“Elinizdeki bilgi yanlış”

“Hiç sanmıyorum. Bu konuyu isterseniz burada konuşalım isterseniz de merkezde. Seçimi size bırakıyorum, yani profesyonel nezaket gereği.”

“Eğer öylece durup beni mahvetmene izin vereceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun.”

“Eğer sen de apoletlerinin arkasına saklanmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Detektif Kohli’nin öldürüldüğü gece neredeydiniz?”

“Aşağılayıcı sorularını cevaplamak zorunda değilim.”

“Eğer size sorgulamaya alırsam cevaplamak zorunda kalırsınız ki alacağım.”

“Kohli’nin öldürüldüğü gece Araf ın yakınlarında bile değildim.”

“İspatla.”

“Ah, Tanrım umarım cehennemde çürürsün.” Roth masasının etrafında dolaşarak bir düğmeye bastı ve ofisin camlarına mahremiyet panelini indirdi. “Benim o gece nerede olduğum kişisel hayatımla ilgili.”

“Bir cinayet davasında hiçbir şey kişisel olamaz.”

“Ben bir polisim Teğmen ve iyi bir polisim. Belki masa başında sokaklarda olduğumdan daha iyiyim ama lanet olası iyi bir polisim.

Benim bir klüpte ara sıra bir şeyler içmemin Kohli'nin ölümüyle ya da bu birimin başı olmamla hiçbir ilgisi yok”.

“O halde neden bu bilgiyi gizlediniz?”

“Çünkü içki içmiyor olmam gerek.” Rengi kıpkırmızı olmuştu. “Bir alkol sorunun var ve rehabilitasyona katıldım. Ama bunu zaten biliyorsun,” diye mırıldanarak tekrar masasına döndü. “İyileşme sürecimdeki bir engelin işimi tehlikeye atmasına izin veremem. İlk gittiğimde Kohli'nin Araf ta çalıştığını bilmiyordum. Sonra orada tanıdık bir yüz olduğu için Araf a gitmeye devam ettim. Bahsetmedim, çünkü davayla bir ilgisi yoktu.”

“Ne yapmanız gerektiğini biliyordunuz Yüzbaşı.”

“Pekâlâ, lanet olsun kendimi koruyordum. Neden korumayayım ki?”

Tekrar kavga pozisyonunu almışlardı. Roth masasının arkasında dikiliyor, kendi bölgesini koruyordu. Kazanmak için böyle uğraştığı şeyi elinde tutmak için ne gerekirse yapacaktı.

“Etrafta dolaşıp Kohli'nin para aldığını, Mills'in para aldığını söylediyini biliyorum. Benim de öyle olduğumu söyleyemeyeceksin herhalde?”

“Kocanızın mali hesaplarında kayda değer mevduatlar görünüyor.”

“Lanet olsun. Avukatımı arıyorum.” Ofis linkine doğru uzattığı eli havada bir yumruk halini almıştı. Odada çıt çıkmıyor, Eve kadının verdiği kontrol savaşını izliyordu. “Ararsam kayıtlara girecek. Köşeye sıkıştırdın beni değil mi?”

Roth derin bir nefes aldı ve aynı şekilde derin bir nefes verdi. “Birkaç ay önce kocamın başka bir kadınla ilişkisi olduğundan şüphelenmeye başladım, işaretler başlamıştı: Dikkat dağınıklığı, ilgisizlik, eve geç gelmeler, uzayan toplantılar, cevapsız çağrılar. Onunla yüzleştim ama inkar etti. Bazı erkekler böyle suçlamaları, suçlu

olanın kendin olduğunu hissetmene sebep olacak şekilde çevirmekte özel bir yeteneğe sahiptir, içinden aslında öyle olmadığını bilsen de bir şey yapamazsın. Çok basit işte Teğmen, evliliğim dağılıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Siz de bir polissiniz, bir kadınsınız, evlisiniz. Kolay olmadığını biliyorsunuz.”

Eve cevap vermedi, Roth da cevap duymayı beklemiyordu zaten. “Huzursuz, mutsuz ve gergindim. Kendi kendime bir kadeh bir şeyler içip sinirlerimi biraz gevşetmenin zararı olmayacağını söylemeye başladım. Bir ya da iki kadeh. Ve sonuçta Araf a gittim. Kohli barda çalışıyordu. Her ikimiz de karşıdakinin orada olmasının pek önemi yokmuş gibi davranmaya başladı. Bu arada ben kocamın yalnızca başka biriyle ilişki kurmakla yetinmediğini, ortak hesabımızdan düzenli olarak kendi özel hesabına para transferi yaptığını fark ettim. Ben bir şey yapamadan beni mali yönden mahvetmişti bile. Tekrar şeye yöneldim. Bu durum dolaylı olarak işimi de etkilemeye başlamıştı.

“Yaklaşık iki hafta önce kendimi topladım. Kocamın o tembel işe yaramaz kıcını tekmeleyerek rehabilitasyona başladım. Olanları danışmanıma bildirmedim ve bu bir prosedür ihlalidir. Ufak bir şey ama yine de bir ihlal. O zamandan beri de Araf a bir daha gitmedim ve Dedektif Kohli’yi ofis dışında görmedim.”

“Yüzbaşı Roth bu geçtiğimiz dönemde bazı kişisel güçlükler yaşadığınızı anlıyorum ama Dedektif Kohli’nin öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu bilmem gerekli.”

“Gece yarısına kadar Brooklyn’de bir kilisede, Adsız Alkolikler toplantısında’yım.” Roth hafifçe gülümsemişti. “Orada tanıdığım kimseye rastlama şansım pek yoktu ve orayı seçme sebebim de buydu. Seans bittikten sonra katılımcıların çoğuyla birlikte kahve içmeye gittik. Savaş hikâyeleri anlatıldı. Saat gece iki civarı eve döndüm,

yalnız başıma. Ve yattım. Bahsettiğiniz saatte nerede olduğuma şahitlik edecek başka kimse yok.”

Roth, Eve’in gözlerine artık daha doğrudan bakıyordu. “Haklarım okunmadığı için size anlattığım her şey kayıt dışı ve kullanılamaz. Eğer beni sorgulamaya alırsanız Teğmen, inan hayatını çok zorlaştıracam.”

“Yüzbaşı, eğer sizi sorgulamaya almaya karar verirsem, inanın ben sizin hayatınızı çok daha zorlaştıracam.”

On İkinci Bolum

Eve'in yeni parçaları düşünmek, incelemek ve yerlerine oturtmak için zamana ihtiyacı vardı. Başka bir polisin kariyerine zarar vermeden önce, o polisin yalnızca dikkatsiz davranmaktan fazlasını yaptığına emin olmak istiyordu.

Ama diğer taraftan da kendi evliliğinde yaşadığı gerginliğin Roth'a daha sempatik yaklaşmasını sağlamasından korkuyordu.

Mira'ya danışması, yeni verileri işlemesi ve ihtimal hesaplamaları yapmalıydı. Tamamen kitaba uygun hareket edecekti.

Eve ev ofisine girdiğinde, ofisin toplanmış olduğunu ve Mira'nın bir sandalyede oturduğunu gördü. Peabody ve McNab sırtlarını birbirlerine dönmüş kendi bilgisayarlarında çalışıyorlardı.

"Beklettiğim için özür dilerim."

"Hiç önemli değil." Mira, Eve'in içinde çay olduğunu düşündüğü bir fincanı kenara koydu. "Peabody biraz gecikebileceğini söylemişti."

"Başka bir odaya geçersen senin için sorun olur mu?"

"Hayır, elbette." Mira ayağa kalktı. Bahar yeşilinde bir takımın içinde, her zamanki gibi zarıftı. "Evinin farklı yerlerini görmek çok hoşuma gidiyor."

Eve bir görüşme için uygunluğundan emin olamasa da Mira'yı oturma odalarından birine aldı. İçeri girdiklerinde

Mira takdirle iç geçirdi. Odadaki yumuşak renkleri, zarif hatlı mobilyaları, ahşap ve cam işlerini inceleyerek, "Ne kadar hoş bir alan," diye mırıldandı. "Tanrım, Eve şu bir Monet mi?" Eve tabloya baktı. Tuvalden akan yumuşak renkler toplanmış ve ortaya bir bahçe

manzarası çıkarmışlardı. “Hiçbir fikrim yok.”

Mira tabloya yaklaşıp inceledikten sonra, “Evet, elbette bir Monet,” dedi. “Ah, resim koleksiyonuna gerçekten imreniyorum.”

“Benim değil ki?”

Mira ona dönerek gülümsedi. “Ben yine de imreniyorum. Oturabilir miyim?”

“Evet elbette. Özür dilerim. Bu kadar kısa bir süre için de başına o kadar veri yığıdığım için de özür dilerim.”

“Her ikimiz de baskı altında çalışmaya alıştık. Bu cinayetler teşkilatta dalgalanmalar yarattı. Bu dalgaların ortasında olmak bir hayli zor olmalı.”

“Ona da alıştım.”

“Doğru.” Mira, bir şeyler daha var, diye düşündü. Eve’i, sergilediği ufak belirtileri fark edecek kadar iyi tanyordu. Ama bu konu biraz bekleyebilirdi. “Her iki cinayetin de aynı kişi tarafından işlendiği analizine katılıyorum. Metotlar farklılık gösterse de belli bir şablon var. Gümüş paralar, kurbanların kimliği, cinayetlerdeki vahşilik, ve güvenlik bilgisi.” Eve, “Başka bir polis,” dedi. “Ya da eskiden polis olan biri.”

“Çok muhtemel. Katilin öfkeli ama delilleri ortadan kaldırarak kendini koruyacak kadar da kontrol sahibi. Öfkesi kişisel. Hatta çok derinden kişisel bile diyebiliriz. Belki bu da senin polis profilini destekleyen bir şey olabilir.”

“Mills ve Kohli’nin kirli olduğunu düşündüğü için mi yoksa kendisi öyle olduğu için mi?”

“Sanıyorum ilk söylediğin. Elimizdekiler kendini koruyan değil, intikam alan birinin eylemleri. Katilin son derece sistematik ve kendini bir adalet dağıtıcısı gibi görüyor.

Kurbanlarını Yehuda olarak işaretliyor ve suçlarının ifşa olmasını istiyor.”

“O zaman neden onları doğrudan ifşa etmiyor? Bulmak isteyenler için veriler hep ortadaydı.”

“Bu yeterli değil. Rozeti kaybetmek, itibarını kaybetmektir. Fazla kolay. Bu adamların cezası onun elinden gelmeli. Bu adam ya da kadın, haksız olduğunu düşündüğü bir şekilde cezalandırılmış. Polislik işiyle ilgili olması çok muhtemel. Belki bir kural ihlali gerekçesiyle haksız yere suçlandı. Sistem onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı ve artık ona güvenemez.”

“Kohli’yle Mills onu tanıyorlardı.”

“Evet, öyle olduğundan eminim. Kurbanlar büyük ihtimalle katille çalışmışlar. Muhtemelen, en azından katilin düşüncesine göre, kurbanlar kendinin uğradığı adaletsizlikte bir sorumluluk taşıyorlardı. Katili bulduğunda bu bağlantıları da bulacaksın Eve.”

“Onu bir otorite pozisyonunda görebiliyor musun?” “Rozet de bir otorite pozisyonudur.”

“İdari bir pozisyonda o halde?”

“Olabilir. Ama güvendiği şey idareciliği değil. Güveni öfkesinden kaynaklanıyor. Öfkesinin bir kısmı da temsil ettiği sistemde fark ettiği yanılsamalardan kaynaklanıyor. Kurbanlarının da temsil etmeye yemin ettiği sistem bu.” “Sistem bizim katile kazık atmış, kurbanlar da o sisteme kazık atmış. Neden onları suçluyor ki?”

“Çünkü kurbanlar sistemdeki eksiklerden kazanç elde etti, kendisi ise zarar gördü.”

Eve başını salladı. Anlıyordu. “128. Birimde ciddi iç problemler olduğunu fark etmişsinizdir. Organize suçlarla bağlantıları var. Max Ricker’la.”

“Evet, raporunda gayet açık belirtmişsin.”

“Doktor Mira, size Dedektif Kohli’nin temiz olduğunu ve bu rüşvetleri ortaya çıkarmaya yönelik bir İç İşleri soruşturmasında görevli çalıştığını söylemem gerek.”

“Anlıyorum.” Doktor Mira’nın gözleri bulutlanmıştı. “Anlıyorum.”

“Katilin henüz bundan haberi olup olmadığını bilmiyorum fakat bildiğini sanmıyorum. Kohli’nin temiz olduğunu öğrendiğinde sizce tepkisi ne olacak?”

Mira ayağa kalktı. Aldığı eğitim ve sahip olduğu konum kendini katillerin yerine koymasını gerektiriyordu. Katilin beyninin içine girmeye çalışırken beyaz pervazlı camlara doğru gitti ve pembe lalelerin rüzgârda salındığı bahçeye baktı. Şekil ve renklerinin ötesindeki inceliklerini görebiliyordu. Tıpkı Monet’nin de yağlı boyayla resmedebildiği şekilde.

Bakımlı bir bahçe kadar insana huzur veren başka bir şey olamaz, diye düşündü.

“İlk başta inanmayacak. Çünkü o bir katil değil adalet dağıtıcısı. Daha fazla inkar edemediğinde yine öfkesine sarılacak. Öfkesi onun kurtuluşu. Sistem yine onu oyuna getirdi ve masum bir canı almasına neden oldu. Birileri bunun hesabını verecek. Belki işleri başlatan İç İşleri’nden birisi. Belki de sen Eve,” diyerek ona doğru döndü. “Dolaylı olarak olsa da bu korkunç gerçeği onun yüzüne çarpan sen olduğun için. Artık iki misli öfkelenecek. Hem kendi hem Kohli için. Öğrendikten kısa bir süre sonra durumu kabullenecek ve tekrar öldürecek. Yakalanana kadar öldürmeye devam edecek Eve.”

“Doğrudan beni sorumlu görmesini nasıl sağlarım peki?” Mira tekrar koltuğa dönerek oturdu. “Sence elimden gelse bile böyle bir şey yapmana yardım eder miydim?”

“Ama hedefini tahmin etmektense bilmemiz daha iyi.” Mira sakın bir tavırla, “Evet, sana göre öyle,” dedi. “Özellikle de o hedef sen olursan daha iyi değil mi? Ama onun zihnini yönlendiremezsin Eve. Kendine has bir mantığı var. Sonraki kurbanını çoktan seçti. Bu bilgi, Kohli’nin temiz olduğu bilgisi planlarını değiştirebilir. Önce acısını yaşayacak ama sonra kefelere dengelemesi gerekecek”

Eve kaşlarını çattı. “Bir vicdanı var.”

“Evet ve Kohli vicdanını rahatsız edecek. Ama kimi suçlayacak? Bu benim öngörebileceğim bir şey değil.”

“Neden lanet olası Ricker’ın peşine düşmüyor ki?”

“Belki düşecek ama önce kendi alanını temizliyor.”

Eve, “Bir birimdeki her polisi hem koruyup hem de sorgulamayı nasıl başarabilirsin ki?” diye mırıldandı. “Üstelik seni hain ve düşman olarak görürken?”

“Seni üzen şey bu mu?”

Eve omzunu silkti. “Hayır. Hayır bu halledemeyeceğim bir şey değil.”

“Peki, şimdilik bu dava profiliyle ilgili sana verebileceğim başka bir şey olmadığına göre neden canını sıkan şeyi bana anlatmıyorsun?”

Eve pek önemsemeyerek ayağa kalktı. “Kafamda bu aralar çok şey var. Vakit ayırıp buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. Biliyorum pek uygun olmadı ama.”

Eve odadaki tek inatçı kadın değildi. “Otur yerine, söyleyeceklerim bitmedi.”

Eve otoriter ses tonu karşısında biraz afallayarak oturdu. “Ama dediniz ki dava konusunda başka-”

“Bana canını sıkan şeyi anlatmanı söyledim. Mutsuz ve sıkıntılısın, ben bunun kişisel sebeplerle olduğunu düşünüyorum.”

Eve soğukkanlı bir tavır takınmaya çalıştı. “Eğer kişiselse zaten bu görüşmede yeri yok.”

“Kabusların mı arttı? Daha fazla şey mi hatırlamaya başladın?”

“Hayır. Lanet olsun. Bunun babamla, geçmişimle ya da olanlarla bir ilgisi yok. Sadece işim kafamı”

“Anlamamı istediğim bir şey var Eve. Seni çok önemsiyorum.”

“Doktor Mira”

“Sözümü kesme.” Sıcak ve hoş sesteki emir tınısı tartışmaya yer bırakmıyordu. “Seni tamamen kişisel olarak önemsiyorum. Hatta söyleyeceğim şey her ne kadar seni epey rahatsız edecek olsa da seni manevi kızım gibi görüyorum.” Eve’in yüzünün kızardığını görünce, “Bunun seni mahcup etmesi bence yazık,” diye ekledi. “Çocuklarımı tanımıyorsun ama eğer tanısaydın, mutlulukları söz konusu olduğunda işin ucunu asla bırakmadığımı bildiklerini görürdün. Her ne kadar müdahale etmemeye çalışsam da en azından nedenini öğrenirim.”

Eve şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. Bir sürü duygu gelmiş boğazına düğümlenmişti. Annesi yoktu. Bir anneye dair tek bir anısı da yoktu. Karşısında oturmuş ve geri adım atmaya yanaşmadan kendini izleyen kadının teklif ettiği şeye karşı, aklına her hangi bir savunma da gelmiyordu.

“Anlatabileceğim bir şey değil.”

“Elbette anlatabilirsin. Eğer geçmişin değilse. O halde bugünle ilgili. Ve eğer kişiselse... Roarke. Tartıştınız mı?”

Kullandığı ifade o kadar uysal ve medeniydi ki Eve’in hiç beklemediği bir tepki vermesine neden oldu. Gülmeye başladı. Karnı ağrıyınca kadar gülerken bir taraftan da hıçkırığı andıran sesler çıkardığını fark ederek şaşırdı. “Yaptığımız şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Aslına bakarsanız benimle konuşmuyor bile.”

“Eve.” Mira uzanarak sıkıca onun elini tuttu. Bu hareket bardağı taşıran son damla olmuştu. Eve, yatak odasına girip Summerset’in elindeki çiçekleri gördüğü andan başlayarak nefes almadan her şeyi anlatmaya başladı.

“Sonra ben de Mavis’i görmeye gittim,” diye devam etti. “Ve içip sarhoş olduk, biliyorum kulağa aptalca geliyor ama-”

“Aksine kulağa çok mantıklı bir davranış gibi geliyor. Her ikinizi de tanıyan, kendisi de tek eşli güzel bir ilişki yaşayan sevdiği bir dostuna gittin. Sarhoş olmak deşarj olmanı sağlamıştır ama onunla konuyu konuşmak çözüme dair bir şeyler de ortaya çıkarmıştır.”

“Bana onu...” Eve Mavis’in tam ifadesini tekrarlamaya cesaret edemiyordu. “Onu baştan çıkarmamı tavsiye etti.”

“Yine makul bir şey Eve. Cinsellik iletişim kapılarını açmaya ve gerginliği azaltmaya yardımcı olur. İşe yaramadı mı?”

“Aslında deneme fırsatım olmadı bile. Eve girerken dışarıda beni bekleyen bir şahısla karşılaştım. Bu davayla ve eskiden benimle bir bağlantısı olan ismini veremeyeceğim bir şahıs bu. Davadaki bazı şeyleri tartışmak için onu eve, ofisime götürdüm ve... Tanrım... adamın içine birden bir şeyler girdi herhalde. Bana doğru bir hamlede bulundu diyelim ve ben tam uygun şiddetle haddini bildirecekken Roarke geldi ve...”

“Ah, Tanrım. Gördüklerinden hoşnut kalmadığını tahmin edebiliyorum.”

Eve yine Mira’nın ifade tarzı karşısında bir an afallayıp kaldı. Tekrar gülmeye başlamaktan korkuyordu. Bu kez duramayabilirdi. “Öyle de denilebilir. Birkaç cümle sarf edildi ve sonra birbirlerinin üzerine atladılar. En kötüsü ben öyle şaşırmıştım ki bir an ağzım açık halde, hiçbir şey yapamadan kalakaldım. Mobilyalar kırılıyor, etrafa

kan saçılıyordu ama ben orada aptal aptal durdum.”

“Çok uzun süre değil anladığım kadarıyla.”

“Hayır ama yine de... Her neyse sonra silahımı çektim.”

“Tanrım, Eve.”

Eve kendini savunmak ister gibi omuzlarını silkti. “Bayılıcıya ayarlamıştım. Aralarına doğru ateş ettim. Roarke umursamadı bile ama maalesef... diğer şahıs durdu ve Roarke o sırada onu yere serdi. Sonra Summerset adamı dışarı çıkardı ve ben de Roarke’a artık sakinleşmesini yoksa onu kıcıktan vurup uyuşturacağımı söyledim. Ciddiydim.”

“Öyle olduğuna eminim.”

“Umursamadı bile. Beni köşeye sıkıştırdı ve ben kıpırdayamadım bile... sonra şey... sonra”

“Ah.” Mira karnında bir hareketlenme hissetmişti. “Anlıyorum.”

“Hayır, hayır bana vurmadı öyle bir şey değil.”

“Onu düşünmemiştim zaten. Seninle sevişti.”

“Hayır. Öyle olmadı. Beni yere serdi. Orada öylece durup yaptığı şeyi kabul etmeyecektim. Kendime kabul etmeyeceğimi söyledim ama öyle ... Tanrım, öyle tahrik olmuşum ki ve o da biliyordu, kıyafetlerimi parçalayıp çıkarmaya başladı. Orada yerde kavga ediyor gibiydik, sonra ben de onun kıyafetlerini parçalamaya başladım ve birbirimizin üstüne iki vahşi gibi saldırdık. Ne ona ne kendime ne de olanlara hâkim olabiliyordum, olmak istemiyordum, çünkü Tanrım, öyle tahrik olmuşum ki beni canlı canlı yemesine izin verebilirdim.”

Mira sonunda, “Ah, Tanrım,” diyebildi.

Eve dehşet içinde sıkıca gözlerini kapadı. “Özür dilerim, size anlatmamalıydım. Ne düşündüğümü bilmiyorum?”

“Hayır, hayır tatlım hiç profesyonel olmayan bir tepki verdim ve asıl

ben özür dilerim. Ama inan tamamen kadınsal bir tepkiydi.” Mira, Eve’le yaptığı bu görüşmenin uzantılarının kocasının çok hoşuna gideceğini düşündü.

“Beni öylece almasına izin vermekle kalmadım. Bir de ona yardım ettim. Yaptığından zevk aldım.” Eve kucağındaki ellerine bakıyordu. “Bu çok hastalıklı bir şey olmalı.”

“Anlattığın şeyden zevk almamak hastalıklı olurdu. Zevk alman tamamen sağlıklı bir duygu. Hatta oldukça sağlıklı dememe izin ver. Eve, siz birbirinize aşıksınız. Tutkulu seks-”

“Tutkulunun ötesine geçmişti ama.”

Şimdi gülümseyen Mira olmuştu. “Sen ve Roarke birbirinize deli gibi aşık, iki güçlü, sağlıklı ve inatçı insansınız. Kendini riske atarak onu korumaya kalkmana zaten kızmıştı. Aynı şeyi o yapsa sen de kızardın.”

“Ama”

“Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ama aynı durumda kalsan yine aynı şeyi yapacağını da biliyorsun, tabii Roarke için de geçerli bu. Onun egosunu zedeledin. Bu da bir erkek için, özellikle de onun gibi bir erkek için epey kötü bir durum. Kendini buna adapte etmeye çalışırken eve geliyor ve başka bir adamın sana asıldığını görüyor.”

“Benim başka biriyle asla”

“Elbette biliyordu Eve. Ama egosuna aldığı iki darbeye nasıl baş edecek. Bir an düşün ve dürüstçe cevap ver. Gerçekten gördüklerine hiçbir tepki vermemesini ister miydin?”

Eve, “Ben...sanırım hayır,” diyerek itiraf etti ve somurtmaya başladı. Sonra derin bir nefes verdi ve çok daha iyi hissettiğini fark ederek şaşırdı. “Hayır tepkisiz kalması hoşuma gitmezdi.”

“Elbette gitmezdi. Ve onun kim olduğunu göz önüne alırsak verdiği

tepki fizikseldi. Kavga egosunu tetikledi Eve. Bu kadın benim, dedi.”

Eve, “O da öyle söyledi,” diye mırıldandı.

“Bu gayet doğal. Öylesin de zaten. O da senin. Sonra sen tutup silahını ona doğrultuyorsun. Ah, doğrusu görülmeye değer bir manzaraymış ya. Neyse sonra, tamamen mecazi olarak konuşuyorum, o da kendi silahını çıkarıyor.”

Eve’in dudakları titredi. “Doktor Mira bu çok çiğ bir benzetme.”

“Olsun. Her ikinize de zevk verdiği şüphesiz olan tutkulu ve biraz sert bir cinsellik yaşamanız son derece doğal.”

“Evet ama daha terimiz soğumadan beni yerden kaldırdı, yatağa götürdü ve hepsini tekrar yaptı.”

Mira ona bakakaldı. “Peki takip ettiği özel bir diyet var mı? Vitamin takviyesi?”

Eve yüzüne bir gülümseme yayıldığını ve tüm gün gergin olan kaslarının gevşediğini fark etti. “Teşekkürler. Üstelik Mavis’le olduğundaki gibi dondurma ve içki sonrası kusmak zorunda bile kalmadım.”

“Evet, bu bir artı gerçekten. Eve, adam seni her şeyiyle seviyor. Ve olduğu gibi seviyor. Bu senin de onu incitebileceğin anlamına geliyor. Zaman yarat ve gidip kocanla konuş.”

“Öyle yapacağım.”

Mira ayağa kalkarak, “Benim ofise dönmem gerek,” dedi. “Bugün işlerimi erken bitirip eve gitmeyi ve kocamla biraz ilgilenmeyi düşünüyorum.”

Eve keyifli gözlerle Mira’nın bir kuğu zarafetiyle kapıya doğru yürümesini izledi. “Doktor?”

“Evet?”

“Şey... şu... anne şeyi? Garipti ama hoşuma gitti.”

“Benim de hoşuma gitti. Görüşürüz Eve.”

★ ★

Eve dinçleşmiş halde ofisine giderek Peabody ve McNab’e yirmi dakikalık bir mola vermelerini söyledi. Ama McNab ofisin mutfağına doğru yönelince onun önünü kesti.

“Hayır, alt kat, üst kat ya da bahçe. Ama burası değil. Sessizlik istiyorum. Ve yatak odalarından uzak durun.” McNab’in gözlerindeki pırıltıyı fark edince ekleme gereği görmüştü.

Masasına yerleşerek önce ofis tele-linkinden Feeney’i aradı. Şayet Kuleye çağırılacak olursa Feeney’in de yanında olmasını istiyordu.

“Bilgisayar, Yüzbaşı Eileen Roth hakkındaki mevcut tüm verileri işleyerek devam eden cinayet soruşturmasının faili olma ihtimalini hesapla.”

Araştırılıyor...

Bilgisayar verileri işleyip olasılıkları hesaplarken Eve odada dolaşmaya başlamıştı. Evet kendime geldim, diye düşündü. Aynı zamanda gergin, enerjik ve harekete geçmeye hazırdı.

Profesyonel ve kişisel yaşamını çaresizce yoluna koymaya çalışan Roth’u düşündü. Birinde başarısız olmuş ve diğerini de tehlikeye atmıştı.

“Bana böyle olmayacak.”

Ne olursa olsun, işlerini yoluna sokacağım, diye düşündü. Her iki alanda da.

Talep edilen analiz sonucu... Eldeki veriler kullanılarak Yüzbaşı Roth’un davadaki cinayetleri işlemiş olma olasılığı 61’3.

Eve, düşük, diye düşündü düşük ama ihtimal dışı değil diye karar

verdi.

“Bilgisayar sayacağım ek verilerle yeniden hesapla. Yüzbaşı Roth’un tekrar başlayan alkol sorunu, dağılan evliliği ve mali sorunları. Ek olarak Yüzbaşı Roth, kurban Kohli’nin Araf adlı kulüpte çalıştığını biliyor ve olay öncesindeki haftalarda mekâna gidiyordu.”

Araştırılıyor... Ek veriler ihtimali 12,8 birim arttırıyor. Yüzbaşı Roth’un davadaki cinayetlerin faili olma ihtimali 80.1.

“Evet, epey fark ediyor değil mi? Bu seni finalistler listesine katıyor Yüzbaşı. Bakalım başka kimler var?”

Dallas devam etme fırsatı bulamadan linki çaldı. “Dallas.”

“Martinez.”

Hattın diğer ucundan epey gürültü geliyordu. Eve, hava ve sokak trafiği, diye düşündü. Martinez birimdeki ofisinden aramıyordu.

“Ne buldun?”

“Veri dosyalarında delikler var, benim kayıtlarıma uymayan delikler. Geriye dönük takip ve çapraz sorgulama yaptım ama kaydırmaları kim yapmış bulamıyorum. Birinin bu kayıtları kurcaladığı belli. Biraz oradan biraz buradan kırpılmışlar.”

“Bana bir kopyasını yolla. EDB’de bir arkadaşım var, ağzı sıkıdır ve neler olduğunu anlar. Tam bir av tazısı. Her şeyin kokusunu alır.”

“Merkezdeki sistemden göndermek istemiyorum.”

“Ev ofisime yolla.” Eve kod numarasını söyledi.

“Tamam. Hey, bu arada peşimdekileri çekeceğini sanıyordum.”

“Çektim zaten.”

“Eğer öyleyse yeni takipçilerim var demektir. Ve bunlar da polis. Polis takibini tanırım.”

“Sen rutinini hiç bozma. Beni de herhangi bir teşkilat hattından arama.”

“İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum Teğmen.”

“İyi. Eğer benimle konuşman gerekirse ev ya da kişisel linklimden ara. Tamam mı?” Eve numaraları yazdırdı. “İşini şansa bırakma. Kahraman olmaya kalkma. Ve kimseye güvenme.”

“Güvenmiyorum zaten. Sana bile.”

Eve bağlantı kesilirken, “İyi,” diye mırıldandı. “Ancak o şekilde nefes almaya devam edebilirsiniz.”

Linki kapatarak Peabody’nin son tarama sonuçlarını incelemeye başladı. Sonuçlara göre 128. Birimde üç potansiyel memur daha vardı. Eve görselleri isteyerek kimlik fotoğraflarını açtı. Ekrana bakarken duraksayarak gülümsedi ve özellikle bir tanesinin üzerine odaklandı.

“Bak sen şu işe! Bizim domuz sesi çıkarma konusundaki uzmanımız değil mi bu? Jeremy K Vernon. Suratından hiç hoşlanmadım Jerry. Sana biraz daha yakından bakalım mı? Arama bayrakları da dalgalansın biraz.”

Eve, Vernon’un parasal kayıtlarını incelemeye başladı ama dikkat çekici bir şey yoktu. Ortak hesaplarında da isminin farklı yazılışlarını, doğum günü, adresi, birimi ve rozet numarasının farklı kombinasyonlarını denedi.

Peabody tekrar ofise döndüğünde Eve kendini iyice kaptırmıştı. “OtoAşçı’nda Paella olduğunu biliyor muydun? Hem de gerçek deniz kabuklularından yapılmış. Yemin ediyorum. Daha önce öğlen yemeğinde paella yememiştim hiç.”

“Bravo.” Eve başını kaldırmamıştı bile. “Diğer bilgisayarı kullanarak Dedektif Jeremy Vernon’un verilerini çıkar.”

“Bir şey mi buldun?”

“Evet bir şey yakalamış olabilirim. Kaç polisin şehir dışında farklı hesapları olur.” Şimdi kafasını kaldırmış Peabody’ye imalı bir biçimde

bakıyordu.

“Benim yok şahsen. Kirayı, ulaşım ve yiyecek masraflarını çıkardıktan sonra, yeni iç çamaşır almak için biraz param kalsa kendimi şanslı sayıyorum. Ki şu anda yeni iç çamaşırlara inanılmaz ihtiyacım var. Seks hayatının olması harika bir şey ama beraberinde düzgün kıyafetler ihtiyacı getiriyor.”

Eve, “Dedektifler memurlara oranla daha çok kazanıyor,” diye devam etti, “ama maaşlar ben dedektif olduğum zamanlara göre tavan yapmadıysa, bu adam üç yüz bin küsür dolar arttırmış olamaz. Ama yine de yeterli değil. Ölü akrabalar,” diye mırıldandı. “Mills ölmüş akrabalarını kullanmıştı. McNab hangi cehennemde?”

“Hâlâ tıkınıyordu. Ayrıca harika çilekli pastan var. Ne olur McNab’i çağırمام için beni yollama. Pasta harika gözüküyordu ve ben çok iradesizim.”

Eve linkini açtı. Daha önce evdeki dahili haberleşmeyi hiç kullanmamıştı ama şu an başlamak için doğru gözüküyordu. Aleti son sese ayarladı. “McNab! Kuru kışını kaldırıp buraya gel. Derhal!”

Peabody, “Kuru olabilir ama kaslı,” derken Eve ona öldürücü bir bakış yolladı.

“Seni uyarmamış mıydım ben?”

Peabody, “Öylesine söyledim ben de,” diye mırıldandı. “Ölmüş akrabalarını incelememi mi istiyorsun?”

“McNab yapsın. O ikimizden de hızlı.”

Doğru görev dağılımı elimdekileri düzgün değerlendirmeme yardımcı olur, diye düşünerek ayağa kalktı.

“Araştırmayı o yapsın sonra ikiniz isimleri bölüşün. Hâlâ aktif olan hesapları inceleyin. Eğer isimler işe yaramazsa sayıları deneyin. Doğum tarihleri, ölüm tarihleri, ehliyet numaraları, önünüze ne gelirse.

Tüm kombinasyonlar. Ben bir saat kişisel izin alıyorum.”

Eve kapıya doğru ilerlerken McNab aceleyle içeri girdi. “Dallas, Tanrının sesini duymak gibiydi. Neredeyse beni korkudan öldürüyordun.”

“Dudağında çilekli krema var. Temizlen ve çalışmaya başla.”

Eve dışarı çıktığında McNab, “Nereye gidiyor?” diye sordu.

“Bir saat kişisel izin.”

“Dallas? Kişisel izin mi? Belki duyduğum gerçekten Tanrının sesiydi ve dünyanın sonu geldi.”

Peabody yüzüne bir gülümseme yayılmaya başlarken, son zamanlarda ona fazlaca iyi davranmaya başladığını düşünerek kahkaha atmaktan vazgeçti. “Herkes gibi onun da bir yaşamı var. Ve eğer o kuru kıcını harekete geçirmezsen geri döndüğünde tekmelenmesine hazır ol.”

“Daha kahvemi almadım.” Ama mutfağa doğru gidemeden masanın başında takılıp kaldı. “Neyi inceliyordun?”

“Bu adamı. Dallas mali hesaplarının incelenmesini istiyor.”

“Hey, tanıyorum onu. Vernon.”

“Tanıyor musun?”

“Evet, evet, hatırlıyorum onu. Bir keresinde bir yasadışı kimyasal baskınına destek olarak çağırılmışım. Daha yeni bir polis memuruydum. Adam pisliğin teki.”

“Neden? Zekan karşısında gerektiği kadar saygı gösterisinde bulunmadı mı?”

McNab ona ters ters baktı. “Küstahın tekiydi. Caka satarak etrafta dolanıp duruyordu. Baskın sırasında gözetime aldığımız Lisanslı Eskortlar’a asılıp durdu. Kendini bir şey sanıyordu ve baskın da dışı dokunur bir şey bile değildi. Bir avuç sokak kadını, birkaç satıcı ve bir-

iki kilo Exotica. Adam büyük bir karteli çökertmiş gibi davranıyordu. Üstelik memurlara da köle gibi muamele ediyordu. Lisanslı Eskortlar'dan birinin cinsel taciz falan diye bağırmaya başladığını duydum. Vernon çağrıldı. Odaya girerken yumruğuna bir muşta takmıştı.”

“Hoş adammış.”

“Evet, gerçek bir prens. Ayrıca Exotica pazarlayan hayat kadınlarına baskın yapmayı özellikle severmiş ki birkaç gram da kendi kişisel kullanımı için araklayabilsin. Evet, eski dostum Jerry, etme bulma dünyası. Bakalım neler çeviriyorsun.”

Kahvesini unutarak, artistik bir şekilde parmaklarını gererek çıtlattı ve çalışmaya koyuldu.

On Ucuncu Bolum

Roarke'ın şehir merkezindeki ofisi, caddeden gökyüzüne doğru bir sütun gibi yükselen ve yine kendine ait olan siyak şık kuledeydi. Bu parlak siyah yapı turistlerin favori kart postallarını ve hologram çerçevelerini süslüyordu.

Binanın içi de dışı kadar şıktı. İnanılmaz güzel şekillendirilmiş bakımlı çiçek öbekleri, tropik ağaçlar, hareketli kocaman haritalar ve parlak çinilerle bezenmiş bir fon.

Kuleyi işgal eden tüm işyerleri Roarke'ın değildi. Ama dükkanlar, restoranlar ve güzellik salonları dahil çoğunda pay sahibiydi.

Roarke'ın ofisleri en üst kattaydı. Eve özel asansörle çıkmasının daha kolay olduğunu düşündü. Roarke'ın kabul salonuna hiç haber vermeden, elindeki meteor büyüklüğündeki çiple girdi.

Resepsiyon görevlisi Eve'e gülümsedi. Zeki ve deneyimli bir kadın olduğundan, Eve'in yüzündeki savaşa hazır ifadeyi gördükten sonra bile gülümsemesini bozmamıştı.

"Teğmen Dallas, size tekrar görmek çok hoş. Korkarım Roarke şu anda bir toplantıda ve kendisini rahatsız edemeyiz. Siz beklerken yapabilece"

"Şu odada mı?"

"Evet ama... Ah, Teğmen!" Eve önünden hızla geçerken resepsiyon görevlisi de masasından fırladı. "Lütfen. Gerçekten içeri gire"

"İzle ve gör."

"Gerçekten son derece önemli bir toplantıda." Görevli çekici yüzünü riske ederek kendini Eve'in önüne atmıştı. "Eğer biraz beklerseniz. On

dakika kadar. Birazdan öğlen yemeği için bir ara verilecek zaten. Belki size bir kahve hazırlasam. Ya da biraz kurabiye.”

Eve biraz düşünceli bir tavırla ona baktı. “İsmin nedir?”

“Loreen, Teğmen.”

“Bak Loreen, kahve ya da kurabiye istemiyorum. Ama Roarke’a çok çabaladığını söyleyeceğim. Şimdi önümden çekil.”

“Ama ben”

Eve, “Gerçekten çok çabaladığını,” diye ekledikten sonra Loreen’a hafif bir omuz atarak kapıyı açtı.

Roarke arkasına yaslanmış halde masasına oturmuştu. Arkasındaki müthiş şehir manzarasının eşliğinde inanılmaz sakin, rahat ve tamamen kontrol kendi ellerindeymiş gibi gözüktüyordu. Hepsi ciddi takım elbiselerinin içinde, odada belli bir pozisyon dahilinde oturmuş ve kendiyile konuşan altı kişiyi nazik bir ilgiyle dinliyordu. Ama bakışları hızla açılan kapıya döndüğünde, Eve bu bakışlardaki şaşkınlığı gördü ve büyük bir tatmin duygusu hissetti.

Roarke hemen kendini topladı. “Bayanlar baylar.” Zarif ve rahat bir tavırla yerinden kalktı. “Karım Teğmen Dallas. Eve, bunlar da Yeşil Uzay Tarım Alanı’nın temsilcileri, avukatları ve mali danışmanları. İdarecim Caro’yu tanıyorsun.”

“Evet selam. Nasıl gidiyor? Konuşmamız gerek.”

“Bir saniyenizi istiyorum.” Roarke kapıya doğru ilerledi, Eve’i sertçe kolundan tuttu ve dışarı doğru çekti.

Loreen neredeyse kekeleyerek, “Özür dilerim efendim,” diye konuşmaya çalıştı. “Onu durduramadım.”

“Endişelenme Loreen. Kimse durduramaz. Sorun yok. Sen masanın başına dön.”

“Evet efendim. Teşekkürler.” Loreen gözle görülür şekilde

rahatlamıştı. Yanan bir binadan kaçan bir kadının kararlılığıyla onlardan uzaklaştı.

“Çok uygun bir zaman değil Eve.”

“O halde uygunsuz bir zamanda konuşman gerek benimle, çünkü söyleyeceğim şeyler var ve onları hemen söyleyeceğim.” Eve, Roarke’ın arkasından odaya doğru baktı. “Yoksa Yeşil Uzay Tarım Alanı’nın temsilcileri, avukatları, mali danışmanları ve sevgili idarecin Caro’nun önünde mi söylememi tercih edersin?”

Roarke, Eve’in konuşma tarzını ya da kendini düşürdüğü pozisyonu umursamıyordu. Eli hâlâ Eve’in kolunun üzerinde pek de belirsiz olmayan uyarı halinde duruyordu. “Evde konuşuruz.”

“Son zamanlarda pek konuşamıyoruz, değil mi? Şimdi konuşacağız.” Çenesini kaldırarak gözlerini ona dikti. Pek de belirsiz olmayan bir şekilde meydan okuyordu. “Ve eğer güvenliği çağırıp beni dışarı attırmayı düşünecek olursan, seni uyduruk bir bahaneyle gözaltına alıp merkeze götürürüm. Aslına bakarsan çok hoş bir fikir bu. Ben zaman yarattım ve sen de yaratacaksın.”

Roarke karısının yüzünü inceledi. Eğer tek gördüğü öfke olsaydı kendi de öfkelenebilir ya da sadece göz ardı etmeye karar verebilirdi. Ama Eve’in yüzünde başka bir şeyler daha görüyordu. “Bana on dakika daha ver. Caro?” Eve kolundaki elin şefkatle çekildiğini hissettiğinde içine bir rahatlama doldu. “Karımı Konferans odası C’ye alır mısın, lütfen?”

“Elbette. Bu taraftan Teğmen. Size kahve getirmemi ister misiniz?”

“Loreen’ı korkuttuğumda da kahve ve kurabiye teklifi almıştım.”

Eve’i koridorlardan geçirirken Caro’nun yüzündeki nazik gülümseme silinmemişti ama gözleri muzipçe parlamaya başlamıştı. “Pekâlâ, ben o teklifi yerine getireceğim. Siz burada rahatınıza bakın

lütfen.” Caro karşılarına çıkan çift kanatlı kapıyı açarak Eve’i çok şık döşenmiş, sıcak bir atmosferi, iki oturma grubu, aħřap bir barı ve muhteşem bir çatı katı manzarası olan odaya aldı.

“Daha önce gördüğüm konferans odalarına benzemiyor.”

“Rahat bir ev ortamının ne kadar çok işi karlı bir şekilde sonlandırdığına inanamazsınız. Ne çeşit kuru pasta istersiniz Teğmen?”

“şey? Ah, bilmiyorum. Ne varsa. O toplantının ne hakkında olduğunu bana söylemen mümkün mü?”

“Elbette.” Caro sakin bir tavırla barın arkasındaki Oto Aşçı’yı programladı. “Her ne kadar aksini iddia ediyor olsalar da Yeşil Uzay zor durumda. Uzay ssnn masrafları son üç yıldır karlarının üzerinde tutuyor. Üretim kaliteleri oldukça yüksek olmasına rağmen üretim seviyeleri düşük. Özellikle nakliye masrafları büyük bir gider payı oluşturuyor ve başlarını ağırtıyor.”

Caro üzerinden dumanlar tüten porselen bir kahve fincanı ve içinde ince kuru pasta dilimleri olan, aynı takımdan porselen bir tabak hazırladı.

“Yani Roarke onlarla bir nakliyat anlaşması mı yapacak?”

“Oldukça muhtemel. Sanıyorum akşamleyin size katılmadan önce bu anlaşmaya ek olarak üssün çoğunluk hissesini ve Yeşil Uzayı baştan sona yeniden yapılandırarak kendi takımını da kabul ettirmiş olacak.”

“Caro, adamlar çoğunluk hissesini satmak istiyorlar mı ki?”

Caro elindeki tepsiyi masaya yerleştirirken, “yle bir talepleri olmadı,” dedi. “Ama gün bitmeden olacak. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Teğmen?”

“Hayır teşekkürler. Her zaman kazanır mı böyle?” Caro’nun gülümsemesinde en ufak bir eksilme olmadı. Gözlerini bile kırpmadan, “Elbette,” dedi. “Bir şeye ihtiyaınız olursa lütfen hemen Loreen’ı

arayın.” Caro kapıya doğru ilerledi sonra tekrar Eve’e döndü. Gülümsemesi biraz solmuştu. “Onu şaşırttınız Teğmen. Bu başarılması çok kolay bir şey değil.”

Caro odadan çıkarak kapıyı kapatırken Eve, “Evet,” diye mırıldandı. “Daha hiçbir şey görmedin ama.”

Eve heyecanlı ve gergindi, lanet kuru pastalar umurunda değildi. Ama biraz şeker takviyesinin fena olmayacağını düşünerek ağzına bir tane attı ve sonra bir tane daha attı.

Roarke kapıyı açtığında, Eve parmağında kalan pasta parçalarını yalıyordu. Roarke gözlerini ondan hiç ayırmadan kapıyı kapadı.

Eve, kızgın, diye düşündü. Sadece şaşırmamış, epey de kızmış. Bu iyi. Dünyanın en zengin ve muhtemelen en amansız adamıyla uğraşırken kazanabileceğin her türlü avantaja ihtiyacın olur.

Roarke, “Vaktim biraz az, o yüzden hiç vakit kaybetmeden başlayalım,” diye başladı. “Eğer dün gece konusunda özür dilemem için buradaysan özür dilemeyeceğim. Şimdi, benimle konuşmak istediğin başka bir şey var mı? Çünkü dışarıda beni bekleyen insanlar var.”

Eve, demek işleri böyle yürütüyorsun, diye düşündü. Tüm o anlaşmalar, dönüp duran çarklar. Buz gibi bir tavırla çizgini çek ve gözdağı ver. Roarke yaptığı şey de çok iyiydi ama hâlâ hapiste cezasını çekip de Eve Dallas’ın sorgulamada tam bir şirret olduğuna şahitlik edebilecek bir sürü suçlu vardı.

“O konuya geleceğiz ama şahsen benim de vaktim epey sıkışık olduğundan, baştan başlayıp düzgünce devam edeceğiz. Ricker’ı görmeye gitmek benim işimin gereğiymi ve bu konuda özür dilemeyeceğim.”

Roarke hafifçe aşını eğdi. “Adım adım yani.”

“Pekâlâ. Sana bu konudan bahsedecek miydin bilmiyorum. Ama

sanırım kaynatabileceğimden emin olsam hiç bahsetmezdim. Üstelik gorillerini arkamdan gönderdiğini de söylemeyecektim, çünkü kendilerini halletmişim.”

Roarke midesinde yükselmeye başlayan öfkenin boğazına kadar çıktığını hissediyordu ama bir şey söylemedi. Bara doğru ilerleyerek kendine de bir kahve hazırladı. “İşin konusunda bir itirazım yok Teğmen. Ama buradaki konu Ricker ve benim bir dönem bağlantılı olmamız. Giderken bunu biliyordun. Bunu konuşmuştuk.”

“Doğru. Tamamen doğru. Ve hatırladığım kadarıyla sana onunla bir görüşme ayarlayacağımı söylemişim.”

“Hemen harekete geçeceğini, hazırlıksız şekilde onunla görüşmeye gideceğini söylememiştin.”

“Konu işim olduğunda sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Yalnızca işimi yapmak zorundayım. Ve hazırlıksız da değildim. Onunla beş dakika geçirdikten sonra, en büyük isteğinin seni alt etmek olduğunu da anladım. Beni kullanarak bunu yapmasını sağlamak ona gümüş tepside sunacağım bir şey olamazdı.”

Roarke her ne kadar elindeki porseleni duvara çarpmak istiyorsa da üzerindeki şık deseni inceliyor gibi gözüküyordu. “Ben kendimi koruyabilecek durumdayım.”

“Evet, ben de. Ne olmuş yani? Sen bana brokoli pazarını köşeye sıkıştırma planlarından bahsettin mi?”

Roarke hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. “Anlayamadım?”

Ah, Tanrım! Eve onun bu resmi, ukala tonu kullanmasından nefret ediyordu. Yetişkin birinin bir geri zekâlıyla ya da çocukla konuşması gibiydi. Ve Roarke bunu bilerek yapıyordu. “Yeşil Uzay tayfasıyla yapacağın şu anlaşma. Bana bahsettiğini hatırlamıyorum.”

“Neden bahsedeyim ki? Taze yiyecek pazarına karşı ani bir ilgin mi

gelişti?”

“Büyük bir anlaşma bu. Senin için bu. Sen bana kendi için konusunda danışmadın. Ben de sana danışmak zorunda değilim.”

“Tamamen farklı şeylerden bahsediyorsun.”

“Nasıl bir fark olduğunu göremiyorum.”

“Yeşil Uzay temsilcilerinin benim kafama ödül koyma ihtimalleri pek yok.”

“Çalışma usullerine bakacak olursak aslında böyle bir şey yapmak isteyebilirler. Evet cidden. Ama diğer taraftan, suçlu insanlarla uğraşmam işime dahil. Bir polisle evlendin sen. Bununla yaşa!”

“Yaşıyorum zaten. Ama bu konu farklı. Ricker benim kellemin peşinde. Seninkini de alması sadece bir söze bakar.”

“Ah, o kadarını anladık zaten. Çiçekleri gördüğüm anda anladım onu. Neden o kadar panikledim sanıyorsun?” Eve bara doğru yürüyerek ellerini üzerine çarptı. “Panikledim tamam mı? Ve bunu kabul etmek bile hoşuma gitmiyor. Kartı okuduğumda çok rahatsız oldum. Sonra birden yapabileceklerin aklıma geldi. Neler yapabileceğin balyoz gibi kafama indi. Onun senin yapmanı umut ettiği şeyler aklıma geldi ve tek istediğim o çiçeklerden kurtulmak oldu. Onlar ortadan kaybolursa, onları görmez ya da olanları bilmezsen daha iyi olur, diye düşündüm. Belki düşünmüyordum bile, sadece tepki veriyordum. Senin için korkuyordum. Neden buna izin yok?”

Roarke’ın buna verebileceği bir cevabı yoktu. Kahve fincanını hafifçe kenara çekerek düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı. “Bana yalan söyledin.”

“Biliyorum ve üzgün olduğumu söyledim. Özür diledim. Ama aynı şeyi yine yapardım. Kendime hakim olamazdım. Böyle olması sevgili penisine bir darbe indiriyorsa da umurumda değil.”

Roarke öfke ve keyif arasında kalmış halde ona bakakaldı. “Yani şimdi bunun gerçekten benim egomla ilgili olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bir erkeksin, değil mi? Yaptığım şeyin egonu zedelediği gayet yetkin otoritelerce onaylandı. Güya yaptığım şeyin bir adamı kasıklarından tekmelemekten farkı yokmuş.”

Roarke aldatıcı tatlılıkta bir ses tonuyla, “Bu otoriteler kim oluyor acaba?” diye sordu.

“Mavis’le konuştum.” Roarke’ın gözündeki ışıltıyı görünce gözlerini kıstı. “Söyledikleri gayet mantıklıydı. Mira da ona katılıyor. Sen beni buz gibi tavırlarla dışladığında gidip birileriyle konuşma hakkım vardı.”

Roarke bir an duyduklarını düşünüp sindirmek istedi. Cama doğru yürüyerek mantığı öfkesinin önüne geçene kadar dışarı baktı. “Pekâlâ. Gidip arkadaşlarıyla konuşma hakkın vardı ama konunun benim egomla ilgili olup olmaması değil tartıştığımız Eve. Sen bana güvenmedin.”

“Yanılıyorsun.” Eğer egosuna aldığı tekme onu böyle düşündürmeye başladıysa Eve’in bunu düzeltmesi gerekiyordu. “Tamamen yanılıyorsun. Ben hayatımda kimseye sana güvendiğim gibi güvenmedim. Bana bir daha sırtını dönme. Lanet olsun, yapma şunu!” Roarke arkasını döndüğünde Eve ona biraz daha yaklaştı. “Korkmuştum. Ve korku karşısında ne yapacağımı çok iyi bilmiyorum. Genelde beni ele geçirmesine izin vermiyorum ama bir şey yapamadım işte. Ben hatalı değildim ama sen de hatalı değildin. İkimiz de farklı seviyelerde haklıydık.”

“Bu inanılmaz ve doğru bir analiz. Dün geceki manzarayla karşılaşmadan önce benim de tek başıma ulaştığım nokta buydu.” Roarke tamamen yüz yüze gelene kadar ona doğru ilerlemişti. “Sonra

gelip o manzarayla karşılaşıyorum. Gerçekten kasıklarına iki tekme yiyip, bir de emredildiğinde oturan bir köpek yavrusu gibi uysal davranmamı mı bekliyordun Eve?”

Başka bir zaman olsa Eve gözünün önüne gelen bu görüntüye gülerdi. Önündeki adam hiçbir zaman uysal olamazdı. İsteddiği zaman istediği gibi davranır ve sonuçlarını da gerektiği gibi karşılardı.

“İş konuşuyorduk.”

Roarke güçlü ve sert parmaklarıyla Eve’in çenesini tuttu. “Bana hakaret ediyorsun.”

“Ama öyle başladı, o noktaya nasıl ulaştı bilmiyorum. Webster’ın elinde bir bilgi vardı. Bana aktardığı için kışını kızartabilecek kadar gizli bir bilgi. Onu tartışıyorduk, sonra... ne olduğunu bilmiyorum, Tanrım sanırım içine gerçekten bir ruh falan girdi.”

Roarke, “Evet,” diye mırıldandı. “Bilmediğini görebiliyorum.” Eve, bazen hoşuna gidecek bazen de onu öfkeliendirecek kadar kendi çekiciliğinden habersizdi.

Eve, “Beni bir an hazırlıksız yakaladı,” diye devam ediyordu. “Ama yine de onunla baş edebilirdim. Sonra bir baktım ki odaya dalmışsın. Ben ne olduğunu bile anlamadan bir kemik için kavga eden iki köpek gibi birbirinizin üzerine atladınız. Bir de hakaretten bahsediyorsun.”

“Bana silahını çektin.” Roarke o görüntüyü kafasından atamıyordu. Atıp atamayacağından da emin değildi.

“Evet doğru.” Eve onun elini iterek çenesinden çekti. “Birbirinin gözünü patlatmaya çalışan iki deli adamın arasına kendimi atacak kadar aptal mı olmalıydım sence? Ayrıca sersemleticiye ayarlamıştım.”

“Ah, evet ya, neden hâlâ mızımızlanıyorum ki? Sersemleticideymiş!” Roarke kendini tutamayarak güldü. “Tanrı aşkına Eve.”

“Zaten sana ateş etmezdim. Yani muhtemelen. Ve eğer etseydim de

gerçekten çok üzülmüydüm.” Eve gülümsemeye çalıştı ve Roarke’ın da hafifçe gülümsediğini gördü. Bu hareket içindekilerin kalanını da anlatmaya karar vermesini sağladı.

“Sonra orda terli, darmadağın ve deli gibi öfkeli bir şekilde dikildin. Ve Tanrım, çok seksiydin. Üzerine atlayıp seni ısırarak, tam şuradan ısırarak istedim.” Eve parmağını Roarke’ın boynunda gezdirdi. “Yani pek beklediğim hisler değildi. Ben neler hissettiğimi yoluna koymaya, anlam vermeye çalışırken beni duvara yapıştırdın.”

“Silah doğrultmadım en azından sana.”

“Peki neden sabah yatakta değildin? Neden buraya geldiğimden beri sadece iki kez dokundun bana?”

“Dün gece olanlarla ilgili özür dilemeyeceğimi söylemişim. Dilemeyeceğim. Dileyemem. Yine de...” Roarke ona doğru uzanarak eliyle saçlarını okşadı. “Sana seçenek bırakmadım Eve.” Eve’in sözünü kesmesine fırsat vermeden devam etti: “Evet öyle. Fiziksel olarak olmasa bile en azından duygusal olarak. Ve bilerek yaptım bunu. Bu yüzden dün geceden beri kötü şeyler geliyor aklıma, sana çocukluğunu hatırlatmış olabileceğime dair kötü şeyler hissediyorum.”

“Çocukluğum mu?”

Eve, yüzündeki anlamaya çalışan ifadenin Roarke’ı nasıl rahatlattığını tahmin edemezdi. Roarke’ın içindeki öfkeli ve gergin her düğümü nasıl gevşettiğini bilemezdi. “Babanı Eve.”

Şimdi Eve’in kafa karışıklığı şoka dönüşmüştü. “Hayır. Tanrım, nasıl böyle düşünürsün. Ben seni istedim. Seni istediğimi biliyorsun. Bizim aramızda olan ve öbürünü hatırlatan hiçbir şey...” Eve’in gözünün önüne korkunç görüntüler geliyordu ama onlarla yüzleşmek zorundaydı. “Öbür olanlarda aşk, tutku ya da ihtiyaca dair bir şey yoktu. Bana tecavüz etti, çünkü yapabiliyordu. Bir çocuğa, kendi

çocuğuna tecavüz etti, çünkü o bir canavardı. Senin yanında olduğumda beni asla incitemez. Seni incitmesine de izin verme.”

“Üzgün olduğumu söylemeyeceğim.” Roarke, Eve’in yüzünü okşamaya başladı. “Bu doğru olmaz çünkü. Ama seni sevdiğimi söyleyebilirim. Ve hayatımdaki en büyük doğru bu.”

Eve’i kendine çekerek kollarının arasına aldı. Eve yüzünü onun omzuna yaslayarak bir süre öyle kaldı. “Kendimi öyle kötü hissettim ki.”

“Ben de öyle.” Roarke dudaklarını karısının saçlarında gezdirirken dünyasının tekrar dengeye oturduğunu hissetti. “Seni çok özledim Eve.”

“İşimin aramızdakileri berbat etmesine izin vermeyeceğim.”

“İşin yapmıyor bunu zaten. Kendimiz beceriyoruz.” Roarke onu hafifçe geri çekerek dudaklarından öptü. “Ama aramızdaki ateşi canlı tutuyor en azından, değil mi?”

Eve derin bir nefes alarak geri çekildi. “Geçti.”

“Ne geçti?”

“Birkaç gündür başımda sürekli bir ağrı vardı. O geçti. Sanırım çektiğim baş ağrısı sendin.”

“Sevgilim. Bu söylediğin çok tatlı.”

“Evet tathıym değil mi? Bu Yeşil Uzay anlaşmasını bozmadım değil mi?”

“Yani, sonuçta büyük resme baktığımızda birkaç yüz milyon doların pek o kadar da önemi yok.” Roarke bunu biraz daha uzatmak isterdi ama Eve öyle dehşete düşmüş görünüyordu ki devam edemedi. “Şaka yaptım. Bir sorun yok.”

“Espri anlayışını tekrar kazanmana sevindim. Her neyse, davamda epey ilginç gelişmeler oluyor. Yani, eğer brokoliyle ilgili

konuşacaklarımız bittiyse daha sonra davayla ilgili danışmak istediğim şeyler var sana.”

“Sanırım brokoliyle ilgili söylenecek her şeyi söyledik.”

“Güzel. Tekrar hamur kıvamına gelmiş olsak da bunu söylemek zor ama biraz yardımına ihtiyacım var. Senin tarzında bir yardım, davayla ilgili.”

“Teğmen, gerçekten günümü şenlendiriyorsun.”

“Ben de öyle olacağını düşünüyordum.”

Eve’in iletişim cihazı titredi. Eve ekranı açtığında Whitney’in yardımcısının hemen Kuleye gitmesini söyleyen talimatıyla karşılaştı. “Anlaşıldı.” Eve cihazı kapadıktan sonra Roarke’a dönerek, “Diğer raunt başlıyor,” dedi.

“Tüm paramı sana yatırıyorum.”

“Ben de.” Parmaklarının ucunda yükselerek onu kendine çekerek sertçe öptü ve kapıya doğru yürümeye başladı. “Bu arada dostum, bana yeni bir abajur borçlusun.”

★ ★

Eve Kuleye girdiğinde enerjik ve savaşa hazır hissediyordu. Polis Şefi Tibbie burayı sağlam ve ara sıra acımasız olabilen bir elle idare ediyordu.

Polislerin çoğu Tibbie’dan korkardı. Eve ona saygı duyuyordu.

“Teğmen Dallas.” Tibbie masasının arkasında değil önünde duruyordu. Adamın tarzı, duruşu Eve’in aklına Roarke’ı getirdi. Ayakta durması, odada oturan insanların ve onları bu odaya getiren durumun üzerinde bir kontrol kazanmasını sağlıyordu.

Şefin işaretiyle Whitney ve İç İşleri’nden Bayliss’in arasına oturdu.

Feeney, Roth'un oturduğu koltuğun en uzak köşesine tembelce gömülmüştü en azından öyle gibi gözüküyordu.

“Görüşmeye Yasadışı Kimyasallar, 128. Birimde odaklanan bir iç soruşturmaya dair elime ulaşan bilgilerle başlayacağız.”

“Şef Tibbie, bu soruşturmanın benim bilgim dışımda başlatıldığı ve yürütüldüğü konusunda itirazımı belirtmek istiyorum.”

Tibbie başını Roth'a sallayarak, “İtirazınız dikkate alındı,” dedi. “Ancak İç İşleri'nin soruşturması yapılan birimin sorumlusunu haberdar etmeme yetkisi var. Ancak,” sert bakışlarını bu kez Bayliss'e çevirmişti “komutanı ve beni böyle bir soruşturmada haberdar etmemek o yetkiyi aşıyor.”

“Efendim.” Bayliss ayağa kalkmaya yeltenmişti ki Tibbie ona oturmasını işaret etti.

Eve, iyi bir hamle, diye düşündü. Küçük kemirgeni yerinde tut.

Bayliss yerine oturdu ama yanakları hafifçe kızarmıştı. “Efendim, İç İşleri, bir soruşturma büyük gizlilik gerektirdiğinde teknik prosedürleri geciktirme yetkisine sahip. Eldeki bilgiler değerlendirildikten ve bilgi sızıntısı ihtimali üzerine tartışıldıktan sonra, bu soruşturmanın bir süre İç İşleri ve seçilen memurları arasında kalması kararlaştırıldı.”

“Anlıyorum.” Tibbie'in koltuğuna oturup arkasına yaslanırkenki tavrını izleyen Eve gülüşünü bastırmak zorunda kaldı. “Peki bunu kimin kararlaştırdığını sorabilir miyim?”

“Konuyu ben ve birimin bazı yüksek rütbeli üyeleri ele aldık efendim.”

“Anlıyorum. Yani kendi aranızda emir komuta zincirini hiçe sayma kararı aldınız.”

“Evet efendim.” Bayliss dik ve inatçı bir tavırla konuşuyordu. “Bahsettiğimiz sızıntının o zincire de sıçradığına inanmamızı gerektiren

sebepler vardı. Diğer bölümleri haberdar edersek soruşturmayı başlamadan bitirmiş olurduk.” “O halde Komutan Whitney’in de bölümünüzün şüphelendiği kişiler arasında olduğunu anlıyorum.”

“Hayır efendim.”

“Hatta ben de iç soruşturmanızın bir parçasıyım.”

Bayliss ağzını açtı ama zeki bir hamleyle kapatarak beynine biraz daha zaman kazandırdı. “Efendim kesinlikle şüphe altında değilsiniz.”

“Artık değil ha?” Tibble ipek gibi bir sesle onun cümlesini tamamladı. “Çok rahatladım. Ama ben ve Komutan, kural ihlalleri ve çeşitli suçlardan temize çıktığımız halde yine de bizi bu soruşturmadan haberdar etmediniz.”

Roth kısık bir sesle, “Soruşturma değil, cadı avı,” dedi ve Bayliss’in sert bakışlarıyla karşılaştı.

“Soruşturma tatmin edici şekilde sonuçlanana kadar bunun gereksiz olduğunu düşündük efendim?”

“Neden hatalı olduğunuzu size açıklayayım mı?”

Bayliss maruz kaldığı delici bakışların altında eziliyordu. “Hayır efendim. Hatamızın farkındayım. Ve Şef Tibble, emredildiği üzere bahsi geçen soruşturma ile ilgili tüm evrak ve dosyalar ofisinize teslim edildi.”

“Şu anda Teğmen Dallas’ın sorumluluğunda olan cinayet davalarıyla ilgili tüm veriler de dahil olmak üzere değil mi?” Babylliss’in yüzüne tekrar inatçılık çöktü. “Efendim, iki konunun birbiriyle alakasız olduğu görüşündeyim.”

“Öyle mi? Sizin görüşünüz Teğmen Dallas?”

“Efendim, benim görüşüme göreyse Yüzbaşı Bayliss yargılama konusunda bir hata daha yapıyor. Her ikisi de 128. Birimde görevli olan iki polis memuru, bir hafta içinde aynı kişi tarafından öldürüldü. Bir

tanisinin, Teğmen Mills'in İç İşleri'nin soruşturması altında olduğu ve rüşvet almak, delillere müdahale etmek ve bir davayı baltalamaya çalışmaktan suçlu olduğunun ortaya çıkacağına inanıyorum. Detektif Kohli ise İç İşleri'nin yönlendirmesiyle rüşvet alan bir NYPGT polisi olarak gizli göreve katılmayı kabul etti. Operasyonun bu boyutu makul karşılanabilecek olsa bile,

İç İşleri'nin Kohli'nin statüsünün gizlenmeye devam etmesinin cinayetinin soruşturmasını baltaladığına inanıyorum.

İç İşleri'ne kendine ait bir soruşturmayı korumak adına, bir cinayet soruşturmasını tehlikeye atma yetkisi veren bir kuraldan haberim yok.”

“Ben de öyle bir kuraldan haberdar değilim. Yüzbaşı?”
“Operasyonumuz çok hassas bir noktadaydı.” Bayliss kötü bir şekilde gevelemeye başlamıştı. Sandalyesinde dönerek bakışlarını sertçe Eve'e çevirdi. “Bak, Kohli bu görevi kendi isteğiyle kabul etti. Kimse ona baskı yapmadı. Ekstra görev ve ekstra maaş istiyordu. Hayatının tehlikede olduğuna inanmamız için ortada hiçbir neden yoktu. Ama Araf taki pozisyonu gereği bizi bir şekilde Ricker'a ulaştıracağına inanmamız için çok neden vardı.”

Eve, Ricker'ın Arafla ne ilgisi olduğunu sormak istedi ama buna cesaret edemedi. Burada, şimdi olmazdı. “Peki ya öldüğünde Yüzbaşı?”

“Ölümü konusunda yapabileceğimiz bir şey yoktu artık ama Kohli'nin durumunu muhafaza eder ve soruşturma yetkilisine onun da kirli bir polis olduğunu sızdırırsak 128'deki diğer kaynaklara da ulaşabileceğimizi düşündük.”

Roth, “Benim adamlarımdan birini kullandınız,” diye bağırdı. “Sadece benim birimimde mi Mills gibi bir adam var? Rüşvet alan polisler sadece benim birimime has bir şey değil.”

“Sende epey fazlası var ama.”

“Bana yanlış bilgi verildi.” Eve hızla araya girmişti. “Bu bir kural ihlalidir. Bunu ötesinde her şeyin çok çok ötesinde öldürülen bir polis memurunun cinayet davasını çıkmaza sürüklemeye çalışmak, üstelik ölen polisi yem olarak kullanmaya devam ederek bunu yapmak mide bulandırıcı. Benim kati görüşüm Kohli’nin görev başında öldürüldüğüdür. Ve buna lanet saygını göstermen gerekiyordu.”

Whitney, “Teğmen,” diye mırıldandı. Ama sesi sert değildi. “Bu kadarı yeterli.”

“Hayır efendim, yeterli değil.” Eve ayağa kalktığında Tibbie da bir şey demedi. “İç İşleri’nin bir varlık amacı var, çünkü kötü bir polis hepimizi lekeler. Ama tenekeden bir masa başı polisi, otoritesini kullanarak emrindekileri prosedürü ihlal etmeye yönlendirerek bir cinayet soruşturmasını kendi çıkarına göre çarpıtıp kendi atını koşturmaya karar verdiğinde, peşinde olduğunu iddia ettiği polisler kadar kirlidir.”

“Çizgiyi aşıyorsun.” Bayliss de ayağa kalkmıştı. “Beni bu şekilde karalayabileceğini mi sanıyorsun? Ben on beş yıldır teşkilatı temiz tutmak için çalışıyorum. Sen de süttten çıkma ak kaşık değilsin Teğmen. Kocanın Ricker’la bağlantısı derine gömülmüş olabilir ama ortaya çıkarılamayacak kadar derinde değil. Senin bu davada bile olmaman gerekliydi.”

Whitney sessizce, “Hemen memurumu rahat bırakacaksın,” dedi. Tek elini kaldırarak Bayliss’e doğru ilerlemeye başlayan Feeney’i de durdurmuştu.

“Teğmenin kişisel hayatı ya da profesyonel becerileri konusunda hiçbir yorum yapmayacak, yaptıklarını da geri alacaksın. Eğer kendime kişisel suçlamalarda bulunma lüksünü verseydim Teğmen Dallas’ın yarısı kadar dürüstlüğe sahip olmadığını büyük bir keyifle söylerdim.

Ama... bu lüksü kullanmayacağım. Şef Tibbie, konuşmak için söz istiyorum.”

Tibbie ellerini açarak, “Buyurun Komutan,” dedi.

“İç İşleri’nden gecikmeli olarak teslim alınan belgelerin incelenmesi ışığındaki kanaatim, Yüzbaşı Bayliss’in çok ciddi biçimde yetkisini aştığı ve disiplin cezası alması gerektiridir. Dahası bahsi geçen dosya ve veriler analiz edilirken ve iç soruşturmanın devam mı edeceği yoksa sonlandırılacağı mı karara bağlanırken Yüzbaşı Bayliss’in görevden uzaklaştırılmasını teklif ediyorum.”

Bayliss, “Ricker’ı besleyen polisler var,” diyerek itiraza başladı. “Bu ağı ortaya çıkarmak üzereyim.”

Tibbie bakışlarını ona çevirdi. “Öyle de olsa Yüzbaşı, düzen olmadan adalet olamaz. Özellikle de o adaleti sağlamaya yemin etmiş bizlerin neden olduğu bir düzensizlik kabul edilemez. İzne çıkacaksınız. Maaş ve ödemelerin askıya alınması olmaksızın. Disiplin cezası düşünülecek. Sendika temsilciniz ve özel avukatınızla temasa geçebilirsiniz. Çıkabilirsiniz.”

“Şef Tibbie”

“Çıkabilirsiniz Yüzbaşı. İnanın ben de şu anda kişisel yorumlarımı kendime saklamakta zorlanıyorum.”

Bayliss dişlerini sıkarak topukları üzerinde döndü. Odadan hızla çıkarken gözlerinden ateş saçarak Eve’e baktı.

“Yüzbaşı Roth.”

“Efendim, konuşabilir miyim?” Roth hızla ayağa kalkmıştı. “Birimime ilişkin soruşturma ile ilgili dokümanların şahsıma da kopyalanmasını istiyorum. Adamlarım şüphe altında, birimim büyük baskı altında.”

“Yüzbaşı Roth, birimin berbat halde. Talep reddedildi. Biriminin

statüsüne dair tam bir analiz ve eksiksiz bir rapor için yarın öğlene kadar zamanın var. Şu andan itibaren birimini şahsi işim addediyorum. Yarın öğlen o raporla birlikte bu ofiste olacaksın.”

“Evet efendim. Şef Tibble?”

“Evet Yüzbaşı.”

“Bu durumun tüm sorumluluğunu kabul ediyorum. Mills benim kontrolüm altındaydı ve ben o kontrolü hakkıyla sağlayabildiğimi iddia etmeyeceğim. Eğer bu durum açıklığa kavuştuktan sonra istifamı isterseniz hemen”

“Şu an vakitsiz ifadeler kullanmayın Yüzbaşı. Yarın öğlen buradasınız.”

“Evet efendim.”

Roth odadan çıktığında Tibble tekrar masasına oturdu. “Şimdi Teğmen, sen bu karmaşaya ne kadar batmış durumdasın ve İç İşleri’ndeki kaynağın kim? Bu ismi bana vermen gerekli. Bu bir emirdir.”

“Efendim, boğazıma kadar batmış durumdayım ve emrinizi yerine getiremeyeceğim için çok üzgünüm ama kaynağımın adını veremem.”

Tibbie, Whitney’e baktı. “Anlaşılan sana elli dolar borçluyum. Komutanın, emir verdiğimde bana ismi söyleyeceğine inandığım için saf olduğumu söyleyerek benimle iddiaya girdi. Her neyse, Yüzbaşı Roth için derinlikli bir soruşturma yaptığın dikkatimi çekti.”

“Evet efendim, Kohli ve Mills cinayetleri soruşturması dahilinde bir araştırma başlattım. Aynı kişi tarafından öldürüldüklerini ve failin bir polis olduğuna inanıyorum.”

“Anlıyorum. Bu oldukça ciddi sonuçları olabilecek bir suçlama.”

“Evet efendim.”

“Roth’tan mı şüpheleniyorsun?”

“Birimin idarecisi o. Onu göz önüne almamak ihmalkarlık olurdu. Onu sorguladım, verilerini inceledim ve olasılık değerlendirmeleri yaptım.”

“Peki sonuç?”

“Altmışlarda.”

“Düşük ama çok sıkıntılı. Soruşturmadaki adımlarını sorgulayarak ne kendi vaktimi ne de seninkini harcayacağım. Şu anda değil,” diye devam etti. “Ama Teğmen, kocanın Max Ricker’la profesyonel ya da kişisel bir bağlantısının olup olmadığının ve varsa bu bağlantının bu ofisi ne kadar ilgilendirdiğinin cevabını istiyorum.”

“Kocanın Max Ricker ile herhangi bir iş bağlantısı yok. Ancak anladığım kadarıyla bir süre önce, on sene önce kadar, birlikte bazı işler yapmışlar.”

“Peki kişisel bağlantılar?”

Bu daha zordu. “Ricker’la görüşmem sırasında edindiğim izlenim Roarke’a karşı kişisel bir kini olduğu yönünde. Açık olarak ifade edilmese de gayet net ima edildi. Roarke başarılı bir iş adamı ve epey dikkat çekici bir adam.” Eve daha net ifade edecek bir kelime bulamıyordu. “Bu statüsü belli tipte şahıslarda öfke ve kıskançlığa neden olabilir. Ancak Ricker’ın Roarke’a güttüğü bu potansiyel kinin bu ofisi etkileyeceğine inanmıyorum.”

“Dürüstsün Dallas. Ve oldukça dikkatlisin. Politik ölçüde dikkatli. Ve gördüğüm kadarıyla bunu söylemem seni rahatsız ediyor.”

Eve, “Biraz efendim,” diyebilirdi.

“Kurbanların kanunsuz ya da kanunsuz olduğu düşünülen polislerken, başka bir polis arkadaşın olabilecek bir katilin peşinde olmak konusunda hislerin ya da sadakat duygunda çelişkiler var mı?”

“Hiç yok. Kanun ve düzen, Şef Tibble. Biz kanunu idame

ettiririz. Yargılayacak ve hüküm verecek yetki ve donanımımız yok.”

“Güzel cevap. Onunla gurur duymalısın Jack. Teğmen,” diye devam ederken Eve duyduğu yorumun şaşkınlığını yaşıyordu hâlâ, “Komutanına bütün verileri rapor edecek ve bütün gelişmelerden haberdar edeceksin. Şimdi işinin başına geri dön.”

“Evet efendim. Teşekkürler.”

Eve kapıya doğru ilerlerken Tibble, “Son bir şey daha,” dedi. “Bayliss senin derini yüzmek isteyecektir mümkünse çıplak ellerle.”

“Evet efendim, farkındayım. Ama bunu ilk isteyen kişi o olmayacak”

Kapı kapandığında Tibble tekrar masasının başına döndü. “Çok pis bir iş bu Jack. Süpürgeleri alıp biraz temizliğe başlayalım.”

On Dördüncü Bölüm

“İyi iş çıkardın Dallas.” Feeney ve Eve birlikte lobide ilerliyorlardı. “Şimdi ben sana onların söylemediği bir şeyi söyleyeyim. Eğer Bayliss tekrar masasının başına geçerse senin peşine düşecek.”

“Bayliss gibi bir fare boku beni hiç endişelendirmiyor. Morgda iki polisim ve bir şahitim var. Ben neyin ne olduğunu anlayana kadar Bayliss istediğini yapabilir.”

“Sana sadece sırtını kolla diyorum. Ben senin ev ofisine gidip McNab’le biraz yer değiştireceğim.”

“Orada görüşürüz o zaman. Ben önce Kohli’nin evine gidip karısıyla tekrar görüşeceğim. Peabody’yi de çağıracağım. Yasadışı Kimyasallar’dan Dedektif Jeremy Vernon’u tanıyor musun?”

Feeney dudaklarını buruşturarak zihnindeki dosyaları taramaya başladı. “Hayır. Hatırlayamadım.”

“Adamın garip bir tavrı var, bir de kabarık bir banka hesabı. Sanırım onunla biraz sohbet edeceğim, en geç yarın. Sen de katılmak ister misin?”

“Senin o sohbetlerine katılmayı her zaman sevmişimdir.” Ayrıldılar. Eve öğlen yemeğine çıkan yaya trafiğinin arasından yolunu açarak aracına doğru ilerledi. Bir maksibüsün hareket etmesini beklerken Peabody’yle bağlantı kurdu ve kaldırımdan uzaklaştı.

“Kohli’nin evine doğru gidiyorum. Benimle orada buluş. Eşiyle bir kez daha görüşeceğiz.”

“Hemen çıkıyorum. Bu arada McNab, Dedektif Vernon’un üç ayrı hesabını daha buldu. Toplam iki milyon altı yüz bini var ve devam

ediyor.”

“Bak şu işe? Feeney oraya doğru yola çıktı. McNab, Vernon’un hesaplarında çalışmaya devam etsin. Adi herifin ikramiye falan kazanmadığından ya da ölen bir akrabasından miras kalmadığından emin olsun. Gelir ve giderlerinin açık bir dökümünü istiyorum. Onu sorguya çektiğimde kımıldayacak bir alanı kalsın istemiyorum.”

“Evet efendim. Ve şehrimizin muhteşem toplu taşıma sisteminin mümkün kıldığı hızla Kohli’nin evinde olacağım.”

“Taksiye bin sende. Masraf hesabına eklersin.”

“Masraf hesabım mı var benim?”

“Tanrım Peabody, benimkine yazdır o zaman. Harekete geç hemen.”

Eve bağlantıyı kesti ve trafikte ilerlerken bir taraftan da zihnini davasındaki katmanlara vermeye çalıştı.

128. Birimde bir yolsuzluk problem vardı. Yasadışı Kimyasallar bölümünde ve bir yerde daha. Yolsuzluk Max Ricker’ı işaret ediyordu ve onu indirmeye çalışan takımdaki polislerden ikisi öldürülmüştü. O polislerden birisi de Ricker’ın cüzdanına girmişti.

İç İşleri öldürülen diğer polisi gayri resmi ve gizli bir soruşturmaya yerleştirmişti.

Eve, dedektifi bilerek Araf a yerleştirmişler, diye hatırlattı kendine. Roarke’ın mekânına. Ricker’ın Roarke’ın kulüplerinden biriyle ne ilişkisi olabilirdi ki?

Bayliss sadece eski bağlantıyı su üstüne çıkarmak için olta mı atıyordu? Adam Eve’e saplantılı bir tip gibi gelmişti ama düşündüğü yine de uzak bir ihtimaldi.

Yine de İç İşleri ona Webster’i göndermişti. Yani eski bir bağlantısını. Kohli konusunda onu yanlış yönlendirmeye çalışmışlardı.

128. Birimin sorumlusu ise ya adamlarının iyice kontrolden

ıkmasına müsaade etmişti ya da kendisi de bu yolsuzlukların içindeydi. Ya bir problemi vardı ya da problemin kendisiydi. Her ne olursa olsun, Eve’in cinayet şüphelileri listesinde yüksek rütbeli bir memur vardı.

Ricker kilitlerden biriydi ya da kilidin kendisiydi. Bazı polisleri ayartmayı başarmıştı ve bölümün hangi üyelerini besleyeceğini iyi biliyordu. Eve, adamın işinin büyük ölçüde onlara bağlı olduğunu düşündü. Eğer bu polislerden yeteri kadarını bulursa Ricker ortaya çıkar mıydı? Eve’in peşine düşer miydi?

Bu Eve’in çok hoşuna giderdi ve adamın gizlediği polisleri ortaya dökmek de oldukça keyifli olsa da bunlar ikinci önem sahip hedeflerdi. Bu polislerin arasına dalmasının öncelikli sebebi bir katili bulmaktı.

Bir kaybın ya da ihanetin öcünü almak, demişti Mira. İntikam değil üç. Eve’e göre ikisinin arasındaki fark da bir diğer anahtardı. Rozeti temizlemek adına onu kanla kutsamak.

Bir fanatik mi? diye merak etti. Bayliss’le paralel bir tip. Kendi fikirlerine uyduğunda kuralları bir kenara fırlatıp atabiliyordu.

Bir park yeri bulduğunda sevindi. Kohli’nin apartmanının bir sokak aşağısındaydı.

Eve kaldırma yaklaşırken arkasına bir araba daha yaklaştı. Durum Eve’in dikkatini çektiğinden arkasına baktı. Arkadaki arabanın kapıları açılırken Eve’in iğdleri harekete geçti. Anında aracından fırlayarak silahını çekti.

Diğer araçtan dört adam çıkmıştı. Eve göz ucuyla baktığında bile bunların Ricker’ın gönderdiği ilk adamlardan çok daha iyi ve daha ağır silahlандıėını fark etti.

“Burada yaygara koparmamızın bir anlamı yok Teğmen.” Sol başta duran adam son derece nazik bir ses tonuyla konuşurken, şık bahar

pardösüsünün altından uzun menzilli bir lazer tüfeğini ona doğrultmuştu.

Eve gözünün ucuyla sağ baştaki adamın hafifçe arkasını döndüğünü görmüştü. Bir an bayıltıcısını ateşlemeyi düşündü, parmağı tetikte gidip geldi.

Ama o anda lekeli bisikletinin üzerinde on yaşlarında bir çocuk adamların arkasında belirdi. Adamlardan biri çocuğu kaptığı gibi kucakladı. Bisiklet yolda kaymaya devam ederken çocuk adamın kucağında çırpınmaya başlamıştı. Adam silahını çocuğun şah damarının üzerine dayadı.

“Ya o, ya sen.”

Bu cümle öyle umursamaz bir tavırla söylenmişti ki Eve öfkeden kudurduğunu hissetti.

“Çocuğu bırak.” Ne yaptığını farkında olarak bayıltıcısının emniyetini kapadı ve silahı maksimuma ayarladı.

Çocuğun gözleri korkudan kocaman olmuştu. Boğulan bir yavru kedi gibi sesler çıkarıyordu. Eve ona bakmaya cesaret edemiyordu.

“Arabaya bin Teğmen. Masum siviller yaralanmadan önce bir an evvel sessizce arabaya bin.”

Eve’in bir karar vermesi gerekiyordu ve o kararı çok hızlı vermeliydi. Silahı ateşlerken elinin titrediğini hissetti ama çocuğu tutan adamı iki kaşının arasından vurmıştu. Çocuğun korku dolu çığlıklar atarak yere düştüğünü ve öylece olduğu yere kapaklandığını görünce rahatladı ve silahını tekrar ateşledi.

Arabanın altına yuvarlanarak çocuğu bacağından yakaladı ve onu arabanın altına çekmeye çalışırken derisini birkaç katman çizdi. “Burada kal. Ağzını da kapat.”

Çocuğun önüne geçerek diğer taraftan çıkmaya çalışırken başka bir

silahın ateşlendiğini duydu.

“At silahını! At silahını dedim adi herif, yoksa beyninden geri kalanları kulaklarından akıtırım.”

Webster, diye düşünerek arabanın altından şimşek gibi dışarı fırladı ve tüm gücüyle öbür adamın gövdesine atılarak onu yola yuvarladı. Başını kaldırıma çarpmak üzereyken düzgün bir manevrayla kendini toplayarak diğer tarafa baktığında, Webster’ın diğer adamı kontrol altına aldığını gördü. Adam silahını bırakmış ellerini havaya kaldırmıştı.

“Beni mi takip ediyorsun Webster?”

“Seninle konuşmam gerekiyordu.”

Eve biraz yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Pantolonunun dizinde uzun ve derin bir yırtık vardı. “Son zamanlarda konuşacak çok şeyin oluyor. Adamın işi tamam mı?”

“Evet.” Webster gelen siren sesleriyle gülümsedi. “Destek de geldi. Birilerini arasam iyi olur diye düşünmüştüm.”

Eve hafifçe topallayarak ilerledi ve yerde yatan üç baygın adama bakarak silahları topladı. Sonra arabanın yanına dönerek yere eğildi ve altına baktı.

Çocuk ağzını kapamıştı, Eve hakkını teslim etmeliydi. Ama gözyaşları çilli yanaklarından aşağı sel gibi süzülüyordu. “Dışarı çıkabilirsin. Geçti artık.”

“Annemi istiyorum.”

“Haklısın, seni suçlayamam. Hadi bakalım.”

Çocuk sürünerek dışarı çıktı ve elinin tersiyle burnunu sildi. “Eve gitmek istiyorum.”

“Tamam, birazdan göndereceğim seni. Çok canın yandı mı?”

“Hayır.” Dudakları titredi. “Bisikletim kırıldı mı?”

“Bilmiyorum. Bakması için birini ayarlarız.”

“Caddede sürmemem gerekiyordu. Annem öyle söylemişti.”

“Evet, pekâlâ bundan sonra annenin sözünü tut.” Eve yaklaşan devriye arabası durur durmaz bir polisi çağırdı. “Çocuğun bisikletini bulması için birini gönder.” Eve çocuğa döndü. “Bu polis memuruna ismini ver. Seni evine götürecektir. Eğer annen benimle konuşmak isterse...”

Elini ceplerine soktu ve kartlarından cebine atmayı hatırladığını görünce şaşırdı. “Ona beni bu numaradan arayabileceğini söyle.”

“Tamam.” Çocuk tekrar burnunu çekerek Dallas’ı bu kez korkudan ziyade ilgiyle süzdü. “Sen de polis misin?”

“Evet.” Arka cebinin düğmelerini kapatarak, “Ben de polisim,” dedi.

Baştaki adamın yanına giderek nabzına baktı ve göz kapaklarından birini kaldırdı. Bu adamı kelepçelemelerine gerek kalmayacaktı.

Arkasından seslenen Webster’ı duydu. “Sersemleticiyle ateş etmeyi göze alamazdın. Bir sivilin güvenliğini sağlamak için öldürmeye ayarlamak zorundaydın.”

Eve sert bir sesle, “Ne yapmak zorunda olduğumu biliyorum,” dedi.

“Eğer daha yavaş, kararsız olsaydın ya da silahını indirseydin, o çocuk şu anda eve annesine gidiyor olamazdı.”

“Onu da biliyorum. Yardımın için de sağ ol.”

Webster başını sallayarak geri çekildi ve Eve’in görevlilerden birini toplanmaya başlayan ufak kalabalığı dağıtmak üzere göndermesini ve olay yerini organize etmeye başlamasını izledi.

Sağlık görevlilerinin yanaştığını duydu. Hemen arkalarından bir taksi gelmişti. Webster Peabody’nin taksiden atlayarak onlara doğru koşmasını izledi. Webster, Dallas’ın yardımcısını bir kenara çağırdığını ama Peabody’nin konuşurken inatla başını iki yana salladığını görerek

şaşırdı. Webster’ın görebildiği kadarıyla ikisi bir köşede tartışıyorlardı. Sonunda Eve ellerini iki yana açıp, öfkeyle topallayarak sağlık görevlilerinin yanına gitmeye başladı.

Webster keyifli bir tavırla Peabody’nin yanına gitti. “Nasıl başardın bunu?”

Peabody onu burada gördüğüne şaşırmıştı. Bu epey belli oluyordu ama yine de omzunu silkti. “Onu Roarke’a söylemekle tehdit ettim.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Dallas’a eğer o yaraya baktırmadan eve giderse Roarke’ın kızacağını ve kendisinin tedavi etmeye kalkacağını hatırlattım. Yediği veya içtiği bir şeye de gizlice ağrı kesici katacağını söyledim. Dallas bundan nefret ediyor.”

“Yani Roarke onu nasıl idare edeceğini biliyor.”

“Birbirlerini nasıl idare edeceklerini biliyorlar. İşleri iyi yürütüyorlar.”

“Fark ettim. Bir dakika onunla yalnız konuşabilir miyim?”

“Benim vereceğim bir karar değil bu.” Ama Peabody uzaklaşarak şüphelilerin merkeze transferiyle ilgilenmeye başladı.

Webster sağlık aracının yanına giderek eğildi ve tedavi edilen yaraya baktı. “Çok kötü değil ama pantolonun işi bitmiş.”

“Bir sıyrık sadece.”

Sağlık görevlisi, “içinde kocaman taşlar var,” dedi.

Eve, “içinde kocaman taşlar var,” diye taklit ederek yarayı kapatan görevliye ters ters baktı. “Siz sağlıkçılardan nefret ediyorum.”

“Ah, evet biliyoruz. Ortağım seni tedavi etmem için yirmi dolar teklif etti bana.” Eve somurtarak arkasına yaslanırken görevli işlemi bitirdi ve geri çekilerek, “Tamam bu kadar,” dedi. “Şimdi bir lolipop ister misin?”

Eve dudakları titrediği için küfür etmeye cesaret edemedi. Ayağa kalkarak, “Kazandığın en kolay yirmilik dostum,” dedi.

Eve hâlâ biraz topallayarak uzaklaşırken Webster ona yetiştii. “Ufak partimiz bittiğine göre şimdi biraz konuşabilir miyiz?”

“Bak yapmam gereken bir görüşme var sonra merkeze gidip bu herifleri sorgulamam ve bir rapor yazmam gerek...” İç çekerek, “Ne istiyorsun?” diye sordu.”

“Özür dilemek.”

“Tamam. Kabul edildi.” Eve dönüp yürümeye başlarken Webster onu kolundan yakaladı. “Bak Webster.”

“Sadece bir dakika.” Webster elini dikkatle ondan çekerek cebine soktu. “Dün gece haddimi çok aştım ve çok özür dilerim. Seni kötü bir duruma soktum. Aslında senden ziyade kendime öfkeliydim. Bunu da şey için bir bahane... Tamam, dürüst mü olayım? Lanet olsun... Bak ben seni hiçbir zaman tam olarak unutamadım.”

Webster yüzünün tam ortasına bir uçan tekme atsa Dallas muhtemelen daha az şaşırırdı. “Unutmak mı? Unutulmayacak ne oldu ki?”

“Bu acıttı işte. Önümüzdeki bir-iki hafta egomun başka bir darbeye ihtiyacı kalmadı. Ben birlikte geçirdiğimiz o gecede takılı kaldım diyelim. Yani son birkaç senedir uyanık olduğum her an aklımdasın diyemem ama ara sıra aklıma gelip durduğun anlar oldu. Sonra geçen kış olan dava ortaya çıktı, seninle birkaç yüz yüze görüşme yaptık ve bir şeyler tekrar canlandı. Ama bu benim sorunumdu senin değil.”

Eve duyduklarını düşündü ve bir süre söyleyecek bir şeyler aradı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

“Hiçbir şey söylemene gerek yok. Ben sadece bunları söylemek

istedim. Roarke dişlerimi elime dökmeyi istemekte haklıydı.” Webster elini ağzına doğru götürerek yokladı. “Ki neredeyse başarıyordu. Her neyse.” Beceriksizce omzunu silktili. “Eğer sen de istersen bu olanları hiç yaşanmamış saymak istiyorum.”

“Evet, öyle yapalım. Şey benim gerçekten”

“Vicdanımı temizlemeye başlamışken söylemem gereken bir şey daha var. Kohli konusunda seninle görüşmeye geldiğimde yalnızca emirlere uyuyordum. İsteyerek yaptığım bir şey değildi Dallas. Kulede Bayliss’in de katıldığı bir toplantıya çağrıldığınızı biliyorum.”

“Yüzbaşınız pislüğün teki.”

“Evet. Evet öyledir.” Derin bir nefes aldı. “Bak iyi bir şeyler yapmak istediğim için İç İşleri’ne katıldım. Çünkü temiz bir teşkilatın her şeyden öncelikli olduğuna inanıyorum. Sana yetki aşımıyla ilgili bir hikâye anlatma derdinde değilim ama”

“Güzel, çünkü yüzbaşınızla ilgili hiçbir şey dinleyecek durumda değilim.”

“Biliyorum. Bak dün gece sana gelme sebebim sana olan hislerimi açıklamak falan değildi. Bu soruşturma, aldığı seyir midemi bulandırmaya başlamıştı. Bayliss büyük resme bakmamız gerektiğini söylüyor ama eğer ayrıntıları göremezsen resme bakmanın ne anlamı var?”

Webster başını çevirerek uzaklaşan sağlık aracına ve polis eskortuna baktı. “Ayrıntıları hesaba kattığımda ortaya yeni bir resim çıkıyor Dallas. Bir polis katilinin peşindesin ve olaylar seni tam Ricker’ın karşısına çıkarakacak.”

“Bilmediğim bir şey söyle bana.”

“Tamam söyleyeceğim.” Tekrar Eve’e döndü. “Soruşturmaya dahil olmak istiyorum.”

“Unut gitsin Webster.”

“Eğer bana güvenemeyeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Ve sana kişisel konularda sıkıntı çıkaracağımı düşünüyorsan o konuda da yanılıyorsun.”

“Kişisel sıkıntı çıkarman konusunda endişelerim yok. Ama seni takımda istiyor olsaydım bile böyle bir şeyi onaylama yetkim yok.”

“Dava yetkilisi sensin. Takımını sen oluşturursun.”

Eve biraz geri çekilerek başparmaklarını ceplerine yerleştirdi ve biraz aşağılayıcı olmasını umduğu bir tavırla onu baştan aşağı süzmeye başladı. “En son ne zaman sokaklarda göreve çıktın, Webster?”

“Tamam, bir süre oldu ama seks gibi. Yapmıyorsun diye hareketleri unutmazsın. Az önce kıcıyı kurtardım değil mi?”

“Kendi kıcıyı kendim de kurtarabilirdim, teşekkürler. Seni neden takıma alayım ki?”

“Çünkü elimde bilgiler var. Daha fazlasını da öğrenebilirim. Bu benim İç İşleri’ndeki son görevim olabilir. Bölümden ayrılmayı, tekrar cinayet masasına geçmeyi düşünüyorum. Ben iyi bir polisim Dallas. Daha önce birlikte çalıştık. İyi işler çıkardık. Bana bir şans ver. Biraz olsun vicdanımı rahatlatmak istiyorum.”

Eve reddetmek için bir sürü sebep olduğunu düşündü. Ama onları dengeleyecek bir-iki tane de kabul etmesini gerektiren sebep vardı. “Düşüneceğim.”

“Tamam. Bu benim için yeterli. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun.” Webster uzaklaşırken arkasını döndü ve ona sırtıttı. “Unutma. Bu pislik herifleri yakalaman konusunda benim de payım var.”

Eve kaşlarını çatarak arkasından baktı ve olayı çeşitli açılarıyla düşünmeye çalıştı.

Peabody meraktan çatlayarak yanına yaklaştı ve, “Buradaki işimiz

tamam Teğmenim,” dedi. “Memurlar hâlâ ayakta durabilen adamın işlemlerini bitirdiler merkeze götürüyorlar. Silahlara el konuldu. Ölen adam morga, diğer ikisi de görevli eşliğinde hastaneye götürülüyor. Küçük çocuğun adını ve adresini aldım. Siz ifadesini alırken hazır bulunması için çocuk servisinden bir temsilci isteteyim mi?”

“O konuyu biraz beklet. Bugün daha sonra bayan bir memur gidip ifadesini alsın. Olay sırasında maksimum güç kullandığımdan ifadeyi benim almamam daha doğru olur. Merkeze döndüğümüzde olayın raporunu ben yazarım ve hâlâ konuşabilen pisliğin ifadesini aldıktan sonra Whitney’e de rapor vereceğim. Önce gidip buraya gelme amacımızı yerine getirelim.”

“Bacağın nasıl?”

“İyi.” Peabody onu dikkatle süzdüğü için Eve topallamamak için büyük çaba sarf ediyordu.

“Webster’in etrafta olması büyük şans olmuş değil mi?”

“Evet, büyük şans. O konuyu şimdilik kapat.”

“Patron sensin.”

“Bir dahaki sefere bunu hatırla.” Eve, Kohliler’in apartmanına girerken öfkeyle söylendi. “Ve bir daha beni, bir grup polisin ve aval aval bakan bir dolu sivilin ortasında tıbbi müdahale almam için tehdit etme.”

Peabody, ama amacına uygun hizmet etti, diye düşünse de ağzını kapalı tutacak kadar zekiydi.

Kohli’nin dairesinde kapıyı tanımadıkları bir kadın açtı. “Buyurun?”

“Teğmen Dallas, NYPGT.” Eve rozetini kaldırdı. “Bayah Kohli’yle konuşmak istiyorum.”

“Kendisi kimseyle konuşacak durumda değil.”

“Onu böyle zor bir dönemde rahatsız ettiğim için üzgünüm ama

kocasının davasındaki yetkili benim. Bayan Kohli'ye soruşturmamda bana yol gösterecek bazı sorular sormak zorundayım.”

“Gelen kim, Carla?”

Patsy kapıya gelerek onlara baktı.

“Sensin.” Patsy kapıyı sonuna kadar açarken diğer kadın çaresizce onu avutmaya çalışan bir şeyler söylemeye çalışıyordu. “Buraya gelmeye nasıl cüret edersin? Yüzünü bu evde göstermeye nasıl cesaret edersin?”

“Patsy lütfen. Sakin ol. Gidip uzanmalısın. Siz de hemen buradan gidin.” Kadın son sözleri Eve’e söylemişti. “Hemen defolun.”

“Hayır, hayır, bırak girsinler. Ona söyleyecek şeylerim var.”

Eve içeri girerken Çavuş Clooney aceleyle kapıdaki gruba katıldı. “Patsy, sakin olmalısın.”

“Kocamı yarın toprağa gömecekken ve bu kadın onu lekelemeye çalışırken sakin olmam mı gerekiyor? Onun onurunu zedelemeye çalışıyor! Uğruna çalıştığı her şeyi!”

Kadının gözlerinde yaş değil öfke vardı. Eve böylesini tercih ederdi. “Bayan Kohli yanıyorsunuz.”

“Duymayacağımı mı sandın? Haberim olmayacağını mı sandın?” Eve hafifçe Clooney’ye bakarken Patsy Eve’e bağıırıyordu. “Hayır, ondan duymadım. O senin sadece işini yaptığını söylüyor. Ama ben neyin peşinde olduğunu biliyorum.”

“Patsy.” Clooney elini onun omzuna koyarak sakin bir tavırla ve sessizce konuşmuştu. “Çocukları üzmemek istemezsin.”

Ve Eve etrafta bir sürü çocuk olduğunu gördü. Yerde birkaç tane bebek vardı. İçlerinden biraz büyükçe olanı titrek bacaklarla yürümeye çalışarak Eve’i daha çok geriyordu. Peabody’nin ilk gün parka götürdüğü küçük oğlan çocuğu da yerde, aynı yaşlarda bir kız

çocuğuyla oynuyordu. Hepsinin kocaman gözleri Eve'in üzerinde odaklanmıştı.

Eve onların yerine az önce hakladığı silahlı gorillerin karşısında olmayı tercih ederdi.

“Carla.” Patsy, Eve'in artık kız kardeşi olduğunu anladığı kadına dönmüş, sesine hakim olmaya çalışarak konuşuyordu. “Çocukları parka götürür müsün? Lütfen benim için onları parka çıkar.”

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Ben iyiyim. Sen sadece çocukları dışarı çıkar. Çok fazla içerde kaldılar.”

Eve olduğu yerden kıpırdamadan bu karmaşık düzeni izledi. Bebekler kıpırdayıp tombul yumruklarını sallayıp dururken bir çeşit tekerlekli arabaya yerleştirildiler. Kendi çapında yürüyebilen bebek sırasının gelmesini beklerken birden bezli poposunun üstüne devrildi, çılgın bir tavırla gülmeye devam ederken başka bir alete bağlandı.

Diğer ikisine el ele tutuşmaları söylendi. Ufak oğlanın kayıp ceketi bulunana kadar kısa ama çaresiz bir an yaşadılar. Ses seviyesi tehlikeli bir zirve yaptıktan sonra tüm ekip dışarı çıktı ve o anda garip bir sessizlik yaşandı.

Patsy sert bir sesle, “Size oturmanızı söylemeyeceğim,” dedi, “içecek bir şeyler isteyip istemediğinizi de sormayacağım. Benim kocam çok iyi bir adamdı.” Sesi titremeye neredeyse çıkmamaya başlamıştı. Ancak devam etti: “Ve çok dürüst bir adam. Kendi ismini, beni ya da çocuklarını lekeleyecek bir şey asla yapmazdı.”

Eve, “Biliyorum Bayan Kohli,” dedi. “Kocanızın ölümünü soruştururken öğrendiğim her şey onun dürüst bir polis olduğunu doğruluyor.”

“O halde onun hakkındaki bu iğrenç yalanları nasıl yaymaya devam

edersiniz? Nasıl insanları onun kendi iş arkadaşlarını kocamın rüşvet aldığına inandırmaya çalışırsınız?”

“Patsy.” Eve bir şey diyemeden önce Clooney kadının koluna uzandı. “Teğmen Dallas yalnızca görevini yapıyor. Tıpkı Taj gibi. Gel ve otur lütfen.”

“Ben cevap istiyorum.” Ama Clooney ile giderek kendini bir koltuğa oturtmasına izin verdi. “Bir cevabı hak ediyorum.”

“Evet hanımefendi hak ediyorsunuz. Şu noktada size söyleyebileceğim tek şey, Dedektif Kohli’nin gizli bir görevde çalıştığının ve bu görev gereği kanunsuz ödemeler kabul ediyormuş gibi lanse edildiğinin ortaya çıktığıdır. Kendisi bölümdeki yolsuzlukların ifşa edilmesine yönelik bir operasyonun üyesiydi. Ve Bayan Kohli, benim görüşüme göre görev başında öldürüldü. Resmi raporum da bu yönde olacak.”

“Anlamıyorum.” Patsy ağlamaya başlayarak ellerini yüzüne gömdü. “Bu olanları anlayamıyorum.”

“Şu anda inanın size daha fazla detay veremem Bayan Kohli. Ama kocanızın katilinizi bulacağım. Lütfen bana yardım edin.”

“Nasıl yardım edebilirim bilmiyorum. Özür dilerim, lütfen oturun. Kahve getireyim.”

“Hiç gerek yok”

“Hayır, kendimi biraz toplamak istiyorum.” Ayağa kalktı. “Biraz düşünmem lazım. Affedersiniz.”

Patsy odadan çıkarken Clooney, “Çok dirayetli davranıyordu,” diye mırıldandı. “Neredeyse fazla dirayetli. Sanırım çocuklar için. Ama sonra bu son olanlar...”

Eve oturmadı ama tüm dikkatini adama vermişti. “Bu son olanlar nedir, Clooney? Ona neler anlatıyordun?”

Clooney sertçe, “Kocasının iyi bir adam olduğunu,” dedi. “Ve senin işini yaptığını.”

Birden duraksayarak ellerini kaldırdı ve kendini toparlamaya çalıştı. “Bak, senin kocasını rüşvetçi gibi göstermeye çalıştığın bilgisini nereden aldı bilmiyorum. Bana söylemiyor. Tek bildiğim beni birkaç saat önce aradığı. Neredeyse histerik bir durumdaydı.”

Kanepenin minderinin altından oyuncak bir kamyon çıkardı ve elinde döndürmeye başladı. Sakinleşmek için biraz zaman yaratıyormuş gibi, “Çocuklar,” dedi. “Evde çocuklar olduğunda neyin üzerine oturduğundan asla emin olamazsın.”

“Peki senden ne istiyordu?”

“Destek. Yakınlarını kaybedenlerin istediği nihai şey budur. Benim ona vermeye çalıştığım şey de buydu. Son bir-iki gündür bölümde konuşulanları duymuştum ama pek kulak asmadım.” Tekrar duraksadı. “Seni tanımıyorum, o yüzden duyduklarımı dikkate almamazlık da yapmadım. Ama benim buradaki görevim yastaki insanları huzursuz etmek değil. Buraya geldiğimden beri sadece onu sakınleştirmeye çalışıyorum.”

“Tamam. Peki, tanımadığım bir polisi lekelememi gerektirecek tek bir sebep geliyor mu aklına?”

“Hayır.” Clooney iç geçirdi. “Ben de Patsy’ye bunu söyleyip durdum. Kendime de aynı şeyi söylüyorum. Ama 128. Birimde epey kötü bir ün saldı. Bunu inkâr edemem.”

Patsy elinde bir tepsiyle içeri girdi ve tepsiyi masaya koydu. Kısık bir sesle, “Taj denememi isterdi,” dedi, “işbirliği yapmamı isterdi. Benim bu... operasyondan haberim yoktu. Bana hiçbir şey söylememişti. Artık paradan haberim var, diğer hesaplardan da. Ama ben... parayı senin koyduğunu düşünmüştüm. Zengin bir kocan

olduğunu biliyorum. Çok öfkeliydim.”

Eve oturarak, “Artık ikimiz de öyleyiz,” dedi. “Sana acı vermek için kullanılmak ve hakkını korumaya yemin ettiğim adamın ününü lekelemeye çalışmakla suçlanmayı kabul edemiyorum. Parayı benim koyduğumu sana kim söyledi?”

“Belli biri söylemedi.” Patsy yine yorgun ve biraz mahcup gözüküyordu. Öfkesi geçmiş, genç kadını bomboş ve kafası karışık halde bırakmıştı. “O anın ateşiyle insanların söylediği bir şeylerden biriydi işte. Biriminden epey arkadaşı gelmişti. Bu kadar arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Hepsi çok nazik-

ti. Yüzbaşı da şahsen gelerek Taj’ın resmi bir törenle gömüleceğini haber verdi.”

“Kocanın adını lekelemek istediğimi söyleyen Yüzbaşı Roth muydu?”

“Hayır, hayır hiç de değil. O bana, kim ne derse desin Taj’la gurur duymam gerektiğini söyledi. Bunu öylece yüzüme söylemesi benim için çok anlamlıydı. Birimdeki hemen herkes başsağlığı dileklerini sunmak ve yardıma hazır olduklarını söylemek için gelmişti.”

“Ama bugün seninle irtibat kuran birisi oldu, değil mi?”

“Evet ama sadece bana yardımcı olmak istiyordu. Sadece birimin yüzde yüz Taj’ın arkasında olduğunu söylemek istedi bana. İlk başta ne demek istediğini tam anlamadım fakat sonra bana sizin birimden gelen karalama kampanyasını kafamı takmamamı söyledi. Hepsi düzmeceymiş. Benim daha bir şeyden haberim olmadığını fark edince konuyu kapatmaya bile çalıştı ancak ben üzerine gittim. O zaman bana her şeyi anlattı.”

“Kim anlattı?”

“Onun başının derde girmesini istemiyorum.” Patsy ellerini sıkıca

birbirine kenetlemişti. “Jerry Vernon. Detektif Vernon. Ama gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyordu.”

“Anlıyorum. Kocanın yakın bir arkadaşı mı kendisi?”

“Sanmıyorum. Yani özellikle yakın olduğu biri değildi. Taj iş arkadaşlarıyla çok fazla takılmazdı. Arada sırada akşam yemeğine bize gelenler olurdu, ben de bazen polis eşleriyle bir araya gelirdim.”

“Arkadaşlarının kim olduğunu bilmek bana epey yardımcı olur.”

“Ah, Pekâlâ.” Patsy birkaç isim sıralamaya başladı. Konuştukça rahatlıyor gibiydi.

Clooney, “Duygularımı incitiyorsun Patsy,” dedi.

“Ah, evet ve elbette bir de Art.” Elini uzatarak Clooney’nin elini tuttu.

Clooney, “Taj aslında oğlumla arkadaşı,” diye açıkladı.

“Arada sırada bir ihtiyarın da kendileriyle takılmasına izin verirlerdi. Ama Taj genelde evcimen bir tipti.”

“Bayan Kohli, bana Taj’ın o gece size aradığında Araftaki işi bittiğinde biriyle buluşacağından bahsettiğini söylemişsiniz.”

“Evet ama kim olduğunu söylemedi, ben de sormadım. Sanırım çalışma saatlerinin uzunluğu onu biraz yormaya başlamıştı. Ona çıkışmaya çalıştım ama beni ikna etmeyi başardı.” Üzgün bir tebessümle, “Her zaman yapabiliyordu bunu,” diye ekledi. “Artık bunun daha fazla sürmeyeceğine söz verdi ve istediği şeye yaklaştığını söyledi. Taşınmak istediğimiz yeni ev için gereken parayı kast ettiğini sandım. Sonra benden bebeklerimizi öpmemizi istedi ve, ‘Seni seviyorum, Patsy,’ dedi. Bana söylediği son şey bu oldu. Söylediği son şeyin bu olması öyle ona uygun ki.”

On Besinci Bolum

Kibar ve şık pardösülü saldırganın isminin Elmore Riggs olduğu anlaşıldı. Kısa araştırma adamın otuz dokuz sene önce Kanada Vancouver’da bu isimle doğduğunu onaylıyordu.

Elmore sınırdaki patlayıcı malzemeler kaçakçılığı yaptığında Kanada’lı otoritelerle başı derde girmiş ve bir süre hapis yatmıştı. Elmore daha sonra New York’a taşınmıştı.

İkamet adresi şehrin kuzeyinde düzgün ve nispeten zengin bir muhitteydi. Mesleği güvenlik danışmanı olarak belirtilmişti.

Eve, bir kiralık katil için güzel uydurulmuş bir isim, diye düşündü.

Verileri de yanına alarak Sorgu Odalarının katına doğru yöneldi. Feeney’i arayıp Elmore’un verilerini ona da aktaracaktı.

Eve merdivenin başına vardığında önünde birden Vernon belirdi.

“Olman gereken sınırların biraz dışına çıkmışsın Dedektif değil mi?”

“Beni sarsabileceğini mi sanıyorsun?” diye hırlayan Vernon Eve’e bir omuz attı. Bir grup polis onlara doğru yaklaşılmaya başlamıştı.

Eve elini sallayarak onlara durmalarını işaret etti. “Bilmiyorum Jerry. Zaten epey sarsılmış gözükyorsun.”

“Herkes bizim birime pislik atmaya çalıştığını biliyor. Sen İç İşleri’nin sıçanısın. Eğer Kohli ve Mills’e yaptığın gibi bana da iftira atabileceğini sanıyorsan tekrar düşün derim.

Sendika temsilcimle temasa geçtim ve haberin olsun senin tepene çökeceğiz.”

“Tanrım, Vernon, işte şimdi beni çok korkuttun. Sendika temsilcisi

olmasın lütfen!” Bilerek kayıtsız bir şekilde omuz silkti.

“Sana dava açtığımızda ve ben kancana taktığın o zengin kocanın paralarını almaya başladığımda, bu kadar ukala olmayacaksın.”

“Peabody, bana dava açacaklarmış. Sanırım bayılacağım.”

“Endişelenmeyin Teğmenim. Sizi tutarım.”

Vernon, “Rozetini alacaklar,” diye hırladı. “Tıpkı daha önce yaptıkları gibi ama bu kez geri vermeyecekler. Seninle işim bittiğinde adımı hiç duymamış olmayı dileyeceksin.”

“Daha işimiz yeni başlıyor ama ben çoktan adını duymamış olmayı dilemeye başladım, Jerry.” Eve tekrar adama sırtıttı. “Seni yakaladım ve Ricker bunu anladığında, banka hesaplarının bizi ona nasıl götüreceğini fark ettiğinde sana çok kızacak. Söz konusu Ricker olduğunda sendika temsilcinin pek yardımcı olabileceğini de sanmıyorum.”

“Elinde hiçbir şey yok. Bana tuzak kurmaya çalışıyorsun. Galiba 128. Birimde Roth’un yerinde gözün var. Ve Roth da böyle düşünüyor.”

“Dava dilekçende bunu da belirtmeyi unutma ama. Bir şapkadan senin ismini çekip, sırf bir masanın başına geçebileyim diye kendimi, seni ve birimini mahvetmeye adadığımı söyle. Bu tam bir bomba olur.”

Eve, Vernon’a biraz daha yaklaştı. Gözleri adamın gözlerini delip geçiyordu. “Bence kışını nasıl kurtaracağını düşünmeye başla. Şimdiye kadar aldığın paralar sana bu konuda pek yardımcı olmayacak, çünkü o hesapları donduruyorum. Bunlarla uğraşırken, seni indirmeye çalışacaklar arasında hâlâ nefes almanı isteyecek tek kişinin ben olacağımı unutma. Ben senin gözünün önünde savaşırken Ricker arkandan yaklaşacak. Ve bir de rüşvetçi polisleri öldüren bir katil var ortada. Darbenin nereden geldiğini bile bilmeyeceksin Vernon.”

“Deli saçması şeyler sayıklıyorsun.”

Vernon sıkıktığı yumruklarını kaldırırken Eve de çenesini hafifçe çevirerek yumuşak bir sesle, “Ben olsam yapmazdım,” dedi. “Ama sen lütfen devam et.”

Vernon yumruklarını sertçe iki yanına indirerek geri çekildi. “Seni mahvedeceğim. İşin bitti.” Eve’e tekrar bir omuz atarak merdivenlerden hızla inmeye başladı.

“Hayır ama bitirmeye yaklaşıyorum,” diye mırıldandı. “Peşine adam takalım. Kaçmasını istemiyorum.” Omuzlarını dikleştirdi. “Şu anda tam ne havasındayım biliyor musun?”

“Kıç tekmelemek mi efendim?”

“Üstüne bastın. Gidip Riggs’i terletelim biraz.”

“Topallamaya başladın.”

“Başlamadım. Ve çeneni kapa.”

Sorgu Odası A’ya kadar topalladı. Feeney kapıda durmuş ağzına fındık atıp duruyordu. “Geç kaldın?”

“Yolda bir arkadaşım ile karşılaşmış hasret giderdik. Riggs avukat tuttu mu?”

“Hayır. Görüşme hakkını kullandı. Karısını aradığını söylemiş. Adamın tam bir hıyar olduğunu söylemem lazım. Ama kibar bir hıyar. Serin kanlı ve çok terbiyeli bizim oğlan.” “Kendisi Kanada’lı.”

“Ah! Şimdi anlaşıyor.”

Riggs’in rahatsız bir sandalyede, son derece sabırlı bir tavırla oturduğu odaya girdiler.

Eve, “İyi günler Bay Riggs,” diyerek Masaya yaklaştı. “Teğmen. Sizi görmek çok hoş.” Bakışları Eve’in pantolonundaki yırtığa kayd. “Pantolona çok yazık olmuş. Size çok yakışıyordu.”

“Evet, içim sızlıyor gerçekten. Kayıt.” Sandalyeye yerleşerek görüşme bilgilerini okudu. “Avukat yok mu, Riggs?”

“Şimdilik gerek yok ama sorduğunuz için teşekkürler.”

“Yani bu konudaki haklarını ve yükümlülüklerini anlıyorsun, değil mi?”

“Tamamen. Öncelikle davranışlarımdan ötürü büyük pişmanlık duyduğumu belirtmek isterim.”

Eve, zekice, diye düşündü. Bu adam moron değil. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Bugün olanlardan ötürü çok üzgünüm. Elbette size bir zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Ancak şu anda size o şekilde yaklaşmamın ne kadar saçma ve aptalca olduğunu görebiliyorum. Çok özür dilerim.”

“Cidden çok kibarsın. Peki, nasıl oldu da yasaklı ateşli silahlar kuşanmış halde New York’ta dolaşırken bir polis memurunu kaçırmaya ve saldırıya karar verdin?”

Riggs’in yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. “Kötü arkadaşlar diyelim. Yanımda yasadışı silah taşımak konusunda hiçbir mazeretim olamaz. Ancak benim mesleğimde güvenlik danışmanı olarak çalışıyorum suç elementleriyle yakın temasta bulunmak ve kendini bir anda yasadışı silahlar taşıırken bulmak rutinin bir parçası. Elbette o silahları yetkililere teslim etmem gerekirdi.”

“O silahları nereden buldun?”

“Öldürdüğünüz adamdan. Bu sabah beni tutmuştu.”

“Yani ölen adam mı kiraladı seni?”

“Evet. Ben elbette komisyonu alırken sizin bir polis olduğunuzu bilmiyordum. Adam bana sizin kendini ve ailesini tehdit eden tehlikeli biri olduğunuzu söylemişti. Maalesef ona kandım ve onun anlattığı hikâyeyi ve silahları kabul ettim. Kendi adıma çok başarısız bir yargıda bulunmuşum.”

“Eğer polis olduğumu bilmiyordusayn nasıl oldu da olay yerinde

bana ‘Teğmen’ diye seslendin?”

“Ben öyle bir şey hatırlamıyorum.”

“Yani sadece bu işi kabul ettin, öyle mi? Seni tutan adamın adı neydi?”

“Haggerty, Clarence Haggerty. Ya da bana öyle söyledi. Amacının bana anlattığı gibi ailesine saldıran bir kadını korkutmak olmadığını fark ettiğimde yaşadığım şoku bir düşünün.”

Eve sakince, “Evet düşünmeye çalışıyorum,” dedi. “Sanırım bir çocuğu rehin alıp kalıcı felce ya da ölüme sebep olacak şekilde boğazına bir silah dayaması beni korkutmak için güzel bir yol gibi geldi sana.”

“Her şey öyle çabuk oldu ki. Çocuğu kucağına aldığında şoke oldum. Korkarım tepki göstermekte yavaş davrandım. Haggerty ya da her kimse belli ki bana olduğunu söylediği kişi değildi. Küçük bir çocuğu o şekilde tehlikeye atabilen bir kişi...”

Riggs devam edemedi ve üzgün bir tavırla başını salladı. “Onu öldürmenize sevindim Teğmen.” Tekrar gülümsedi. “Buna ne kadar sevindiğimi anlatamam.”

“Eminim mutluluktan uçuyorsun.” Eve ona doğru yaklaştı. “Bu aptal hikâyenin tutacağına gerçekten inanıyor musun, Riggs?”

“Neden olmasın ki? Eğer Bay Haggerty ile kısa işi ilişkimizin belgelerini görmek isterseniz memnuniyetle size yardımcı olurum. Mükemmel evraklar tutarım.”

“Eminim tutuyorsundur.”

“Elbette bu durum olanlardaki sorumluluğumu ortadan kaldırmıyor. Güvenlik danışmalığı lisansımı kaybedeceğimi farkındayım. Hapis ya da en iyi ihtimalle ev hapsi cezası alacağımı da farkındayım. Kanunların uygun gördüğü cezamı çekmeye razıyım.”

“Max Ricker için çalışıyorsun.”

“Korkarım bu ismi hatırlayamadım. Eğer danışman olarak bir dönem hizmetlerimden yararlanan bir Bay Ricker olduysa kayıtlarımda buna rastlayabiliriz. Kayıtlarımı incelemeniz için gereken izni memnuniyetle verebilirim.”

“Yirmi beş yıl alacaksın, Riggs. En az.”

“Umarım mahkeme de bu kadar katı olmaz. Çünkü anlaşma esnasında şahsın esas amacından haberdar değildim. Ve küçük çocuğa kesinlikle bir zarar vermedim.” Riggs ellerini kaldırdı, yüzü hâlâ çok uysal gözüküyordu. “Ama dediğim gibi kanunun uygun gördüğü cezaya razıyım.”

“Sonunun Lewis gibi olmasından iyidir diye düşünüyorsun değil mi?”

“Pardon? Lewis diye birini tanıyor muyum?”

“Başka bir piyon. Ve her ikimiz de biliyoruz ki Ricker seni gözden çıkarırsa sonun onun gibi olur.”

“Hiçbir şey anlamıyorum Teğmen. Gerçekten özür dilerim.”

“Pekâlâ, baştan başlayalım ve yavaş yavaş ilerleyelim.”

Eve bir saatten uzun süre adamı konuşturmaya çalıştı, ara sıra Feeney’le yer değiştirdi, üzerine daha sert gitti ve bazen de yumuşak yaklaşmaya çabaladı.

Riggs ne tek damla terledi ne de hikâyesinde tek kelime değiştirdi. Eve mükemmel programlamaya sahip bir droidi sorguladığını hissetmeye başlamıştı.

Sonunda, “Çıkarın onu burada,” diye talimat vererek odadan çıktı.

Arkasından yetişen Feeney, “Bu adam çözülmeyecek,” dedi.

“Ricker bu kez beyni olan birini göndermiş. Ama kontrol tamamen Riggs de değildi. Öbür sürüngenin çocuğu yakalamasını beklemiyordu.

Yani onun beyni olduğu diğerlerinin de olduğu anlamına gelmez. Hastanedeki iki adamın korumaları ikiye çıkarılsın ve durumları sürekli bana bildirilsin.”

“Riggs düzgün bir avukat tutarsa bu hikâyeyle beş yıl bile almaz.”

“Biliyorum o da farkında. Adi herif halinden pek memnun. Hastanedeki iki adamla ilgili de araştırma yapılsın belki bir şey yakalarız.”

“Ben hallederim. Şimdilik dikkat çekmeyelim ofisimden hallederim.”

“Tamam. Benim raporları yazmam gerek, sonra eve giderim. Evde de bakmam gereken şeyler var.”

★ ★

Eve raporları yazmayı bitirdiğinde mesai saati çoktan bitmişti. Peabody’i eve gönderdikten sonra merkezin otoparkına indi. Bacağının ağrması onu sinirlendiriyordu. Başının zonklaması ise sadece ufak bir sıkıntıydı.

Ama otoparka inip aracının durumunu gördüğünde öfkeden deliye döndü.

“Lanet olsun! Lanet olsun!”

Bu aracı alalı daha sekiz ay olmamıştı. Çok çirkindi ve bir kez kaza geçirip tamir edilmişti ama Eve’in aracıydı ve aracını kadar tek parça halinde tutmayı başarmıştı.

Şimdi ise aracın tepesi, bagajı ve her iki taraftaki kapıları içe göçmüş, lastikler patlatılmış ve arka cam lazerle taranmıştı.

Ve hepsi de güvenlik kameralarıyla dolu polis merkezi otoparkında yapılmış, diye düşündü.

“Off” Arkadan gelen Baxter’di. “Bugün yine başının derde girdiğini duymuştum ama aracı çarptığını bilmiyordum. Bakım ve Onarım sana epey kızacak.”

“Çarpmadım tamam mı! Kim elini kolunu sallayarak buraya girip aracımı bu hale getirebilir?” Eve araca yaklaşmaya başlarken Baxter onu kolundan yakaladı.

“Biraz uzakta duralım Dallas. Bomba imhayı çağır. Şu anda öfkeli bir düşmanın var. Araçta patlayıcı olabilir.”

“Haklısın. Evet haklısın. Ve patlarsa bana asla yenisini vermezler. Bakım ve Onarım’dakiler benden nefret ediyor.”

★ ★

Araçta bomba yoktu ve Eve dört yeni lastik taktırmayı başardı. Daha doğrusu Baxter, Bakım ve Onarım’ı arayarak onlarla tatlı dille konuştuğu için yeni lastiklerini alabildi. Lastikler değiştirilirken, iki bakım görevlisi de kapıların tekrar açılıp kapanmasını sağlayacak bir şeyler yapıyordu. Eve ise otopark güvenliğine gitti.

Güvenlik diskinde bir kesinti olduğu söylendi Eve’e.

Geri döndüğünde Baxter, “Olay neymiş?” diye sordu.

“On beş dakikalık bir kesinti. Ekran karlanmış. Sadece bu kat. Fark etmemişler bile.” Eve’in gözleri kısılarak çizgi halini almıştı. “Bir dahaki sefer fark edeceklerinden emin olabilirsiniz. Kalmana gerek yoktu, Baxter.”

“Bu senin oyunun olabilir Dallas ama biz de topa dokunmak istiyoruz. O bacak için bir şey yapmalısın. Topallıyorsun.”

“Topallamıyorum.” Göçük kapıyı açarak içeri girerken iç geçirdi. “Teşekkürler.”

“Hoşça kal öpücüğü yok mu?”

“Elbette tatlım. Yaklaşsana biraz.”

Baxter gülümseyerek geri çekildi. “Vuracaksın bana değil mi? Eve mi gidiyorsun?”

“Evet.”

Baxter da aracına yöneldi. “Ben de o tarafa gidiyorum.” Öyle sıradan bir tavırla söylemişti ki Eve bir anlığına bile yutmadı. “Seninle geleyim.”

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

Baxter, “O tarafa gidiyorum dedim ya!” diyerek arabasına bindi.

Eve ona sinirlenmeye çalıştı ama pek başaramadı. Yol boyunca takip eden araçlara ya da pusulara karşı tetikte olarak ilerledi. Saatte elli kilometrenin üzerine çıktığında motordan gelen uğultular ve sola döndüğünde gelen takırtılar haricinde eve yolculuğu olaysız geçti.

Demir kapılardan geçerken Baxter’a el salladı ve yaptığı şey karşılığında ona Roarke’ın eşsiz viskilerinden birini vereceğini düşündü.

Ön merdivenlerden çıkarken kendisinin de bir içkiye ihtiyacı olduğunu düşündü. Bir kadeh kaliteli soğuk beyaz şarap ve sızlamaları gidermek için kısa bir yüzme.

Uzun bir gece olacağını hissediyordu.

Bacaklarının arasında sürünen kediyle karşısına dikilen Summerset, “Gördüğüm kadarıyla,” diye başladı. “Bir araç kazasına karışmışsınız.”

“Yanlış görüyorsun. Aracım bir araç kazasına karıştı.” Eğilerek Galahad’ı kucağına aldı ve yanağını kedinin tüylerine sürterken biraz rahatladığını hissetti. “Roarke nerede?”

“Henüz eve gelmedi. Eğer programına bir baksaydınız kendisini bir saat daha beklemediğimizi bilirdiniz. O pantolon mahvolmuş.”

“Herkes aynı şeyi söylüyor.” Eve kediyi yere koyarak ceketini çıkardı ve tırabzan direğine astı. Summerset’in yanından geçerek yüzme havuzuna doğru ilerlemeye başladı.

“Topallıyorsunuz.”

Eve hiç durmadan ilerlemeye devam etti.

★ ★

Yüzme iyi gelmişti. Eve yalnız ve çıplak kaldığında bacağındaki yaraya yakından baktı. Sağlık görevlisinin iyi iş çıkardığını kabul etmeliydi. Yara şimdiden iyileşmeye başlamıştı ama yine de epey canını yakıyordu.

Bedeninde başka çizikler ve morluklar da vardı. Ama bazılarının Roarke’la yaptıkları orman seksinden kaynakladığını fark etti. Karışımından onları çıkardığında, bugünkü yaranın aslında o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Kendini daha iyi hissederek bornozunu giydi ve dizine yenik hissederek asansöre bindi.

Asansörden çıkarken neredeyse kabine giren Roarke’a çarpıyordu.

“Selam Teğmen. Ben de aşağı sana katılmaya geliyordum.”

“Ben epey yüzdüm ama inip senin yüzmeni izleyebilirim. Eğer çıplak yüzeceksen.”

“Daha sonra birlikte yaparız onu.” Roarke, Eve’i yatak odasına doğru çevirmişti. “Arabana ne oldu?”

“İspatlayamıyorum ama tahminim Ricker yaptı. Aşağı otoparka indiğinde bu haldeydi. Birbirimize gol atmaya çalışıp duruyoruz.” Eve dolabına doğru ilerledi.

“Neden topallıyorsun sen?”

Eve gözlerini devirdi ama içinden yükselen başını duvara çarpma

isteğini bastırdı. “Dizim yaralandı. Bak üstümü giyinip bir şeyler içmek istiyorum. Olanları birazdan anlatırım.” Bornoza çıkarmaya başladığında kesiği ve morlukları hatırladı. “Bugün başım biraz belaya girdi, yolda yuvarlanırken yaralandı dizim. Epey sersemledim zaten, o yüzden sakın bir de sen başlama.”

“Sükûnetimi hiç bozmamaya çalışacağım.” Eve üzerindeki tamamen çıkardığında, Roarke’ın tek tepkisi derin bir şekilde iç geçirmek oldu. “Pek hoş. Yatağa uzan.”

“Hayır.”

“Eve, ya kendin uzan ya da seni bayıltıp kendim yatırır ve öyle pansuman yaparım. Benim için sonuç önemli.”

Eve dolaptan bir gömlek çıkardı. “Dinle dostum, bugün çok istediğim bir dolu kış tekmeleme potansiyeli kaçırdım. Son hedefim sen olma.” Ama Roarke ona yaklaşmaya başlayınca gömleği yere bıraktı. “Pekâlâ. Pekâlâ. Aslında kavga havasında değilim pek. Ama illa doktorculuk oynamak istiyorsan, içecek bir şeyler istiyorum.”

Yatağa doğru topallayarak karnının üzerine uzandı. Roarke’ı biraz kızdırmasını umut ettiği bir ses tonuyla, “Şarap,” dedi. “Soğuk ve beyaz olsun.”

“Elbette. Hizmet için buradayız.” Roarke bardağı alarak içine bir ağrı kesici attı. Eve’in anladığında kızacağını biliyordu. Pansuman malzemelerini getirerek kenara koydu ve Eve’i çevirdi.

“Doğrul. Ve mızızlanma.”

“Ben mızızlanmam.”

Roarke, “Evet genelde mızızlanmazsın,” diyerek ona katıldı. “Ama mızızlandığında da bunu telafi ediyorsun.” Roarke en derin yarayı temizlerken Eve bardağını aldı. “Neden sen de biraz yanıma sokulmuyorsun doktor?”

“Az sonra öyle yapma niyetindeyim. Ücretimi o şekilde alırım zaten.”

Eve etkileri fark etmeye başladığında kadehin yarısını çoktan bitirmişti. “Ne koydun sen bunun içine?” diye hırladı. “Sakinleştirici bir şey koydun değil mi?” Eve bardağı kenara koymaya çalışırken Roarke uzanarak bardağı onun elinden aldı ve saçlarından tutarak başını hafifçe geriye yatırdı ve kadehi boğazından aşağı döktü.

Eve öksürerek yutkundu. “Ahh. Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Evet biliyorum ama benim için öyle keyifli ki. Arkanı dön.”

“Kıçımı öp.”

“Sevgilim sen arkanı döner dönmez niyetim bu.”

Eve kahkahasına engel olamadı. Arkasını dönerken en azından kendi kendine acısının epey hafiflediğini itiraf etti. Roarke’ın muhteşem dudaklarını kalçasında hissettiğinde ise daha da güzel, diye düşündü. Davetkâr bir tavırla, “Devam et,” dedi.

“Daha sonra. Önce bu acının geçmesini istiyorum.”

“Gerçekten fena değilim.”

“Seninle sevişmek istiyorum Eve.” Roarke onu bu kez daha nazik bir tavırla kendine çevirerek ona doğru uzandı. “Seninle yavaş yavaş ve uzun uzun sevişmek istiyorum. Ama bu olmadan önce kendini ‘fena değil’den daha iyi hissetmeni istiyorum.”

“İnan daha iyi hissetmeye başladım bile.” Eve ona doğru uzandığında Roarke ellerini yakalayarak sıkıca avuçlarında tuttu.

“Neler olduğunu anlat bana.”

“Pekâlâ, madem üzerime atlamıyorsun ben giyniyorum.”

“Bornozu al.” Roarke bornozu uzatıyordu. “Bol bir şey içinde daha rahat edersin. Üstelik daha sonra seni soymam daha kolay olur.”

Eve söylediklerine karşı çıkabilecek mantıklı bir gerekçe

bulamadığından tekrar bornozu giydi ve OtoAşçı'ya doğru gitti. "Sen bir şeyler istiyor musun?"

"Sen ne yiyeceksen aynısından."

Eve iki tabak baharat soslu makarna sipariş etti. Sonra Roarke'ın yanına oturarak gece için enerji verecek şekilde yemeye ve gün içinde olanları anlatmaya başladı.

Roarke ağzını açmadan dikkatle onu dinliyordu. Hiçbir yorum yapmaması Eve'in boynundaki kasların tekrar kasılmasına neden olmuştu. Leziz makarnanın tadı pastel boya gibi gelmeye başladığında bile yemeye devam etti.

"Araştırmayı düşündüğüm birkaç konu var ve polis şefinin tam desteğini aldığımı bilmek üzerimden büyük bir yük kaldırıyor. Tibble'ın Bayliss'i parçalamasını izlemek çok eğlenceliydi. Kesip doğradı, üstelik tek damla kan akıtmadan. Yani hayran olmamak elde değil."

"Eve."

Eve, Roarke'ın gözlerinin içine baktı. Kış kadar soğuk, donmuş bir okyanus kadar maviydi bu gözler. Daha bir kaç saat önce silahlı dört adamla karşı karşıya kaldığında, adrenalinin bu kadar yükseltmediğini düşündü. Ne tuhaf, Roarke'ın tek bir bakışı çok daha etkiliydi.

"Uç kere senin arkandan geldi. Ne kadar hoşlanmasan ve onaylamasan da onunla ben ilgileneceğim."

Eve, "İki kez," diye düzeltti. "Üçüncüsü sadece arabamaydı ve her seferinde skor benim oldu. Ama," diye devam etti, "tepkinin böyle olacağını tahmin ediyordum. Belki bir faydası olmayacak ama bunun benim işim olduğunu, daha önce de peşime düşüldüğünü ve ileride yine düşüleceğini belirtmek istiyorum. İkinizin arasındaki bu kişisel konunun bu davada yeri yok."

“Yanılıyorsun.” Roarke’ın sesi korkutucu bir sakinliğe sahipti.

“Ama sen işte böyle düşündüğün için bu davada benimle birlikte çalışmanı istiyorum.”

Roarke’ın öfkesini çok net hissedebiliyordu.

“Beni çocuk kandırır gibi kandırabileceğini mi sanıyorsun Eve?”

“Hayır. Lanet olsun, hayır. Tanrım, bana şöyle bakmayı keser misin! İştahımı kaçırıyorsun!” Çatalını elinden bıraktı. “Yardıma ihtiyacım var. Bugün tüm bunlar olmadan önce senin ofisinde yardımını istemiştım değil mi? Değişen tek şey benim arkamdan yeni bir moron topluluğu göndermesi ve benim onları da içeri tıkmam. Bunun onu iyice kudurttuğunu umut ediyorum. Eğer bu konuda birlikte hareket edersek ikimiz de istediğimiz sonucu elde ederiz. Aslında senin, ancak Ricker’ın ciğerlerini kısık ateşte pişirip yersen tatmin olacağını düşünürsek tam istediğin sonucu alamayacaksın belki ama kanunun izin verdiği ölçüde ona yakın bir şeyler yaparız.”

“Kanun senin elini kolunu bağıyor benimkini değil.”

“Roarke.” Eve onun elini tuttu. “Onu sen olmadan da yakalarım ama seninle birlikte olacağı kadar çabuk ve tatmin edici olmaz. Sen de onu ben olmadan yakalayabilirsin. Belki daha çabuk ve sana göre daha tatmin edici şekilde. Ama şunu düşünsene bir: Onun bir kafeste uzun ve berbat bir ömür geçirmesi öylece birden fişini çekmekten daha tatmin edici değil mi?”

Roarke bir süre düşündü. “Hayır.”

“Tanrım, korkutucu bir adamsın. Çok korkutucu bir adam Roarke.”

“Ama bu konuda seninle birlikte hareket edeceğim Teğmen. Ve işlerin gidişatına göre değişebilir belki ama yine de o kafes düşüncesiyle yetinmeye çalışacağım. Ve bunu senin için yapacağım. Ve inan bana sana anlatamayacağım kadar zor bir şey bu.”

“Biliyorum. Çok teşekkürler.”

“Her şey sonuçlanmadan şimdilik teşekkür etme. Çünkü işler senin hesapladığın gibi gitmezse, kendi hesaplarıma göre hareket edeceğim. Pekâlâ, ihtiyacın olan şey ne?”

Eve derin bir nefes verdi. “İlk olarak İç İşleri’nin Kohli’yi neden Arafa gönderdiğini öğrenmem gerek. Kulüpte istedikleri kişi ya da şey neydi? Bayliss bugünkü toplantıda Ricker’ın Araf la bağlantısına dair bir şeyler geveledi ama sen adamla on seneden uzun süredir yollarını ayırdığını söylemiştin.”

“Doğru, bazı verimli hisselerini alarak ayrıldım ondan. O günden beri de kimilerini sattım, bazılarını daha da geliştirdim. Araf a gelince onunla hiçbir ilgisi yok. Ama eskiden vardı. Araf ı beş yıl önce ondan satın aldım.” Eve’in nefesini tuttuğunu görünce. “Ya da temsilcilerim ondan satın aldı desem daha doğru olur,” diye ekledi.

“Araf Ricker’ındı yani? Ve sen bana bunu söylemedin?”

“Teğmen, üzgünüm ama hiç sormadığını belirtmek zorundayım.”

Eve, “Tanrı aşkına!” diyerek ayağa fırladı ve volta atarak düşünmeye çalıştı.

“Sizin Kohli öldürüldüğünde bu konu aklıma bile gelmedi, bir bağlantı olacağını düşünmedim. Kulüp dediğim gibi beş yıldır benim ve dekorasyonu, içeriği ve personeli tamamen yenilendi.”

“Eğer eskiden bile olsa o mekânı bir paravan olarak kullandıysa, hâlâ o dönemden gelip giden insanlar olabilir. İş yapmak için.”

“Bana rapor edilen hiçbir şey olmadı. Eğer öyle bir şey varsa bile kesinlikle küçük çaplı şeylerdir.”

“Orada bir polis öldürüldü. Küçük çaplı bir şey değil bu.”

“Anlaşıldı.”

“Niye sattı peki?”

“O dönemki araştırmalarını mekânın ömrünü doldurduğunu gösteriyordu. Ricker işlerini ya da mülklerini kendi amacına hizmet etmeyi bıraktığında elden çıkarır. Adamın temel iş tavrı böyle.”

“Eğer sana bu kadar gıcıkısa sana satmayı nasıl kabul etti?”

“Satış tamamlanana kadar alıcının ben olduğumdan haberi yoktu ki. Sanırım durumdan hoşnut kalmamıştır ama anlaşma çoktan tamamlanmıştı.” Roarke arkasına yaslanarak biraz düşündü. “Muhtemelen etrafa orada kanunsuz işler döndüğü haberini yaydı ya da gerçekten bazı adamlarını yollayıp öyle bir vitrin yarattı. Benden o şekilde intikam almayı umut etmiş olabilir. Evet, gerçekten olabilir. Kulüp tam olarak oturup, isim yapmaya başlayana kadar bekledi ve sonra bunu bozmak istedi. O çok sabırlı bir adam. Bir kaç seneyi beklemekten bile saymamıştır.”

“Ve bölümdeki köstebeklerini düşünecek olursak bu dedikoduları yayması da zor olmamıştır. Bunlardan İç İşleri’nin de haberi oldu ve olaya bir bakmak istediler, Kohli’yi oraya yerleştirdiler. Evet, parçalar birbirine uyuyor. Ve görünüşe göre zavallı adam gerçekten bir hiç uğruna ölmüş.”

Roarke ayağa kalktı. “Sen bu durumu düzelteceksin.”

“Evet, düzelteceğim. Bir de bazı verilere bakmak istiyorum. Görme yetkimin olmadığı ve kimsenin baktığımdan haberi olmaması gereken veriler.”

Roarke bu kez gülümsedi. “Teğmen, sanırım bu konuda yardımcı olabilirim.”

★ ★

Max Ricker, Connecticut’taki büyük malikânesinin ışıll ışıll

aydınlatılmış oturma odasında Marta isimli ev droidinin yüzünü ayağıyla tekmeliyordu.

Marta bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Canarde akıllıca hareket etmiş ve bu öfke boşalımını esnasında geride durmaya karar vermişti. Daha önce de böyle sahnelere şahit olmuştu ve Ricker öfkелendiğinde parçalarına ayırdığı şey her zaman bir droid olmuyordu.

Bir süre boyunca odada yankılanan tek ses sert ve öfkeli solumalarla, acıklı plastik ve metal sesleri oldu. Evet, Canarde gerçekten daha önce de böyle sahnelere şahit olmuştu. Ama bu kontrol kaybetmeler giderek sıklaşıyor ve çok daha kötüleşiyordu.

Canarde, özenle hazırladığı kaçış planını yakında uygulamaya koymasının gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Kalan günlerini Cennet Kolonisi'nde sahte bir isimle aldığı evinin lüksünde, huzur içinde geçirecekti.

Ama şimdilik sıkıntılara göğüs germesi gerektiğinin fakındaydı.

“Bir kadın, tek bir kadın ve onu halledemiyorlar ha? Onu halledemiyorlar? Yemin ederim, yemin ederim onları haklayacağım.”

Marta'nın kafasından geriye kalanları tekmeleyerek ilerledi. Havada yanık devre kokusu vardı. Bir... seans sonrasında her zaman olduğu gibi sakinleşmiş bir tavırla bara doğru yürüdü ve ağır yatıştırıcılarla dolu tatlı rom kokteylinden bir kadeh doldurdu.

“Bir ölü dedin değil mi?” Sesi, şu anda Canarde'a çevirdiği bakışları kadar sakindi. Yemek ikideydi değil mi?” dermiş gibi bir ton kullanmıştı.

“Evet. Ölen Yawly. Ines ve Murdock yaralı olarak hastaneye kaldırıldılar. Riggs gözaltına alındı ve benim talimatlarıma uygun bir hikâye anlattı. Riggs hikâyeden dönmeyecek. Zeki bir adam o.”

“Aptalın teki o, diğerleri gibi. Hepsinin ipi çekilsin.”

Bu talimata hazırlıklı olan Canarde ona biraz yaklaştı. “Bu Ines ve Murdock konusunda sağduyulu bir davranış olabilir. Ancak benim görüşüme göre, Riggs size sadık olduğunu böyle ispat etmişken onu gözden çıkarmak örgütünüzün maneviyatını sarsar.”

. Ricker içkisini yudumladı. Gümüş gri renkli gözleri Canarde’ın suratında gezinip duruyordu. “Örgütün maneviyatının azıcık bile umurumda olduğu izlenimini nereden edindin peki?”

Canarde epey risk aldığını bilerek, “Ama umurunuzda olmalı,” diye devam etti. “Farklı şartlar altında Lewis’e anında gösterdiğiniz disiplin gibi, bu şartlar altında olan bir çalışanınıza iyi niyetinizi göstermek hatta hoşgörünüzü, sizin için çalışanlara açık bir mesaj göndermiş olur. Ve,” diye ekledi, “sonuçta Riggs bir süre sonra da halledilebilir.”

Ricker içmeye ve giderek sakinleşmeye devam etti. “Haklısın. Evet, çok haklısın.” Gülüşü çok ani ve neredeyse korkutucu ölçüde içtendi. “Teşekkür ederim. Korkarım bu gıcık polis kadın konusunun yargımı etkilemesine izin verdim. Bazı şeyler sabırla beklemeye değer.”

Roarke’ı düşündü. O konu için de beklemişti. Yıllarca. Ve ona darbe indirecek en doğru yeri bulmamış mıydı?

Ama kanın tadını neredeyse ağzında hissederken beklemek, olayları doğru değerlendirmek giderek zorlaşıyordu.

“Bay Riggs’e sadakatının takdir edildiğini ve uygun şekilde ödüllendirileceğini ilet.”

Cam duvara doğru ilerlerken etrafa yayılmış droid parçalarını fark etti. Bir an parçalara boş boş baktı, şaşırmıştı. Sonra gördüklerini zihninden uzaklaştırarak parçaların etrafından dolaştı ve cam kapıyı açtı. Bahçesine tepeden bakan taraçaya çıktı.

“Sahip olduğum şeyleri kazanmak için bir ömür boyu çalıştım ve bir

gün hepsini oğluma vereceğim. Bir adamın oğluna bırakacağı bir mirası olmalı.” Keyiflenmiş, ses tonu hülyalı bir hal almaya başlamıştı. “Ama o zamana kadar ulaşmam gereken birkaç hedefim daha var. Çok yakında gerçekleştirmeyi planladığım bir tanesi de Roarke’ın kafasını ezmek. Onu dizlerinin üzerine çöktürmek. Bunu başaracağım Canarde. Bundan emin ol.”

Tekrar parlak renkli içkisini yudumlayarak, tatmin olmuş ve enerjik bir adam olarak arazisine baktı. “Bunu başaracağım. Ve onun polisi de onunla birlikte merhamet için yalvaracak.”

On Altıncı Bölüm

Roarke'ın özel ofisinin mühürlü odasındaki ekipmanlar en gelişmiş teknolojiye sahip, çok kapsamlı ve kayıt dışı ürünlerdi. Bilgi Koruma'nın büyük ve keskin gözleri bu odaya işlemiyordu. Buradaki bilgisayarlarda yapılan işlemler ve taramalara dış bir etkenin müdahale etmesi mümkün değildi.

Ve Roarke'ın yeteneklerine sahip bir adamın ellerinde, eninde sonunda ortaya çıkarılamayacak hiçbir veri yoktu.

Şimdiye kadar güvenlik kapısından Roarke'ın dışında, sadece Eve ve Summerset'in geçmesine izin verilmişti. Kullanım amacı sadece iş olmasına rağmen mekân çok güzeldi. Bol güvenlikle donatılmış şık duvarlar ve güzel fayanslarla döşeli bir zemin vardı.

Eve, U şeklinde parlak kontrol panelini, güzel tasarlanmış bir uzay gemisinin kaptan paneline benzetirdi. Ve bu panelin başında çalışan Roarke da elbette kaptan oluyordu.

Eve bu odadayken kuralları esnetebiliyordu. Daha doğrusu Roarke'ın kendi için esnetmesine izin veriyordu.

Eve, "İlk olarak Roth," diye başladı. "Anlattığı hikâyeye göre kocası onun mali hesaplarını tırtıklamakla başlamış, sonuç olarak kendi ve sevgilisi için epey bir meblağ götürmüştü. Yüzbaşı Eileen Roth. Adresi"

"Gerek yok."

Bu tarz işleri sevdiği kadar, EDD'deki beyin takımının bile aşmakta zorlanacağı engel ve duvarları aşarken parmaklarının rahat hareketlerini izleyen Eve'in yüzündeki rahatsız ifadeyi görmeyi de seviyordu. Bilgisayara okutmak yerine verileri ekrana açtı.

“Çok etkileyici bir meblağ değil,” diye yorumda bulundu. “Ama yine de sanırım adamı ve sevgilisini rahat ettirmeye yeter. Adam işsiz bir yazar. Bazı kadınların böyle aç sanatçı tiplerine karşı zaafi oluyor. Tüm o sönük, Byron-vari tavırlar falan.”

“Öyle mi?” Eve kupkuru bir ses tonuyla sormuştu.

“Gerçekten. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Ayrıca Roth adam için ilk değil.” Roarke ikinci bir ekrana açtığı verilere işaret ederek ekledi. “Adamın önceki dönemlerde iki evliliği ve üç yasal birlikteliği olmuş. Birlikteliğin sonlarına doğru partnerinin hesaplarını boşaltma gibi bir huyu var zaten.”

“Roth’un bu tip adamlara karşı uyanık olmasını beklerdim. Tanrı aşkına, kadın bir polis.”

Roarke, “Aşkın gözü kördür,” dedi.

“Hiç de öyle değil. Ben seni gayet net görebiliyorum değil mi?”

Roarke’ın yüzüne birden büyüleyici bir gülümseme yayıldı. “Teğmen cidden şımartıyorsun beni.” Eve’in elini yakalayarak parmak boğumlarını öpmeye başladı.

“Cıvırmak yok.” Eve’in onu sertçe itmesi Roarke’ı tekrar güldürdü.

Eski ritimlerine kavuşmanın güzel olduğunu düşündü.

Eve dikkatle ekranı incelerken, “Lucius Breck’e iki ödeme yapmış,” dedi. “Uç biner. Breck de kim?”

Roarke’ın kendi sesini de sisteme eklediğinden haberi olmayan Eve, bilgisayarın nazik bir sesle cevap vermeye başlamasıyla yerinden sıçradı.

Breck, Lucius. Madde bağımlılığı danışmanı. Özel muayenesi var. Ofis adresi 6. Cadde 529 numara, New York. Ev adresi-

“Tamam boş ver. Bana anlattığı şeye uyuyor. Tanrım, kadın iflas bayrağını çekmek üzere ama hâlâ özel danışmanlıkla kazıklanmaya

devam ediyor. Hem de bölümden bedava hizmet alabilecekken. Ve her şekilde kaybeden o olacak. Yani bu iş sonuçlandığında birimin başından alınacaktır.”

Ve bir de onun koltuğunun peşinde olduğumu düşünüyor. Eve başını salladı. Hayır, teşekkürler. Eve, belki bir gün yüzbaşı rütbesini alabilirdi ama o rütbe bile onu sokaklardan çekmeyi asla başaramazdı.

“Ona bağlayabileceğin başka hesaplar bulamadın mı?” Roarke akılcı bir tonla “Var olmayan bir şeyi bulamam,” dedi. “Kendin de görüyorsun ki senin Yüzbaşı Roth mali bakımdan neredeyse dibe vurmuş. Breck’in ücretini ödemek için emeklilik hesabından para çekmiş. Diğer masrafları da oldukça ölçülü.”

“Yani kendi temiz ama birimi pis ki bu da bir cinayet nedeni olabilir. Her iki kurban da onun adamıydı ve Kohli’yi Araf ta ziyaret ediyordu. Onun için yaptırdığım olasılık hesabı epey düşük çıktı ama eğer bölüm dosyalarındaki kişilik analizini ve onun hakkındaki kişisel görüşlerimi verilere eklersem sonuç değişiyor.”

“Görüşün ne?”

“Sert ve epey öfkeli bir tip. Ve kendini yükselmeye o kadar kaptırmış ki detaylar konusunda inceliğini kaybetmiş. Pozisyonunu korumak için kişisel hatalarını hasıraltı edebiliyor. Üstlerinin onayını kaybetmekten korktuğu için biriminden birinin hatalarını da hasıraltı etmeye çalışmış olabilir. İlk cinayette çok daha fazla öfke vardı. Ve dediğim gibi Roth epey öfkeli.”

Tekrar Roarke’a döndü. “Detektif Jeremy Vernon. Onu köşeye sıkıştıracak şeyler var zaten elimde ama önce biraz daha terlemesini istiyorum.”

“Ben nasıl yardımcı olabilirim?”

“Aldığı paraları Ricker’a bağlamam gerek. Bağlantıyı bu odadan

elde edersem delil olarak kullanamam. Ama onun kullanabileceğini sanmasını sağlayabilirim. Vernon'u çözersem elime yeni ipler geçer. İki kurbanla da Roth'la da ilişkisi var. Ve Ricker'la."

"Ricker'ın kendini epey iyi koruduğundan şüphem yok. Dağıttığı paralar tekrar tekrar temizlenmiştir."

"Peki bir bağlantı bulabilir misin?"

Roarke'ın kaşı havaya kalktı. "Bunu bir soru olarak kabul etmiyorum. Ama biraz zaman alacak."

"O zaman neden hemen başlamıyorsun? Ben bir kaç isim daha araştırmak için diğer üniteyi kullanabilir miyim?"

"Bekle." Eve'in anlamadığı bir-iki sesli talimat verdikten sonra bir şeyler daha tuşladı. Bilgisayar komutları algılayarak hafif bir sesle çalışmaya başladı. Roarke, "Bilgisayar yüzeysel katmanları otomatik olarak tarayacak," diye açıkladı. "En az benim kadar hızlıdır. Diğer isimleri söyle?"

Eve gözlerini ona çevirdi. "Rue MacLean."

Roarke şaşırdı ya da rahatsız olduysa bile hiçbir şey belli etmiyordu. "Ondan şüpheleniyor musun?"

"Araf'ın idarecisi, orada neler döndüğünden haberi olmalı. Ricker'ın mekânın eski sahibi olduğunu sen söyledin, İç İşleri'nin arada bir bağlantı olduğundan şüphelendiğini de biliyoruz. Eğer Ricker'ın orada çevirdiği işler varsa Rue bunları biliyor olmalı. Ve," diye ekledi, "sen zaten bunu düşündün değil mi?"

"Rue için dün bir araştırma yaptım. Derin bir tarama. Bilgisayar, üçüncü ekranda Rue MacLean taramasının sonuçlarını göster." Eve'e dönerek, "Sonuç verilerine kendin bakabilirsin," dedi. "Beni tedirgin edecek bir şey bulamadım. Ama zaten Ricker'la bir ilişkisi varsa çok dikkatlidir. Beni iyi tanıyor."

“Böyle bir risk alır mı?”

“Pek ihtimal vermiyorum.”

Eve önce finansal hesapları inceledi. “Tanrım, Roarke ona bir servet ödüyorsun.”

“Ki bu durum normalde sadakati tetikler. Aslına bakılırsa kulübü neredeyse tek başına idare ediyor. Maaşını hak ediyor. Maddi ödüllerden hoşlandığını ve çok cimrilik yapmadığını fark edeceksin. Bu kış Saint Barthelemy’de bir tatile çıktı. Ricker’ın orada bir üssü olduğunu biliyorum.”

Roarke bir an duraksayarak ayağa kalktı ve kendine brendi doldurdu. “Yarın ona sormayı düşünüyorum.”

“Öylece soracak mısın yani?”

“Evet ve yalan söylerse de hemen anlayacağım.”

Eve, Roarke’ın yüzünü inceledi: Soğukkanlı, sert ve acımasız. Evet, gerçekten hemen anlardı ve MacLean yalan söyleyecekse Tanrı yardımcısı olsun. “Bence sen sorma. Ben sorsam daha iyi olur.”

“Eğer bir şekilde Ricker’la bir bağlantısı varsa bu davan açısından çok kritik bir durum. O benim çalışanım ve benimle ilgili konuları kendim hallederim.”

“Eğer onu korkutup kaçırırsan”

“Eğer korkmasını gerektirecek bir sebep varsa kaçabileceği bir yer yok. Daha sonra sorgulamak için alırsınız onu. Başka isimler var mı?”

“Hiç işbirliği yapmıyorsun.”

“Aksine.” Roarke ellerini açarak odayı ve harıl harıl çalışan bilgisayarları gösterdi. “Sana bir soru sorayım Teğmen. Sen bir katilin mi yoksa Max Ricker’ın mı peşindesin?”

Eve hemen, “Ben katilin peşindeyim,” diye cevapladı. “Ricker’ın da bu işte bir parmağı olduğunu düşündüğümünden niyetim her ikisini de

enselemek.”

“Ricker davayla bağlantılı olduğundan mı yoksa bir zamanlar benimle bağlantılı olduğundan mı?”

“Her ikisi de.” Eve farkında olmadan dövüşe hazır bir tavır takınarak bakışlarını ona çevirdi. “Ne olmuş?”

“Hiçbir şey. Zamanı geldiğinde ikimizin arasına girme gibi bir niyetin yoksa sorun yok.” Elindeki kadehi inceliyordu. “Ama sen de başına neden boş yere dert açmak isteyesin ki? Evet isimler?”

Eve’in başına dert açmak gibi bir niyeti yoktu. Ama Ricker’ı yakalamak gibi bir niyeti kesinlikle vardı. “Teğmen Don Webster.”

Roarke’ın dudaklarının kenarında çok hafif bir gülümseme belirdi. “Bak bu çok ilginç oldu ama. Neden ondan şüpheleniyorsun? Katil olmasından mı yoksa hedef olmasından mı?”

“Şu anda ikisi de değil ama olma ihtimali olmadığından değil. Bugün beni takip etmiş. Belki kendinin de dediği gibi geri zekâlı gibi davrandığı için özür dilemekti amacı. Ya da bilmiyorum, belki bütün sahne planının bir parçasıydı. Ona güvenmeye karar vermeden önce bütün verilerini görmek istiyorum.”

Roarke hiçbir şey söylemeden bir-iki tuşa bastı ve verileri ekrana açtı.

“Onu araştırdın mı yani?”

Roarke sakın bir tonla, “Araştırmayacağımı mı düşünmüştün?” dedi. “Webster tertemiz görünüyor. Yani Roth’a uyguladığın mantığı uygularsak onu da şüpheliler listesine koyabiliriz.”

“Yalnız bir şey var,” Eve kaşlarını çatarak ekrana yaklaştı ve verileri incelemeye devam etti. “Kohli’nin dürüst olduğunu biliyordu, zaten onun suçlu gibi görünmesine yardımcı oldu. Neden dürüst bir polisi öldürsün ki? Delillere, içgüdülerime ve Mira’nın çizdiği profile

dayanarak kurbanları intikam almak için öldüren birinin peşinde olduğumuza inanıyorum. Yasadışı yollara sapanları avlayan birinin. Webster, Kohli'nin dürüst olduğunu biliyordu. O yüzden hayır, Webster'dan bu konuda şüphelenmiyorum, eğer temizse tabii.”

“Peki ya olmasaydı?”

“O zaman belki varsayımı biraz zorlayıp katilin temiz olduğu için Kohli'yi öldürdüğünü ve Webster'ın öyle olmadığını bildiğini düşünebilirdim. Bu ödemeler nedir peki? Son iki yıldır LaDonna Kirk'e düzenli aylık ödemeler.”

“Boşanmış bir kız kardeşi var. Tıp fakültesinde okuyor. Webster ona yardım ediyor.”

“Sahte olamaz mı?”

“Hayır gerçek. Kontrol ettim. Bu arada kız sınıfta ilk onda.” Roarke brendisini yudumladıktan sonra devam etti. “Webster arada sırada kumar oynuyor. Ufak meblağlarda. Eğlencesine. Her sene sezonluk futbol bileti alıyor. Aşırı pahalı ve bence üzücü ölçüde başarısız bir tasarımcı tarafından yapılan takım elbiselere sempatisi var. Kötü günler için pek birikim yapmıyor ama yine de kendi sınırları içinde yaşıyor. Ki bu çok zor da değil. Aynı rütbedesiniz ama senin iki katın maaş alıyor. Ben olsam bundan şikâyet ederdim.”

Eve rahatsız olduğunu açıkça gösteren bir tonla, “Masa başı polisler işte,” dedi. “Nasıl bir mantık bu? Epey derin bir araştırma olmuş.”

“Derin olmayı seviyorum.”

Eve içinde bulunduğu durumu düşünerek doğrudan konuya girmeye karar verdi. “Bize katılmak istiyor.”

“Pardon?”

“Davaya Roarke. Benden onu kendini de cinayet soruşturmasına almamı istedi. Kohli'nin kullanıldığı olayda kendinin de suiistimal

edildiğini düşünüyor. Ona inanıyorum.”

“Bana fikrimi mi soruyorsun?”

Eve ilişkilerin ne kadar sık baş belası bir hal alabildiğini düşündü. “Onu davaya almamın ikimiz arasında bir sorun yaratıp yaratmayacağını soruyorum.”

“Yaratacağını söylersem?”

“O zaman dışarıda kalır. Yararlı olabilir dava için ama ona ihtiyacım yok.”

“Eve sevgilim. Sakın şeyim konusunda endişelenme...” Roarke Eve’in kullandığı ifadeyi ve ses tonunu hatırlamaya çalıştı. “Penisimin bir darbe daha yeme konusunda sakın endişelenme. Senin için nasıl uygunsa öyle yap.” Bilgisayar durarak bir sinyal verince, “Şuna bir bakmam gerek,” dedi. “Başka isimler var mı?”

“Birkaç tane daha.”

“Buyurun.” Roarke ona yan bilgisayarı işaret ederek kendisi kontrol panelinde çalışmaya başladı.

Eve koltuğuna geçerken evliliğin hiçbir zaman tam olarak tamamlayamayacağı bir yapboz olduğunu düşündü. Çok fazla lanet olası parça vardı. Ve elindekilerin şekli durmadan değişiyordu. Roarke büyük bir keyifle üzerine atladığı Webster’la birlikte çalışması fikrine hiç karşı çıkmamıştı.

Ama belki de durum böyle değildi ve bu fikir birliği aslında bir tuzaktı.

Bununla daha sonra da uğraşabileceğini düşündü.

Çalışmaya başladı. Bu en azından iyi anladığı bir şeydi. Patsy Kohli’nin verdiği isimleri bilgisayara girdi. Kocasının polis dostlarını. Detektif Gaven ve Pierce ve memur Goodman ve Çavuş Clooney.

İlk taramada hepsi de neredeyse pırıl pırıl parlıyordu. Dedektif

Arnold Gaven bir dolu takdir belgesine sahipti. Çok sayıda önemli dava kapatmıştı. İyi giden bir evliliği ve birimin softball başlangıç takımında oynayan beş yaşında bir kızı vardı.

Dedektif Jon Pierce da benzer bir tablo çiziyordu. Tek farkı üç yaşında bir oğlunun olmasıydı.

Memur Thomas Goodman, onlardan iki yaş küçüktü ve her an bir dedektif rozeti alması bekleniyordu. Yeni evlenmişti ve kilisesinde vaiz yardımcılığı yapıyordu.

Eve, din diye düşündü. Otuz gümüş sikke.

Clooney, yirmi altı yıllık kıdemliydi ve son on iki yıldır 128. Birimde görevliydi. Eve onun bir zamanlar Roth ile ortak olduğunu gördüğünde şaşırdı. Roth daha sonra onu geçmiş ve yüzbaşılık merdivenlerini tırmanmaya başlamıştı. Bu durum bazı insanları sinirlendirebilirdi.

İkamet adresi Clooney'ninkinden farklı gösterilmiş olsa da bir karısı vardı ve yasal bir ayrılık ya da boşanma belirtilmemişti. Oğlu Thadeus, bir soygunu önlemeye çalışırken görev başında öldürülmüştü.

Memur Thadeus devam eden soyguna birden dalmıştı.

Eve kaşlarını çatarak okumaya devam etti. Tanıkların ifadelerine göre silahını çekmiş, sivillerden birini korumak üzere öne atılırken arkadan saldırıya uğramıştı. Sırtından birçok bıçak darbesi almış ve olay yerinde ölmüştü.

Saldırganlar 7/24 dükkânından kaçarak olay yerinden uzaklaşmışlardı. Dava hâlâ açıktı.

Thadeus Clooney arkasında genç bir eş ve bebek bırakmıştı.

Çavuş Clooney bir kayıp yaşamıştı. Çok büyük bir kayıp. Bu durum sicilinde tek lekesi olmayan yirmi altı yıllık bir kıdemliyi bir katile çevirebilir miydi?

Ama bu kayıp için diğ er polisleri suçlaması için bir gerekçe yoktu.

Eve son olarak Yüzbaşı Boyd Bayliss'i yazdı.

Adamın verilerini okurken, ah ne kadar düzgün, diye düşündü. Yalnızca yaldızlı yüzeye bakıldığında elbette. Düzenli kiliseye giden, gönüllü toplum hizmetinde çalışan, hatta birkaç hayır kurumunun yönetim kadrosunda yer alan bir tipti. Evliydi ve gösterişli özel okullara giden iki çocuğu vardı. On sekiz yıllık karısı büyük bir servete ve sosyal statüye sahipti.

Eve, hiç sokaklarda çalışmamış, diye düşündü. Polis memurluğuna ilk başladığında bile çabucak masa başına verilmişti: idarecilik, delil yöneticiliği, ofis yardımcılığı gibi. Adam doğuştan asalaktı.

Ama zeki bir asalak. Yükselmiş ve sonra   İşleri'ne geçmişti.

Ve burada, diye düşündü Eve, asıl görev yerini bulmuştu.

Bu son durumun aldığı ilk disiplin uyarısı olmadığını fark etti. Daha önce de metotları yüzünden uyarılar almıştı. Ama kullandığı yollar ne olursa olsun, adam ortaya bir sürü pislik çıkarmıştı. Bölüm ne kadar kaşlarını  atsa da adamın yolunu tıkamıyor, önünden çekiliyordu.

Bayliss kuralları esnetmekte ustaydı: Tuzaklar, yasadışı dinleme ve takipler. En sevdiği senaryo polislerin polislere kurduğu tuzaklardı.

Polisler polislere karşı. Kariyer baltalamaktan can almaya geçmek çok büyük bir adım mıydı?

Daha da ilgin i, Ricker bozgunundan kısa süre sonra Bayliss sorgulamaya çekilmiş ve kanıt bölgesinden sorumlu memurunun itibarını sarsmaya çalıştığı için bir kınama daha almıştı.

Bayliss memurun karısı ve çocuklarını rahatsız ederek, memuru bir   İşleri sorgu odasına çekerek danışma ya da temsil hakkı tanımaksızın dört saatten uzun bir süre içeride tutacak kadar ileri gitmişti.

Milli Gelirler İdaresi isimsiz bir ihbar almıştı. İhbar hiçbir zaman

Bayliss ya da biriminde görevli birilerine bağlanamasa da sonuçta memurun parasal kayıtları tam bir denetimden geçmişti. Şüpheli hiçbir şeye rastlanmamıştı ama denetim talihsiz polise binlerce dolar masraf ve zamana mal olmuştu.

Eve'in şimdi Bayliss'e ve bir de epey köşeye sıkıştırılmış Çavuş Matt Myers'a yakından bakması gerekliydi.

Araştırmasını derinleştirmek istiyordu ancak gerekli teknik beceriden yoksundu. Roarke'a doğru baktı ama duruşundan ve odaklanmış bakışlarından çalışmasının bölünmesini istemeyeceğini tahmin etti.

Bayliss'in kişisel dosyalarına girmeye teşebbüs edip, başarısızlığa uğrayarak kendini küçük duruma düşürmek yerine başka bir yol denemeye karar verdi.

Webster'ı aradı.

Hiçbir önsöze gerek duymaksızın, "Bayliss," dedi. "Anlat bakalım."

"Kararlı bir mücadeleci kisvesi arkasına saklanan bir fanatik. Üzülerek söylemem gerek ki o maskeyi epey uzun süre ben de kandım. Elindeki misyona kendini adanmış. Ve hepsinin ötesinde yeni dinini telkin eden bir peygamber kadar karizmatik."

Eve arkasına yaslanarak mırıldandı. "Gerçekten mi?"

"Evet, insanı adeta hipnotize ediyor ve sen ne olduğunu anlamadan diz boyu pisliğe çekebiliyor. Diğer taraftan bir sürü yolsuzluğu ortaya çıkardı, bir sürü kanunsuz polisi sistemden attırdı."

"Şiddet dahil her türlü yola başvurarak."

"Pekâlâ." Webster derin bir nefes alarak ensesini ovaladı. "Bu doğru, özellikle de geçen sene. Kullandığı yöntemler beni rahatsız etmeye başladı. Bölümdeki her polis hakkında elinde dosyalar uç noktada özel dosyalar olduğundan eminim. Onları benle falan

paylaştığından falan değil ama. Hem mahremiyet hem de prosedürler açısından sınırlarını aşıyordu. Eskiden yaptığında haklı sebepler olduğuna inanıyordum.”

“Fikrini ne değiştirdi?”

“Çavuş Myers. Ricker baskınından sonra kaybolan ve bozulan delillerden o sorumluydu. Tanrım, Bayliss ölümüne adamın peşine düştü. İnanamazsın! Bunu kanıtlayacak hiçbir delil olmamasına rağmen, Myers’ın Ricker’dan para yediğinden emindi. Bana göre Bayliss çavuşu öyle ya da böyle bir şekilde görevden uzaklaştırabileceğini düşünüyordu ama Myers ona karşı koydu. Kesinlikle dimdik Bayliss’e karşı koydu. Teşkilat onu temize çıkardığında Queens’te bir birime atamasını istedi. Bayliss bu konuyu hiç unutmadı, Kuleye çağrıldığında yedi fırçalardan beri ateş püskürtmeye devam ediyor.”

“Tibble’dan önceden de fırça yedi ha!”

“Evet. O zamanki fırçadan hemen sonra Kohli operasyonunu başlattı. Belki de kendini aklayacağını ve tekrar göze gireceğini düşünüyordu. Bilmiyorum Dallas, adam cidden çözmesi zor bir tip.”

“Myers hâlâ hayatta ve Queens’te çalışıyor, değil mi?”

“Aksi bir şey duymadım.” Webster’ın gözleri büyüdü. “Tanrım, Dallas Bayliss’in dışarı çıkmış polisleri öldürdüğünü düşünmüyorsun herhalde?”

Eve, “Bu onları görevden uzaklaştırmış olur değil mi?” diye karşılık verdi. “Webster soruşturmaya dahil olmak istediğini söylemiştin. Ciddi miydin?”

“Evet. Evet, ciddi dim.”

“Tamam, öyleyse ilk görevini veriyorum. Myers’ı kontrol et, bak bakalım son zamanlarda hiç garip bir kaza geçirmiş mi? Ve hâlâ

hayattaysa son zamanlarda hiç bizim güzel şehrimizi ziyaret etmiş mi?”

Webster uzun süredir Cinayet Masası’nda çalışmıyordu ama söylenenleri çabuk anladı. Başını salladı. “Kanunsuz polislerden nefret etmek için epey geçerli gerekçeleri vardır. Hangi açılardan üzerinde duruyorsun?”

“Üzerinde durduğum bir sürü açı var. Birazdan Bayliss’in kişisel dosyalarını almak için talepte bulunacağım.”

Webster, “Buna ancak dosyayı elinde görürsem inanırım,” diye mırıldandı.

Eve sakın bir sesle konuşmaya devam etti. “Dosyayı aldığımda incelerken yardımını isteyebilirim. Seni ararım.”

Eve bağlantıyı kesip arkasını döndüğünde Roarke’ın kendini izlediğini gördü. “Bayliss’den mi şüpheleniyorsun?”

“Türlü türlü kanunsuz polis var. Adamın tırnaklarının içi epey pis. Bilerek hayatları mahvetmekle onlara son vermek arasında ne kadar mesafe var?” Omzunu silktilti. “Webster, Myers konusunda bilgi toplayacak, bakalım bu bizi nereye götürecektir. Aslına bakarsan Bayliss ilk tercihim olmaz. Adamın kanı kaldırarak midesi olduğunu sanmıyorum ve bir de Kohli’nin dürüst olduğunu bilmesi konusu var. Ama öyle ya da böyle Bayliss’in bir bağlantısı var.”

“Kişisel dosyalarını almak çok basit.”

“Senin için basit olabilir. Ben resmi izin alacağım, kitaba uygun hareket etmek istiyorum. Eğer Bayliss’i sorguya alırsam ki alacağım, her şeyin kitaba uygun ve temiz olmasını istiyorum.”

“Tamam, o halde izin konusuna başlamışken bir isim daha eklesen iyi olur. Vernon.”

Eve, “Zaten listede,” diye başladı ama sonra yavaşça ayağa kalktı. “Parayı Ricker’a bağladın!”

“Aslına bakarsan evet bağladım. Para uzun ve dolambaçlı bir yoldan Max Ricker Grubuna bağlanıyor. Ricker’ın doğrudan Vernon’a aktardığı bir şey yok ama bağlantılı oldukları belli.” Roarke, “Ricker eskiden olduğu kadar zeki değil,” diye mırıldandı “Ya da dikkatli. Ona ulaşmam bunun iki katı daha uzun sürmeliydi.”

“Belki sen eskiden olduğundan daha akıllısındır.” Eve kalkarak ekranı incelemeye başladı. Bir elini Roarke’in omzuna koymuştu. Gördüğü şey aslında bir dolu hesap numarası, isim ve şirket adıydı. Ama karşısındaki isimlerden biri özellikle dikkatini çekti. Eve’in yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

“Canarde mı? Doğru mu görüyorum? Ricker’ın ana şirket grubunun, Kuzeydoğu Üretim’in resmi avukatı ha?”

“Evet doğru.”

“Peki şunu doğru anlıyor muyum? Canarde Kuzeydoğu Üretime’e ait bazı hesapların başka bir şirkete, bakalım... Vegas IFdeki bir kumarhaneye elektronik transferini onaylamış. Para sonra Vernon’a geçiyor. Kumar kazancı olarak.”

“Seninle gurur duyuyorum.” Roarke omuzundaki eli alarak dudaklarına götürdü ve örtü.

“Teşekkürler ama bir geri zekâlının bile noktaları birleştirebileceği bir şeikle sokmuşsun. Canarde’ı da avucumun içine alabilecek bir şey istiyordum. Şimdi öyle bir şey var. Ama lanet olsun ki bunu resmi olarak kullanamam.” Öfkeyle doğrularak yürümeye başladı. “Elbette Vernon’u konuşturabilirsem başka.”

Kendi kendine onu konuşturacağına söz vererek kontrol panelinden uzaklaştı. İletişim cihazı, arkasındaki duvar dışında hiçbir şey göstermeyecek şekilde pozisyon alarak Komutanı aradı.

Demir yumrukların devreye girmesi gerekiyordu.

Roarke olduğu yerde kalarak onu izledi ve talebini aktarmasını dinledi. Eve açık, kesin, detaylı ve soğukkanlıydı. Roarke karısını bir kitap gibi okuyabiliyordu ve takip edeceği adımları şimdiden görebiliyordu.

Whitney onun istediğı izinleri almak konusunda sabahleyin tüm ağırlığını koyacağını söyledikten sonra da Eve'in vazgeçemediğini görmek Roarke'ı hiç şaşırtmadı.

"Efendim, Yüzbaşı Bayliss'in üzerine bu gece gitmeyi düşünüyorum."

"Teğmen, Yüzbaşı Bayliss hâlâ NYPGT'nin kıdemli bir memuru. Bir hâkimi, onun iki polis memurunun cinayeti konusunda sorgulanması için acil emir çıkarmaya ikna etmek pek kolay bir iş değil."

"Farkındayım efendim. Bu nedenle belki Şef Tibbie'ı ararsınız umuduyla size aradım."

"Bu konu için Tibble'ı mı aramamı istiyorsun?"

"Efendim, Şef Tibble'ın bu isteğe kayıtsız kalamayacağına inanmamı sağlayan bazı bilgiler geçti elime. Soruşturmanın bu noktasında Yüzbaşı Bayliss'in bir şüpheli mi yoksa bir hedef mi olduğunu net olarak söyleyemem. Ancak ikisinden biri olduğu konusunda şüphem yok. Eğer kendisi bir hedefse harekete çabuk geçmemiz hayatını kurtarabilir. Eğer şüpheliyse aynı durum bir başkasının hayatını kurtarabilir."

"Dallas, kişisel duygularının"

"Kesinlikle bu davada yeri yok ve elimdeki bulguları kesinlikle etkilemediler."

Whitney, "Bundan emin ol," diye mırıldandı. "Şefi arayacağım."

"Teşekkürler efendim. Bu arada aynı soruşturma ile ilgili, 128.

Birimden Dedektif Jeremy Vernon'un yarın saat dokuzda resmi bir sorgulanmaya alınması emrine de ihtiyacım var.”

“Tanrım.” Whitney’in tek tepkisi bu oldu. “Epey meşgulmüşsün.”

Eve sakın bir ses tonuyla, “Evet efendim,” derken Whitney bir kahkaha attı.

“izinlerini alacağım Teğmen. Bu sorgulamaların gözleminde ben ve yüksek ihtimal Şef Tibbie da bulunmak isteyecektir. Dikkatli hareket etmemiz lazım. İç İşleri’nin suyuna gidiyor gibi gözükelim.”

“Anlaşıldı Komutanım. İzinlerin onaylarını ve resmi evrakı bekliyorum.”

Eve görüşmeyi sonlandırırken Roarke sessizce, “İyi işi çıkardın,” dedi.

“Daha hiçbir şey hallolmadı. Gidip giyinmem gerek. Yardımın için sağ ol.”

“Bir dakika.” Roarke ayağa kalkarak Eve’e doğru yürüdü. Karısının yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını dudaklarının arasına alarak onu usulca öpmeye başladı.

Eve bu öpüşü hızla çarpmaya başlayan kalbinde ve yavaş yavaş midesine çökmeye başlayan ağırlıkta hissetti. Ellerini kaldırarak Roarke’ın göğsüne koydu. “Roarke”

“Bir dakika sessiz olur musun!” Roarke ağzının açısını değiştirerek öpüşünü daha da derinleştirdi; uzun ve aheste bir keyfe dönüştürdü.

Eve kollarını Roarke’a dolayarak onu kendine doğru çekti. Roarke’ın kendine tutkunun başka bir yüzünü gösterdiğini, sunduğunu fark etti. Bu yüzün tatlarını ve vaatlerini.

Roarke geri çekildiğinde Eve başı döndüğü halde yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını anladı. “Bir dakika daha dayanabilirdim sanırım.”

“Eve abuk dn.” Bu kez dudaklarını karısının alnına koydu. “Dilediğimiz kadar zaman ayırabiliriz.”

“Pekâlâ.” Eve kapıya doğru ilerlerken gülümseyerek döndü ve ona doğru baktı. “Böyle yaptığında, yani az önce yaptığın şeyi az önce yaptığın şekilde yaptığında, sonrasında biraz sarhoş gibi oluyorum. Hoşuma gidiyor.”

Eve kapıdan çıkmadan önce son gördüğü kocasının yüzüne yayılan gülümsemeydi.

★★

Bir saati biraz geçmişti ki Peabody ile başka bir kapının önündeydiler. Bayliss, NewYork’un şık bir muhitinin şık bir mahallesinde yaşıyordu. Evi, aynı tornadan çıkma gibi gözükken bir dolu evin arasında yaratıcılıktan uzak olsa da oldukça zarif gözüküyordu. Çimler özenle biçilmiş, bahçe zevkli bir şekilde çitle çevrilmiş ve ışıklandırılmıştı.

Evin kendisi karanlık ve sessizdi. Kapının üzerinde bu mülkün Bekçi Köpeği Güvenlik Sistemleri tarafından korunduğunu gösteren metal bir plaka vardı.

Eve zili çaldığında, kibar bir şekilde kimlik belirtmesi istendi.

Eve rozetini kaldırarak, “Polis,” dedi. “Elimde arama izni var. Kapıyı açın.”

Kapı basit, gri bir üniforma giymiş çekici bir ev droidi tarafından açıldı. “Özür dilerim Teğmen. Ancak bu akşam ne Yüzbaşı ne de Bayan Bayliss evdeler.”

“Kendileri nerede acaba?”

“Bayan Bayliss, kız kardeşiyle Paris’te bir bahar alışverişi gezisine

çıktılar. Uç gündür evde değil. Bu akşam Yüzbaşı Bayliss'in nerede olduğuna dair bir malumatım yok. Kendisi evde değil.”

“Elimdeki izin bana bu eve girip durumu kendim onaylamam için yetki veriyor.”

“Evet Teğmen. Kanunlar konusunda tam programlamam var.” Droid kenara çekilmişti. “Ancak Yüzbaşının bu akşam evde olmadığını göreceksiniz.”

Eve içeri girdi. “Bugün hiç eve geldi mi?”

“Ah, evet. Kendisi bu akşamüzeri saat dördü biraz geçte eve geldi. Tam elli sekiz dakika sonra evden ayrıldı. Bu gece eve dönmesi beklenmiyor.”

“Peki neden?”

“Yüzbaşı bir valizle evden ayrıldı.”

“Odası nerede? Yatak odası?”

“İkinci katta, soldan ilk kapı. Size eşlik etmemi ister misiniz?”

“Hayır.” Eve merdivenleri çıkarak odaya daldı ve usulca küfretti.

Acelesi varmış, diye düşündü. Dolap kapısı açık kalmış, iki çekmece de sonuna kadar çekili bırakılmıştı.

“Bir gösteriş budalası daha,” diye mırıldandı. “Yanına ne kadar şey aldığını söylemek zor. Peabody, karısının Paris'te nerede kaldığını öğren. Hafta sonları için falan bir yazlık evi vardı. Galiba Hamptons'daydı. Adresini bul.”

“Kaçtığını mı düşünüyorsun?”

Eve sertçe, “Gitmiş işte,” dedi. “Adresleri bul. Evde bir ofisi olmalı. Ben ofisine bir göz atacağım.”

Yüzbaşının ofisini ilk katta buldu. Ofise girmeden önce çoktan Bayliss'in yaşam sitiliyle ilgili bir fikir oluşturmuştu. Ev adeta bir bilgisayar kadar soğuk ve düzenliydi. Her şey yerli yerindeydi.

Eve, Yüzbaşı ve karısının aynı yatak odasını paylaşmadıklarını da fark etmişti. Ya da aynı yatağı, diye düşündü. Çünkü koridorda Bayliss'in odasının ilerisindeki oda feminen bir dekorasyona sahipti. Odada bir soyunma odası ve iki bölmeli bir kıyafet odasıyla üzerinde, Yüzbaşı ile karısının isimleri yazan şık yazı kâğıtlarıyla dolu bir masa vardı.

Yüzbaşının ofisi de aynı kasvetli düzene sahipti. Eve adamın ofisinde telaşlı ve seri bir arama yaptığını fark etti. Masanın sandalyesi geri çekilmiş haldeydi. Masanın üzerinde düzgün kapatılmamış bir disk kutusu vardı.

Epey gerginmiş, diye düşündü. Bu kez gerginliği zeki ve dikkatli davranmasını önlemişti. Bu kadar korktuğun şey nedir, Bayliss?

Cep linkini açtı. Rozet numarasını girerek Paris ulaşım kayıtlarını incelemeye başladı. Bayliss adıyla bir rezervasyona rastlamasa da sahte bir isim kullanmadığından emin olamazdı.

Kapıya doğru giderek Peabody'ye seslendi. Peabody koşarak yanına geldi. "İstediklerini öğrendim." Peabody adresleri söylemeye başladı.

"Güzel. Elimizdeki izni sonuna kadar kullanacağız.

Feeney'i ara. Şu ofisin," eliyle içeriyi işaret etti "her santiminin incelenmesini istiyorum. Yanında bir şeyler götürmüş ama bilgisayarında neler olduğunu bulabiliriz. Feeney o işle uğraşırken senin de evi iyice aramanı istiyorum."

"Başüstüne efendim." Eve dış kapıya doğru ilerlerken Peabody arkasından seslendi. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Kumsala gidiyorum."

On Yedinci Bolum

Eve emniyet kemerinin kontrol ederken içinde yükselen gözlerini kapama isteğini bastırdı. “Aslında o kadar da acelem yoktu.”

Roarke tek kaşını kaldırarak ona bakarken bir yandan da yeni Hava/Kara Sporları jetini kullanıyordu. “Benden seni oraya götürmemi isterken böyle dememiştin.”

“Denemek için can attığın yeni bir oyuncağın olduğundan haberim yoktu. Tanrım!” Bir an aşağı bakma gafletinde bulunduğu anda, üzerinde evler, oteller ve kumsal tesislerinin bulunduğu sahil şeridinin altından hızla akıp geçtiğini gördü. “Ayrıca bu kadar yüksekte olmamıza da gerek yok.”

“O kadar yüksekte değiliz.” Eve’in tek fobisi varsa o da yükseklikti. Roarke karaya ayak bastığı anda Eve’in kendini daha iyi hissedeceğini bildiğinden, bir an tüm jetleri açıp aletin neler yapabileceğini görmek istedi.

Eve, “Yere düşecek kadar yüksekteyiz,” diye homurdandı ve beynine başka bir şey herhangi başka bir şey düşünmeyi emretti. Bayliss’in sahildeki yazlığına birim aracıyla gitmeye kalksa bu saatler sürebilirdi, özellikle de aracın son haliyle.

Roarke’in şık arabalarından birini alacak olsa bile mesafe karadan gitmek için epey uzaktı.

En mantıklı çözüm Roarke’ı onu buraya yetiştirmeye ikna etmek olmuştu. Eğer yaşamaya devam edersem tabii, diye düşündü.

Eve jet motorlarının pürüzsüz uğultusu üzerinden “Bayliss birşeylerin peşinde,” dedi. “Evine hızla girip çıkmış, ev droidini tekrar

programlamamış bile ve yanına bazı dosyalar almış.”

“Neyin peşinde olduğunu birkaç dakika sonra kendisine sorabilirsin.” Eve denetim panelinde çeşitli kontroller yaptıktan sonra yirmi metre daha yükselerek döndü.

Roarke denetim panelinde elle bazı işlemler yaptıktan sonra sesli talimatlar vermeye başladı. Eve, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sadece bazı kontroller. Ve bence bu bebek üretime geçmeye hazır.”

“Hazır derken?”

“Bu yalnızca prototip Eve.”

Eve’in yüzündeki tüm kan çekilmişti. “Yani deneysel gibi mi?”

Roarke’ın açık camından esen rüzgârda dalgalanan saçlarının arasından kocaman keyifli bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Artık deneysel değil. Aşağı iniyoruz.”

“Ne?” Eve’in vücudundaki her hücre yanmaya başlamıştı. “Ne?”

“Kendi isteğimizle, sevgilim.”

Eğer tek başına olsaydı tepkileri görmek için jeti dalışa geçirirdi ama karısını düşünerek yolu hedef aldı ve yavaşça alçalmaya başladı.

“İniş moduna geç,” diye talimat verdi.

İniş modu onaylandı. Kanatlar alçalıyor. Tekerler açılıyor.

“İniyoruz.”

İniş onaylandı. Kara sürüş moduna geçiliyor.

Gümüş renkli jetin tekerleri yola temas ettiğinde çok hafif bir sarsıntı oldu. Ve Eve hızda ancak hafif bir düşüş olduğunu fark etti.

“Biraz yavaşla bakalım ateşli çocuk.”

“Resmi bir görevdeyiz. Ve havalar biraz daha ısındığında jeti bir de üstü açık deneriz.”

Eve, cehennemin bile kendini bu iki kişilik küçük jette bir de üstü açık yolculuk yapmaya ikna edecek kadar sıcak olmadığını düşündü.

Ama gösterge panelindeki haritaya baktığında, aletin yalnızca Bayliss'in evini hedef olarak sabitlediğini değil, Roarke'ın jeti evden iki kilometreden az mesafeye indirmeyi başardığını görerek etkilenmişti.

şimdi tekrar karaya bastıklarına göre mantıklı davranmanın avantajları olduğunu düşündü.

Eve doğu taraftan gelen denizin sesini duyabiliyordu. Dalgalardan gelen düzenli yükselme ve sahile vurma seslerini... Genelde cam ve ahşaptan olan evlerin her biri, kum ve denize doğru uzattıkları iskelelerin sayısı bakımından bir yanındakini bastırmaya çalışıyor gibiydi. şskelelerin arasındaki özenle biçilmiş çimlerin üzerinde okyanus temalı ufak ve garip heykelcikler göze çarpıyordu.

Ara ara parlayan ışıklar vardı ama genelde evler karanlıktaydı. Burası zengin ve seçkin insanların hafta sonlarında ya da uzun yaz günlerinde kaçtıkları bir sığınaktı.

‐Nasıl olmuş da buradan ev almamışsın?‐

‐Aslına bakarsan kirada olan bazı m lklerim var burada fakat hiç bizzat kalmadım. Fazla sıradan ve aleni bir yer.‐ Eve'e dönerek gülümsedi. ‐Ama eğer istersen...‐

‐Hayır. Fazlaca mahalle ortamı var. Muhtemelen sürekli insanlarla selamlaşıp konuşmak falan gerekir. Ve ne bileyim, toplanıp bir araya gelmek falan gerekiyordur işte.‐

‐Gerçekten de berbat düşünceler.‐ Roarke keyifli bir şekilde köşeden döndü ve büyük siyah bir sedanın arkasına yaklaştı. ‐Bayliss'in arabası mı bu?‐

‐Evet.‐ Eve, Bayliss'in evine baktı. Sahil kıyısındaki diğer evlerden pek de farklı değildi. şskelelere açılan camla örtülmüş büyük kemerler; devasa çiçeklerin ekildiği devasa k p saksılar ve çeşitli bitkiler vardı.

Uç katlı açık sarı renkli ev hafif ışıktaki parlıyordu. Üçüncü kattan iskeleye bağlanan bir uzantı daha vardı.

Eve, “Bir polis için epey lüks,” diye yorumda bulundu.

Roarke’a baktı. “Ama diğer taraftan eşi çok zengin. Bu bazen epey kullanışlı olabiliyor.”

“Ben de öyle duydum.”

“Eğer içerideyse karanlıkta oturuyor. Pek hoşuma gitmedi.” Eve’in planı onu arabada beklemeye ikna etmektir. Biraz uğraşması gerekirdi ama hallederdi. Ama şimdi içinden gelen ses farklı bir plan uygulamasını söylüyordu.

İkisi de kapılarını açarak arabadan çıktılar ve ön kapıya doğru uzanan dar bir yolda yürümeye başladılar. Yolun sonunda uzun cam paneller, panellerin üzerinde lazerle işlenmiş şık deniz kabukları vardı. Eve camların arkasından yüksek tavanlı, soluk renk duvarlı ana oturma odasını görebiliyordu.

İçgüdüsel olarak ceketini biraz geriye itti ve silahını ulaşması hazır hale getirdi. Ve kapıyı çaldı. “Ev boş gibi duruyor değil mi? Yani arabayı görmeden evde kimse yok dersin.”

“Kumsalda bir yürüyüşe çıkmış olabilir. İnsanlar burada böyle şeyler yapabiliyor.”

Eve başını salladı. “Yürüyüşe çıkma havasında olduğunu sanmıyorum.” Eve kararını verdi ve eğilerek ayağındaki kılıftan ufak yedek silahı çıkardı.

“Arkaya gidip çıkışı tutmanı istiyorum. Sakın bunu kullanma tamam mı? Kesin bir tehlike yoksa sakın kullanma.”

“Kuralları biliyorum.” Roarke silahı alarak cebine koydu. “Bayliss’in tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Hayır, öyle düşünmüyorum. Ama tehlikeli başka biri var.

Ben ikinci kata çıkıyorum. Arkadan dolaşacağım, soldan sağa doğru. Sen sırtını kolla.”

“Sen de.”

Ayrıldılar. Her ikisi de diğerinin kendi başının çaresine bakacağından emindi. Eve merdivenlerden çıkmaya başlayarak yan taraftan ilerledi. İkinci katın terasına vardığında durdu. Kapılar tamamen camdandı ve mahremiyet panelleri açılmıştı. Gözleriyle etrafı tarayarak, yavaş hareketlerle sola doğru ilerlemeye başladı.

Ayağının dibindeki parıltıyı görünce duraksayarak eğildi.

Su, diye düşündü. Birisi panele su damlatmıştı. Eve su izini takip etmeye başlarken, epey bir su, diye düşündü.

Denizden gelen ses birden yükseldi. Dalgalar kıyıya çarpıp geri döndü. Yıldızlar belirmeye başlamış, kararmaya başlayan gökyüzünde hafif bir aydınlık yaratıyorlardı. Kulak kesilmiş olan Eve, sağ taraftan, merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydu. Parmakları silahının etrafında dans etmeye başlamıştı.

Roarke binanın diğer tarafından dolaşarak karşısına çıktığında Eve silahını eline almıştı.

Roarke, “Basamaklarda su var,” dedi.

Eve eliyle yeri işaret ederek, “Burada da,” dedi. Terasa açılan kapılar açıldı.

Roarke başını sallayarak kapının dış taraftaki kenarına geçti. Eve de iç kenara yerleşmişti. Bir an gözleri buluştuğunda Eve derin bir nefes aldı ve içinde tuttu. İçeri girdiler. Roarke seri, Eve daha temkinli hareket etmişti.

Eve, “Sağ tarafa sen bak,” diye talimat verdi. “Işıklar açılsın.” Oda aydınlandığında Eve gözlerini ışığa adapte etmeye çalışarak sola doğru döndü. ‘Yüzbaşı Bayliss,’ diye seslendi. “Ben Teğmen Dallas. Elimde

arama iznim var. Beni duyabiliyor musunuz?”

Eve’in sesi yüksek tavanlar ve kum renkli duvarlar arasında yankılanmıştı.

“İçimde kötü bir his var,” diye mırıldandı. “Çok kötü bir his.” Silahını biraz daha kaldırarak su izini takip etmeye başladı. Bayliss’in açık bavulunu bir yatağın üzerinde gördü. Bavulun yanına da bir ceket fırlatılmıştı.

Roarke’a doğru baktı ve onun büyük bir dolabı açarak içine baktığını gördü. Diğer taraftaki dolabı da kendisi kontrol etti. Daha sonra suyu takip ederek bir kapıya doğru ilerledi.

Eve tekrar Roarke’a işaret ederek yanına gelmesini bekledi. Daha sonra boştaki eliyle kapı kolunu çevirdi ve hızla içeri girdi.

Müzik sesi odayı dolduruyordu. Gösterişli banyoya yayılan Mavis’in sesini duymak Eve’i çok şaşırtmıştı. Parlak beyaz duvarlı, yaldızlı aynalarla dolu, içinde yıkanacak kadar geniş iki lavabosu olan beyaz ve altın renkli banyo göz kamaştıracak kadar parlaktı.

Müzik sesinin arka planından gelen hafif bir motor sesi vardı. Eve ıslak ve parlak zeminde ilerleyerek L şeklindeki odanın diğer ucuna geçti.

Jakuzi teknesi göğüs yüksekliğindeydi ve yan taraftan sarkıtılmış koldan damlayan kanlar haricinde kar gibi bembeyazdı. Kanlar yere fırlatılmış rozetin üzerine damlamaya devam ediyordu.

“Lanet olsun. Tanrım, lanet olsun.” Jakuziye doğru atıldığında, sağlık görevlilerini çağırmak için artık çok geç kaldıklarını hemen anladı.

Bayliss jakuzinin dibinde yatıyordu. Başının altında gümüş renkli bir minder vardı. Vücudu uzun yapışkan bantlarla zemine yapıştırılmıştı.

Ölümün çoktan ulaştığı gözleri korkuyla kocaman açılmış halde Eve'e bakıyordu.

Eve yerde parlayan kredileri gördü. Saymamıştı ama otuz tane olacağından emindi.

“Yeterince çabuk davranamadım. Birisi benim onu canlı yakalamak istediğinden daha çok öldürmek istiyormuş.”

Roarke elini Eve'in ensesine uzatarak bir kere okşadı. “Olay yeri setine ihtiyacın olacak. Gidip getireyim.”

“Evet.” Sesi öfkeli çıkıyordu. “Bunu kim yaptıysa çoktan gitmiş ama sen yine de dikkatli ol.” Eve iletişim cihazını açtı. “Yerel polisi aramam gerek. Bazı protokoller var. Sonra merkeze haber vereceğim. Bu arada geçici yardımcım sensin. Tekrar içeri gelmeden önce mühürlen ve sakın”

Roarke, “Hiçbir şeye dokunma,” diye onun sözünü tamamladı. “Berbat bir ölüm şekli,” diye ekledi. “Katil su seviyesi yavaş yavaş yükselirken onu zeminde canlı, bilinçli ve bağlı halde tutmuş. Oda ses geçirmez. Kimse bağırıldığını duymamıştır.”

Eve, “Katili duydu,” diyerek arkasını döndü ve iletişim cihazına konuşmaya başladı.

★ ★

Eve yerel polis gelmeden önce olay yerini kayıt altına aldı ve ön inceleme işlemlerine başladı. Otoriteyi diplomasıyla dengelemesi gerektiğinin bilincindeydi, o yüzden şeriften adamlarını hemen kapının girişinde tutmasını rica etti. Emretmemişti.

Şerif Reese, “Bu aralar pek kimse olmaz bu civarda,” diyordu. “Gerçi Haziran'da gelirsenez tamamen farklı bir manzarayla

karşılaşırsınız.”

“Evet farkındayım. Belki şansımız yaver gider. Şerif, sizin yetki alanınızda olduğumuzun farkındayım ama kurban benim yetki alanımdan geliyor. Katil de öyle. Bu cinayet hâlâ devam eden bir davamın kapsamına girdiği için benim yetkimde. Ama verebileceğiniz her türlü yardıma ihtiyacım var. Ve iş birliğinize.”

“İhtiyacınız olan her türlü yardımı alacaksınız Teğmen.” Şerif bir süre dikkatle Eve’in yüzünü inceledi. “Bazıları bizim sadece taşra polisi olduğumuzu sanabilir ama dangalak da değiliz. Sizin şehirde uğraştığınız suçlar çok fazla olmaz burada fakat olduğunda da onlarla nasıl uğraşacağımızı biliriz.”

“Bundan eminim.” Eve ona mühür kutusunu uzattı. “Yüzbaşı Bayliss’i tanır mıydınız?”

“Elbette.” Reese ellerini iki yana açmıştı. “Yüzbaşı ve karısı buranın sürekli sakinlerindendir. Neredeyse her yıl Ağustos ayını burada geçirirler. Yıl içinde de her ay en az bir hafta sonu buradadırlar. Arada sırada öylesine geldikleri de olur. Bazen partiler verirler, köyde harcamalar yaparlar. Yerli halkla çok içli dışlı değiller ama yine de herkese karşı cana yakındırlar. Hiç sorun çıkarmamışlardı.”

Birlikte merdivenden çıkmaya başladılar. “Bayliss buraya tek başına gelir miydi?”

“Çok sık değil. Arada sırada yılda ya bir ya iki kez cuma gelir pazara kadar kalırdı. Botuyla açılır balığa çıkardı. Eşi balıktan pek hoşlanmazdı sanırım. Ona haber verdiniz mi?”

“Bildiğim kadarıyla Paris’te. Haber verilecek. Bayliss buraya karısından başka birini getirmiş miydi?”

“Getirdiğini söyleyemem. Bazıları yapıyor. Bazılarının buraya erkek arkadaşlarıyla ya da metresleriyle geldiğini söyleyebilirim. Tabirimi

maruz görün... Gerçi kadınların da aynı şeyi yaptığı oluyor. Bayliss karısıyla gelirdi. Yanında hiç... keyfi birilerini getirdiğini duymadım.”

Eve başını salladı ve birlikte banyoya girdiler. Reese jakuziye bakarak derin bir nefes verdi. “Tanrım, bu üzücü bir manzara. Bu davanın sizde olduğuna sevindim Teğmen.” Reese kafasını kaşdı. “Eğer intihar gibi gözükmelerini istiyorduydu neden adamı tekninin dibinde bağı bırakmış?”

“İntihar gibi göstermeye çalışmıyordu. Yalnızca kanın rozete akmasını sağlayacak bir pozisyona ihtiyacı vardı. Bütün cinayetleri böyle. Ben olay yerini kayıt altına aldım ve siz de resmi olarak durumu gördünüz,. Şimdi tekneyi boşaltıp, cesedi inceleyeceğim.”

“Siz işinize bakın.” Şerif hafifçe geri çekildi ve içeri giren Roarke’a baktı.

Eve “Geçici yardımcım,” diye açıkladı. “Bu da Şerif Reese.”

Reese ,“Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi. ‘Yüzünüzü ekranlarda sıkça görüyoruz. Buralarda da bazı mülklerin var.”

“Doğru.”

“Mülklerinize çok iyi bakılıyor. Ön kapıdaki alet sizin mi?”

“Evet.” Eve jakuzinin motorunu kapatırken Roarke gülümsüyordu. “Yeni bir seri.”

“Çok şık.”

“Gitmeden önce daha yakından gösterebilirim isterseniz?”

“Çok hoşuma gider.”

Eve kayıt cihazını açarak konuşmaya başlamıştı. “Kurban erkek, beyaz. Yüzbaşı Boyd Bayliss olarak teşhis edildi. Kırkı sekiz yaşında. Ölüm sebebi boğulma gibi gözüktüyor. Sol bilekteki tek kesik de riskli bir yaraya benziyor.”

Eve mikro gözlükleri takarak, “Aleni mücadele izleri yok,” diye

rapora devam etti ve gözlükleri çıkardı. “Kurban altın bir evlilik yüzüğü ve altın bilek ünitesi takıyor. Kurbanı jakuzi teknesinin dibine yapıştırmak için boğazından, sol kolundan, göğsünden, gövdesinden, belinden, kalçalarından, her iki baldırı ve ayak bileğinden güçlü bir yapıştırıcı bant uygulanmış. Savunma izleri gözükmüyor.”

Eve konuşurken teknenin içindeki su hafif emilim sesleri çıkararak alçalıyordu. Su seviyesi alçalırken Bayliss’in saçları ve cinsel organı yüzeye çıkmıştı.

“Bedeni incelemem gerek. Şerif siz kaydeder misiniz?” Eve kayıt cihazını ceketinin yakasından çekerek şerife uzattı.

“Evet, sizin yapacağınız şeydense bu daha çok hoşuma gider.” Şerif cihazı gömleğine takarak yaklaştı.

Eve jakuzi platformuna çıkarak tek bacağını küvetin kenarından geçirdi. Olaylar zihninde canlanmaya başlamıştı bile. Eve, Bayliss’in olay sırasında kendinde olmadığından emindi. Sağlıklı ve iyi yapılı yetişkin bir erkeği hiçbir mücadeleyle karşılaşmadan bir jakuziye sokup her yerinden bantlamak mümkün değildi.

Eve, katilin de öyle yaptığını düşünerek ayaklarını Bayliss’in iki tarafında açtı. Eğilerek bandı incelemeye başladı. “Güçlü bir malzemesi var. Yük ve ağır kargoların paketlenmesinde kullanılan bantlara benziyor. Bandı kesmek için keskin uçlu bir alet kullanılmış. Uçlarda pürüzlü yapı yok. Muhtemelen bıçak ya da makas. Düzenli, sabır gerektiren bir çalışma. Epey vakit harcamış.”

Eve bantları jakuzinin pürüzsüz ve nemli yüzeyinden çekerken hafif sesler çıkmaya başladı. Acele etmeden, dikkatli bir şekilde bantları çıkararak delil torbalarına koydu.

Bayliss’in boğazı banttan kurtulunca Eve adamın kafasını kaldırarak çevirdi. Kafasından vurulduğunu gösteren bir iz ya da yara yoktu.

Onu sersemlettin, diye düşündü. Bir silahla. Muhtemelen standart bir polis silahı. Lanet olsun.

Eve bedeninin alt kısımlarındaki bantları çıkarmaya koyuldu. Delil torbalarına koyduğu bantları Roarke’a uzatıyordu.

Roarke karısının hareketlerinin hızlı ve becerikli olduğunu düşündü. Gözleri ifadesizdi. Kendiyle olay arasına elinden geldiği kadar mesafe koymuş, zihnini ve yeteneğini sadece işini yapmaya odaklamıştı.

Eve yaptığı şeyi cesaret olarak nitelendirmezdi ama Roarke öyle olduğunu biliyordu. Kendini arka plana alarak ölüme bu kadar yaklaşmak ve hiç hoşlanmadığını bildiği bir adam için bile terazinin kefelerini dengelemek için böylesine uğraşmak.

Eve, “Mikro gözlükler,” diye seslendiğinde Roarke onları uzattı.

Eve gözlükleri takarak dizlerinin üzerine çöktü ve Bayliss’in banttan kurtulmak için çaresizce uğraşırken yaralandığı cildini incelemeye başladı. Evet, su yükselirken onun canlı ve kendinde olmasını istedin. Bağırıp, yalvarmasını, ağlamasını dinledin.

Sana adınla seslendi mi? Öyle olduğuna bahse girerim.

Eve onu ters çevirdi. Farkında olmasa da elleri şefkatli hareket ediyordu. Bayliss’in sırtında ve kalçalarında jakuziye sürtünmesinden kaynaklanan hafif izler vardı.

Ve kalçasında, şimdi kendi kanıyla kaplanmış rozetini resmeden sarı siyah renkli ufak bir dövme vardı.

Eve, “Dibine kadar polis,” dedi. “En azından kendini öyle görüyormuş. Böyle ölmekten nefret etmiş olmalı. Çıplak, çaresiz ve onuru ayaklar altına alınmış bir şekilde.”

Eve jakuzinin dibinde parlayan paraları toplamaya başladı. Roarke’ın uzattığı delil torbasına koymadan önce avucunda saydı ve, “Otuz,” tane dedi. “Metotları değişebiliyor ama sembolizmi aynı. Biz

geldiğimizde Bayliss öleli çok olmamıştı. Bu cinayetten çabuk haberimiz oldu. Bileğinden hâlâ az da olsa kan damlamaya devam ediyordu ve yerdeki kan hâlâ ıslaktı. Ölüm saatini belirlemem gerekiyor.”

“Teğmen.” Roarke cihazı ona uzattı. “Sanırım takımın burada.”

“Hmm?” Eve cihazı Bayliss’ten çıkardı. Şimdi alt kattaki merdivenlerden ve açık camlardan gelen sesleri duyuyordu. “Pekâlâ, buradaki işim neredeyse bitti. Bir saat,” dedi aletin göstergesini okuyarak. “Onu bir saatten az bir süreyle kaçırmışız.”

Eve jakuziden çıkarken Peabody odaya giriyordu. “Teğmenim.”

“Kayda başla. Bayliss’in düzgünce torbalanmasını ve morga ulaşımının sağlanmasını ayarla Peabody. Olay yeri inceleme takımı başlasın. EDB’den kimse var mı?”

“Feeney ve McNab hemen arkamdan yola çıktılar.”

“Buraya geldiklerinde işe güvenlik disklerinden başlasınlar. Sonra da linkler incelensin. Ne varsa. Teşekkürler Şerif.” Eve kayıt cihazını Peabody’ye uzattı. “Bu benim yardımcım Memur Peabody. Eğer bir itirazınız yoksa olay yerinin kontrolü onda olacak.”

“Elbette yok.”

“Ben evi incelemek istiyorum. Bayliss beraberinde bazı dosyalar getirmişti. Onları bulmam gerek.”

Roarke’ın, “Birinci kat ofisi,” demesiyle Eve gözlerini ona çevirdi. “Sana yolu göstereyim.”

Roarke’ın ses tonunda bir şeyler Eve’e onun yalnız gitmek istediğini düşündürmüştü. Eve, kendi izni veya refakati olmadan evi dolaşmış olmasından kaynaklanan öfkeyi bastırmaya çalışarak Reese’e döndü. “Mümkünse komşularla görüşmelerin siz ve adamlarınız tarafından yapılmasını istiyorum. Ve devriyelere haber verip, bu akşam bölgede

şüpheli bir araç kaydı alınıp alınmadığına bakar mısınız?”

“Hemen hallederim. Eğer sizin için bir sorun olmazsa dışarıda olacağım. Biraz hava almak istiyorum.”

“Teşekkürler.” Eve, Roarke’la birlikte banyodan çıktı ve ilk olay yeri inceleme takımı yanlarından geçene kadar kendini tuttu. “Tek başına evi dolaşabileceğın fikri de nereden çıktı? Resmi bir görev bu. Sivillerin rahatça at koşturmasını kabul edemem.”

Roarke sakın bir tonla, “Geçici yardımcı olarak görevimi ifa ediyordum,” dedi. “Bu arada bütün kapı ve pencereler kilitliydi. Alarm sistemi benim ürettiklerimden ve piyasadaki en iyilerden biri. Kurcalanmamış. Devre dışı bırakan her kimse bir kod kullanmış. Güvenlik kayıtlarını da kontrol ettim,” diye devam etti. “Feeney onlara da giriş yapıldığını görecek. Ev ya da ev dışından akşam yediden sonra herhangi bir aktiviteye rastlanmayacak. ”

“Meşgul çocuk!”

“Ben mi yoksa katilin mi?”

“Ha-ha. Paniklememiş, acele etmemiş, izlerini kapatmış. Ve hepsini deli gibi bir öfkeyle yanarken yapmayı başarıyor. Epey sağlam bir polis olmalı.”

Eve, Roarke’ın işaret ettiği kapıdan girdi. Ofis oldukça büyüktü ve arkadaki cam duvar boydan boya deniz manzarasıyla kaplıydı.

Burada telaşla uğraşılmış bir şeyler vardı. Acele edildiğini gösteren işaretler vardı. Her şey yerli yerinde değildi. Masanın üzerinde bir bardak devrilmiş ve içindekiler krom yüzeye dökülmüştü. Yerde bir yığın disk ve öylece çıkarılmış kıyafetler vardı. Eve, Bayliss’in toplantıda giydiği takım elbiseyi tanıdı.

Eve, “Katil onu burada yakalamış. Önden yaklaşmış,” diye başladı. “Onu iş başında yakalayıp şaşırtmış. Bayliss’in önünde içkisi varmış.”

Kadehi kaldırarak kokladı. “Viski sanırım. Dosyalarını incelemek üzere işe koyulmuş. Bir ses duyuyor, kafasını kaldırıyor ve kapıda birini görüyor. Ayağa fırlıyor, içkisini döküyor. Belki ismiyle sesleniyor ona, sonra bayıltıcıyla vuruluyor.”

Eve ilerleyerek masanın arkasına geçti. “Katil onu burada soyuyor. Planı hazır zaten. Merdivenlerden yukarı çıkmış, evi kontrol etmiş. Lanet olsun, belki de önceden burada partilere bile katılmıştır. Dışarıdayken güvenlik kamerasını devre dışı bırakmış, kendini kaydeden diskleri almış. Bayliss’i bağlayacağı bantları yanında mı getirdi acaba?”

Eve bölmeleri ve çekmeceleri açmaya başladı. “Hayır bak. Aynı banttı burada açılmamış bir tane daha var. İhtiyaç duyduğu şeyi burada, Bayliss’in ofisinde buldu. Kullandığı bandın geri kalanını ve kesmekte kullandığı şeyden kurtuldu. Onları bulamayacağız.”

Roarke sessizce, “Teğmen,” dedi. “Disklere bak.”

“Bir dakika daha oraya gelmedim. Sonra Bayliss’i üst kata taşıdı. Adam güçlü. Kurbanda sürüklendiğini gösteren izler yok. Bacaklarında morluklar ya da çizikler yok. Jakuziye de öylece fırlatılmamış. Yine berelenme yok. Onu kaldırarak içine yatırmış. Kendi ayakkabılarını da çıkarmış ama kıyafetlerini değil. Küvette ayak izi yok.”

Evet, Eve sahneyi gözlerinin önünde görebiliyordu. Öfke içini kemirirken bile sabır sergilemek. Deli gibi bir öfkeyi sarmalayan incelikli ve titiz bir sabır.

“Önce Bayliss’in kendine gelmesini bekledi. Sonra ufak bir konuşma yaptı. İşte bu nedenle öleceksin. İşte bu nedenle ölmeyi hak ediyorsun. Böyle korkmayı ve aşağılanmayı hak etme nedenin bu. Sonra suyu açıyor, su çok sıcak ve tazyikli. Ve Bayliss’in hayatı için yalvarmasını dinliyor. Su yükselirken, motorlar iyici devinim kazanıp

ısınmaya devam ederken o gayet soğukkanlı. Buz gibi. Ölümün yanı başında ancak bu şekilde durup bakabilirsin. Kendini buz gibi tutmalısın ki içine işleyemesin. Burada, hemen yanı başında durup ölümün Bayliss'i ele geçirmesini izlemiş.

“Bu durum onu heyecanlandırmıyor, üzmüyor. Bu sadece yapılması gereken bir iş, iyi yapılması gereken bir iş. Belli bir amacı olan bir iş. Su Bayliss'in ciğerlerini doldurduğunda, çırpınmayı bırakıp sabit gözlerle bakmaya başladığında, paraları alıyor ve suya atıyor. Bayliss'in üzerine. Yehuda'nın karşılığı olan paraları.”

“Sonra tekneden çıkıyor, üzerinden sular damlıyor. Ayakkabılarını alıyor, geldiği yerden geri çıkıyor. Kapıyı açık bırakıyor, çünkü cinayetin uzun süre fark edilmemesini istemiyor. Öğrenilmesini istiyor. Duyulmasını. Tartışılmasını. Bölüm bir polisin daha öldüğünü öğrenene kadar işi tam olarak bitmiyor.”

Roarke, “Senin canlandırdığın şekilde asla canlandıramazdım,” dedi. “İnanılmazsın.”

“Temel hatlar bunlar. Çok zor değil.”

Roarke, “Senin yaptığın şey temel hatlardan ibaret değil,” diye mırıldandı. Tarif ettiği gibi ne kadar sahne vardı acaba zihninde? Ne kadar çok kurban ve katil hâlâ varlığını sürdürüyordu orada acaba?

Eve mesafe koy demişti, mesafe koy ki içine giremesinler. Roarke bunun Eve'de eksik olan bir özellik olduğunu biliyordu. Aslında kendini bütün bu olanların tam merkezine koyması böyle başarılı olmasını sağlıyordu. Ve böyle etkilenmesini.

“Disklere bak Eve.”

“Gördüm onları.”

Üzerlerinde tanıdığı isimlerin de olduğu düzinelerce disk vardı. Polis isimleri. Bayliss'in polis dosyaları. Eve uzanarak baktığında bazı

isimlerin Kuleye kadar çıktığını görüyordu.

“En azından sürdürdüğü cadı avında demokrat davranmış.” Üzerinde kendi isminin olduğu diskı gördü. “Hepsini delil torbalarına yerleştireceğiz. İncelenmeleri can sıkıcı ve zor bir iş olacak. Bu arada makinesi hâlâ açık.” Eve dönerek boş ekrana bakmıştı.

Roarke, “İçinde bir disk var,” dedi. “Ve kurbanı ait olduğunu düşünüyorum.”

Eve hızla ona dönerek, “Buna dokundun mu sen?” diye hırladı. “Ben sana hiçbir şeye do”

“Kes sesini Eve ve diskı izle.”

Eve’in söyleyecek çok şeyi vardı, epey çok şeyi. Ama yalnız kalana ve onu iyice köşeye sıkıştırana kadar bekleyebilirdi. Ekrana dönerek, “Diskı çalıştır,” diye talimat verdi.

Kelimeler ekranda belirmeye başladı. Arka planda bir ses yoktu. Yalnızca duman rengi bir fonda net bir şekilde akmaya başlayan kelimeler vardı.

Teğmen Dallas, Kohli, Mills ve şimdi de Bayliss’in davalarında yetkili siz olduğunuz için bu mesajı size ithafen yolluyorum.

Dedektif Taj Kohli’nin ölümünden ötürü büyük bir üzüntü içindeyim. Büyük ölçüde, az sonra işlediği cezalar yüzünden infaz edeceğim adamın çalışmalarıyla yanlış yönlendirilmişim. Bu adam, bahsettiğim suçları kendi güç hırsı için su istimal ettiği rozete karşı işlemiştir. Bu da en az para hırsı için rozetine ihanet eden Mills’in işlediği suç kadar büyük değil mi?

Fikirlerime katılıp katılmamanızın benim için bir önemi yok. Ben yaptığım şeye inanıyorum ve aynı şekilde devam edeceğim. Aramızdaki bu bağlantı yüzünden, Bayliss’in senin hakkında tuttuğu

dosyaya göz attım. Eğer dosyadaki iddialar ve suçlamalar doğruysa sen de rozetinin onurunu lekeledin. Ben yalancı ve güç saplantısı olan bir polisin topladığı verilere inanmak istemiyorum. Ama yine de onları hesaba katmak zorundayım.

Kendini aklaman için sana yetmiş iki saat veriyorum. Eğer kocan aracılığıyla Max Ricker'la bağlantıların varsa öleceksin. Eğer bu suçlamalar yalansa ve sen şöhretinin işaret ettiği kadar yetenekli ve işine bağlıysan sana verilen zaman içinde Ricker ile organizasyonunu çökertmeyi başarabilirsin. Adil olmak gereği ki benim hedefim adalet, bu süre dolana kadar sana karşı bir harekette bulunmayacağım. Ricker'ın icabına bak Teğmen. Yoksa ben senin icabına bakacağım.

On Sekizinci Bolum

Eve mesajı kopyaladıktan sonra diski ve dosyaları delil torbalarına koyarak bilgisayarı Feeney'e teslim etti. Feeney bilgisayarı EDB'ye götürüp inceleyerek gerekli tarama ve kontrolleri yapacaktı. Eve bunun yalnızca prosedür gereği olacağını biliyordu. Katil ona iletlediği şahsi mesajı haricinde kendinden hiçbir iz bırakmamıştı.

Ricker, Eve'in listesindeydi zaten ve onun icabına bakacaktı. Ama bir öncelik değildi ve olamazdı. Katille bağlantısı ne olursa olsun, bu işteki kontrol noktası Ricker değildi.

Eve'in peşinde olduğu kişi sapkın bir polisti. Ve kendisiyle uğraşmak istiyorsa bu onun bileceği bir işti ama Eve tehdide boyun eğip, amacını saptırmasına izin vermeyecekti. izlemesi gereken bir süreç vardı ve Eve özenle bu süreci adım adım izleyecekti.

Olay yeri incelemelikleri sıkıştırarak işlerini hızlandırdı, sonra bizzat laboratuvarı arayarak gönderdiği numunelerin incelenmesine öncelik verilmesi için birkaç tehdit savurdu. Şahsen, dava çözülene kadar yedi gün yirmi dört saat çalışması gerekiyorsa bunu yapacaktı. Takımındaki herkes de öyle.

★★

Roarke'ın ise takip etmesi gereken başka bir süreç, halletmesi gereken başka bir öncelik vardı. Ve halletme tarzı da Eve'inkinden tamamen farklıydı. Eve'e ne yapma niyetinde olduğunu ya da kişisel güvenliği için ne gibi önlemler alacağını sorarak zaman kaybetmenin

gereksiz olduğuna karar vermişti.

Onu işiyle baş başa bırakıp tek başına New York’a yola çıkmıştı. Vardığında planlarının temelini oluşturmuştu.

Aracını Araf ın kapısına çekerek kapının kodunu tuşladı. Ortalık temizlenmiş, ilk tamirat izleri belli olmaya başlamıştı. Eskiden olduğu zarif mekân haline dönüşmemişti henüz ama dönüşecekti. Çok yakında.

Işıklar açıktı. Yansımalar, gümüş renkli kare ve daire motifleriyle bezeli pürüzsüz zeminde dans ediyordu. Barın arkasındaki aynalar kendi talimatı gereğince derin mavi aynalarla değıştirilmişti. Verdikleri duygu başka bir dünyaya özgüydü.

Belki de yeraltı dünyasına ait diye düşündü ki amacı da buydu.

Bara doğru ilerledi. Rue MacLean uzun, kıvrımlı merdivenlerden inerken oturmuş kendine brendi dolduruyordu.

Rue hafifçe gülümseyerek, “Güvenlik kontrolünü de yaptım,” dedi. “Sorunsuz çalışıyor. Çok hızlı hallettin.”

“Yetmiş iki saat içinde açılış yapıyoruz.”

“Yetmiş” Uzanarak Roarke’ın barın arkasından uzattığı kadehi aldı ve derin bir soluk verdi. “Nasıl olacak?”

“Ben hallederim. Sabahleyin personele haber vermeni istiyorum, o yüzden çalışma programlarını bu gece hallet. Cuma gecesi açılıyoruz ve bomba gibi bir açılış istiyorum.” Roarke gözlerini ondan ayırmadan kadehini yudumladı.

“Pekâlâ. Patron sensin.”

“Doğru.” Roarke cebindeki sigara paketini çıkardı, içinden bir tanesini alıp yakarak paketi bara bıraktı. “Ricker seni nasıl ikna etti?”

Roarke Rue’nun yüzüne yayılan şaşkınlıktan önce bir an paniklediğini gördü. “Ne?”

“Bazı işlerini halletmek için benim mekânımı kullanıyormuş. Ah,

çok aşırı işler değil. Önemli işler değil. Sadece küçük kalesine sinip beni kendi çalışanlarımla vurduğunu düşünerek eğlenmesine yetecek kadar bir şeyler. Bir süre sonra dikkatsizleşecek ama belki çoktan başlamıştır bile. Onun tarzı bu. Onu tehlikeli yapan şey de bu dağınıklığı ve dikkatsizliği. Burada ölen o polis bir şeyler anlamaya başlamıştı belki de. Yalnızca bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş ama ne olduğunu anlamadan önce ölmüş olabilir.”

Rue öyle solmuştu ki teni neredeyse bembeyaz olmuştu. “Ricker’ın Kohli’yi öldürttüğünü mü düşünüyorsun?”

Roarke sigarasından bir nefes çekti. Üflediği dumanın arasından dikkatle Rue’yu izliyordu. “Hayır, en azından doğrudan değil. Ama zamanlama ilginç. Polis için berbat bir zamanlama. Benim için muhtemelen, senin içinse kesinlikle kötü bir zamanlama Rue.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Geri çekilmeye başlamıştı ama Roarke elini onun koluna koydu. Uyguladığı baskı ona yerinden ayrılmaması konusunda yeterince açık bir uyarı veriyordu. Roarke yumuşak bir sesle, “Yapma,” derken Rue titremeye başlamıştı. “Yalnızca beni sinirlendirmene yarar bu. Seni nasıl ikna ettiğini sordum. Bunu sormamın tek sebebi de uzun süredir arkadaş olma sürecinde olmamız.”

“Ricker’la hiçbir ilişkim olmadığını biliyorsun.”

“Öyle olmadığını umut ediyordum.” Roarke hafifçe başını eğdi. “Titriyorsun. Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Benim hiçbir kadına vurduğumu gördün mü Rue?”

“Hayır.” Kocaman bir gözyaşı damlayarak beyaz yanağından akmaya başladı. “Hayır, vurmazsın. Senin tarzın değil.”

“Ama onun tarzı, değil mi? Sana ne yaptı?”

Rue artık deli gibi akmaya başlayan gözyaşlarını silmeye çalışırken

bir yandan da hıçkırıklar arasında konuşmaya çalışıyordu. “Ah, Tanrım Roarke. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Beni caddenin ortasından kaçırttı. İki adamı beni caddenin ortasından zorla kaçırdı. Beni onun evine götürdüler.

Tanrım öğlen yemeği yiyordu, camdan bir odanın içinde her tarafı yemek doluydu. Bana ne istediğini söyledi ve eğer kabul etmezsem bana ne yapacağını anlattı.”

“Sen de kabul ettin.”

“İlk başta değil.” Rue uzanarak bir sigara çıkardı ve yakmaya çalıştı. Roarke titremesi durup sigarayı yakabilene kadar elini tuttu. “Sen bana karşı hep çok iyiydin. Bana saygılı ve adil davrandın hep. Bana inanmak zorunda değilsin biliyorum ama ona canın cehenneme dedim. Ona yapmaya çalıştığı şeyi öğrendiğinde, senin yapacaklarını anlatmaya başladım... şey... yapacağın çeşitli berbatlıkta şeyler sıraladım işte. Benim konuşmam bitene kadar yüzünde pis bir sırıtsıla oturup bekledi. Korkuyordum. Beni izleyiş biçiminde korkutucu bir şeyler vardı. Canı isterse hemen ezebileceği bir böcekmişim gibi bakıyordu bana. Sonra bir isim ve adres söyledi. Annemin adı ve adresi.”

Rue’nun soluğu kesilmiş, sesi çatallaşmıştı. Uzanarak kadehten bir yudum aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. “Bana bazı görüntüler izletti. Annemi takip ettirmiş. Şehir dışında ona aldığım, almama yardım ettiğin küçük evini izletmiş. Alışveriş yaparken, arkadaşının evine girerken, günlük işleriyle uğraşırken çeşitli görüntüleri vardı. Öfkelenip ona saldırmak istedim ama içimdeki dehşetten kurtulamadım. Bana söylediklerini yapacağımı, böylece anneme tecavüz edilip, işkence yapılmasını ve sakat bırakılmamasını önleyeceğimi söyledi.

“Annemi koruyabilirdim Rue. Onu korumam için bana gü-

venmeliydin.”

Rue başını salladı. “İnsanın zayıf noktasını biliyor. Çok iyi biliyor. Adamın uzmanlığı bu. Ve insan her şeyi yapabilecek kıvama gelene kadar o zayıf noktayı deşiyor. Ben de ona engel olmak için sana ihanet ettim.” Rue gözyaşlarını tekrar sildi. “Özür dilerim.”

“Annene dokunamayacak, sana söz veriyorum. Onu gönderebileceğimiz ve bu konu halledilene kadar kalabileceği güvenli bir yerim var.”

Rue ona bakakaldı. “Anlamıyorum.”

“O güvende olunca daha iyi hissedeceksin ve ben de sonraki bir-iki gün için bütün enerjini klübün açılışına vermeni istiyorum.”

“Beni kovmuyor musun? Tüm bunlardan sonra?”

“Benim bir annem yok ama birini kendinden fazla sevmenin ne demek olduğunu ve onu korumak için neler yapılabileceğini biliyorum. Bana güvenebilirdin Rue ve güvenmeliydin de. Ama seni suçlamıyorum.”

Rue arkasına yaslanarak yüzünü ellerine gömdü. Rue sessizce ağlarken Roarke kadehini tazeledi, sonra kalkarak bir şişe su açtı ve Rue’nun önüne koydu. “Hadi, iç şunu, önce biraz rahatla.”

“Senden bu yüzden nefret ediyor işte.” Rue’nun sesi alçak ama netti. “Olduğun her şey onun asla olamayacağı şeyler. Senin içini, seni sen yapan şeyin ne olduğunu asla anlayamıyor. O yüzden de nefret ediyor. Amacı seni sadece öldürmek değil. Mahvolmanı istiyor.”

“Ben de ona güveniyorum. Şimdi sana yapacağımız şeyi anlatacağım.”

★ ★

Eve evlilik oyununda neredeyse bir yıldır bir oyuncu olduğunu ve hamleleri bildiğini düşünüyordu. Davasını ele alış biçimiyle Roarke’la arasında bir sorun çıktığında, bunu halletmenin en kolay yolu onunla mümkün olduğu sürece konuşmamaktı.

Zaman kazanmak için araç linkinden evi aradı. Ama Roarke’ın ofisinde olacağını tahmin ettiğinden yatak odasındaki linki aramıştı. Böylece linke cevap veremeyecek ama en azından kendisi arayıp haber vermiş olacaktı.

“Hey.” Link bağlandığında ekrana çabucak gülümsedi. “Merkezde olacağımı haber vereyim dedim. Orada biraz uyurum da. Laboratuar sonuçları için memuru biraz sıkıştırdıktan sonra çalışmaya devam ederim. Fırsatım olursa ararım seni. Görüşürüz.”

Eve bağlantıyı keserek rahat bir nefes vermişti ki Peabody’nin delici bakışlarını fark etti. “Ne?”

“Bekâr bir kadından evlilik sanatına dair nasihat ister misin?”

“Hayır.”

Peabody, Eve’in sert bakışlarına aldırmandan devam etti. “O tehdidi dikkate almadığın için başını ağrıtacağını biliyorsun. O yüzden etrafında dans edip duruyorsun. Konuşamayacak kadar meşgulüm, o yüzden boşuna bekleme mesajı ha?” Peabody kendine engel olamayarak hafif bir kahkaha attı. “Bir de işe yarayacağını düşünüyorsun!”

Eve dişlerini sıkarak, “Kes sesini,” dedi. Koltuğunda pozisyon değiştirerek söyleyecek bir şeyler düşündü, sonra vazgeçti. “Neden işe yaramayacakmış?”

“Çünkü beceriklisin Dallas ama o senden çok daha becerikli. Hatta biraz dans etmene müsaade bile edebilir ama sonra... bam!”

“Bam mı? Bam da ne halt oluyor?”

“Şimdilik bilmiyorum, çünkü ikiniz de benden daha beceriklisiniz. Ama ikimiz de gördüğümüzde bam’ın ne olduğunu anlayacağız.” Laboratuvarın önüne çıktıklarında Peabody esnemesini bastırdı. “Uzun süredir devriye arabasına binmemiştim.” Kuru ve rahatsız koltukta kıpırdandı. “Özlediğimi söyleyemeyeceğim.”

“Bulabildiğimin en iyisi buydu. Bunla dolaşmaktan ben de memnun değilim ama benim araba hurdaya döndü.”

“Ah!” Peabody tekrar esneyerek gözlerini ovaladı. “Arabasını aldığın polis dehşet içindeydi ama. Muhtemelen buralara bir plaket asar. Eve Dallas bu arabayı kullandı.”

“Kes artık Peabody.” Ama arabadan inerlerken bastırdığı gülümsemeyi salıverdi. “Bakım ve Onarım ile temasa geç. Senden benim kadar nefret etmiyorlar. Henüz. Aracımı bir an evvel eski haline sokmalarını sağla.”

“Yalan söyler ve talebi başka bir rozet numarasıyla istersem daha çabuk bitirirler.”

“Evet haklısın. Baxter’inkini kullan. Etkilendim.” Kapıdaki güvenlik biraz dinlenmiş, biraz daha dinlenmeye hazırlanıyor gibi görünüyordu. Gözleri yarı kapalı, üniforması buruştu. Dayandığı bir yerden sağ yanağına derin bir uyku izi çıkmıştı.

Tek söylediği, “Girişiniz onaylandı,” oldu ve hantal hareketlerle tekrar bekleme istasyonuna döndü.

“Burası geceleri mezarlıktan farksız oluyor.” Peabody hafifçe ürpermişti. “Morgdan beter.”

“Biz biraz hareketlendiririz.”

Dickie’nin kendini gördüğünde sevinmesini beklemiyordu. Ama diğer taraftan ana laboratuvara girdiğinde tekrar Mavis’in bağıra bağıra şarkı söyleyen sesini duymayı da beklemiyordu.

Pek sevecen olmasa da Dingil lakabıyla anılan, Laboratuvar Şef Teknisyeni Dick Berenski, bilgisayarlı bir mikroskobun üzerine eğilmiş, detone bir şekilde eşlik etmeye çalışırken bir yandan da kemikli kalçasını sallıyordu.

Eve o anda, ondan ay ve yıldızları bile isteyebileceğini anladı. Altın değerinde bir rüşvet vardı elinde.

“Hey Dickie.”

“Sen Bay Dickie diyeceksin bundan böyle.” Başını kaldırarak Eve’e baktığında Eve tahmininde haklı olduğunu gördü. Kesinlikle onu gördüğüne sevinmemiştir. Gözleri şişmiş, kocaman dudakları hırlamaya hazır. Ve Eve tişörtünü de ters giydiğini fark etti. “Beni gece yarısı yatağımdan fırlattın. Sana kalırsa her şey acil bir durum Dallas. Her şey öncelikli. Kızımın dibinden hemen çekil. Sonuçları bitirdiğimde alırsın, bir dakika öncesinde değil. Başka yerde bekle, soluğunu ensemde hissetmek istemiyorum.”

“Ama senin yanında olmak bile beni tahrik ediyor.” Dickie onu şüpheli gözlerle süzmeye başladı. Dallas genelde buraya her iki ayağını da kış tekmeleme pozisyonuna hazırlamış olarak gelirdi. Bu kadını etrafta gülümseyip şakalar yapıyorsa yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

“Üst üste cesetleri birikmeye başlayan ve tüm bir birimin boğmaya hazır olduğu biri için fazla neşelisin.”

“Ne diyebilirim bilmiyorum ki! Bu müzik ayağımı yerden kesiyor. Biliyorsun Mavis’in önümüzdeki hafta burada bir konseri var. Duyduğum kadarıyla tüm biletler de tükenmiş. Sen de tüm biletlerin tükendiğini duydun mu, Peabody?”

“Elbette duydum.” Peabody yorgun olabilirdi ama hemen ipucunu yakaladı. “Üstelik tek gecelik bir gösteri. Mavis süper ama.”

Dickie, “O süper ötesi,” diye atıldı. “İki bilet ayarlayabildim ben de.

Birkaç kişi yi soktum araya. İkinci balkondayız.”

“O araya soktukların pek iş e yaramaz tiplermiş bence.” Eve bir taraftan da tırnaklarını incelemeye başlamıştı. “Benim bir arkadaşım olsa ilk sıradan yer ayarlardım ona. Bir de kulise geçiş fırsatı.”

Dickie’nin kafası anında yukarı kalktı ve parmakları Eve’in kollarına yapıştı. “Ciddi misin?”

“Çok ciddiym. Yani eğer bir dostum olsaydı,” diye tekrar etti. “Ve o dostum ihtiyacım olan verileri çıkarmak için böyle uğraşıyor olsaydı, ona biletleri ve kulise geçiş ayarlardım.”

Dickie’nin şiş gözleri nemlendi. “Senin yeni en yakın dostunum.”

“Çok tatlısın. Bana o sonuçları bir saat içinde çıkar Dickie, ben de biletleri senin küçük aç gözlü ellerine sunayım. Bana bu adam hakkında dişe dokunur bir şey bulursan, boş versene herhangi bir şey bulursan da Mavis’in dudaklarına kocaman, ıslak bir öpücük kondurmasını sağlarım.”

Eve, Dickie’nin başını pat patlayarak yürümeye başladı. Kapıdan çıkarken dönüp geri baktığında Dickie’nin hâlâ ağzı açık halde tam karşıya baktığını gördü. “Elli dokuz dakika Dickie. Tik-tak, tik-tak.”

Dick hızla mikroskobuna eğildi.

Peabody, “Beceriklisin,” dedi. “Çok beceriklisin.”

Merkeze vardıklarında Eve, Peabody’yi olay yeri kayıtları ve notlarından oluşan ilk raporu yazmakla görevlendirdi. Kendine de kurbanın birinci derece yakınına haber verme görevi düşmüştü.

Bu görev tahmininden daha uzun sürdü ve tahmininden daha fazla sıkıntıya soktu onu. Bayliss’in karısından iş e yarar hiçbir cevap alamamıştı ve bu cevaplar şok yüzünden derinlere gömülmüşse bile onları kazıp dışarı çıkarmak uzun sürecekti.

Bayliss’in dul eşi kocasının teşhisini video üzerinden yapmayı

reddetti ve kız kardeşinin tele-linki almasını gerektirecek ölçüde histerikleşti.

Güzel, soluk tenli siyah saçlı bir kadın ekrana geldiğinde bile Eve arka plandan ağlayan kadının sesini duyabiliyordu. “Bir yanlışlık olamaz mı?”

“Hayır, yanlışlık yok. Yerel polisin otelinize bir psikolojik danışman göndermesini sağlayabilirim.”

“Hayır, hayır benimle olması daha iyi. Ailesiyle birlikte olsa daha iyi olur. Yabancılar yalnızca işi daha da zorlaştırıyor. Kardeşim daha bu öğlen kol düğmeleri almıştı ona. Tanrım.”

Esmer kadın gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. Dağılmayacağı benziyordu ki bu Eve’i rahatlatıyordu. “Mümkün olduğunca çabuk döneceğiz. Ben ilgilenirim işlemlerle. Kız kardeşimle de ilgilenirim.”

“Lütfen, mümkün olduğunca çabuk bana geri dönün. Bayan Bayliss’le tekrar konuşmam gerek. Başınız sağ olsun.”

Eve arkasına yaslanarak boş ekrana baktı.

Kohli, Mills, Bayliss. Polistiler. Hepsinin rozeti olsa da her biri bu rozetleri farklı biçimlerde taşıyordu. Eve hepsinin katilini tanıdığından emindi. İlk ikisi güven duyacak kadar yakından tanıyordu onu.

Özellikle de Kohli. Boş bir kulüpte gece yarısı içkisi. Bu insanın bir arkadaşıyla yapacağı bir şeydi. Ama yine de karı, sına bir görüşme demişti. Eğer kelimenin tam anlamını kastettiyse belki de bir arkadaştan çok iş arkadaşıydı. Saygı duyduğu birisi. Tavsiyesini alabileceğini hissettiği birisi. Gayri resmi olarak. Biraz bira içerken.

Kendi biriminden biri, diye düşündü. Ricker’la bağlantısı olduğundan şüphelendiği birisi.

“Bilgisayar, 128. Birimden, son iki, hayır düzeltiyorum, son üç

yıldır emekli olanlar dahil tüm polis memurlarının isim listesini hazırla. Bahsi geçen birimde Max Ricker ile ilişkili herhangi bir dava ya da soruşturmada bulunan polis memurlarını tara, ikinci olarak aynı parametreleri oğluyla ilişkili tara. Alex. Alex Ricker. Son olarak bunlarda Canarde'ın sorgulama ve duruşmada bulunduğu durumları tara.”

Araştırılıyor... Çok talimatlı bu görevin, doğası gereği tamamlanması minimum dört saat yirmi dakika sürecektir...

“O halde kışını sıkıp bir an evvel başlasan iyi olur.”

Talimat anlaşılmadı. Lütfen talimatı tekrarlayınız...

“Tanrı aşkına. Taramaya başla.”

Eve kahvesini tazeledi. Bilgisayar hafif bir sesle taramaya devam ederken dışarı çıkarak konferans odasına gitti. Oradaki bilgisayara Vernon’la ilgili verileri girdi. Bu verileri tarama ve araştırma devam ederken kendi bilgisayarında da inceleyebilirdi aslında. Önceki uyuz, mızımız ve hantal hurda yığınıyla karşılaştırıldığında şimdiki inanılmaz bir nimetti.

Ama işini şansa bırakmak istemiyordu.

Bir saat boyunca Vernon’un verilerini inceledi. Kısa bir süre sonra onu sorguya alacaktı. Onu afallatmak istiyordu, sağlam bir şekilde afallatmak.

İletişim cihazı sinyal verdiğinde, kahve etkisini yitirmeye ve kelimeler bulanıklaşmaya başlamıştı.

“Dallas? Ne var?”

“Bana kocaman, yapış yapış ve dil de dahil bir öpücük ayarlayacaksın.”

“Dil hakkında bir şey söylediğimi hatırlamıyorum.” Dick sahne arkasına geçtiğinde Mavis’i ağzını kapalı tutma konusunda

uyarmalıyım, diye düşündü. “Ne buldun Dickie?”

“Senin taş kalbini bile şefkatle titretecek bir şey. Jakuzi teknesinin kenarında biraz mühüre rastladım.”

“Tanrım, bana parmak izi bulduğunu söylersen seni kendim öperim.”

Dickie, “Polisler,” diye hırladı. “Hep mucize bekliyorsunuz. Elimdeki sadece mühür. Tahminimce ellerini ve ayaklarını korumak için kullanmış mührü ama biraz fazla kullanmış. Eğer mührü çok kalın sürersen ne olur biliyorsun değil mi?”

“Evet hamurlaşır. Birazını alabilir ya da bir şeyle sıyrabilirsin. Lanet olsun Dickie, bir parça mührün nesi büyük haber?”

“Beni dinleyecek misin yoksa homurdanacak mısın? Sanırım senin katil kurbanı yere yatırdığı son hamlede biraz zorlandı. Yani büyük çabalarım ve eşsiz yeteneklerimle mühürde bulunan tırnak kesitinin bu nedenle katiline ait olduğunu sanıyorum.”

Eve sandalyesinde doğruldu. “Bayliss’in DNA’sıyla karşılaştırdın mı?”

“Neye benziyorum ben? Geri zekâlıya falan mı?”

Eve ağzını açtı ama ona ihtiyacı olduğu aklına gelince zeki bir manevrayla geri kapadı. “Özür dilerim Dickie. Çok uzun bir gece geçirdim.”

“Bana mı söylüyorsun? Bayliss’inkiyle eşleşmiyor. Parçayı, daha dorusu incecik bir kıymık şeridi, ufacık bandın alt kısmından çıkardım. Üzerinde Bayliss’in kılı da vardı. Delil torbasındaki yazıya göre bant Bayliss’in kolundan çıkmış ama bandın o yüzeyinde kurbanın tırnak parçası olmaz değil mi?”

“Hayır. Hayır olmaz. Tanrım, Dickie bu iyiydi. Çok güzel. Sanırım sana âşık olmaya başlıyorum.”

“Sonunda hepiniz bu kıvama geliyorsunuz. İlk verileri şimdi alıyorum.” Çok sevdiği tekerlekli döner koltuğuyla odanın karşısına savurdu kendini. “Erkek. Beyaz erkek. Şimdilik daha fazlası yok. Eğer muhtemel yaşı, özellikleri istiyorsan çok çabuk olmaz, biraz daha bekleyeceksin. Üzerinde çalışabildiğimiz şey de çok küçük. Belki başka bir şey daha çıkar bilmiyorum. Mührü başka bir yere daha bulaştırmış olabilir. Şimdilik çıkan tek kıl Bayliss’in.”

“Tamam devam et. Harika iş Dickie.”

“Evet. Biliyor musun Dallas? Eğer bu adamı yakalarsan onu mahkemeye tırnakla çalışarak çıkarmış olacağız. Anladın mı? Tırnakla?”

“Tanrım anladım. Cidden müthiş bir espri.”

Eve bağlantıyı keserek arkasına yaslandı.

Tırnaktan kopan minicik bir şerit, diye düşündü. Bu bile bazen bir adamı enselemeye yetiyordu.

Bir tırnak şeridi. Dikkatsizlik. Hafif bir çatlak açılmıştı.

Otuz gümüş para. Sembolizm. Dini sembolizm. Eğer kurbanlar Yehuda ise İsa kimdi? Zihni dalgalanmaya başlarken katil değil, diye düşündü. İsa kurban edilendi, o saftı. Oğul. İfade nasıldı?

Tanrı’nın tek oğlu.

Dava yetkilisine kişisel bir mesaj. Vicdan. Katilin bir vicdanı vardı. Ve Kohli konusunda yaptığı hata vicdanını açıklama yapacak, kendini mazur göstermeye çalışacak kadar vicdanını rahatsız ediyordu. Ve Eve’e bir ultimatom veriyordu.

Ricker’ı hakla. Dönüp dolaşıp Ricker’a geliyordu.

Ricker. Oğul. Araf.

Roarke.

Hesaplar, diye düşündü. Eski hesaplar.

Karanlıkta yatağına yatmıştı ama uyumuyordu. Uyuması, rüyalar âlemine dalması tehlikeliydi.

Babası içki içiyordu ve tek başına değildi.

Sesleri yükseldiğinde konuştuklarını duyabiliyordu ki sesleri sık sık yükseliyordu. Genelde odaklandığı ses babasının sesiydi, çünkü eğer yeterince içki içmezse karanlıkta yatağı yanına süzülecek olan oydu. Gelip kapı eşiğinde duracak arkasından vuran sert ve parlak ışıktaki kendine bakacaktı.

Eğer adama öfkeliyse ve yeterince içmemişse Eve'in canını yakacaktı. Belki sadece tokatlardı onu, belki. Eğer şanslıysa.

Ama eğer şansı yoksa elleri Eve'in küçük bedenini sıkıp morartacaktı. Ve nefesi, alkol kokan nefesi giderek hızlanıp boğuklaşacaktı. Uyurken giydiği eski püskü tişört onu korumayacaktı. Yalvarışları ve ağlaması adamı sadece daha da öfkeliendirecekti, öfkelenince nefesi daha da hızlanacaktı. Kocaman bir motora dönecekti.

Sonra elini Eve'in ağzına kapatacak, çığlıklarını bastırmaya çalışırken nefesini de keserek aletini içine doğru iteleyecekti.

“Babasının küçük kızına bir hediyesi var. Küçük fahişe.”

Eve yatağında titreyerek kulak kesildi.

Daha sekiz yaşında bile değildi.

“Daha çok paraya ihtiyacım var. Riske giren benim burada. Kıçı açıkta kalacak olan benim.”

Dili hafifçe dolanmaya başlamıştı ama yeteri kadar değil. Henüz yeteri kadar değil.

“Anlaşmayı yaptık. Beni oyuna getirmeye çalışanlara ne yaptığımı

bilir misin? Şartları kendi kafasına göre değiştirmeye çalışan son adama ne oldu biliyor musun? Yaptığından pişman olacak kadar bile yaşamadı. Duyduğum kadarıyla nehrin Doğu Yakası'ndan hâlâ ufak parçaları çıkıyormuş.”

Bu ses çok yüksek değildi. Eve'in söylenenleri anlamak için iyice uzanması gerekmişti. Ama adamın sarhoş olmadığını anlayabiliyordu. Hayır, sarhoş bir adamın sesini duyduğunda anlardı ve bu ses sarhoş değildi. Yine de ses onu ürpertmişti. Bu kültürlü sesin altında kötü bir titreşim vardı.

“Ben bela çıkarma peşinde değilim, Ricker.” Babasının sesinde bir sızlanma vardı şimdi. Yaltaklanmaya başlamıştı ki Eve kaskatı kesildi. Babası eğer korkuyorsa yine kendini incitirdi. Ve bu kez yumruklarını kullanırdı. “Masraflarım oluyor. Bakmaya çalıştığım bir kızım var.”

“Ben senin özel hayatınla değil malımla ilgileniyorum. Malın yarın gece söylenen yer ve saatte teslim edilmesini sağla, o zaman ücretinin kalanını alırsın.”

“Teslimatı yapacağım.”

Bir sandalye yüksek sesle geri çekildi. “Kendi sağlığın ve kızının sağlığı için yaparsan iyi olur. Sarhoşsun. Ve ben sarhoşlardan hoşlanmam. Yarın gece ayık ol.”

Eve ayak seslerini duydu, kapının açılması ve kapanmasını. Sonra sessizlik.

Sessizlik cam kırılmasını takip eden küfürlerle kesildi. Yatağında kollarını etrafına sararak titremeye ve en kötüsünü beklemeye başladı.

Duvarlar sallandı. Babası duvarları yumruklamaya başlamıştı. Tek aklına gelen kendisini yumruklamasından daha iyi olduğuydu. Duvarları yumruklamaya devam etsin, bir şişe daha bulsun. Lütfen, lütfen dışarı çıkıp içecek bir şeyler ve cezalandıracak başka birilerini

bulsun.

Lütfen.

Ama birden hızla odasının kapısı açıldı. Kapının eşiğinde kocaman karanlık bir gölge duruyordu. Arkadan vuran keskin parlak ışık gözlerini alıyordu.

“Neye bakıyorsun sen öyle? Benim özel görüşmelerimi mi dinliyorsun? Burnunu benim işlerime mi sokuyorsun?” Hayır. Hayır. Eve konuşmamış sadece başını hızla iki yana sallamaya başlamıştı.

“Aslında seni burada sıçanlar ve aynasızlara bırakmam lazım. Sıçanlar el ve ayak parmaklarını kemirecekler. Sonra aynasızlar gelecek. Her şeye burnunu sokan küçük kızlara ne yaparlar biliyor musun?”

Adam ona doğru atılarak saçlarından kavradı ve yukarı çekti. Kafa derisi öyle acımaya başlamıştı ki sessiz kalma çabalarına rağmen bağırırdı.

“Onları toprakta kazdıkları karanlık deliklere atarlar ki böcekler kulaklarının içine kadar dolsun. Sen de küçük karanlık bir deliğe tıklamak ister misin küçük kız?”

Artık ağlamaya başlamıştı. Ağlamamaya çalışıyordu ama gözlerinden süzülen yaşlara engel olamıyordu. Adam onu tokatladı. Bir kere, sonra bir kere daha... Ama gelişi güzel vuruyordu ve Eve umutlanmaya başlamıştı.

“Tembel kıcını kaldır ve eşyalarını topla. Gitmem gereken yerler, görmem gereken kişiler var. Güney’e gidiyoruz, küçük kız.”

Sonra gözlerinde vahşi bir bakışla, tüm dişlerini gösterecek şekilde kocaman gülümsedi. “Ricker beni korkuttuğunu sanabilir. Ücretimin yarısını zaten aldım, bütün malları da hâlâ bende. Bakalım son gülen kim olacak. Orospu çocuğu Max Ricker.”

Eve yataktan kalkarak söyleneni yaptı ve kıyafetlerini yerleştirmeye başladı. Tek düşünebildiği bu gecelik olsun kurtulduğuydu. Max Ricker adında bir adam sayesinde.

★ ★

Eve kalbi hızla çarparak, boğazı kupkuru bir halde gözlerini açtı.

Ricker. Ah, Tanrım. Ricker ve babası.

Sandalyenin kollarından tutarak doğruldu. Şu ana odaklanmaya çalıştı. Gördükleri gerçek miydi yoksa garip bir hayal ürünü müydü?

Gerçektir. Ara ara gördüğü bu görüntüler hep gerçek hatıralar olurdu. Kendini saç baş darmadağın, kocaman gözleri ve sıksa kollarıyla yatakta kıvrılıp büzüşmüş halde görmüştü. Mağaraya sığınmış bir hayvanı andırıyordu.

Sesler hâlâ zihindeydi.

Biraz eğilerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. Max Ricker babasını tanıyordu. New York'taydılar. Evet, o gece New York'ta olduklarından emindi. Dallas'a gelmeden ne kadar önceydi bu gördükleri? Babası ona tecavüz ederken eline bir bıçak geçirdiği gecedен ne kadar önceydi?

Onu öldürdüğü gecedен ne kadar önceydi?

Paraların suyunu çekmeye başlamasına yetecek kadar zaman geçmiş olmalıydı. Ricker'ın ava başlamasına, kendinden çalan adamın peşine kurtları salmasına yetecek kadar zaman.

Ama önce davranıp onun işini bitiren Eve olmuştu.

Ayağa kalkarak dolaşmaya başladı. Geçmişte olanların şu anla bir ilgisi yoktu, dolayısıyla soruşturmasını sekteye uğratmasına ya da kendisini etkilemesine izin veremezdi.

Ama yine de kaderin hastalıklı bir oyunu bu ilişkileri yaratmıştı.
Ricker'ı babasına, Ricker'ı tekrar Roarke'a bağlamıştı.

Ve elbette Ricker'ı kendisine.

Bu döngülere tekrar son vermekten başka bir çaresi yoktu.

On Dokuzuncu Bolum

Daha çok kahveye ihtiyacı vardı. Biraz daha uykuya ihtiyacı vardı. Rüyasız bir uykuya. Sorgulama ve taramadan çıkacak verilere ihtiyacı vardı.

Ama beyninde oluşmaya başlayan bir fikirle mevcut verileri geçerek başka bir araştırma yapmaya karar verdi.

Çalışmaya yeni başlamıştı ki Kuleye çağrıldığını haber veren bir çağrı aldı.

“Ama buna ayıracak vaktim yok ki. Lanet olası bürokrasi. Koştura koştura gidip Tibble’a basına verebileceği raporlar sunmaya vaktim yok!”

Peabody, “Dallas, sen Kuleye git,” dedi. “Ben kalıp araştırmaya devam edebilirim.”

Eve araştırmayı kendisi yapmak istiyordu. Kişisel bir konuydu. Ve lanet olası problem yaratan da buydu. Olayın kişiselleşmesine izin vermişti. “Vernon’un bir saat içinde sorguda olması gerek. Otuz saniye gecikirse memurları gönderip aldır.” Ceketine uzanırken, “Adamın profiline göz at,” diye ekledi. “Feeney’i de ara. Sorgulamada onun ve McNab’in da bulunmasını istiyorum. Odanın polis dolu olmasını istiyorum.”

Bir an duraksayarak bilgisayara baktı. Vakit kaybetmenin alemi yok, diye düşündü. Bir anlamı yoktu. “Ekрана istediği verileri de girerek üç cinayetimizle ilgili bir olasılık hesabı iste.”

“Evet efendim. Peki kime yönelik?”

Eve kapıyı kapatırken, “Görünce anlarsın,” dedi. “Eğer

anlamıyorsan yanlış meslektesin demektir.”

Peabody masanın başına geçip otururken, “Psikolojik baskıya bayılıyorrum,” diye mırıldandı.

Eve olayı kısa tutacağını söyledi kendi kendine. Doğrudan raporunu verecekti. Tibble bölümün imajı, siyasi ilişkiler ve İç İşleri’nin havlayıp salyalar saçmasıyla ilgili kaygılar taşıyor olabilirdi ama kendisi taşımıyordu.

Yapması gereken bir iş vardı, o da davayı kapatmaktı.

Öylece durup programına yeni bir basın konferansının sıkıştırılmasına izin vermeyecekti. Tibble medyaya gereken mesajı sunmak için onu davasından böyle çekip alabileceğini düşünüyorsa...

Lanet olsun...

Bu tavırlarla Tibble’ın ofisine dalmasının ona hiçbir faydası olmayacaktı. Dahası, bu pasif agresif tavırlar şüphelendiği kişinin katil olduğunu ispatlamasına da yardımcı olmayacaktı.

Eve’in görevi davayı kapatmaktı. Ve ölümler her kim olursa olsunlar elinden gelenin en iyisini yapmasını hak ediyorlardı.

Ricker konusuna gelince o döngüye son verme kararı hâlâ geçerliydi.

Tibble onu hiç bekletmedi ki bu Eve’i biraz şaşırttı. Ama bu şaşkınlık ofis kapısını açtığı anda Roarke’ı sakın ve rahat tavırlarla bir koltuğa yerleşmiş gördüğünde hissettiğinin yanında hiçbir şeydi.

Tibble masasının başından, “Teğmen,” diyerek içeri girmesini işaret etti. “Oturun,” dedikten sonra, “uzun bir gece geçirdiniz,” diye ekledi. Yüzü sakın ve ifadesizdi. Tıpkı ellerini arkasında birleştirmiş halde masanın karşısında duran Komutan Whitney’in yüzü gibi.

Eve ustalarla oynanan bir poker partisinin içine düştüğünü hissetti. Ve kendisi lanet açılış miktarını bile bilmiyordu.

“Efendim. Bayliss cinayetinin ön raporu ve laboratuvar ön sonuçları elimde.” Roarke’a doğru manidar bir bakış attı. “Yalnız bir sivilin önünde bulgulardan bahsedemem.”

Tibbie, “Ancak duyduğum kadarıyla aynı sivil dün gece işe yaramış,” dedi.

“Evet efendim.” Eve de kartlarını göstermemeyi başarabilirdi. Çok hafifçe başını salladı. “Bayliss’in yazlık evine ulaşmamızı sağlayacak en hızlı aracı seçmemiz gerekiyordu.”

“Yeterince hızlı değilmiş ama.”

“Evet efendim.”

“Bu bir eleştiri değildi Teğmen. Yüzbaşı Bayliss’e ilişkin içgüdülerinde haklıydın. Eğer onları takip etmemiş olsaydın, şu noktada yüzbaşının öldürüldüğünden habersiz olacaktık. Her ne kadar senin içgüdülerine güveniyor olsam da Teğmen, ben de kendiminkileri takip edeceğim. Soruşturman kapsamındaki cinayetlere bağlı Max Ricker soruşturmasında Roarke’ı geçici sivil danışmanın yapıyorum.”

“Şef Tibbie”

Tibbie yumuşak bir sesle, “İtirazınız mı var Teğmen?” diye sordu. Eğer Eve’in beyni patlamamaya çalışmakla meşgul olmasaydı, Tibbie’in ses tonundaki keyfi fark edebilirdi.

“Ricker meselesinin, soruşturmamda bir öncelik olmadığı gerçeğiyle başlayan bir sürü itirazım var efendim. Mevcut davamda bir tutuklama yapmamı sağlayacak yeni delil ve verilerin analizine başladım. Ricker’la bağlantısı var,” diye devam etti, “ve kilit bir bağlantı ama bunun, elimdeki delillerle ve olacağını düşündüğüm tutuklamayla ilgisi yok. Ricker bağlantısının somut değil soyut olduğu görüşündeyim. Bu nedenle Ricker ikincil önceliklidir ve onun peşine düşmemiz cinayetlerden sorumlu olduğuna inandığım şahsın sorgulamasından

sonraya bırakılabilir ve bırakılmalıdır. Yani mevcut davam kapanana kadar Ricker konusunun ertelenmesini talep ediyorum.”

Tibbie Eve’in yüzünü inceledi. “Şu anda bir hedefsin.”

“Her polis bir hedeftir. Katil dikkatimi kendisinden Ricker’a kaydırmaya çalıştı. Onun kurallarına uyma niyetinde değilim. Ve efendim, tüm saygımla ifade etmek isterim ki siz de uymamalısınız.”

Eve’in son cümlesinde, Tibbie’in kaşlarının kalkmasına yetecek bir hararet vardı. Tibbie’in dudaklarının kenarında bu kez kesinlikle keyif olarak yorumlanamayacak bir kıvrım belirdi.

“Teğmen Dallas, şimdiye kadarki çalışmalarını gözlemlediğimde dikkatin bir konuya odaklandığında bir santim bile kaydığını görmedim. Ama bu durumda ya ben bir şeyleri kaçırdım ya da şu andaki davanın içeriği düzgün bir şekilde ele alabileceğinden fazla. Eğer durum böyleyse Ricker meselesini başka bir memura vereceğim.”

“Bu son birkaç saat içinde aldığım ikinci ultimatom. Ve ultimatolardan hoşlanmıyorum.”

“Hoşlanmak zorunda değilsin. İşini yapmak zorundasın.”

“Şef Tibbie.” Roarke’in araya giren sesi her zamanki gibi sakindi. “Teğmeni zor bir geceden sonra hazırlıksız yakaladık. Benim buradaki varlığım da olaya kişisel bir seviye katıyor. Belki bu konuşma daha da ilerlemeden önce burada olma sebebimi açıklamamız gerek.”

Eve tam Roarke’a kendini savunmasına ihtiyacı olmadığını haykırmak üzereyken Whitney başını sallayarak ayağa kalktı.

“Sanırım biraz ara verip sakinleşebiliriz. Ben biraz kahve istiyorum efendim. Roarke, Teğmen Dallas’a planımızın temel hatlarını açıklarken müsaadenizle hepimize kahve hazırlayayım.”

Tibbie hafifçe başını salladıktan sonra Roarke’a işaret verdi ve sandalyesine oturdu.

“Sana daha önce anlattığım ve üstlerini de bilgilendirdiğim üzere, geçmişte bir dönem Max Ricker ile kısa bir iş ortaklığım oldu.” Roarke seri bir şekilde ekledi. “Ricker’ın bütün işlerinin kanuni olmadığını anladıktan sonra hemen sonlandırdığım ilişkiler bunlar. Çok dostça şartlar altında ayrılmadık. Ortaklığımızı bitirmem Ricker’a hatırı sayılır miktarda paraya, birçok hesaba yani müşteriye mal oldu. Çok daha azı için kin tutmasıyla ve misilleme yapmak için fırsatı kollamasıyla ünlüdür. Ancak bu konunun beni şu son zamanlara kadar pek kaygılandırıldığını söyleyemem.”

Roarke başını Whitney’e doğru kaldırarak komutanın uzattığı kahveye baktı. Polis kahvesi, diye düşünerek içinden sızlandı ama yine de fincanı aldı. “Bildiğiniz gibi bir zamanlar Ricker’a ait olan bir mekânı temsilcilerim aracılığıyla satın aldım. Mekânı ve personeli yenileyip, değiştirerek Araf adında bir kulübe dönüştürdüm. İyi işleyen karlı bir mekândı ve tamamen yasal. Ancak meslektaşınızın uğradığı cinayetten sonra, Ricker’ın kulübümü ve personelimden bazı kimseleri kullanarak kendi işlerini yaptırıldığını fark ettim.”

Eve, MacLean, diye düşündü. Emindi.

Roarke, “Çoğunlukla yasadışı kimyasal madde satımı,” diye ekledi. “Normalde bu amaçla kullanmak için benim mekânıma ihtiyacı olmadığından, asıl amacı bu yasadışı faaliyetleri benim burnumun dibinde gerçekleştirmek ve onların bana bağlanmasını sağlamaktı. Bana ve karıma sıkıntı ve rahatsızlık vermektir.”

“Seni satmış.” Eve öfkesinin boğazına doğru tırmandığını hissediyordu. “Rue MacLean.”

“Aksine.” Roarke bir an bile tereddüt etmemişti. “Ricker’ın içimize yaptığı sızıntıyı fark edip dün gece bana rapor eden kendisidir.”

Eve, palavracı, diye düşündü ama şimdilik konunun kapanmasına

izin verdi. “İç İşleri ihbar almıştı şüphesiz Ricker’in kaynaklarından birinden ve Kohli’yi araştırma için görevlendirdi. Adam detayları fark etmekte iyiydi. Neler döndüğünü anlayabilirdi.”

“Ben anladığımı düşünüyorum. Ricker’in umut ettiğinden bile önce olabilir. Orada ufak işler çeviriyordu. Ama bir polis öldürtmek, benim mekânımda bir polis öldürtmek olayların boyutunu değiştiriyor.”

“Ricker değildi.” Eve hiç düşünmeden neredeyse savunmacı bir tonda konuşmuştu, sonra bir an duraksayıp düşündü. “Fitili o ateşledi,” diye mırıldandı, “128. Birimde bağlantıları var. Hangi düğmelere basacağını hangi yaralara tuz basacağını biliyordu. Belki tam olarak neyi başlattığını bilmiyordu. Tahmin edememiş olabilir ama yine de içeriği beslemeye devam etti.”

Eve duraksadı, sonra Tibble’in jestiyle devam etti. “Geçen sonbahardaki baskın sebebiyle huzursuz ve gergindi. Dengesi bozulmaya başlamıştı. Martinez onu yakalamıştı, tüm veriler birbiriyle uyumluydu ve adamın ipi çekilmek üzereydi. Ama Mills devreye girdi, baskını sabote etti ve delillerle oynadı. Ricker yakasını kurtardı ama olanlar onu altüst etmişti.”

“Ve hâlâ güçlü olduğunu ispat etmek ihtiyacıyla, benim mekânıma bir polis gönderilmesi için çalışmaya başladı. Eninde sonunda bu işteki parmağı ortaya çıkacak. Ama eninde sonundayı beklemek gerekli mi? Onu sizin için yakalayabilirim. Bu yeterli değil mi?”

Eve’in aklına söyleyecek çok fazla şey geldi. Ama kendine hâkim oldu. “Onu kendim yakalayabilirim.”

Roarke, “Bundan hiç şüphem yok,” dedi. “Ancak işini çabuklaştırabilirim ve soruşturmana ayırabileceğin epey enerji ve zaman kazanabilirsin. Araf cuma akşamı saat sekizde tekrar açılıyor. Ricker saat onda Araf ta olacak.”

“Neden?”

“Benimle iş yapmak için. Karımın güvenliğinden endişelendiğim için yapmayı kabul ettiğim iş. Eve,” diye mırıldandı, “kızını istediğin gibi tekmeleyebilmen için onu oyuna getirmeme yetecek kadar gururunu görmezden gelebilirsin değil mi?”

“Sana inanmaz ki?”

“İnanacak, evet. İlk olarak doğru olduğu için, ikinci olarak doğru değilmiş gibi davranacağım ve bunu fark etmesini sağlayacağım için. Benden sahtekârlık bekleyecektir, çünkü kendisi de bir yalancı. Düz bir çizgide yürümekten sıkılmış gibi davranacağım. Biraz heyecanı özlemişim. Üstelik işin içinde para var. Yasal ayrıntıları düşünmediğinde kazanılacak çok fazla para var.”

“Zaten evrenin yarısı senin.”

“Hepsi olabilecekken neden yarısıyla idare edeyim?” Kahvesinden bir yudum aldı, tahmin ettiği gibi acı ve sertti. “Bana inanacak, çünkü inanmak istiyor. Kazanacağına inanmak istiyor. Eskiden olduğu kadar zeki ya da dikkatli değil. Beni canı istediği zaman ezebilmesi için parmağının altında tutmak istiyor. Bunun olabileceğine inandıracağız onu. Anlaşma yapıldığında da sen onu yakalayacaksın.”

“Kulübe adamlarımızı yerleştireceğiz.” Whitney planı açıklamaya başladı. “Ve Roarke güvenlik sistemini tüm konuşmayı kaydedecek şekilde ayarlayacak. Kulüp idarecisi arabulucu olarak hareket edip buluşmayı ayarlayacak. Roarke’a Kohli hakkındaki tüm bilgileri aktar ki Ricker’ı o yöne çekebilsin. Eğer o cinayette bir parmağı varsa onu indirmek istiyorum.”

“Tuzak olduğunu anlayacaktır.” Eve ısrar ediyordu. “Neden kendi bölgesi dışında iş konuşsun ki? Adamlarının güvenlik taraması yapması için bastıracaktır.”

Roarke, “Konuşacak,” diye düzeltti, “çünkü içindeki arzuya karşı koyamayacak. Kulübü hâlâ kendi bölgesi olarak görüyor. Ve güvenlik taraması da yaptırılabilir. Bulmasını istemediğim hiçbir şeyi bulamaz.”

Eve bakışlarını Roarke’dan çevirerek ayağa kalktı. “Efendim, Roarke bu konuda objektif davranamaz ve gerekli eğitimi de yok. Bu şartlar altında Ricker’ın ona fiziksel zarar vermeye teşebbüs etmesi muhtemel. Bu hatlara sahip bir planın, bir sivilci ciddi tehlikeye sokacağı ve ona birçok yasal güçlük çıkaracağı kesin.”

“Sivilin kendini yasal açıdan tamamen kendini sağlama aldığını temin ederim Teğmen Dallas. Bu operasyondaki konuşma sırasında geçmiş, günümüz veya geleceğe dair ortaya çıkacak tüm bilgi ve suçlamalardan tam muafiyete sahip. Fiziksel tehlike konusuna gelirsek tahmin ediyorum ki kendini yasal açıdan koruduğu kadar fiziksel olarak da korur. Roarke’ın konudaki işbirliği bölüme tarif edemeyeceğimiz ölçüde iş gücü ve finansal kaynak tasarrufu sağlayacak. Objektif olmam gerekirse Teğmen bu kaçırmak istemeyeceğim bir fırsat. Eğer takımın idarecisi veya operasyonun müdahili olmak istemezsen söylemen yeterli. Bu şartlar altında bu kararımı saygıyla karşılarız.”

“İşimin gerektirdiğini yapacağım.”

“Güzel. Aksini duymak beni hayal kırıklığına uğrattı. Programını ayarla. Roarke’a Kohli konusunda bilgi aktarımı için zaman ayır ve Araf taki güvenlik önlemleri konusunda ondan bilgi al. Yirmi dört saat içinde takımın her üyesiyle irtibata geçilsin ve görev dağılımı yapılsın. Bu kez Ricker’ın sızıışmasına fırsat verecek bir sızıntı, hata ya da yasal boşluk olmayacak. Bana lanet kafasını tepsi içinde getirmeni istiyorum.”

“Evet efendim.”

“Saat dörtte tüm rapor ve verileri masamda istiyorum. Görüşme

bitmiştir.”

Roarke ile birlikte dışarı çıktığında, Eve ağzını bile açmadı. Cesaret edemiyordu. Söyleyeceği her şey her ikisini de tutuşturacak kadar yakıcı ve ölümcül olabilirdi.

“Öğlen.” Eve kontrolünü biraz sağladığını hissettiğinde sertçe konuşmuştu. “Ev ofisimde. Güvenlik planın ve tüm verilerinle orada ol. Cuma gecesi çalışacak tüm personelin dosya ve verilerini istiyorum. Ricker’a sunacağın anlaşmayı zaten planlamışsın, bu anlaşmanın her şeyini bilmek istiyorum. Başka lanet sürpriz de istemiyorum. Ayrıca şu anda sakın benimle konuşma,” diye hırlayarak ekledi. “Sakın konuşma. Bana tuzak kurdun. Lanet olsun sana, bana tuzak kurdun.”

Eve arkasını dönüp yürümeye başlamadan önce Roarke onu kolundan yakaladı. Eve ona döndüğünde sıkıdığı yumruğunu hazırlamıştı.

“Kendini tutma.” Roarke’ın usul bir sesle davet etmişti. “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen vur lütfen.”

“Bunu burada yapmayacağım.” Eve sesini kısık tutmak için bütün gücünü harcıyordu. “Her şey yeterince berbat zaten. Boş ver gitsin. Sorgulamaya geç kaldım.”

Roarke onu asansöre çekti. “Gerçekten hiçbir şey yapmayacağımı mı sandın? Öylece durup izleyecek miydin?” Eve titriyordu ve bunun farkındaydı. Sorunu neydi şimdi? Titriyordu, yorgundu ve paniğe kapılmak üzereydi. “İşime karışmaya hakkın yok.”

“Sadece işine geldiğinde değil mi? İşe yarayacağımı düşündüğünde bir sakıncası olmuyor ama. O zaman karışma hakkım oluyor. Yalnızca sen davet ettiğinde ama!”

“Tamam, pekâlâ. Tamam, tamam, tamam!” Eve ellerini öfkeyle iki yana açmıştı, çünkü Roarke haklıydı ve bu durum onu haksız

yapıyordu. “Ne yaptığını farkında mısın? Neyi riske attığını biliyor musun?”

“Senin için neyi riske atmayacağımı biliyor musun? Bilemezsin, çünkü öyle bir şey yok. Lanet olsun, senin için riske atmayacağım hiçbir şey yok.” Roarke onu omuzlarından kavramıştı. Parmakları sert ve gergindi.

Roarke’ın kontrolünü kaybettiğini görmek, sesinin titrediğini duymak ona garip bir keyif veriyordu. Ama keyiflenecek havada değildi. “Ben idare ediyordum. Kendi başıma halledecektim.”

“Tamam işte şimdi birlikte halledeceğiz. Birlikte bitireceğiz. Dikkat et Eve, gururunun seni boğmasına izin verme.”

Asansörün kapıları açıldığı anda Roarke başka hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Eve asansörün içinde, öfkeyle arkasından bakakalmıştı.

★ ★

Eve’in öfkeden kudurmak üzere içeri girmesi Vernon’un şansızlığı olmuştu. Eve sorgu odasına girdiği anda Vernon ayağa fırladı.

“Beni buraya polis eşliğinde getirttin. Beni aldırıp bir hayvan gibi buraya getirttin.”

“Çok haklısın, Vernon.” Eve onu sertçe iteleyerek sandalyeye oturttu.

“Lanet olsun! Avukatımı istiyorum!”

Eve bu kez onu yakasından kavrayarak duvara doğru savurdu. Feeney, McNab ve Peabody kenarda durmuş, farklı şaşkınlık seviyeleriyle olanları izliyorlardı.

“Sana lanet avukatını çağıracağım. Avukata çok ihtiyacın olacak.

Ama biliyor musun Vernon daha kayıtta değiliz. Fark ettin mi? Ve farkında mısın buradaki dostlarımız o çirkin suratını dağıtmamı önleyecek bir hamlede bulunmuyorlar? Lanet avukatını çağırmadan önce seni biraz tekmeleyebilirim ha?”

Vernon onu itelemeye kalktığında boğazına dayanan bir dirsekle karşılaştı. “Çekellerini üzerimden.”

Tüm gücüyle kendini ileri attığında, Eve hafifçe kenara çekilerek adamın kasıklarına bir tekme savurdu. Adam Eve’in omuzlarına doğru çarptı.

“Şimdi de bana saldırdığına şahitlik edecek üç şahidim var burada. Bu seni içeri tıkmaya yeter Vernon. Eminim iri kötü adamlar, cuma gecesi erkek arkadaşının kim olacağına karar vermek için çöp çekeceklerdir. Ve eminim iri kötü adamların içerdeki polisler ne yaptığından haberin vardır Vernon, değil mi? Bahsi geçen saldırıdan sonra yaşadığım duygusal travma sonucunda, avukatını aramam da birkaç saat gecikebilir. O birkaç saat içinde neler olur sence?”

Vernon’un aldığı soluklar kesik kesik çıkmaya başlamıştı. “Buraya seninle oynama niyetiyle gelmiştim ama iştahımı kaybetmek üzereyim. Ben ve dostlarımla konuşmak istemiyor musun, pekâlâ, seni polis memuruna saldırmaktan biraz içeri alırsın sonra rüşvet, yolsuzluk, otoriteni suiistimal etme, organize suç örgütlerine mensup bireylerle işbirliği yapma ve hepsinden öte cinayete işbirliği sağlamakla üzerine geliriz.”

“Bunlar saçmalık.” Yüzü hâlâ bembeyaz ve ter içinde olmasına rağmen soluğu normale dönmüştü.

“Hiç sanmıyorum. Üstelik Ricker’a içeride kuş gibi öttüğün haberini uçurduğumuzda o da iyi şeyler düşünmeyecektir. Ve o haberleri uçuracağımızdan emin ol, çünkü Canarde için de sorgulama emri

çıkardım.”

Henüz çıkarmamıştı ama çıkaracaktı.

“Ve seni salıverdiğimizde, bir hücrede Bruno adında bir gorille evcilik oynamayı tercih edeceksin.”

“Ben buraya anlaşıma yapmaya geldim.”

“Evet ama vaktinde gelmedin.”

“Biraz işim çıktı.”

“Ve tavrından da hoşlanmıyorum. Aslına bakarsan Vernon, sana ihtiyacım da yok. Gün sonunda davayı kendi başıma toparlamış olacağım ve Ricker’ı haklayacağım. Sen şu anda... nasıl derler... fuzulisin.”

“Blöf yapıyorsun. Sence işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor muyum? Lanet olsun ben de polisim!”

“Sen lanet olası bir yüz karasısın. Bir daha benim yanımda polis olduğunu söyleme, yoksa seni dümdüz ederim.”

Vernon, *eğer Canarde elindeyse Ricker’a da yaklaşıyor*, diye düşündü. O halde kendi ipi de çekilecekti. Yani hızla kendini kurtarmaya odaklanmalıydı. “Eğer davayı kapatmak istiyorsan bildiğim şeyleri bilmek istersin. Bildiğim çok şey var. 128. Birimde olanların yüzeyindekileri bile sıyırmadın.”

“Yüzeyi çoktan sıyırdım ve şu anda dipteki balçıkla uğraşıyorum. Seni de orada buldum.”

“Sana daha fazlasını verebilirim.” Çaresizlik yüzüne titrek bir gülümseme yayılmasına neden oldu. “Sana bir terfi kazandırabilirim Dallas, isimler, ayrıca sadece 128. Birimden değil. Valinin bürosundan, medyadan hatta Doğu Washington’dan. Tam muafiyet istiyorum ve yeni bir kimlik ve bir yerlere yerleşmemi sağlayacak para.”

Eve ağzını kocaman açarak esnedi. “Tanrım, Vernon beni sıkıntıdan

öldürüyorsun.”

“Anlaşma bu.”

“Benimki de şöyle: Peabody, bu bok yığınınu hücreye götür. Bak bakalım Bruno buralarda mı?”

“Sanırım buralarda ve yalnızlık çekiyormuş.”

“Bekle, Tanrım! Eğer anlaşma istemiyorsan beni neden sorguya aldın? Muafiyet almam lazım. Beni içeri sokarsan asla sağ çıkmam, ikimiz de biliyoruz. Beni tam kalbimden bıçaklayacaksan zaten konuşmamın ne anlamı var!”

“Tanrım, Vernon cidden kalbimi parçalıyorsun. Cinayette işbirliği dahil her şey için muafiyet. Yeni isim, yüz ve yer senin sorunun.”

“Bu yeterli değil.”

“Olan bu, alacağın tek şey bu. Bu kadarı bile ağzımdan haftalarca geçmeyecek bir koku bırakıyor içimde.”

“Benim polislerin öldürülmesiyle bir ilgim yok.”

“O halde endişelenmene de gerek yok, değil mi?”

“Sendika temsilcimle konuşma hakkım var.” Vernon şimdi Eve’e gördüğü anıda babasınınkini hatırlatan bir sesle sızlanıyordu.

“Elbette sen ona danış,” diyerek kapıya doğru döndü. “Bekle. Tamam, dur. Temsilciler sadece işleri karıştırır, değil mi? Biz halledelim. Sen muafiyeti kayıt altına al ve bu işi kendi aramızda halledelim.”

Eve tekrar masaya döndü. Oturdu. “Dedektif Jeremy Vernon’la görüşme. Görüşme yetkilisi Dedektif Eve Dallas. Ayrıca Yüzbaşı Ryan Feeney, Dedektif Ian McNab ve Memur Delia Peabody de görüşmede bulunmaktadır. Şahıs Vernon yolsuzluk ve yetki suiistimaline ilişkin suçlardan muafiyet kazanmak karşılığında, ifade verme ve sorulan soruları cevaplamayı kabul etti. Bu ifadeleri vermeyi ve soruları

cevaplamayı kendi rızanızla kabul ediyor musunuz?”

“Doğru. İşbirliği yapmak istiyorum. İşleri düzeltmek istiyorum. Bence”

“Bu kadar yeter, Vernon. NYPGT’de rütbeli bir dedektifsiniz değil mi?”

“On altı yıldır polisim. Son altı yıldır 128. Birim Yasadışı Kimyasallar’da görevliyim.”

“Ve şu anda Max Ricker’ın emirlerini takip ederek yasadışı faaliyetlere destek vermek ve bilgi taşımak karşılığında rüşvet aldığınızı kabul ediyorsunuz.”

“Para aldığım doğru. Aslına bakılırsa almamaya korktum. Bundan utanıyorum ama yaşamım için korkuyordum. Ve tek ben de değilim.”

Vernon başladıktan sonra bir an hiç susmayacağını düşündü. İlk bir saat isimler, yasadışı faaliyetler ve bağlantılar sıralayıp durdu.

Kendi kafasını suyun üzerinde tutmaya dikkat ederek 128. Birimden bazı isimleri dibe itti.

“Peki ya Yüzbaşı Roth?”

“O mu?” Vernon, yüzsüz bir tavırla gülümsedi. “O olanların farkında değildi. Bana kalırsa farkına varmak istemiyordu. Kendine ait ayrı bir gündemi var. Yükselte olmak istiyor. Siyaseti iyi beceriyor ama bir sorunu var. Aleti yok ve olmasını çok istiyor. Sürekli bazı erkeklerin bir kadından emir almaktan hoşlanmadığından yakınıp duruyor. Bir de onu aptal yerine koymaya çalışan işe yaramaz kocası var. Ve içki içiyor. Ricker’ı yakalamak konusuna öyle saplandı ki sırtını kollamadı. Kendi kuyusunu kendi kazdı. Birkaç veriyi karşı tarafa geçirdik, bazı kilit delilleri kaybettik ve birkaç raporu değiştirdik hepsi bu.”

“Evet hepsi bu.”

“Dinle.” Vernon ona doğru uzandı. “Ricker zeki bir adam. Tüm

birime ihtiyaç duymadığının farkında. Kilit adamları seçip, sırtını ve adamlarını onlara kollatıyor. Anlarsın işte, kim para almaya açık kim değil, onları güzel belirliyor.”

“Kohli buna açık değildi.”

“Kohli mi? Adam dürüstlük abidesiydi. Ama diyelim 128. Birimden bir adam, bir 64 operasyonu ile ilgili bir şeyler ele geçiriyor. Bilgi almak kolay, dedikoducu bir birim sonuçta. Sonra verileri ele geçirecek bir adam bulup detayları öğreniyorsun. Bunları Ricker’a aktarıyorsun ve güzel bir ücret alıyorsun.”

Vernon resmen gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı. “Basit. Sorunsuz. Eğer operasyon Ricker’ın bağlantılarıyla ilgiliyse adam yeri değiştiriyor ya da malları ortadan kaldırıyor ve baskın gümlüyor. Eğer operasyon rakiplerinden birineyse arkasına yaslanıp oturuyor, patlamayı bekliyor sonra müşterileri hatta belki de malları kendine yönlendiriyor. Adli Tıpta kilit adamları var. İhtiyacı olduğunda onları kullanıyor. Sonra hikâyeyi onun tarafına çekmek için medyada adamları ve kışını kurtarması için siyasetçileri var. Bir de adam son bir-iki yıldır epey tuhaflaştı.”

“Ricker mı?”

“Evet. Kendi mallarına fazlaca gömüldü galiba. Ne zaman görsen kimyasal dolu garip bir şey içiyor. Çoktan bir bağımlı olmuş durumda ve yarı deli. Oraya buraya saldırıp duruyor, kötü hamlelerde bulunuyor. Sonra bir polisi öldürtüyor. Yani Tanrım!”

Eve elini uzatarak Vernon’un bileğini kavradı. “Max Ricker’in Taj Kohli’nin ölümünü ayarladığına dair bir bilgin mi var?”

Vernon evet demek istedi. Kendini bir şekilde böbürlenmeye kaptırmıştı. Ama kartlarını açık oynamazsa ve Dallas bunu yakalarsa ipini çekecek bir yol bulurdu muhakkak. “Yani ölümünü o emretti

diyemem ama kulağıma bazı şeyler geldi.”

“Ne duydun, Vernon.”

“Ricker’ın bir adamı var. Onunla ara sıra bir şeyler içer ya da Lisanslı Eskort paylaşıyoruz. Yani bilesin diye söylüyorum, Ricker’ın kafayı yemeye başladığını tek düşünen ben değilim. Bu adam Jake Evans, bir ay kadar önce bana Ricker’ın İç İşleri ile ilgili bir oyuna kalkıştığını anlattı. Polisleri polislere kırdırarak eğlenecekmiş. İç İşleri’nin o Araf denen kulübe, orada kanunsuz iş çeviren polisleri yakalamak için gizli bir polis yerleştirdiğini biliyordu. Ama işleri çevirenler polisler değildi aslında. Ricker’dı. Anlıyor musun?”

“Evet anlıyorum.”

“Evet. Oyunu için bu söylentileri Ricker sızdırmış İç İşleri’ne. Evans’ın dediğine göre, Ricker İç İşleri’nin bu polisi rüşvet alıyormuş gibi gösterdiğini biliyormuş. Sonra aklına daha iyi bir fikir gelmiş ve polisi polise kırdırmak istemiş. Yine Evans’ın dediğine göre psikolojik bir zırva kullanmış. Ricker akıl oyunlarında ustaymış. Diğer bir polise, ikinci polis diyelim, birinci polisle ilgili bu yanlış veriyi aktarmış. İkinci polis... Takip edebiliyor musun beni?”

“Evet. Devam et.”

“Pekâlâ, bu ikinci polisin bazı problemleri varmış. Kişisel ya da psikolojik problemler işte ve Ricker bu problemleri kullanmaya karar vermiş. Onu birinci polisin yani Kohli’nin kanunsuz bir şeylere karıştığına ikna etmesi gerekiyormuş. Ama olay bundan ibaret değilmiş, bu kanunsuz şey her neyse uzantıları ikinci polise kadar gidiyormuş. Evans olayın karmaşık ve riskli olduğunu ve Ricker’ın çok fazla şey anlatmadığını söyledi ama olanlar Evans’ın hoşuna gitmiyordu. Sonra Ricker’ın İç İşleri’ndeki adamı... orada da adamı var... tüm bu şaibeli verilerin ikinci polisin kucağına düşmesini

sağlamış. Sanırım işe de yaradı.”

Vernon bir an yüzünde beliren heyecanlı ifadeyi silecek kadar düşünceli davranabildi. “Kohli öldürüldüğünde, bunun başka bir polis tarafından halledildiğini ve Ricker’ın planının işe yaradığını anladım.”

“İç İşleri’ndeki adamın adı ne?”

“Bilmiyorum.” Eve’in gözlerinin kısıldığını görünce, “Yemin ederim” diye ekledi. “Hepimiz birbirimizi tanımıyoruz. Çoğu zaman fark ediyoruz ama herkesi değil, her zaman değil. Muhtemelen Bayliss, değil mi? Bayliss öldü sonuçta. Hadi ama Dallas. Sana yirmi tane isim verdim. Onları da sıkıştırırsan daha fazla isim de öğrenebilirsin.”

“Evet öğreneceğim.” Ayağa kalktı. “Ama senden daha fazlasını duymayı midem kaldırmıyor. McNab, bu yarattığı güvenli odaya alın. Sekiz saatlik vardiyalarla, sürekli iki görevli olsun kapıda. Feeney, görevlileri sen seç.”

“Olur.”

“Sana çok şey verdim Dallas. Benim için yeni bir kimlik pazarlığı yapabilirsin.”

Eve ona bakmadı bile. “Peabody, benimle gel.”

“Dallas, hey!”

Eve odadan çıkarken Feeney, “Kendini şanslı say adı herif,” diye mırıldandı. “Kasıklarına bir tekme aldın sadece, seninle biraz daha burada kalsaydık, Dallas yapmasa bile ben koparırdım toplarını.”

Dışarıdaki koridorda Peabody sırtını sorgu odasına dönmüş halde duruyordu. “Öfkelenemiyorum bile. Midem bulanıyor. Polisliği seviyorum ve adam bundan utanmamı sağladı.”

“Öyle düşünme. O adam utancına değmez. Sen işini yapıyorsun ve utanacak hiçbir şeyin yok. Bu kaydın bir kopyasını çıkarıp Şef Tibble’a sunmanı istiyorum. Tanrıya şükür, bundan sonrası onun problemi.

Öğlene bir toplantım daha var. Geri döndüğümde sana bilgi veririm.”

“Evet efendim. Peki ya Canarde?”

“Orada duruyoruz. Onu sonraya saklıyorum.”

“Bana yaptırdığınız araştırma, tarama ve olasılık sonuçlarını istiyor musunuz?”

“Onu içeri almaya yetiyor mu?”

“Girilen verilerle birlikte ihtimal yüzde yetmiş altı. Ama-”

Eve, “Ama,” diye tekrarladı, “bilgisayar zihin oyunlarını ve yası hesaba katmadı. Onu yakalayacağız. Geri döndüğümde sessizce yapacağız bunu.”

“Başka birini daha öldürmeye kalkabilir.”

“Hayır, söz verdi. Sözünü tutacak.”

Yirminci Bolum

Eve evin kapısından girdiğinde, kendine doğru süzölen Summerset'e doğru öfkeyle söylenerek doğruca merdivenlerden çıkmaya başladı. Söyleyecek çok şeyi vardı ve hemen başlamak istiyordu.

Ev ofisinin boş olduğunu gördüğünde tekrar söylendi. Ama ofisini Roarke'in ofisine bağlayan kapı açıldı. Eve omuzlarını iyice dikleştirerek kapıya doğru gitti. İçeri girecekken Roarke'in sesindeki tahammölsüzlüğü duyarak durdu.

"Şu anda bu yolculuğa çıkmam ne mümkün ne de uygun."

"Ama efendim durum şahsen ilgilenmenizi gerektiriyor. Tonaka'nın devir işlemlerinde ayak sürümesi ve tropik sektörde tasfiye satışlarındaki gecikmeler sebebiyle, sizin doğrudan müdahaleniz olmadıkça teslim tarihine yetişme umudumuz yok. Aşırı maliyetler ve ödenecek cezalar"

"Bu konuları halletmeye yetkilisin. Sana bunları halletmen için para ödüyorum. Önümüzdeki birkaç gün, belki de daha uzun bir süre Olympus'a gelmem mümkün değil. Eğer Tonaka ayaklarını sürüyorsa onları dizlerinden kopar. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim. Eğer inşaat alanına ne zaman gelebileceğinize dair tahmini bir tarih verebilseydiniz belki ben"

"Karar verdiğimde haberin olur."

Roarke bağlantıyı keserek arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

O anda Eve'in aklına iki şey geldi: Birincisi, Roarke'in onunla uğraşmak dışında da çok karmaşık, kritik ve talepkar bir iş yaşamı vardı. Ve Eve bu yaşamı hep bir şekilde halledilir olarak görüyordu.

İkincisi ve daha önemlisi o yorgun gözüküyordu. Roarke asla yorgun görünmezdi.

Sabahtan beri biriktirdiği öfkesi birden eriyip dağıldı. Öfkeye gerek yoktu. Yine de içgüdüsel olarak odaya yüzünde çatık kaşlarla girdi.

Roarke onu anında hissederek gözlerini açtı. “Teğmen.”

“Roarke.” Eve aynı soğuk ve mesafeli tonla cevap vermişti. “Sana söyleyecek şeylerim var.”

“Eminim vardır. Kendi ofisini mi tercih edersin?”

“Burada başlayabiliriz. İlk olarak şunu söylemeliyim ki kendi beceriksiz yöntemlerimle, davamı -benim cinayet davamı tek şüpheliye indirmeyi başardım. Bugün bitmeden şüpheli yakalanacak, merkeze götürülecek ve sorguya alınacak.”

“Tebrikler.”

“Şimdilik erken. Sorgulama tutuklama değildir. Aynı zamanda başka bir kaynaktan ve bir polis prosedürü sayesinde Ricker’ı bu cinayetlere bağlamayı başardım ve onu azmettirmeyle suçlayabileceğimize umut ediyorum. Çok yüksek bir ihtimal değil ama işe yarayabilir; en azından onu içeri çekip sorgulayabilmemize kesinlikle yeter. Bunları sen sinsice arkamdan iş çevirip, üstlerimle gizli operasyon anlaşmaları yapmadan başarabildim. Üstelik seni sadece fiziksel olarak değil, her ikimizin de tahmin edebileceği çeşitli şekillerde tehlikeye atan bir anlaşma bu. Eğer operasyon başarılı olursa sen ve Ricker arasında geçen şeyler mahkemede dinlenecek.”

“Bunun farkındayım.”

“Aldığın muafiyet seni hapisten uzak tutmaya yarayabilir ama sen de biliyorsun ki muhtemelen itibarına ve işine zarar verecek.”

Eve, Roarke’ın gözlerinde yorgunluğun dışında küstahlık olduğunu da gördü. “Teğmen, itibarım yaptığım işler sayesinde elde edildi.”

“Öyle olabilir ama artık işler değişti. Senin için.”

“Gerçekten bunu atlatamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır Roarke, senin her şeyi halledebileceğini düşünüyorum. Kararını verdiğinde yapabileceklerinin sınırı yok. Bu neredeyse korkutucu. Ve beni çok kızdırdın,” diye ekledi Eve.

“Bunun farkındayım.”

“Kızdıracağını da biliyordun. Eğer bu fikri önce bana açmış olsaydın”

“Zamanımız çok dardı ve her ikimiz de meşguldük. Eve hoşuna gitsin ya da gitmesin bu konu beni de ilgilendiriyor.”

“Hoşuma gitmiyor ama sanırım senin düşündüğün sebeplerle değil.”

“Yine de ben mantıklı olan şeyi yaptım, en doğru şeyi. Ve bunun için pişman değilim.”

“Özür dilemeyeceksin demek? Sana istediğim zaman özür dileyebilirim dostum.”

“Öyle mi?”

“Evet öyle. Çünkü bana karşı zaafın var. İsteddiğine sor.” Roarke’ın ayağa kalkmasını seyrederek masaya doğru ilerledi. “Benim de sana karşı zaafım var. Kızma sebepimin bu olduğunu ya da en azından kısmen bu olduğunu farkında değil misin? Ricker’ın sana yaklaşmasını istemiyorum. Onun sana elini sürmesini istemiyorum.”

“Evet.” Roarke iç geçirdi. Nadiren gösterdiği bocalamalardan birini yaşayarak elini saçlarının arasından geçirdi. “Evet, biliyorum.”

“Bahsettiğim nedenin diğer kısmı da evet, gurur ve bunu görmezden gelmek benim için kolay bir şey değil. Senin için de değil ama. İşime geldiğinde işlerime karışmana izin vermemle ilgili söylediğin şey var ya hani? Haklıydın. Bunun değişeceğini söylemiyorum fakat haklıydın. Bu da pek hoşuma gitmiyor. Ve bildiğim bir şey daha var, yalnızca beni

yumruklamak falan istediğinde arkanı o şekilde dönüp gidiyorsun.”

“O şekilde epey dönüp gidiyor olmalıyım desene.” Roarke’ın amacı onu gülümsetmekti ama Eve gülmedi. “Hayır konu da bu. Gitmiyorsun.” Eve masanın etrafında dolaşarak onun yanına geldi ve Roarke’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hiç gitmiyorsun.”

“Eve.” Roarke ellerini kaldırarak karısının kollarına koydu.

“Henüz söyleyeceklerim bitmedi. Planın iyi bir plan. Harika değil ama bir şeyler ayarlayabiliriz. Bense başka bir yol tercih ederdim. O tele-linki alıp az önce konuştuğu kişiyi aramanı, gezegen dışına yapman gereken o yolculuğa çıkmanı ve kimsenin halledemediği o durum neyse onunla ilgilenmeni isterdim. Bunu isterdim Roarke, çünkü sen benim için şimdiye kadar kimsenin olmadığı ve asla olamayacağı kadar önemlisin. Ama bunu yapmayacağını da biliyorum. Ve eğer cuma gecesi sana bir şey olursa -

“Olmayacak.”

Eve, “Eğer olursa,” diye tekrar etti, “yaşamımı senin yaşamını cehenneme çevirmeye adayacağım.”

Roarke, “Gayet makul,” diye mırıldanarak dudaklarını onun dudaklarına doğru götürdü.

“Bir saat.” Eve onu kucakladı. “Bunlardan bir saatliğine uzaklaşalım. Seninle birlikte olmaya ihtiyacım var. Seninle birlikteyken olduğum kişi olmaya ihtiyacım var.”

“Harika bir yer biliyorum.”

★ ★

Eve’in kumsala karşı özel bir sempatisi vardı; sıcak, deniz, kum. Kumsalda kendine çok nadiren izin verdiği şekilde rahatlayabiliyordu.

Roarke ona bir saatliğine olsun kumsalı verebilirdi. İllüzyonların bir program ötede olduğu hologram odasında kumsalı yaratabilirdi.

Seçtiği adanın kumlardan oluşan uzun kıvrımlı sahili, rüzgârda aheste bir tavırla sallanan palmiye ağaçları; kocaman, kokulu çiçekleri her ikisinin de zevkine uyan bir ortamdı. Altın bir topu andıran güneşten yayılan kavurucu sıcak, denizden savrulan meltemle hafifçe dağılıyor ve havaya denizin kokusunu taşıyordu.

“Bu iyiymiş.” Eve derin bir nefes aldı. Boynundaki ve omuzlarındaki gerginliğin dağıldığını hissediyordu. Aynı şeyin Roarke için de geçerli olmasını diliyordu. “Bu gerçekten iyiymiş.” Bir an saati kurup kurmadığını sormak istedi Roarke’a ama ortamı ya da havalarını bozmak istemedi.

Bunun yerine ceketini çıkarıp botlarını itekledi.

Su berraktı ve hülyalı bir mavi tonundaydı. Kumsalar doğru beyaz köpüklere dönüyor, bir eteğin dantellerini anımsatıyordu. Niye karşı koyuyordu ki?

Silah koşumunu ve pantolonunu çıkararak devam etti. Başını eğerek Roarke’a döndü. “Sen yüzmeyecek misin?”

“Eninde sonunda yüzeceğim. Ama senin soyunmanı izlemeyi seviyorum. Çok... kazançlı.”

Eve güldü. “Tamam o halde, iyi eğlenceler.” Gömleğini ve altındaki yuvarlak yakalı tişörtü de çıkardı. İç çamaşırlarını da attıktan sonra yeni doğmuş bir bebek kadar çıplak şekilde denize doğru koştu ve dalgaların içine daldı.

“Benim planım da o,” diye mırıldandı Roarke ve onun kulaç atışlarını izlemeye başladı. Eve hep çok açılma eğilimindeydi. Kendi de soyundu.

Eve bir yılan balığı gibi hızlı ve korkusuz yüzüyordu. Roarke

dostane bir rekabetle bir süre yüzerek ona yaklaştı. Ardından sırtüstü dönerek kendini akıntıya bıraktı. Suyun, güneşin, bu anın bir süredir sinirini bozan yorgunluğu alması için suyun üzerinde süzüldü.

Ve Eve'in yanına gelmesi için.

Eve yüzerek yanına geldi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Oldukça."

"Biraz önce çok yorgun görünüyordun Roarke." Eve, o yorgunluğu kovalayıp dağıtmak istiyordu. "Sen çok nadir yorgun görünürsün."

"Biraz önce yorgundum."

Eve parmaklarını Roarke'ın saçları arasından geçirdi. "Hadi biraz forma sokayım seni, sahile kadar yarışalım." Roarke'ın gözleri kapalıydı ve açmadan öylece kalmaya devam etti. "Formda olmadığımı kim söylüyor?"

"Yani, durmuş bir gemi enkazı gibi süzülüyorsun da. Ya da gemiden atılan fazla yükler gibi. Hangisi karar veremedim."

"Bazı çevrelerde bu yaptığımı rahatlama dendiğini duydum. Ama..." Kolunu uzatarak onu suyun altından kavradı. "Madem sen o kadar enerjiksiz."

"Hey." Eve bacakları Roarke'ın bacaklarına dolanırken gülmeye başladı. "Buralar boyu aşılıyor."

"Tam sevdiğim gibi." Roarke dudaklarını Eve'in dudaklarına kapadı. Koluyla onu sardı.

Ve birlikte suyun altına indiler.

Su ılık ve berraktı, yüzeyinde güneş ışıkları dans ediyordu. Roarke'ın dudakları yumuşacık, bedeni sertti. Eve her ikisinin yerine de kendini tamamen serbest bırakarak mavi derinlerine doğru daldı. Kendini Roarke'ın öpüşünün derinlerine bıraktı. Tekrar yüzeye çıktıklarında ciğerlerini havayla doldurdu ve yanağını onun yanağına

dayadı.

Suyun düzenli ve dalgalı bir ritimle kendilerini sallamasına izin verdiler. Islak tenlerine hafif hafif çarpan dalgalar her ikisine de ihtiyaç duydukları şefkati sunuyordu. Roarke'ın dudaklarını omzunda gezdirmeye başlamasıyla Eve gülümsedi ve kendini bu duygunun kollarına bıraktı. Dalgaların arasında süzölmek kadar kolaydı bu.

Eve yüzünü ona çevirerek dudaklarını buldu ve onun tadını içine çekmeye başladı.

Ağır ağır kumsala doğru süzölmeye başladılar. Dalgalarla yükseliyor, tekrar alçalıyor, birbirlerine yaklaşıyor, dokunma mesafesinde kalacak kadar uzaklaşıyorlardı.

Eve ayaklarının kuma değdiğini hissedince göğüs yüksekliğindeki suda durarak, parmak uçlarıyla onu okşamaya başlayan Roarke'ın yüzünü izledi.

“Eve sevgilim, çok güzel görünüyorsun. Dokunuşumun altında çok güzel görünüyorsun.”

Roarke'ın avuçlarını dolduran küçük ve dolgun göğüsleri bu dokunuşlarla giderek ısıniyordu. Su Eve'in cildinde parlıyor, küçük elmasları andıran damlacıklara dönüşerek tekrar mavi suya karışıyordu.

“Kendini bana ver.” Roarke'ın parmakları genç kadının karnı ve kalçalarında geziniyordu. “Benim için dal.” Eve'in içine girdi.

Eve'in aldığı derin nefes inlemeye karıştı. Tüm bedeni zevk, gevşeme ve sıvıyla doluydu. Eve'in tek hissettiğı mutluluk olana kadar Roarke onu sevdi.

Böyle yoğun bir zevkin içindeyken ve dizleri heyecandan titrerken, üzerlerine gelen dalgayla kıyıya biraz daha yaklaştılar. Eve'in nefesi kesilmişti.

Dalga onları içine alıp bırakırken Eve'in vücudu titriyordu. Zirveye

ulaşıp kendini aşağı bırakırken Roarke ona katıldı. Eve, Roarke’a güven, ihtiyaç ve davet duyguları içinde sıkıca sarılmış öylece kaldılar. Bu sarılmada Roarke’ın istediği her duygu vardı.

Karısını tekrar öptü, içindeki arzu huzursuz bir kalp gibi atmaya başladığı halde hâlâ sabırlı hareket ediyordu. Dudaklarını Eve’in boğazına, omuzlarına, göğüslerine kaydırды. Eve’in elleri de her yerinde dolaşıyor, okşuyor ve tahrik ediyordu.

Dalga tekrar onları içine alıp bıraktı. Roarke tekrar Eve’in içine girerek tüm bedenini onunkiyle doldurdu. Ve birlikte, aynı ritimle hareket etmeye başladılar. Roarke bir rüya izler gibi Eve’in başını geriye doğru atmasını ve kendini tekrar zevkin kollarına bırakmasını izledi.

“Roarke.” Eve’in sesi hissettiği tutkuyla boğuk çıkmaya başlamıştı. Soluk alışverişleri tekrar hızlanmıştı. “Kendini bana ver. Benim için dal.”

Roarke hissettiği arzudan daha güçlü bir aşkın her yanını kapladığını hissetti. Bu duygu etrafını saran havayı, kalbini, tüm düşüncelerini kaplamıştı. Gözlerini Eve’den ayırmadan kendini bıraktı.

★ ★

Bir saatin bitmesi gerekiyordu. Ama Eve bu saati ayırdıklarına pişman değildi. Kurumuş ve kıyafetlerini değiştirmiş halde ofisindeydi. Niyeti Roarke’a Kohli konusunda bilgi vermek ve Araf ın güvenlik sistemiyle ilgili bilgi almaktı.

Feeney güvenlik sistemine daha yakından bakar ve Roarke’la sıkı bir işbirliği yapar, diye düşündü. Eve kontrol istasyonunda konuşlanıp, kulübü izleyecek, hareketleri takip edecek ve takımın tüm üyelerini

idare edecekti.

Ve Ricker’ın yapabileceği her hamleye karşı hazırlıklı olacaktı.

“Babamı tanıyormuş.”

Eve bu konunun zihninin tam merkezinde, içinde yaptığı ağırlığı fark etmeden birdenbire konuşmuştu.

Roarke, ekranda açtığı raporu okumaya hazırlanırken şaşırarak dönüp ona bakakaldı. Babasını kimin tanıdığını söylemesine gerek yoktu. Eve’in suratından her şeyi okuyabiliyordu.

“Emin misin?”

“Dün gece hatırladım...” Garip bir şekilde huzursuz hissederek, “Bu sabah,” diye düzeltti. “Bir şey tetikledi işte, sanırım incelediğim verilerden bir şey. Bir ara yorgunluktan dalmışım, işte o zaman hatırladım.”

“Otur ve anlat.”

“Oturamam.”

“Pekâlâ. Ayakta anlat.”

“Yataktaydım. Odamda. Bir odam vardı. Her zaman bir odam olduğunu sanmıyorum, olmadığından eminim. Ama galiba o ara biraz parası vardı. Sanırım Ricker’ın parası. Karanlıktaydım. Yan odayı dinliyordum ve içmeye devam eder diye dua ediyordum. Bir adamla, bir anlaşmayla ilgili bir şeyler konuşuyordu. Anlamıyordum. Umurumda da değildi. Çünkü konuşmaya ve içmeye devam ettiği sürece yanıma gelmeyecekti. Konuştuğu adam Ricker’dı. Ona adıyla sesleniyordu.”

Bu çok zordu. Görüntüler zihninde hâlâ bu denli vahşice netken, konuşmanın böyle zor olacağını tahmin etmemişti. “Ricker ona anlaşmaya uymazsa başına neler geleceğini anlatıyordu. Yasadışı kimyasal işiydi galiba. Bilmiyorum, önemli de değil. Ama sesini

tanıdım. Yani olanları dinlerken sesini hatırladım. Sesini o gecedan önce hiç duydum mu bilmiyorum. Hatırlamıyorum.”

“Onu gördün mü peki? O seni gördü mü?”

“Hayır ama varlığımdan haberdardı. Babam alacağı parayı arttırmak için benim hakkımda bir şeyler söyledi. Yani Ricker beni biliyordu. O gittikten sonra babam odaya geldi. Çok öfkeliydi. Korkmuş ve öfkeli. Beni biraz dövdü, sonra da toplanmamı söyledi. Güney’e gidiyoruz, dedi. Yanında parası ve yasadışı kimyasallar vardı. New York’ta olduğumuz haricinde başka bir şey hatırlamıyorum. New York’ta olduğumuzdan eminim. Ve sanırım gittiğimiz yer de Dallas’tı. Yani para bittiğinde Dallas’taydık. Başka paramız da yoktu, çünkü Dallas’tayken berbat bir odamız vardı ve çok az yemeğimiz olurdu. Bir de para olmadığından çok nadiren sarhoş olurdu. Tanrım! Aman Tanrım!”

“Eve.” Roarke onun yanına gitmiş ellerini kollarının üzerine koyup okşamaya başlamıştı. “Burada kal canım. Burada benimle kal.”

“İyiym. İyi olacağım. Sadece hatırlamak biraz korkuttu.”

“Biliyorum.” Roarke bir süre ona sarıldı. O görüntülerin hemen peşinden Kuleye çağrıldığını hatırladı.

“Beni tuzağa düşürdün.”

“Özür dilerim.” Dudaklarını Eve’in saçlarında gezdirdi. “Bu bir döngü. Hep birbirine bağlı. Ricker babama, babam bana. Ricker sana. Sen bana. Bu tarz şeylere inanmam ama işte olanlar ortada.”

“Benim aracılığımla kimse sana dokumayacak.” Roarke karısının yüzünü kendine doğru kaldırdı. “Seni incitmek için kimse beni kullanamayacak.”

“Öyle bir şey hissettirmek istemedim sana.”

“Biliyorum ama yine de söylediğim şey doğru. Biz bu döngüyü kıracağız. Bunu birlikte yapacağız. Ben kader denen şeye daha çok

inanma eğilimindeyim.”

“Yalnızca içindeki İrlandalı açığa çıktığında.” Eve hafifçe gülümsedi ama geri çekildi. “Sence beni tanıdı mı? Bu kadar yıldan sonra aradaki bağlantıdan haberdar olabilir mi?”

“Bir şey diyemem.”

“Babamın peşine düştüyse benim kim olduğumu da bulmuş olabilir mi? Daha önceki verilere de ulaşmış olabilir mi?”

“Eve benden tahminde bulunmamı is”

“Ulaşabilir mi?” diye lafını kesti Eve. Gözlerini Roark’un gözlerine dikmişti. “Sen istesen bu bilgilere ulaşabilir miydin?”

Roarke onun teselli olmayı değil, gerçekleri istediğini biliyordu. “Bir süre uğraşsam evet. Ama ondan çok daha fazla kaynağa sahibim.”

“Ama yapabilir değil mi? Onun da bazı kaynakları olmalı? Özellikle de babam ona kazık attığında onun peşine düştüyse?”

“Babanı belki, bu mümkün olabilir. Ama onun sosyal hizmetlere verilmiş sekiz yaşındaki bir kızı takip ederek vakit harcayacağını sanmıyorum. “

“Ama onunla görüşmeye gittiğimde sosyal hizmetlerde büyüdüğümü biliyordu. Nerede ve ne şekilde bulunduğumu biliyordu.”

“Çünkü Eve Dallas’ı araştırdı. Küçük yaşta tacize uğramış bir kız çocuğunu takip etmiyordu.”

“Evet, muhtemelen haklısın. Zaten çok önemi de yok.” Eve masasının başında duraksayarak Roark’ın ufak tefek şeylerini koyması için verdiği ahşap oymadan küçük bir kutuyu eline aldı. “İstersen daha da önceki yıllarla ilgili verilerimi bulabilir misin?”

“Evet bulabilirim, eğer istediğin buysa.”

“Hayır.” Dallas kutuyu tekrar masaya bıraktı. “İstediğim şey o değil. Benim istediğim şey burada, bugünde. Geçmişte bilmemi gerektiren

hiçbir şey yok. Beni bu şekilde etkilemesine bile izin vermemeliydim. Böyle etkilendiğimin farkında bile değildim.”

Eve iç geçirdi. “Hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar kızgındım sana.” Roarke’a döndüğünde bu kez yüzünde bir gülümseme vardı. “Kısa bir süre içinde yapmamız gereken çok fazla iş var. İstersen sen de benimle gel.”

“Araf ın güvenlik bilgilerini incelemek istediğini sanıyordum.”

“Evet ama merkezde yaparız. Toplantıyı burada yapmayı teklif etmemin tek sebebi sana rahat rahat bağırmak istememdi.”

“Ne tuhaf? Benim de toplantının burada olmasını kabul etmemin tek sebebi, sana rahatça bağırabilecek olmamdandı.”

“Bu da bizim ne kadar arızalı olduğumuzu gösteriyor.”

“Aksine.” Roarke elini ona uzattı. “Bence birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu gösteriyor.”

★ ★

Eve’in daracık ofisine iki kişiden fazlasını sığdırmaya çalışmak birçok fizik kuralına aykırı olduğundan, toplantıyı konferans salonunda yapmaya karar verdiler.

Takımı yerlerini alırken Eve, “Zamanımız kısa,” diyerek konuşmaya başladı. “Elimizdeki cinayetler ve Max Ricker konusu iç içe geçtiğinden, her iki konuyu da paralel şekilde ele alacağız. Cinayetlerle ilgili laboratuvar sonuçları, veri araştırmaları ve olasılık değerlendirmeleri önünüzdeki raporlarda belirtilmiş. Henüz izin belgesi çıkarmadım ama eğer şüpheli kendi rızasıyla gelmeyi reddederse mecburi bir DNA testi için emir çıkarttıracağım. Toplantımız bittikten sonra Peabody ve ben sessizce onu sorguya almaya çalışacağız.” Feeney önündeki dosyalara bakarak kaşlarını çattı. “Olasılık

değerlendirmesinin sonuçları düşük.”

“Olasılık artacak ve DNA’sı Bayliss cinayetinde olayyerinde bulduğumuz tırnak kesitiyle eşleşecek. Çavuş Clooney’nin teşkilattaki uzun yılları, örnek sicil kaydı, duygusal durumu, yaşadığı olaylar ve maruz kaldığı yönlendirmeyi göz önünde bulundurarak onu şahsen almayı tercih ediyorum ve umut ederim ki onu sorgulamaya almaya ikna edebilirim. Doktor Mira danışmanlık ve test hizmetleri için çağrılacak.”

“Medya bu olayın üzerine atlayacak.”

Eve, McNab’e bakarak başını salladı. “Medyayı halledebiliriz ve halledeceğiz.” Eve, Nadine Furst’ü aramaya karar vermişti. “Mükemmel bir sicile sahip kıdemli bir polisin oğlu tek çocuğu babasının izinden gider. Bir babanın onuru. Bir oğlun adanmışlığı. Bu adanmışlık yüzünden, çocuğun rozete duyduğu saygı yüzünden, birkaç polisin kamuoyuna birkaç tane diyeceğiz rezilliği seçtiği bir birimde oğul hedef haline geliyor.”

“Bunu nasıl ispatlaya” diye başladı Feeney.

Eve, “İspatlamak zorunda değiliz,” diyerek onun sözünü kesti. “Sadece durumun bu olduğunu söyleyeceğiz. Ricker,” diye devam etti, “bunun arkasında o vardı. Bundan şüphem yok. Clooney’nin ise aklına bile gelmedi. Oğlu temiz bir polisti ve temiz kalmaya kararlıydı. Çocuk seri bir şekilde terfilerini alarak Dedektifliğe yükselmiş. Onu satın alamayacaklarını biliyorlardı. Ricker baskınının ilk aşamalarına katılmış, Martinez’in dava operasyon notlarını gördüm. Grubun içinde öne çıkan biri değil ama iyi bir polis. Aileden polis. Bunları bir düşünün,” diyerek kalçasını konferans masasına dayadı.

“Genç, dürüst ve zeki. Hırslı. Ricker operasyonunda olmak onun için büyük fırsat ve epey de başarı göstermiş. Kapıları zorlamış,

araştırmalar yapmış, veri toplamış. Ricker’ın birimdeki kaynakları gidişatın farkında tabii. Geriliyorlar. Ricker ibret olsun diye onu cezalandırmaya karar veriyor. Bir gece bizim iyi polis kendi semti civarında bir 7/24’e uğruyor. Mesai bitiminde ara sıra takıldığı bir yermiş. Mekânda o sırda bir soygun varmış. Raporlara bak: Mekânda o günden önce ve o günden beri hiçbir sorun çıkmamış. Ama tam o gece ve tam doğru zamanda baskına uğruyor. İyi polis içeri dalıyor ve öldürölüyor. Dükkân sahibi anında acil çağrı yapıyor ama devriye arabasının mekâna gelmesi tam on dakika sürüyor. Ve teknik bir arıza geçirdiklerini rapor eden sağlık görevlileri de ancak ondan on dakika sonra geliyorlar. Bu esnada çocuk yerde kan kaybından ölüyor. Kurban ediliyor.”

Eve odadan bir tepki gelmesini bekledi. Odadaki polislerin hiçbirisinin olayları kendisi kadar net canlandıramadığını biliyordu. “Olay yerine giden devriye arabasında iki polis var. İkisinin ismi de bu sabah Vernon’un verdiği listede. Ricker’ın köstebeklerinin listesi. Genç polisi, yani kendilerinden birini orada öylece ölüme terk ettiler. Ve mesaj yerine ulaştı: Eğer bana karşı gelecek olursanız sonunuz böyle olur.”

Feeney, “Pekâlâ, mantıklı,” diyerek katıldı. “Ama Clooney de aynı noktaları takip ediyorsa neden devriye arabasındaki polisleri öldürmedi.”

“Öldürdü. Bir tanesi üç ay önce Philadelphia’ya transfer olmuş. Yatak odasında asılı olarak bulunmuş. İntihar demişler ama sanırım dosyası yeniden açılacak. Adamın yatağının üzerinde otuz gümüş kredi varmış. Diğeri de boğulmuş. Daha doğrusu Florida da tatildeyken banyoda kayıp küvete düşmüş. Kazayla ölüm kararı çıkmış. Otuz kredi orada da varmış.” Peabody derin bir nefes verdi. “Onları aylar önce

ortadan kaldırmaya başlamış. Kafalarını kesip işine devam ediyormuş.”

“Kohli’ye kadar. Kohli onu afallattı. Kohli’yi seviyor, ailesini tanıyor, ona yakın hissediyordu. Dahası oğlu ve Kohli arkadaşları. Ricker, İç İşleri aracılığıyla Kohli’nin de rüşvet aldığı dedikodularını yaymaya başlayınca Clooney bir kez daha ihanete uğradığını hissetti; ikinci kez oğlunu kaybetmek gibiydi. Cinayetleri daha saldırgan, daha kişisel ve daha sembolik hale geldi. Rozetteki kan. Artık duramıyordu. Yaptıklarını oğlunun anısına yapıyordu. Onun onuruna. Ama artık masum bir adamı, iyi bir polisi öldürmüş olmak onu mahvediyor. Ricker’ın amacı da buydu. Artık arkasına yaslanıp birbirimizi mahvetmemizi izleyebilir.”

“Artık o kadar akıllı değil.” Roarke söze girmişti. “O Clooney gibi bir adamı ya da o tür bir sevgi ya da acıyı anlayamaz,” dedi. “Parçaları bir tepsiye koydu ve tabiri uygunsa şans eseri hepsi yerine oturdu.”

“Olabilir ama parçaları tepsiye koymuş olması bile onu mahvetmemiz için yeterli. Bu da bizi soruşturmamızın temeline indiriyor. Bildiğiniz gibi Roarke, Max Ricker konusunun ele alınmasında sivil görevli olarak görevlendirildi. Peabody, sivil görevlinin sokaklardaki ismini biliyor musun?”

Peabody yerinde kıpırdandı. “Evet efendim.” Eve beklemeye devam edince Peabody yüzünü buruşturdu. “Şey... sansar denir Teğmenim. Sokaktaki adı sansar.”

“Bildiğim kadarıyla sansarlar sıçan yakalamak konusunda beceriklilerdir,” dedi Roarke.

Feeney, “İyiymi,” dedi. Uzanarak Roarke’ın sırtına vurdu. “Çok iyiydi.”

“Pekâlâ, elimizde senin için çok büyük bir sıçan var.” Eve doğrularak ellerini cebine soktu ve operasyonun detaylarını takımın

kalanına açıkladı.

Roarke, Eve’i izlerken burada yetkilinin kim olduğu, kontrolün kimde olduğu belli, diye düşündü. Atladığı hiçbir bilgi, açıklamadığı hiçbir detay yoktu. Odada dolaşıyor, konuşurken de düşünmeye devam ettiği belli oluyordu. Sesi çok netti.

Geçmiş yaşamında bir general olmuş olabilirdi. Ya da bir savaşçı.

Ve bu kadın, bu savaşçı onun kollarında titriyordu. Aralarındaki güç buydu. Aralarındaki mucize.

“Roarke?”

“Evet Teğmen?”

Roarke’in gözlerinde gördüğü bir şey, bir an Eve’in kalbini teklekti. Kendini hemen toplayarak kaşlarını çattı. “Güvenlik detaylarını görüşmeniz için seni Feeney ve McNab’le bırakacağım. Hiçbir boşluk kalmasın. Hiçbir açık nokta istemiyorum.”

“Olmayacak.”

“Olmadığından emin olun. Bu baskın için Martinez’i de çağırıyorum. Olay bittiğinde tutuklamayı o yapacak. İtirazı olan?” Bekledi ama kimseden itiraz çıkmadı. “Peabody, benimle gel.”

Eve konferans odasından çıkarken bir an arkasını döndü. Roarke hâlâ onu izliyordu. Muhteşem dudaklarının kenarında bir gülümseme, koyu mavi gözlerinde hafif bir pırıltı vardı.

“Tanrım, insanın ağzını sulandırıyor.”

“Teğmenim?”

“Yok bir şey.” Eve dehşet içinde hızla kapıdan geçti. “Yok bir şey. Aracım onarıldı mı ya da yenisini verdiler mi?”

“Dallas, bu çok tatlı ama. Peri masallarına inandığını bilmiyordum.”

“Lanet olsun. O halde gidip bir tane çalarız.” Sonra sırtmaya başladı. “Ya da Roarke’in aracını alırız.”

“Ah, Tanrım XX olduğunu söyle bana! 6000 model.En sevdiğim o.”

“Çok güzel, peki tek kapılı iki kişilik bir araçla nasıl şüpheliyi alacağız? Bugün şık bir sedanımız var. Kodunu biliyorum. Aşağıya inip aracını bulamayınca şaşıracak. Bence” Eve söylenerek ilerlerken neredeyse Webster’a çarpıyordu. “Teğmen bir dakikanı alabilir miyim?”

“Hiç dakikam yok, yürü ve konuş.”

“Clooney’i almaya gidiyorsun.”

“Lanet olsun!” Webster çok sessiz konuştuğu halde Eve duyan biri var mı diye hızla etrafına baktı. “Nereden çıkardın bunu?”

“Benim de kaynaklarım var.” Yüzü çok ciddiye ve hâlâ alçak sesle konuşuyordu. “Arkanda ekmek kırıntıları bırakmışsın. Hâlâ iz takip etmeyi biliyorum.”

“Dosyalarımı mı girdin?”

“Dallas.” Elini uzatarak Eve’in koluna koydu. “Ben de boğazıma kadar bu işin içindeyim. Emirlere uymuş olsam da yaptıklarım işin bu hale gelmesinde bir etken olmuş olabilir. Clooney’nin oğlu konusunda iç soruşturmayı ben yaptım. Kendimi sorumlu hissediyorum. Bırak onu almaya ben de geleyim.”

Eve başını hafifçe eğdi. “Ricker’ın İç İşleri’nde bir adamı varmış. Sen olmadığını nereden bileyim?”

Webster elini çekti. “Bilemezsin.” İç geçirdi. “Bilemezsin. Pekâlâ.” Gerileyerek arkasını döndü.

“Bekle. Peabody.” Yardımcısına işaret ederek birkaç adım uzağa çağırdı. “Toplantıya devam edip evrak işlerini tamamlamanı istesem sorun olur mu?”

Peabody başını çevirerek ellerini cebine sokmuş yüzünde çaresiz bir ifadeyle duran Webster’a baktı. “Hayır, efendim.”

“Pekâlâ. Bir sorgu odası hazırlat. Kimse gözlemde olmayacak. Clooney ile konuşurken kimsenin burnunu sokmasını istemiyorum. Ona mümkün olduğunca yardım edeceğiz.”

“Ben ilgilenirim. İyi şanslar.”

“Tamam.” Eve tekrar Webster’in yanına gitti. “Gidelim”

Webster önce şaşırdı, sonra derin bir nefes aldı. “Teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme. Dengeleyici olarak kullanacağım seni.”

Yirmi Birinci Bolum

Peabody oyalandı, ayak sürüdü, erteledi. Sonra daha fazla erteleyemeyeceğine karar verince tekrar konferans odasına döndü.

Duvar ekranında karmaşık bir şema vardı, Feeney çekici ve çıplak bir kadına bakar gibi bakıp ısıklık çalıyordu.

“Hey She-Body! Ne oldu?” diye sordu McNab.

“Planlarda ufak bir değişiklik oldu. Güvenlik toplantısına ben de katılıyorum.”

“Dallas, Clooney’i almaya gitmiyor mu?” diye sordu Feeney.

“Evet, evet gidiyor.” Hayati bir öneme sahipmiş gibi özenle bir sandalye seçti, oturmağını temizledi ve ağır ağır yerleşti.

“Tek başına mı?” Roarke’in ses tonu Peabody’de iki büklüm olma hissi uyandırmıştı ama omzunu silkti. “Hayır, hayır başkasıyla gidiyor. Şey, sistemi bana halk diliyle açıklamanız gerek. Teknolojik konularda çok iyi değilim.”

Roarke, “Peki kiminle gitti?” diye sordu. Gerçi cevabı zaten biliyordu. Bu tam Eve’e göre bir davranıştı.

“Kiminle mi? Ah, şey... Webster.”

Odaya tuğla gibi bir sessizlik çöktü. Peabody ellerini kavuşturarak patlamaya hazırlandı.

“Anladım.” Roarke sadece ekrana dönüp devam etmeye başlayınca, Peabody rahatlaması mı yoksa dehşete düşmesi mi gerektiğini bilemedi.

★ ★

Webster inanılmaz şık arabayla ilgili ustalıkla bir yorum yapma

hissini bastırarak arkasına yaslandı ve yolun keyfini çıkarmaya karar verdi.

Ya da çıkarmaya çalıştı ama çok gergindi.

“Pekâlâ, önce şunu halledelim. Ricker’ın İç İşleri’ndeki adamı ben değilim. Öyle biri olduğundan ben de şüphelenmeye başlamıştım ama kim olduğu hakkında bir fikrim yok. Ama öğreneceğim. Emin ol.”

“Webster, eğer Ricker’la bir ilgin olduğunu düşünseydim hâlâ merkezde kalmış, yerde sürünüp dağılan dişlerini topluyor olurdun.”

Webster gülümsedi. “Söylediğin şey benim için çok anlamlı.”

“İyi tamam uzatma.”

“Ve... evet dosyalarına girdim. Eğer istersen bu konuda daha sonra kıcıımı tekmeleyebilirsin. Kodun ve şifren vardı. Bayliss istetmişti. Buna hakkım yoktu vesaire vesaire ama yaptım. Clooney’ye doğru uzanan bir yolda olduğunu anladım. Çok iyi bir çalışma.”

“Yanaklarımın kızarıp, teşekkür etmemi falan mı bekliyorsun? Eğer bir daha böyle bir şeye kalkışırsan, dişlerini gerçekten döküp gözlem kurulunun önüne atarım seni.”

“Tamam, yeterince adil. İzin belgesi almadın mı?”

“Almadım.”

“Elindekiler çok fazla değil ama yargıcın en azından izin belgesi onaylamasına yeter.”

“İzin belgesi istemiyorum. Adam biraz ince düşünülmeyi hak ediyor.”

“Bayliss senin gibi polislerden nefret ederdi.” Webster tekrar yan cama döndü ve New York’a baktı. Trafik sıkışıklığına, kalabalığa, renkliliğe azamete. “Bu şekilde çalışmanın nasıl olduğunu unutmuştum. Bir daha unutmama izin vermeyeceğim.”

“O zaman dinle. Bu işi nasıl yapacağımızı söylüyorum. Clooney

Batı Yakası'nda yaşıyor. Bir apartmanda. Oğlu öldükten birkaç ay sonra banliyödeki evinden, karısının yanından taşındı.”

“Mesai saatindeyiz. Evde değildir.”

“Dosyayı bitirmemişsin. Bugün izin günü. Eğer evde değilse, biri bize nerede olabileceğini söyleyene kadar kapıları çalacağız. Ya gidip onu bulacağız ya da bekleyeceğiz. Konuşmayı ben yapacağım. Gönüllü olarak teslim olacak. Öyle olmasını sağlayacağız.”

“Dallas, adam üç polis öldürdü.”

“Beş. Notlarımı da bitirmemişsin. İnceliğini kaybetmişsin Webster. İyi bir polis bir işi tam yapar.”

Eve adresi buldu. Arabayı olduğu yerde bırakmak üzereyken sadece Roarke'ın gösterişli aracında olduğunu değil, GÖREVDE lambasının da olmadığını hatırladı.

Bir küfür savurarak düzgün bir park yeri aradı. İki sokak aşağıda bir yer buldu.

Apartmana döndüklerinde Eve güvenlik kameralarına ve şifre ekranına bakarak, “Sıkı güvenli bir bina,” dedi. “Devre dışı bırakacağız. Hazırlıksız yakalamak istiyorum onu.” Webster ağzını açıp izni olmadığını hatırlatacak oldu ama sonra vazgeçti. Sonuçta Dallas'ın gösterisiydi bu.

Eve rozet numarasını girdi. Daha donanımlı bir sistem, acil durumun ne olduğunu talep ederdi ama kapılar açıldı.

“Dördüncü kat,” dedi Eve. İçeri girmiş tek asansöre doğru yürüyorlardı. “Silahın var mı?”

“Evet.”

“Siz İç İşleri'ndekilerin not defteri ve kayıt cihazından başka bir şey taşımadığınızı düşündüm. Silahın koşumunda kalsın.”

“Lanet olsun, ben de silahımı çıkarıp kapıyı omuzlamayı

düşünüyordum. Geri zekâlı değilim Dallas.”

“İç İşleri geri zekâlı. Geri zekâlı İç İşleri. Ben farkı pek anlayamıyorum. Bu kadar gevezelik yeter.” Dördüncü kata vardıklarında, “Geri çekil,” dedi. “Seni delikten görmesin.”

“Kapıyı sana da açmayabilir.”

“Açacaktır. Beni merak ediyor.” Eve zili çaldı. Bekledi. Delikten izlendiğini fark edince yüzünü ifadesiz tuttu.

Bir süre sonra Clooney kapıyı açtı. “Teğmen. Sizi beklem” Webster’ın da eşige gelmesiyle bir an duraksadı. “Beklemiyordum.”

“Girebilir miyiz Çavuş? Konuşmamız lazım.”

“Elbette, elbette. Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Eski usul sandviç yapıyordum da.”

Clooney kapıdan çekildi. Rahat bir tavrı vardı. İyi ve zeki bir polis, diye düşündü Eve. Olanları bu yüzden daha önce fark edememişti.

Clooney elindeki bıçağı hızla kaldırarak Eve’in boğazına doğru savurdu. Eve de iyi ve zeki bir polisti. Kenara çekilip darbeden kurtulabilirdi belki. Ama bunu hiçbir zaman tam olarak bilemeyecekti.

Webster, Eve’e doğru atılarak onu yere düşürecek kadar hızla itti. Bu hareketle kendisi bıçağın yoluna çıkmıştı.

Etrafa kanlar fışkırırken Eve bağırarak kendi sesini duydu. Webster yere düşerken Eve anlayamadığı bir şeyler bağırıyordu. Eve hızla dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalktı. Silahına uzanırken Clooney odanın diğer tarafına doğru koşmaya başlamıştı. Eğer uyarı yapmadan ateş ederse onu sırtından vurabilirdi. Bir anlık içgüdüsel tereddüdü, içine işlemiş sadakat duygusu Clooney’i kaçırmaya mal oldu.

Clooney pencereden zıplayıp yangın merdiveninden inmeye başladı.

Eve, Webster’ın yanına koştu. Webster’ın solukları kesikleşmişti. Omzundan başlayıp göğsüne doğru uzanan derin kesikten hâlâ kan

fişkırıyordu.

“Tanrım, Tanrım.”

“Ben iyiyim. Peşinden git.”

“Kapa çeneni. Hemen çeneni kapa.” Eve iletişim cihazını çıkararak ayağa kalktı ve pencereye doğru koştu. “Memur yaralandı. Memur yaralandı.” Adresi hızla söylerken bir yandan da camdan Clooney’i tarıyordu. “Adrese acil tıbbi müdahale ekibi yollayın. Memur yaralandı. Şüpheli şahıs yayan kaçıyor. Silahlı ve tehlikeli. Beyaz, erkek. Altmış yaşında.”

Eve bir yandan konuşurken bir yandan da ceketini çıkarıyordu. Dairede havlu gibi bir şeyler aramaya başladı. “1,70 boylarında. 80 kilo. Gri saçlı mavi gözlü. Şüpheli çoklu cinayetten aranıyor. Dayan, Webster, seni aptal herif. Eğer ölecek olursan seni gebertirim.”

“Üzgünüm.” Eve gömleğini çıkarırken Webster ağzından çıkan kanların arasından öksürmeye başladı. Eve havluları yaranın üzerine bastırdı. “Tanrım, çok acıyor. Lanet olsun. Nasıl...” devam edemedi. Şuurunu kaybetmemeye çalışıyordu. “Nasıl bir bıçaktı?”

“Nereden bileyim? Büyük keskin bir şey işte.”

Eve’in tek düşünebildiği ne kadar çok kan olduğuydu. Çok fazla kan. Havlular şimdiden kıpkırmızı olmuştu. Çok kötü gözüküyordu. Gerçekten kötü.

“İyice diyecekler bunu. Bu sıyrık sana iyi bir terfi kazandıracak. Sonra dikiş izini tüm sevgililerine gösterip hava atabileceksin.”

“Palavracı.” Webster gülümseye çalıştı ama artık Eve’i göremiyordu. Gözü tamamen kararmaya başlamıştı. “Beni alabalık gibi doğradı.”

“Kes sesini. Sana kes sesini dedim.”

Webster iç geçirir gibi bir ses çıkardıktan sonra şuurunu kaybederek Eve’in emrine uymuş oldu. Eve Webster’i kucağına alarak başını

göğsüne dayadı, kendisi de kanlar içinde siren seslerini beklemeye başladı.

★ ★

Ameliyathanenin önündeki bekleme odasında Whitney ile karşılaştı. Gömleği ve pantolonu kanlar içindeydi. Yüzü bembeyazdı.

“Her şeyi mahvettim. Clooney’le konuşabileceğimden, ona ulaşabileceğimden ve ikna edebileceğimden emindim. Ama şimdi kaçtı ve başka iyi bir polis ölüyor.”

“Webster mümkün olan en iyi bakımı alıyor. Hepimiz kendi hareketlerimizden sorumluyuz Dallas.”

“Onu ben götürdüm oraya.” Bir an, ameliyat masasındaki Peabody de olabilirdi, diye düşündü. Ah, Tanrım, her halükarda berbat durumda olacaktı yani.

“Kendisi gelmek istemiş Dallas. Üstelik sen şüpheliyi buldun ve çok iyi bir soruşturma becerisi gösterdin. Çavuş Clooney sonsuza kadar kaçamaz. Bütün noktaları tuttuk. Her yere bildirildi. Yalnızca üstündeki kıyafetlerle kaçtı. Hiçbir fonu ya da kaynağı yok.”

“Zeki bir polis ortadan kaybolmanın yolunu bulur. Onu ben kaçırdım. Ne ateş açabildim ne de takip ettim.”

“Eğer tekrar bir şüpheliyi takip etmekle yaralı bir arkadaşının hayatını kurtarmak arasında kalacak olsan, seçimin ne olurdu?”

“Aynı şeyi yapardım.” Eve ameliyat odasına doğru baktı. “İşe yaradı mı onu bile bilmiyorum.”

“Ben de aynı şeyi yapardım. Evine git Teğmen. Biraz uyu. Bu işi bitirmek için enerjiye ihtiyacın olacak.”

“Efendim, bize Webster’ın durumuyla ilgili bir şey söylenene kadar

burada beklemek istiyorum.”

“Pekâlâ. Biraz kahve alalım. Merkezdeki kahveden daha kötü olma ihtimali yok.”

★ ★

Eve evin kapısından girdiğinde sürünmek istiyordu. Vücudu şalteri indirmek isterken zihni karşı çıkıyordu. Clooney’nin kapısındaki sahneyi yüzlerce kez zihninde canlandırmıştı. Clooney bıçağı savurmadan hemen önce gözünde bir parıltı belirmiş miydi? Eve’in fark etmesi ve anında müdahale etmesi gereken bir parıltı?

Eğer Webster araya girmeseydi Eve kenara çekilip kendini kurtarabilir miydi?

Hole girerken, ne anlamı var ki? diye sordu kendine. Hiçbir şeyi değiştiremezdi artık.

“Eve.”

Roarke onu bekliyordu. Eve’in daha önce de kan içinde veya yorgunluktan ölmek üzere veya ümitsiz bir şekilde geldiği olmuştu. Ama şimdi bu üçü etrafını sarmış halde durmuş Roarke’a bakıyordu.

“Tanrım, Roarke.”

“Üzgünüm.” Roarke ona doğru giderek sarıldı. “Çok üzgünüm.”

“Atlabileceğini düşünmüyorlar. Yani doğrudan tam olarak söylemediler ama yüzlerinden belliydi. Aşırı kan kaybı, yoğun iç kanama. Bıçak kalbini, ciğerlerini ve Tanrı bilir başka neleri doğramış. Ailesini aradılar, acele etmelerini tavsiye ettiler.”

Roarke hissettiği şeyin bencillik olmasını umursamadı. Tek düşündüğü orada yatanın Eve de olabileceğiydi. Eve olabilirdi ve acele etmesi tavsiye edilen ben olabilirdim.

“Üst kata çıkalım. Üstünü değiştirip biraz uyu.”

“Evet, uyumaktan başka yapabileceğim bir şey yok.” Merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ama birden basamaklara oturarak yüzünü ellerine gömdü. “Tanrım, ne düşünüyordum ki? Kim oluğumu sandım? Psikiyatrist olan Mira, ben değilim. Clooney’nin kafasına girip neler olduğunu anlayabileceğimi nereden çıkardım?”

“Çünkü girebiliyorsun Eve. Hep yapabiliyorsun bunu. Ama her zaman haklı çıkamazsın.” Eve’in sırtını okşamaya başladı. “Bana şimdi ne düşündüğünü söyle.”

Eve başını sallayarak ayağa kalktı. “Çok yorgunum. Bunun için fazla yorgunum.”

Üst kata çıkarak yatak odasının kapısında soyunmaya başladı. Duşa doğru girerken Roarke onu elinden yakaladı. “Hayır, küvete giriyorsun. Daha iyi uyursun.”

Suyu Roarke hazırladı. Eve’in sıcak sevdiğini bildiğinden dereceyi yükseltti, programa yatıştırıcı kokular ekledi ve motorları rahatlatıcıya programladı. Roarke üzerini çıkararak onunla birlikte içeri girdi ve karısının sırtını kendi göğsüne yasladı.

“Webster beni kenara itti. Clooney bıçağı bana savurmuştu, Webster beni iteleyip bıçağın önüne atladı.”

Roarke dudaklarını Eve’in saçlarına bastırdı. “O halde benim ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. Ama sen ödeyebilirsin. Davayı bitirerek. Ve bunu da yapacaksın.”

“Evet bitireceğim.”

“Şimdi biraz dinlen.”

Üzerine inanılmaz bir yorgunluk çökmeye başlamıştı. Eve direnmeyi bırakarak teslim oldu.

★ ★

Gözlerini güneş ışığına ve kahve kokusuna açtı. Gördüğü ilk şey elinde bir fincan kahveyle karşısında duran Roarke oldu.”

“Bunun için ne kadar para ödersin?”

“Fiyatı sen belirle.” Doğrularak fincanı kaptı ve minnettar bir şekilde yudumlamaya başladı. “Bu evlilik olayının en sevdiğim parçası.” Kafeinin sistemine yayılmasına izin verdi. “Yani tamam seks de oldukça iyi ama bu kahve... inanılmaz. Ve sen de genelde çok işe yarıyorsun. Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Roarke kalkmadan önce Eve onu elinden yakaladı. “Sen yanımda olmasan dün gece uyuyamazdım.” Roarke’ın elini hafifçe sıktıktan sonra, yatağın başucundaki tele-linke uzandı. “Arayıp Webster’ı kontrol etmek istiyorum.”

“Çoktan aradım ben.” Eve gerçeğin yumuşatılmasını istemezdi, o yüzden olduğu gibi söylemeye karar verdi. “Geceyi atlatmış ama sabaha kadar onu iki kez kaybetmişler ve tekrar ameliyata almışlar. Durumu hâlâ kritik.”

“Pekâlâ.” Kahvesini komidinin üzerine koyarak yüzünü ovuşturdu. “Pekâlâ. Vicdanını rahatlatmak istiyordu. Bunu yapmasına yardımcı olalım.”

★ ★

Araf göz kamaştırıyordu. Ortamda parlak yaldızlı bir günah atmosferi vardı.

Eve, “Tamirat hızlı olmuş,” diye mırıldanarak etrafta dolaşmaya

başladı. Üçlü sarmal merdivenlere baktığında, basamakların sınırlarının koyu kırmızı ışıklarla çevrildiğini gördü. Daha yakından incelediğinde, basamaklarla birlikte kıvrılan tırabzanların yılan şeklinde olduğunu fark etti. Yaklaşık her bir metrede bir, bir yılan diğerrinin kuyruğunu ısıırıyordu. “İlginç.”

“Evet.” Roarke biçimli elini uzatarak sürüngenlerden birinin başına koydu. “Ben de öyle düşündüm. Ve kullanışlı da. Bir-iki basamak çık bakalım.”

“Neden?”

“Hadi ama.”

Eve omzunu silkerek ilk üç basamaktan çıktı. “Eee?”

“Feeney? Silah taraması aktif mi?”

“Elbette. Tarayıcı birinci merdivende polis lazeri gösteriyor. Bilek koşumunda da ikinci bir silah var.”

Eve kontrol merkezine ve Feeney’in sesinin yankılandığı gizli hoparlörlere baktı. Yüzünde muzip bir gülümsemeye Roarke’a döndü. “Sen de bir silah taramasına ne dersin dostum?”

“Hiç sanmıyorum. Aynı tarayıcılar tüm giriş ve çıkışlarda, tuvaletlerde ve özel odalarda da var. Silahlar konusunda neyle karşı karşıya olduğumuzu bileceğiz.”

Eve merdivenlerden indi. “Peki ya bombalar? Bıçaklar?” “Patlayıcıları tarayabiliyoruz. Bıçaklar daha zor bir konu ama o tarz eski moda silahlarla da metal detektörleri ilgilenecek. Açılıştan bir saat önce tüm mekân son bir kez daha taranacak. Önlem olsun diye.”

“Toplantıyı nerede yapmayı planlıyorsun?”

“Mekânı yirmi iki bölüme ayırdık. Her birinin ayrı güvenlik sistemi var ama hepsi merkezi kontrole bağlı olacak. Ben on ikinci bölümde özel alanda olacağım. Şurada.”

Eğlence platformunun hemen yanındaki masayı işaret etti. Eve yaldızlı ve kırmızı direklerin yükseldiği sahneye baktı. Sahnede tepelikli sütunlar ve insan boyutlarında yine yaldızlı kafesler vardı.

“Aksiyona epey yakın.”

“Biliyorsun, gösteri her zaman devam etmeli. Oturacağımız bölüm özel olarak bizim amaçlarımıza uygun hazırlandı. Ses ve görüntüler eş zamanlı şekilde kontrol merkezine iletiliyor olacak.”

“Bir tarama isteyecektir. Muhtemelen sinyal bozucusu da olacaktır.”

“Evet ama sistem dizaynı Ricker’ın elindeki her şeyi atlatır.”

“İnanılmaz kibirlisin.”

“Güvenli desen daha doğru Teğmen. Sistemi kendim tasarladım ve kontrollerini tamamladım. Özel olarak seçtiğim iki güvenlik takımı, toplantı esnasında sahnede olacak. Gösteriyi onlar yapacak.”

“Striptizci güvenlik görevlerin mi var?”

“Güzel oldukları için onları dışlayamayız. Eğer Ricker’ın adamlarıyla uğraşmak durumunda kalırlarsa onları alt edebilirler.”

“Anlaşmada sivil görevliler yoktu. Her bölümde polisler olacak.”

Roarke son derece hoş bir ifadeyle başını salladı. “Eğer isteseydim sana haber bile vermeden kendi güvenlik ekibimi oluşturdum. Ancak şu anda geçici sivil görevli olduğum için ilgili bütün bilgileri takım sorumlusuna iletme mecburiyetinde hissediyorum kendimi.”

“Küstah şey.”

“Ben de seni seviyorum.”

Peabody onlara yaklaşıırken, “Banyolar muhteşem ötesi,” diye seslendi. “Görmelisin Dallas. Lavabolar ufak gölleri andırıyor ve milyonlarca metrelik tezgâh ve raflar var. Duvarlarda da seksi sanat resimleri var. Tanrım, kanepe bile vardı.”

Eve cevap vermeden önce kendini toparlayan Peabody boğazını

temizledi. “McNab ve ben teftişı bitirdik efendim: işitsel, görsel ve taramalara dair her cihaz çalışıyor.

“Üniformanın ceketi yanlış iliklenmiş memur Peabody.”

“Ünif...” Peabody üzerine baktı ve saçlarının dibine kadar kızardı. McNab’ın apar topar iliklediği sarı metal düğmeleri hızla düzeltti.

“Ah, tanrı aşkına Peabody, tavşan mısınız siz? Git başka bir yerde kendine çeki düzen ver ve bir süre hormonlarına hâkim ol.”

“Evet efendim. Özür dilerim efendim.”

Peabody sıvışırken Eve ters ters Roarke’a baktı. “Bu durumdan nasıl bir zevk aldığını bilmediğimi sanma. McNab’le oynaşmanın yardımcımı bu hale getireceğini biliyordum.”

“NYPGT’nin yeni bir üyesi olarak ben de bu davranışı yakışıksız buldum.” Roarke yüzünü inanılmaz genç ve gereksiz ölçüde yakışıklı hale getiren bir gülümsemeyle ona döndü. “Kesinlikle yakışsız. Bence lavaboları gidip şahsen tekrar kontrol etmeliyiz. Hemen şu anda.”

“Sapık.” Eve ellerini ceplerine sokarak arkasını döndü. Kontrol merkezine doğru yürümeye başlıyordu ki ana kapı açıldı. İçeri Rue MacLean girdi.

McLean, Eve’in buz gibi bakışlarını görünce bir an duraksadı ama sonra omuzlarını dikleştirerek ona doğru ilerledi. Kohli’nin son içkisini servis ettiği barın önünde karşı karşıya geldiler.

“Bayan MacLean.”

“Teğmen. Hakkımda ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum ve bunu yüzüme karşı söyleme hakkına sahipsiniz.”

“Niye nefesimi harcayayım ki? Ben burada bir polisin kanları arasında yürüdüm. Bu yeterince şey söylüyor.”

“Eve.” Roarke onun omzuna dokundu. Rue’ya döndü. “Ricker’ı

gördün mü?”

“Evet. O”

“Burada olmaz.” Yan duvara doğru işaret etti. Kontrol paneli ve yönettiği asansör, Adem’in masumiyetini yitirilişini resmeden freskin arasına gizlenmişti. Kapı açıldı ve karşılarında minyatür bir araba çıktı. Sessizce Roarke’in ofisine ilerlediler.

Roarke mini buzdolabına giderek soğuk soda çıkardı ve bardaklara doldurdu. “Otursana Rue. Ricker’la yapılan konuşmalar insanı sarsar.”

“Evet teşekkürler.”

“Siz ikiniz ne kadar kıbarsınız ya!” Eve öfkeyle Roarke’in uzattığı soda bardağını iteledi. “Ne kadar mutlu ve medeniyiz. Ona güvenmek istiyorsan bu senin sorunun dostum. Aynı şeyi benden bekleme. Sana tuzak kurdu.”

“Doğru.” Roarke bardağı Rue’nun titreyen ellerine tutuştu. “Ve şimdi bunu telafi ediyor. Üstelik ciddi riskler alarak.”

Roarke, Rue’nun itirazlarına rağmen elini tuttu. Ve geldiğinden beri sakınmaya çalıştığını fark ettiği kolundaki gömleğini hafifçe yukarı çekti.

Bileğinden dirseğine kadar yükselen çirkin siyah morluklar vardı.

“Senin canını yaktı. Özür dilerim.”

“İnsanların canını yakmayı seviyor. Morluklar geçer boş ver. Eminim karın da kabul eder ki çok daha kötüsünü hak ediyorum.”

Eve’in tek söylediği, “Adamın cidden mengene gibi parmakları vardı,” oldu. İçinin titrediğini hissetmişti. “Niye seni böyle hırpaladı?”

“Büyük oranda bunu yapmaya gücü yettiği için sanırım. Bana inanmamış olsaydı, başıma çok daha ciddi şeyler gelebilirdi. İstedğin şeyleri söylemem adamın keyfini yerine getirdi.”

Rue bir yudum alarak bardağı kenara koydu. “Tam senin

söyleyeceğın şekilde gelişti olaylar. Ona gittim ve biraz para karşılığında bilgi vermek istediğimi söyledim. Bu durum onu öfkeliendirdi, ben de bilgiyi bedavaya vermeye ikna olduğumu sanana kadar beni hırpalamasına izin verdim. Bu da biraz keyfini yerine getirdi.”

Rue farkında olmadan gömleğinin kolunu indirerek iyice aşağı çekti. “Bu aralar kafanın dağınık ve canının sıkkın olduğunu söyledim. Mekânı tekrar açmak için nasıl uğraştığını anlattım. Çünkü kapılar kapalı olduğu sürece para kaybediyordun. Bir de polislerin ensende solumasının tüylerini iyice kabarttığını söyledim. Üstüne de karınla kavga edip durduğuna şahit olduğumu ekledim.”

“Güzel.” Roarke koltuğun kenarına oturdu. “Soruşturmayla iyice sıkıştığını, işlerin seni nasıl kötü göstermeye başladığını ve dahası karının soruşturmada kendini soktuğu pozisyonu anlattım. Özellikle buna çok kızıyormuşsun ve ona teşkilattan ayrılması konusunda baskı yapıyormuşsun. İkiniz bu konuda çok ciddi birbirinize girmişsiniz.

“Bir çizginin karşı taraflarında olmakla ilgili bağışmaları ve senin bunun üzerine kontrolü iyice kaybettiğini anlattım. Seni ciddi anlamda uçurumun kenarında bir adam olarak resmetmemin umarım sakıncası yoktur. Sürekli cam kırıkları üzerinde dikkatle yürümekten yorulmuşsun ve parayı yasal işlerde kullanarak yeteri kadar kar etmemek çok canını sıkmaya başlamış. Tartışmanız ağır sözler, tehditler ve suçlamalarla doluydu.” Rue, Eve’e dönerek bir miktar tatmin hissiyle, “Hatta sonunda sen ağladın,” dedi.

“Harika, teşekkürler.”

“O kısım özellikle hoşuna gitti. Her neyse, sen hızla odadan çıkınca ben içeri girdim ve Roarke’la biraz dertleştik. Roarke’ın da buna epey ihtiyacı vardı ve birkaç kadeh içmeye başladık. Ve işte o zaman

Roarke, bana dürüst yaşamın artık yettiğini anlattın. Sıkılmıştın, huzursuzdun ve evliliğin sallantıdaydı. Karını sevmediğinden değil ama bazı ihtiyaçların vardı. Tekrar eski havuzunda birkaç tur atmaya başladığını bilmesine de gerek oktu değil mi? Sürekli karın için endişelenip durmaktan da yorulmuştun. Ve işte o zaman, Ricker’a gidip bir anlaşma yaparsan bir taşla iki kuş vurabileceğin aklına geldi. Ufak bir iş anlaşması, sana yüksek kâr getirecek üstelik Ricker da karını rahat bırakacaktı. Karının polis teşkilatından ayrılmasını sağlayacak ama sen bununla uğraşırken de tek parça halinde kalmasını garanti altına alacaksın. Ona deli gibi âşıksın ama bu seni hadım etmeye ve boynuna bir tasma geçirilmesine yeterli değil. Sana katıldığımı ve gidip Ricker’la senin için konuşabileceğimi söyledim. Bu kısmı yemesi biraz zor oldu gerçi.”

Rue parmakların yaralı kolunun üzerinde gezdirdi. “Senin teklifimi kabul ettiğini, çünkü kendinde olmadığını söyleyerek onu ikna ettim. Çoğu konuda yumuşamış ve dikkatsizleşmiştin. Bunu yutmasının bir sebebi de gerçekten öyle olduğuna inanmak istemesi ve sanırım ona yalan söyleyecek cesaretimin olmadığını sanması.”

Rue bardağı tekrar dudaklarına götürerek boğazını ıslattı. “Düşündüğüm kadar zor olmadı aslında. Ben oltayı sallarken yemi tuttu. Şu avukat, Canarde, bunlardan hiç hoşlanmadı fakat Ricker ona çenesini kapamasını söyledi. Adam kapamayınca da ona mektup açacağı fırlattı. Iskaladı ama duvarda epey derin bir çizik açtı.”

Eve, “Keşke bu sahneyi görseydim,” diye mırıldandı.

Rue, “Gerçekten görmeye değirdi,” diye katıldı. “Canarde sonunda çenesini kapadı ve yani Ricker geliyor. Seni aşağılama fırsatını, seni topuklarının altında ezme fırsatını asla kaçırmayacak. Ve eğer avukatı dinlemesi gerektiğini hissettirecek bir şey olursa seni anında

indirecekmiş. Eğer seni mahvedemiyorsa en azından öldürmesi gerekiyormuş. Cümlesini aynen iletiyorum.”

Roarke, “Harika” dedi. Kanında av heyecanını hissetmeye başlamıştı.

“Tam olarak harika değil.” Eve ellerini ön ceplerine sokmuş ve Rue’ya dönmüştü. “Kavganın sonunda ağlayan neden Roarke olmadı?”

Rue ona öyle minnet dolu gözlerle baktı ki Eve bir an her şeyin yolunda gideceğine dair ilk kez umut hissetti.

Yirmi ikinci Bolum

Zaman kısılıyordu. İki kritik operasyonu yönetmek demek, iki kat iş ve kaygı anlamına geliyordu. İşleri Roarke'ın belki de fazlaca hünerli ellerine bırakarak vites değıştirdi ve Clooney'nin banliyödeki evine gitti.

“Whitney zaten Clooney'nin karısını sorgulaması için Baxter'i göndermişti.” Peabody cümlesi bittiğinde Eve'den buz gibi bir bakış aldı.

“Ben de tekrar sorgulayacağım. Buna bir itirazın mı var Memur Peabody?”

“Hayır efendim. Kesinlikle yok.”

Zaman Eve için kısılıyor olabilirdi ama Peabody'ye göre önündeki otuz saat bir salyangoz hızıyla ilerleyecekti. Ağzını kapalı tutmaya ve tek katlı evi tam menzilde gören polis arabasından bahsetmemeye karar verdi.

Eğer eve gelmeye karar verirse polis aracını Clooney de fark edecekti. Belki de amaç buydu.

Arabadan indiklerinde sessizce Eve'i takip ederek kapıda bekledi.

Kapıyı açan kadın normalde yuvarlak hatlara sahip, evcimen bir güzelliğe sahip olabilirdi. Ama şu anda yalnızca yorgun, mutsuz ve korkmuş gözüküyordu. Eve kendini tanıttı ve rozetini kaldırdı.

“Onu buldunuz. Öldü değil mi?”

“Hayır. Hayır, Bayan Clooney, kocanızın yeri hâlâ tespit edilemedi. İçeri girebilir miyiz?”

“İfademde söylediklerime ekleyebileceğim yeni bir şey yok.” Ama

çok ağır bir yük taşıyormuş gibi çökmüş omuzlarıyla dönerek oturma odasına girdi.

Renkli desenli kumaşlar ve danteller hâkimdi odaya. Solmuş kilimler ve rahat görünümlü koltuklar. Ve daha iyi günler gördüğü belli olan bir eğlence ekranı. Eve masanın üzerinde, huzurlu ve şefkatli ifadesiyle odayı süzen Meryem Ana heykelini gördü.

“Bayan Clooney sormak zorundayım. Kocanız sizinle irtibat kurdu mu?”

“Hayır. Kurmaz da. Diğer dedektife de söyledim bunu. Sanırım, bir şekilde korkunç bir yanlışlık oldu.” Dalgın bir tavırla yüzünden bir tutam saç geriye itti. “O kendinde değil, uzun bir zamandır kendinde değil. Ama yaptığını söylediğiniz şeyleri de asla yapmış olamaz.”

“Neden sizinle irtibata geçmesin Bayan Clooney? Karışısınız. Burası onun evi.”

“Evet.” Kadın artık dizleri kendini daha fâzla taşıymıyormuş gibi koltuğa çöktü. “Evet öyle. Ama o böyle görmeyi, buna inanmayı bıraktı. Kocam kayboldu. Yolunu, umudunu, inancını kaybetti. Thad öldüğünden beri her şey değişti.”

“Bayan Clooney.” Eve oturdu. Hem güven hem de güç ifade eden bir tavırla ona doğru uzandı. “Ona yardımcı olmak istiyorum. İhtiyaç duyduğu yardımı almasını sağlamak istiyorum. Nereye gidebilir?”

“Hiç bilmiyorum. Eskiden olsa bilirdim.” Kadın cebinden buruşuk bir mendil çıkardı. “Benimle konuşmayı, benimle yakın olmayı bıraktı. Thad öldürüldüğünde, ilk başta, birbirimize kenetlendik birlikte ağladık. O dünyadaki en mükemmel genç adamdı, bizim Thad’imiz.”

Bayan Clooney gümüş bir çerçevenin içinde üniformalı resmiyle gülümseyen genç adama doğru baktı. “Onunla gurur duyuyorduk. Onu kaybettiğimizde, birbirimize sıkıca tutunduk, ona karşı duyduğumuz

sevgi ve gurura tutunduk. Bu sevgi ve gururu Thad'in karısı ve güzel bebeğiyle de paylaştık. En azından torunumuzun yanımızda olması bizim için büyük bir teselliydi.”

Kadın kalkarak başka bir çerçeveyi eline aldı. Thad bu kez güler yüzlü genç bir kadın ve tombul yanaklı bir bebekle kameraya gülümsemişti. “O kadar güzel bir aileydiler ki.” Çerçeveyi yerine koymadan önce parmakları üç yüzün üzerinde de sevgiyle dolaştı.

“Thad’i kaybettikten birkaç hafta sonra, Art değişmeye, öfkeli ve saldırgan olmaya başladı. Benimle hiçbir şey paylaşmıyordu. Kilise ayinlerine de gelmiyordu. Tartışmaya başlamıştık, sonra onu da bıraktık. Bu evde yaşamak yerine sadece varlığımızı sürdürmeye başlamıştık.” Sanki yabancı binlerine aitmiş gibi, gözlerini etrafındaki rahat, huzurlu evde gezdirdi.

“Kocanızdaki bu değişikliğin ne zaman başladığını hatırlıyor musunuz Bayan Clooney?”

“Şey... yaklaşık dört ay önce. Otuz yıldan uzun bir süredir birlikte olduğumuzu düşünürsek o kadar da uzun bir zaman değildi. Ama bana sonsuz kadar uzun gelmişti.”

Eve hesap yaptığında zamanlamanın da ilk cinayete uyduğunu fark etti.

“Bazı geceler eve gelmiyordu. Geldiğinde de Thad'in odasında yatıyordu. Sonra başka bir eve taşındı. Bana çok üzgün olduğunu söyledi. Tekrar benim kocam olmaya başlamadan önce halletmesi gereken şeyler olduğunu söyledi. Söylediğim hiçbir şey fikrini değiştirmeye yaramadı. Ve Tanrı beni affetsin ama o noktada ben de öyle yorgun, üzgün ve öfkeliydim ki gitmesini o kadar da umursamadım.”

Bayan Clooney dudaklarını birbirine bastırarak gözyaşlarını tutmaya

çalıştı. “Nerde olduğunu ve ne yaptığını bilmiyorum. Ama kocamı geri istiyorum. Eğer buna yardımı olacak en ufak bir şey bilseydim size söylerdim.”

Eve, Clooneyler’in evinden çıktıktan sonra civarda dolaştı, komşularla konuştu. Tek karşılaştığı şaşkınlık dolu ifadelerdi. Kimse olanlara inanmıyormuş gibi gözüküyordu.

Clooney iyi bir arkadaş ve komşu, sevecen bir koca ve baba, toplumun güvenilir bir üyesiydi.

Kimse ondan bir haber almamıştı ya da almadıklarını söylüyorlardı.

Şehir merkezine dönerlerken Peabody, “Onlara inanıyor musun?” diye sordu.

“Karısına inanıyorum. Kadın yalan söyleyemeyecek kadar korkmuş ve kafası karışmış. Clooney evi gözleyeceğimizi biliyordur. Arkadaşlarını, akrabalarını da. Tanıdığı birilerinin yanına gidecek kadar aptal değil ama yine de kontrol etmem gerekiyordu. Merkeze gidip verilerine tekrar bakacağız, belki gözümüze bir şey çarpar.”

Ama iki saat uğraşmalarına rağmen hiçbir şey bulamadılar. Eve parmaklarını gözlerine bastırarak bir süre durdu. Kahvesini tazeleyip devam etmeyi düşünürken birinin kapıda durduğunu hissetti. Gözlerini açtığı anda kapıda durmuş kendini izleyen Mira’yı fark etti. “Fazla çalışıyorsun Eve.”

“İyiim merak etme. Özür dilerim, görüşmemiz mi vardı?”

“Hayır ama bu aşamada Clooney ile ilgili profesyonel fikrim işine yarayabilir diye düşündüm.”

“Evet, iyi olur.” Eve etrafına bakarak iç geçirdi. “Burası berbat halde. Temizlik ekibini birkaç gündür içeri almıyorum. Güvenlik şu anda yeterli değil.”

“Sorun değil.” Mira zarif bir tavırla kalçasını Eve’in masasına

dayadı. “Clooney’nin artık planını değiştirdiğini ya da değiştirebileceğini sanmıyorum. Hâlâ odak noktası sensin, yani buralarda olacak.”

“Başka bir polisi daha öldürmeyeceğini de söylemişti. Ama Webster’ın boğazını keserken tereddüt etmedi.”

“O hesaplı değil, tepkisel bir hareketti. İstediği sendin ve o anda bile nefsi müdafaa yaptiğını sanıyordu. Onu yakalamaya çalışıyordun. Sen ve İç İşleri’nden bir polis daha. Ben hâlâ şehirde olduğuna inanıyorum. Olanları takip etmeye çalışıyor ve harekete geçmeyi planlıyor. Sen de öyle yapmaz mıydın?”

“Evet ben de bir şeyleri bitirmeye karar vermiş olsaydım, canım pahasına denemeye devam ederdim.” Eve, Clooney’nin zihnine girip ne düşündüğünü anlamaya çalışırken bu konu üzerinde dikkatle düşünmüştü. “Kendini öldürmeyi planlıyor değil mi Doktor?”

“Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Sana verdiği süre dolana kadar bekleyecek, eğer üzerine düşen şeyi yapmazsan seni öldürmeye çalışacak. Sonra da bu konuyu tamamen bitirmek için muhtemelen Ricker’in üzerine kendisi gidecek. Bu da bir intihar görevinden farksız. Karısının, meslektaşlarının ya da rahibin suratına bakamaz artık. Ama en azından oğlunun suratına bakabilecek.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

★ ★

Doğruca eve gitme niyetindeydi. Hastaneyi arayıp Webster’ın durumunu sormuş ve değişiklik olmadiğını öğrenmişti. Ama Clooney’in karısı konusunda olduğu gibi bunu da şahsen kontrol etmek istiyordu.

Attığı her adımda korkusu artarak yoğun bakım bölümünde ilerledi. Hastane kokusundan, seslerinden ve hissinden nefret ediyordu. Nöbetçi hemşire aileden olup olmadığını sorduğunda, Eve tereddüt etmeden yalan söyledi.

Biraz sonra daracık bölmede, bağlandığı makinelerin ortasında ufacak kalmış olan Webster'ın bembeyaz yüzüne bakıyordu.

“Evet, bu harika değil mi? Sana bunun beni sinirlendireceğini söylememiş miydin? Burada durmuş, senin kolay yolu seçtiğini görmek beni cidden kudurtuyor. Lanet olsun Webster.”

Eve birden ağlamaya başlayarak uzandı ve onun elini tuttu. Soğuk olduğunu düşündü. Seni çok soğuktu. “Sence bunun için ayırabilecek vaktim var mı? Boğazıma kadar batmış durumdayım ve sen kıcıını yaymış komada yatarken gelip elini tutmam mı gerek? Hemen kendini toplamaya başlasan iyi olur.”

Eve yüzünü Webster'ın yüzüne yaklaştırarak net ve sert bir sesle konuştu. “Beni duyuyor musun adi herif? Hemen kendini toplayıp kalkmanı istiyorum, çünkü son zamanlar da çevremde çok fazla polis öldü. Senin de bu sayıyı arttırmana izin vermeyeceğim. Ve gelip mezarına çiçek koyacağımı ve arkandan gözyaşı dökeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun dostum. Gelip mezarına tükürürüm Webster.”

Eve hâlâ elinde tuttuğu eli sıktı. “Adi herif,” diye mırıldanırken onu tahmin ettiğinden daha fazla sevdiğini fark etti.

Arkasını dönüp çıkmaya hazırlanırken kapıda durmuş kendini izleyen Roarke'ı görünce aniden duraksadı. Birden aklından hiçbirini net olmayan yüzlerce düşünce geçmeye başladı.

“Buraya uğrayabileceğini düşünmüştüm.”

“Ben... sadece...” Eve ellerini cebine sokarak omzunu silkti.

Roarke ona doğru ilerlerken, “Bir dostuna yardımcı olmaya

alışıyorsun,” diye sözünü tamamladı. Ellerini Eve’in omzuna koyarak alnına bir öpücük kondurdu. Roark’ın hareketi çok hassas ve destekleyiciydi. “Buna bozulacağımı mı düşündün?”

“Sanırım. Yani sadece... bu durum biraz garip işte. Hepsini bu.”

“Biraz daha yanında kalmak ister misin?”

Eve kafasını Webster’a çevirerek, “Hayır. Söyleyeceğim şeyi söyledim,” dedi. “Komadan çıktığında ciddi canını sağlam yakacağım.”

“Ben de sana tam destek vereceğim.” Roarke kolunu Eve’in omzuna doladı. “Eve gidelim Teğmen. Yarın çok zorlu bir gün olacak.”

★ ★

Gerçekten çok zorlu bir gündü ve saatler çok çabuk geçiyordu. Eve, kontrol odasında önündeki ekrandan bölümü izleyebiliyordu.

Roarke’la ışıklar konusunda tartışmıştı fazla karanlıktı ama Roarke değişiklik yapmayı reddediyordu. Müzikten yakınmıştı çok yüksekti ama Roarke o konuda da burnunun dikine gitti. şimdi ona bir yüklenebileceği bir açıyı daha kaçırmıştı.

Kalabalık.

Eve kulübün tekrar açılışı için bu kadar çok insanın dirsek dirseğe kapıya yığılmasını beklemiyordu.

Eve, Feeney’e dönerek, “Yeterince polisimiz yok,” dedi. “Aılalı daha bir saat olmadı ama sanki içeri giren herkese bedava içki ve grup seks için gelmiş.”

“Yalnız gerçekten öyle olabilir. Adam işini nasıl yürüteceğini hep biliyor. Biz iyiyiz, Dallas. Güvenlik sistemi hepsini halledecek kadar iyi. Hey, bak ne buldum, ikinci kısım, altıncı masada. Hanım

arkadaşının içkisine bir şeyler atıyor. Biraz Excotica sanırım.”

“Bırak bu tiplerle Roarke’ın güvenliği uğraşsın.” Ekranı beraberce izlemeye devam ederlerken Eve elini Feeney’in omzuna koydu. “Rutin işlere bizimkiler karışmasın.” Ayrıca Roarke’ın güvenliğinin ne kadar iyi olduğunu da görmek istiyordu.

Eve, otuz saniye içinde siyah takım elbise içinde iriyarı bir adamın bahsettikleri masaya gelerek içkiyi aldığı ve adamı rahat bir hareketle yerinden kaldırdığını görünce, çok iyi, diye düşündü.

“Şık ve sessiz bir hareket,” dedi Feeney. “İşler işte bu şekilde yürütülür.”

“Hiç hoşuma gitmiyor bu iş. Kesinlikle hiç. Ters gidebilecek bir sürü şey var.”

“Ters gidecek hiçbir şey yok. Sadece sen üç buçuk atıyorsun.”

“Ne atıyorum?”

“Kıvırıp duruyorsun yani.”

“Lanet olsun Feeney, ben hayatımda kıvırmam.”

Feeney resmi bir tonla, “Şu anda kıvırıyorsun,” dedi. Ama sesinde bir muziplik vardı. “Adam kendi başının çaresine bakmayı biliyor işte Dallas. Hem de tanıdığım herkesten daha iyi.”

“Evet, belki de beni endişelendiren bu. Kendisi de öyle düşünüyor.” Eve ekranlara baktığında Roarke’ı kolayca buldu. Adam sanki en büyük derdi takım elbisesinin kesimiymiş gibi hareket ediyordu.

Eve ise iki kat yukarıda ter döküyordu.

Bunun sebebinin de iki kat yukarıda olmasıydı zaten. Eğer aşağı katlarda, hareketin içinde olsaydı daha iyi hissederdi. Sivil kıyafetler içinde barda duran Peabody gibi, diye düşündü.

“Peabody, duyuyor musun?”

Peabody olduğu yerde hafifçe başını hareket ettirirken Eve’in sesi

kulağında çınladı. “O höpürdettiğin şey umarım gazlı içecektir.”

Peabody s1r1tt1.

Nedenini bilmese Eve kendini daha iyi hissederdi. Güvenlik odasının kapısı sinyal verdi. Eve bir eli silahında kapıya gitti. Kilitleri devre dışı bırakarak kapıyı açtı. “Martinez, neden kendi bölümünde değilsin?”

“Daha vakit var. Bir dakikan var mı? Daha önce söyleme fırsatım olmadı,” diye devam etti sesini alçaltarak. “Eğer işler istediğimiz gibi giderse sonrasında fırsatımız olmayabilir. Beni de bu işe dahil ettiğin için teşekkürler.”

“Hak ettin.”

“Biliyorum ama beni çağırma mecburiyetin yoktu. Benden ya da birimimden birinin yardımına ihtiyacın olursa hemen söyle.”

“Tamam ve teşekkür ederim.”

“Sanırım Roth konusunun ne olduğunu da duymak istersin. Olanlar siciline eklendi. Bir değerlendirmen gönderiyorlar ve tekrar rehabilitasyon görmesi gerekecek. Altı aylık bir deneme sürecinin sonucunda, birimin başı olarak devam edip etmeyeceği kararlaştırılacak.”

Eve bu olanların Roth gibi bir kadın için ağır olduğunu düşündü. Ama... “Çok daha kötü de olabilirdi.”

“Evet. Bazıları vazgeçip istifa edeceğini düşünüyor. Ama asla. Bu dönemi atlatacak.”

“Evet, bence de. Tamam, dedikodu seansımız bittiğine göre şimdi kendi bölümüne dön.”

Martinez'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Evet efendim."

Eve kapıları kilitleyerek tekrar ekranlara döndü. Tam oturmaya hazırlanırken birden olduğu yerde kalakaldı. “Tanrım, nasıl

düşünemedim bunu. Mavis burada. Mavis ve Leonardo.” Telaş içinde Roarke’ın hattına girdi.

“Mavis içeri girdi. Leonardo’yla birlikte beşinci bölüme doğru ilerliyor. Onlardan kurtul hemen. Eve dönsünler.” Roarke cevaben, “Hallederim,” diye mırıldandı. Eve’in tek yapabildiği olduğu yerde çaresizce dikilmekti.

“Roarke!” Mavis sevinçle haykırarak kendini Roarke’ın kollarına attı. Dore renkli beden boyasının üzerine mavi tüylü bir kostüm giymişti. “Burası harika olmuş! Ultra harika! Dallas nerede? Büyük geceyi kaçırmayacak değil mi?”

“Çalışıyor.”

“Ah, lanet olsun. Neyse, biz sana eşlik ederiz. Şu çalan grup harika! Dans etmek için sabırsızlanıyorum.”

“ikinci kattan manzara daha iyi.”

“Yok, asıl hareket burada.”

“Orası da iyi.” Roarke onları asla gitmeye ikna edemezdi, yani düzgün bir açıklama yapmadan mümkün değildi. Ama onları mümkün olduğunca uzaklaştırarak Eve’in gerilmesini önleyebilirdi. “Rue?” Roarke idarecisine seslendi. “Bunlar benim yakın dostlarım. Onları ikinci katın en iyi masasına yerleştirmeni istiyorum. Hesapları da bizden.”

“Çok nazıksın.” Leonardo, Mavis’in elini tuttu. “Hiç gerek yoktu.”

“Benim için bir zevk. Şimdi müsaadenizle ilgilenmem gereken birkaç şey var. Onları halledince gelip bir size katılırım. Bir şeyler içeriz.”

“Ayy, çok tatlısın. Tamam, üst katta görüşürüz.”

Roarke onların gittiğinden emin olunca McNab’e yaklaştı. “İşler bitene kadar gözün üzerlerinde olsun.”

“Merak etme.”

Sahnede dansçılar striptiz dansına başlamışlardı. Işıl ışıl gözüküyorlardı. Yaptıkları danstan keyif alıyor gibi görünmeyi başarıyorlardı. Orkestra sert bir şeyler çalmaya devam ederken, ince ve mavi bir sis zemine yayılmaya başlamıştı.

Dansçıların arasında, boynunda dikenli bir tasma olan siyah bir kaplanın holografik görüntüsü dolaşıyordu. Kaplan başını geriye atarak her kükrediğinde kalabalık da ona doğru kükrüyordu.

Roarke sırtını ışıltılı bedenlere ve avcı kedilere dönerek Ricker’in Araf a girişini izledi.

Yalnız gelmemişti ki Roarke yalnız geleceğini düşünmemişti. Bir düzine kadar adam çelik gibi bakışlarla tüm mekânı taramaya başladı. Yarıyı hemen kalabalığın arasına karışmıştı.

Roarke, bunlar ön tarama ekibi, diye düşündü. Diğerlerinin de yanlarında portatif tarayıcılar, sinyal bozucular, güvenlik kameralarını bulup kaydedecek aletler ve alarmlar olmalıydı.

Ama Roarke’in bulmalarına izin verdiği kadarını bulabileceklerdi.

Roarke onlara aldırmadan kalabalığın arasından geçerek Ricker’in karşısına çıktı.

Eve kontrol merkezinden, “Tamam,” dedi. “Herkes haber verin. Herkes konumuna alsın. Hata istemiyorum.”

Eve az öncesine kadar ter dökerken, şimdi soğukkanlı bir şekilde kontrolü ele almıştı. “Feeney silah taramasını aç. Kim kaç tane taşıyor görmek istiyorum.”

Konuşurken bile gözlerini ekrandaki Roarke’tan ayırmıyordu.

“Epey zaman oldu,” dedi Roarke.

Ricker’in dudakları hafifçe kıvrıldı. “Evet, epey zaman oldu.” Bakışlarını Roarke’tan çevirerek bir süre kulübü inceledi. Hafifçe

sıkılmış bir tavırla, “Etkileyici,” dedi. “Ama ne kadar süslenmiş olursa bir striptiz kulübü her zaman bir striptiz kulübüdür.”

“Ve iş iştir.”

“O konuda bazı sıkıntıların olduğunu duydum.”

“Halledemeyeceğim şeyler değil.”

“Gerçekten mi? Geçen sene bazı çalışanlarını kaybettiğini duydum.”

“Biraz... yeniden yapılandırmaya yöneldim.”

“Anladım. Belki de tatlı karına bir düğün hediyesi olarak ha?”

“Karımı bu işin dışında tut.”

“Biraz zor ama imkânsız değil.” Roarke’ın sesindeki gerginliği duymak inanılmaz tatmin ediciydi. “Ama bunun karşılığında senin ne vermeyi düşündüğünü konuşalım mı?”

Roarke kendine hâkim olmaya çalışırmış gibi görünmeye çalışarak derin bir nefes aldı. “Benim masamı kullanalım. Sana bir içki ısmarlayayım.”

Roarke dönmeye hazırlanırken Ricker’ın adamlarından birisi elini onun koluna koyarak silah kontrolü yapmaya kalktı. Roarke birden dönerek adamın başparmağını kavradı ve geriye doğru bükte.

Aşırı zayıf gözükme de şüphe uyandırabilirdi.

“Bir daha bunu yapmaya kalkışırsan parmağını koparıp yediririm.” Tekrar Ricker’a döndü. “Sen de biliyorsun değil mi?”

“En azından bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel.” Adamına geri çekilmesini işaret etti. “Ama bazı temel önlemler olmadan bir içki içmemi de bekleyemezsin.”

“Adamlarından birisi beni ve bizim masanın bölmesini tarasın. Eğer yine de tatmin olmuyorsan gidip kendini becerebilirsin. Burası benim mekânım artık.”

Ricker’ın yüzünde bir kas seğirdi ve boğazına doğru yükselen bir

öfke hissetti. “Her ne kadar renkli olsa da şu İrlandalı damarından hiçbir zaman hoşlanmadım. Ama dediğin gibi burası artık senin mekânın. Şimdilik.”

Eve, “Pekâlâ,” dedi. “Alana doğru gidiyorlar. Feeney, bu sistemin Ricker’ın tarayıcılarını atlatacağını söyle.”

“Eve benimkini bile atlattı. Ondan bana taslağını göstermesini istedim ama sadece gülümsedi.” İkinci bir ekrana döndü. “Bak, tarama temiz çıkıyor. Sadece Roarke’ın görmelerine izin vereceği kadarını gösteriyor. Şimdi arkamıza yaslanıp içkilerini içmelerini ve konuşmaya başlamalarını bekleyeceğiz.”

Eve bir yandan tarama sonuçlarına bakarken, “Peabody,” dedi, “senin adamın barın sol ucunda, siyah takım elbiseli, melez. 1,90 ve 120 kilo kadar. Omuz boyunda saçları var. Lazer silahı var. Buldun mu?”

Peabody’nin başını sallamasıyla Eve devam etti. “Herkes hedefini göz hapsinde tutuyor. Aksi emredilmedikçe yaklaşmak, harekete geçmek yok. Martinez, senin adamın...”

★ ★

“Droid takımını bizden uzak tut,” dedi Roarke. “Biri varken iş konuşmam.”

“Aynı fikirdeyim.” Ricker özel alana girdi. Oturmasıyla birlikte kubbeli odacığın kapıları kapandı.

Artık yıllardır beklediği ve planladığı an gelmişti. Roarke ona yalvaracaktı. Roarke’ı ayaklarının altına alacaktı. Eğer şiddetli bir karşılık verirse Ricker’ın sol kolundaki lazer bıçağıyla karşısındaki genç ve yakışıklı yüzü doğrayacaktı.

Dansçılar sahnede salınmaya devam ederken Ricker, “Müthiş bir manzara,” diye başladı. “Kadınlar konusunda hep zevkliydin. Onlara karşı zayıfsın.”

“Doğru. Hatırladığım kadarıyla sen onları itip kalkmayı, yere yapıştırmayı daha çok seviyordun. Karımın kolunda izler vardı.”

Ricker masum bir tavırla, “Öyle mi?” diye sordu. İsteddiği tam buydu, peşinde olduğu şey buydu. Çok uzun süredir. “Ne kadar dikkatsizim. Şu anda bu konuşmayı yaptığımızı biliyor mu yoksa ara sıra tasmanı çözdüğü oluyor mu?” Roarke paketinden bir sigara çıkararak masada çevirdi. Kafasını kaldırdığında Ricker’ın bakışlarıyla karşılaştı. Yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleştirmesiyle Ricker gülmeye başladı. Roarke hemen menüye dönerek, “Viski,” dedi. Ricker’a bakarak kaşını kaldırdı.

“Eski günlerin hatırına aynısından.”

“İki viski. Double ve sek.” Sonra arkasına yaslanarak sigarasını yaktı. “Eski günlerin hatırına bunu baştan söylüyorum. Evliliğim bu işin dışında kalacak.”

Roarke’in sesi tizleşmeye başlamıştı, sonra sanki tonunu kontrol etmek istermiş duraksadı. “Sen karımla uğraşmaya kalktın, o da karşılık verdi.”

“Şanslıydı.” Ama Ricker servis penceresinden giren amber renkli sıvı dolu kadehe uzanırken dudakları gerilmişti. “Şans dediğin eninde sonunda döner.”

Roarke’in eli hızla öne uzandı. Ama sanki kendini son anda tutmuş gibi geri çekildi. Bir yandan da eli ceketinin altına kayan korumaya doğru bakmıştı.

“Karımın güvenliğini garantilemek karşılığında ne istiyorsun?”

“Ah.” Ricker memnun bir tavırla arkasına yaslandı. “Bu makul bir

soru. Ama buna makul bir cevap vereceğimi sana düşündüren şey nedir?”

Roarke hızla, “Karşılığını veririm,” dedi. Gurur ve iş mantığı açısından da çok hızlı verilmiş bir cevaptı.

“Ama karşılığı biraz yüksek olabilir.” Ricker heyecanlandı ve Roarke’ı biraz daha köşeye sıkıştırmak amacıyla öne çıktı. “Yani, karının canını yakmak gerçekten hoşuma gitmişti.”

“Dinle”

“Hayır, sen dinle. Aslında yıllar önce kapatmam gereken o küstah ağzını kapatıp beni dinleyeceksin! Anladın mı beni?”

“Bu adam intihar etmeye falan mı çalışıyor?”

Roarke, Feeney’in sesini duymuş ve tespitindeki doğruluğu takdir etmişti. Yumruklarını masaya koyarak, yüksek sesle solumaya başladı. “Evet, anladım. Lanet olsun şartlarını söyle bana. Ne istediğini söyle.”

“Lütfen dediğini duymadım.”

Roarke, Tanrı aşkına seni sefil puşt, diye düşündü. Dikkatle boğazını temizleyerek viski kadehini kaldırdı. İçti. “Lütfen. Bana ne istediğini söyle.”

“Güzel. Daha güzel. On yıl kadar önce bana nakit ve ürün olarak 1,2 milyona mal olacak şekilde iş ilişkilerimize son vermiştin. En az iki katına mal olacak şekilde harcadığım itibar ve iyi niyet de cabası. O zaman... başlangıç olarak on milyon Amerikan doları diyelim.”

“Peki bu on milyon dolarla tam olarak ne satın almış oluyorum?”

“Tam olarak mı Roarke? Karının canını. Parayı sana vereceğim hesap numarasına bu gece yarısı yatırmazsan, bir süredir düşündüğüm şeyi yapıp karının ölüm fermanını imzalayacağım.”

“Ama bana biraz zaman vermen”

“Gece yarısı, yoksa onu öldürtürüm.”

“Sen bile bir polisi öldürtmeden önce biraz düşünürsün. Üstelik Dallas gibi ünlü bir polis.”

“Aslına bakarsan bana bir polisten daha fazlasını borçlusun. Senin seçimin. Paranı tut, kadını kaybet.” Kılıç gibi keskin tırnak uçlarını kadehte sürüyerek kötü bir çizik sesi çıkardı. “Pazarlık falan yok.”

Eve, “İşte bu kadar,” diye mırıldandı. “Onu içeri atmaya yeter bu.”

Feeney koltuğunda kımıldadı. “Roarke daha fazlasını da alacak. Yeni ısınıyor.”

Roarke kadehini kaldırarak sanki hesap yaparmış gibi ağır ağır yudumladı. “Benim için elbette on milyona değer... Ama sanırım bu anlaşmaya bir şeyler eklersek aramızdaki güveni karşılıklı sağlamlaştırmış oluruz. Tek anlaşmadan fazlasının peşindeyim. Bazı fonlarım var. Ama devletin titiz incelemelerinden farklı alanlarda değerlendirmek istiyorum bunları.”

“Dürüst vatandaş olmaktan sıkıldın mı?”

“Tek kelimeyle mi? Evet!” Roarke omzunu silkti ve bakışlarını kendi bölümlerine sürtünerek geçen dansçı kadının üzerinde gereğinden biraz uzun tuttu.

Böyle yapmakla Ricker’ı daha da keyiflendirdiğini biliyordu.

“Yönetim merkezimi değiştirip biraz seyahat etmeyi düşünüyorum. Yeni iş girişimleri düşünüyorum. Kârlı bir şeyler.”

“Ve bunun için bana mı geliyorsun? Sanki denkmişiz gibi bana gelmeye cüret edebiliyorsun ha? Sana zırnık vermem için bile bana sürünerek gelmen gerekir.”

“O halde bu konuşmaya devam etmenin bir anlamı yok.” Roarke omzunu silkti yine. Ama bu kez daha sarsak görünmüştü. Viskiye kafasına dikti.

“Eskiden çok kibirliydin, buz gibiydin Roarke? Bir de şu haline bak.

Kadın senin kanını emmiş. Yumuşattı seni değil mi? Hayat değiştiren emirler vermenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun. Hayat bitiren emirleri. Parmağımı şıklatmamla senin hayatını bitirebilirim.” Ricker öne doğru uzanmış gözleri parlıyordu. Fısıldadı. “Belki de eski günlerin hatırına öyle yapmalıyım.”

Roarke karşısındaki berbat suratı masaya çarpıp dağıtmamak ve eli ceketinin içindeki korumayı indirmemek için kendini çok zor tutuyordu. “O halde benden ne on milyon ne de başka bir şey alamazsın. Belki de daha önce senden ayrıldığım için bana kızgın olmakta haklısın.”

“Ayrılmak mı? Ayrılmak mı?” Yumruklarını masaya indirerek öyle yüksek sesle bağırdı ki dinlemedeki Feeney’in kulakları çınladı. “Bana ihanet ettin sen. Benden çaldın. Cömertliğimi alıp yüzüme çarptın. Seni bunun için çok önceden öldürmüş olmalıydım. Belki de öldürürüm.”

“Yaptığım ya da yapmadığım, bir şey için karşılık istiyorsun Ricker. Pekâlâ, ödemeyi kabul ediyorum. Kabul ediyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Ve buna saygı duyuyorum.”

Roarke etkiyi arttırmak için, ikinci kadeh viskileri sipariş ederken elinin biraz titremesini sağladı. “Ama benim de haber ve para kaynaklarım var. Birbirimize büyük yardımda bulunabiliriz. NYPGT’yle olan bağlantım bile tek başına çok önemli.”

Ricker gülmeye başladı. Kalp çarpıntısından göğsü ağrımaya başlamıştı. Bir viski daha istemiyordu. Güzel pembe içkisini istiyordu. Ama önce bu işi bitirecekti. Roarke’ı bitirecekti. “Seni acnası budala. Senin polisine ihtiyacım yok ki cebimde bir birim oluşturacak kadar polis var.”

“Ama Dallas gibi değildir.” Roarke anlaşılmaya hevesli bir tavırla öne doğru eğildi. “Onun bu işten ayrılmasını istiyorum ama onu ikna

edene kadar faydalı olabilir. Çok faydalı olabilir sana.”

“Sana bile faydası yok ki. Duyduğum dedikodulara göre evliliğinizde sorunlar varmış.”

“Ufak gelgitler sadece. Hepsi geçecek.” Roarke ikinci kadehleri alırken, “On milyon da bunda etkili olacaktır,” dedi. “Yani aramızdaki baskıyı azaltır. Ve çok uzatmadan onu istifa etmeye ikna edeceğim. Üzerinde çalışmaya başladım bile.”

“Neden? içeriden bir polis bağlantısının faydalı olacağını sen söyledin az önce.”

“Ben kendime bir eş istiyorum, lanet bir polis değil. Kadınının istediğim zaman elimin altında olmasını tercih ederim, gece gündüz etrafta koşturup soruşturma yürütmesini değil.” Şimdi iyice çatılmış olan kaşlarıyla kadehi kafasına dikti. “Bir adamın buna hakkı vardır değil mi? Eğer bir polis istersem gidip satın alırım. Evlenmek zorunda değilim.”

Ricker daha iyi diye hesap yapmaya başladı. Durum beklediğinden de iyiydi. Roarke’ın parasını ve onurunu alacak, onu aşağılayacaktı. Onu öldürmeye karar vereceği ana kadar da bunu sürdürebilirdi. “Senin için bunu ayarlayabilirim.”

“Neyi ayarlarsın?”

“İstifasını. Bir ay içinde istifa etmesini sağlarım.”

“Neyin karşılığında?”

“Buranın. Burayı geri istiyorum. Ve gelmesini beklediğim bir malım var. Malı satmayı düşündüğüm müşteri ödeme bakımından güven uyandırmadı bende. Malı al benden, mesela... on milyona ve kulübü şirketlerimden birinin üzerine geçir. Anlaşma tamamdır.”

“Mal ne peki?”

“Kimyasal madde.”

“Yasadışı kimyasallarla ilgili bağlantılarımın olmadığını biliyorsun.”

“Bana neyin olup neyin olmadığını anlatma.” Ricker çatlak bir sesle haykırdı. “Sen kim oluyorsun da benim söylediğim şeye burun kıvırıyorsun!” Masanın üzerinde uzanarak Roarke’ın yakasına yapıştı. “Ben istediğim şeyi alırım!”

“Adam dengesiz. Müdahale etmemiz gerek.” Eve kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

Feeney arkasından seslendi. “Bekle! Bekle devam etsinler.”

“Burada kalamam.”

Roarke hızla ve gergin bir şekilde, “Burnumu falan çevirdiğim yok,” dedi. “Kimyasal dağıtımı ve satımıyla ilgili kaynaklar geliştirmedim diyorum.”

“Bu senin sorunun. Senin. Söylediğim şeyi, söylediğim her şeyi yapacaksın yoksa eline hiçbir şey geçmez. Anlaşmayı kabul et ya da sonuçlarına katlan.”

“Düşünmeme izin ver, Tanrı aşkına. Adamlarını geri çek. Burada sorun çıkmasını istemiyorum.”

“Tamam, bence de. Sorun yok ki!”

Roarke, adam tamamen delirmiş, diye düşündü. Tamamen kafayı yemiş. Dengesizliğiyle ilgili dedikodular az bile.

“Yirmi milyon büyük bir meblağ. Ama istediğim şeyi elde etmek için bunu ödemeye hazırım. Ve... sana olan borcum için. Ama Dallas’ı teşkilattan nasıl uzaklaştıracağını bilmem gerek. Ucunun bana bağlanmayacağından emin olmam gerek.”

Artık Ricker’ın nefes alış verişleri sesliydi ama o bunu duymuyordu. Kadehi alırken eli titriyordu ama o görmüyordu bile. Tek hissettiği şey, uzun süredir beklediği şeyin sonunda gerçekleşmesinin verdiği

tatmindir.

“Onun kariyerini bir hafta içinde mahvedebilirim. Evet, o kadarcık süre içinde. Sadece doğru ipler çekilecek. Şu anda üzerinde çalıştığı dava mesela... kadın beni rahatsız etti. Beni aşağıladı. Benimle alay etti.”

“Özür dileyecek.” Roarke dikleşmişti. “Bununla şahsen ilgileneyeceğim.”

“Evet, özür dilemek zorunda. Dilemek zorunda. Kimsenin benimle alay etmesine izin vermem. Özellikle de bir kadının.”

Roarke, adamın biraz daha iteklenmesi gerek, diye düşündü. Kıbarca ve hızlı bir şekilde. “Özür dileyecek. Kontrol sende. Güç sende.”

“Bu doğru. Elbette. Bende. Eğer sana iyilik olsun diye yaşamasına izin verirsem, onu davadan ve teşkilattan uzaklaştırmak için de para alırım. Doğru bilgisayara yanlış bilgiler ve oynanmış veriler girilecek. İşe yarıyor.”

Roarke elini hayretle ağzına götürdü. “Öldürülen polisler. Tanrı aşkına, Ricker arkasında sen mi varsın yoksa?”

“İş bitmeden birkaç tanesi daha öldürülür diye düşünüyorum. Bu durum beni çok eğlendiriyor.”

“Beni polis öldürme işine karıştırma. Seni diri diri gömerler.”

“Saçmalama. Bana dokunamazlar bile. Kimseyi öldürmedim ki. Sadece doğru kafaya doğru fikri aşıladım. En kırılgan ele silah tutuşturdum. Sadece bir oyun. Hatırlasana, oyunlara bayılırım ben. Oyunları kazanmaya bayılırım.”

“Evet hatırlıyorum. Nasıl paçanı sıyırdın bundan?”

“Ayarlamalar Roarke. Çeşitli ayarlamalar yapıyorum ve parçaların yerlerine oturmasını izliyorum.”

“Teşkilattan bir kadınla yatıyorum ve ben bile bu kadar içlerine

giremedim.” Roarke’ın sesi hayranlık doluydu. “Seni çok hafife almışım. Bu planı kurmak yıllarını almış olmalı.”

“Aylarımı. Sadece birkaç ayımı aldı. Olay sadece doğru hedefi seçmekten ibaret. Genç bir polis vardı. Oyuna katılmak istemeyecek kadar burnu büyüktü. Onu ortadan kaldırmak gayet basitti ama işin asıl güzelliği bağlantıları bulabilmekteydi. Yaslı babasının kalbine doğru tohumları ektim. Sonra arkama yaslanıp, bir zamanlar kendini mesleğe adanmış bir polisin diğer polisleri öldürmesini izledim. Tekrar ve tekrar.

Ve karşılığında hiçbir şey ödemedim bile.”

Roarke, “Dâhiyane,” diye mırıldandı.

“Evet ve çok keyifli. Daha da güzeli, bunu tekrar yapabilirim, canım ne zaman isterse. Dolaylı öldürme. Kimse güvende değil, özellikle de sen. Parayı transfer et, ben de rüzgâr yönünü değiştirene kadar seni koruyayım. Ve karını.”

“Yirmi milyon demiştin değil mi?”

“Şimdilik öyle.”

Roarke, “İyi bir anlaşma,” diye mırıldanırken masanın altına, ceketinin içine doğru kaydıracağı elini çıkardı. Elinde bir silah vardı. “Ama sorun şu ki seninle iş yapma fikri midemi bulandırıyor. Ah, adamına durmasını söyle yoksa elimdekini büyük bir zevkle kullanacağım. Tanıdın mı, Ricker? Yıllar önce senin kaçakçılığını yaptığın yasaklı silahlardan. Yirminci yüzyıl ateşli silahları koleksiyonum var da ve koleksiyoncu lisansım. İnsanda kocaman ve korkunç bir delik açıyorlar. 9 mm bir Glock elimdeki ve yüzünü paramparça eder.”

Yüzüne bir silah doğrultulmuş olması karşısında Ricker’ın nutku tutulmuştu. Yıllardır kimse böyle bir şeye cesaret edememişti. “Sen aklını kaçırmışsın?”

“Hayır kesinlikle. Benimki tamamen yerinde.” Roarke uzanarak Ricker’in bileğini kavradı ve lazer bıçağı Ricker’in avucuna batana kadar kıvırdı. “Sivri şeylere karşı hep bir zaafın vardı.”

“Bu yaptığın şey için acı içinde öleceksin. İşkence çekerek. Buradan canlı çıkabileceğini mi sanıyorsun?”

“Elbette. Ah, tatlı karım da geldi. Ama gerçekten çok tatlı, değil mi? Ve beceriksiz tarayıcılarının kaçırdığı şu bağlantıdan gelen seslere göre aptallar takımın tek tek yakalanmış ve götürülüyor.”

Ricker’in odaklanıp kendi gözleriyle görmesini bekledi.

“İçimizden biri bazı şeyleri kaybetmiş Ricker ve görünüşe göre bu sensin. Sana tuzak kurdum ve inan bana çocuk oynucağıydı.”

“Bir polis için.” Ricker kocaman açılmış gözleriyle ayağa fırladı. “Beni polis için sattın mı?”

“Fırsatını bulsam bir sosyal sosis için bile satardım seni. Ah, mutlaka denemelisin,” diye mırıldandı Roarke. “İnanılmaz lezzetli.”

“Bu kadar yeter. Roarke, geri çekil.” Eve bölmenin kapısını açtı ve polis silahını Ricker’in sırtına dayadı.

“Siz öldünüz. Her ikiniz de ölüsünüz.” Ricker hırlayarak döndü ve kolunu Eve’e doğru savurdu. Eve’in tetiğe basmasıyla Ricker yere yığıldı.

“Maksimuma ayarlı olduğunu söyle.”

“Sersemleticideydi, hepsi bu.” Eve dudağındaki kanı koluna sildi. Etrafta sorundan uzaklaşmak için kaçışan birkaç kişiye aldırmadı. Sahnede striptizciler dansa devam ediyorlardı.

Roarke, Eve’e bir mendil uzattı. Sonra yere eğilerek Ricker’in boğazını kavradı ve kafasını yukarı kaldırdı.

“Roarke sakın”

Eve yanına eğilip onu bırakmaya zorlarken, “Geri çekil” diye

hırladı. “Ben bu işi bitirene kadar geride duracaksın.”

“Onu öldürürsen tüm bu yaptıklarımızın bir anlamı olmayacak.”

Roarke gözlerinin içine baktı. Eve bu gözlerin içinde Roarke’ın Ricker’a karşı bastırmaya çalıştığı gücü, kararlılığı ve tehlikeyi gördü. “Çok anlamı olurdu ama onu öldürmeyeceğim.” Söylediğinin doğru olduğunu ispat etmek ister gibi elindeki silahı Eve’e verdi.

Ama lazer bıçağı hâlâ elindeydi. Bıçağın sivri ucunu Ricker’ın şah damarına dayadı. “Beni duyabiliyorsun, değil mi Ricker? Beni duyduğuna eminim. Seni indiren ben oldum, seni koyacakları küçük kutuda volta atarken hep bunu düşün. Ömrünün geri kalan her gününde bunu düşüneceksin. Beyninin geri kalanıyla.”

“Seni... öldüre...” Ricker boğulur gibi sesler çıkardı ama kolunu bile kaldıramadı.

“Ama öldüremedin değil mi? İstedğin zaman tekrar deneyebilirsin. Şimdi beni dinle, çok dikkatli dinle. Karıma dokunursan, bir daha bana ait olan şeye elini sürersen seni cehennemin dibine kadar takip eder ve etlerini derinden ayırırım. Sana kendi gözlerini yediririm. Yemin ederim. Kim olduğumu hatırla ve hiç unutma. Söylediğimi yapacağımı biliyorsun. Ve çok daha kötülerini de.”

Tekrar doğruldu. Tüm vücudu gerilmişti. “Biri onu hemen buradan çıkarsın. Burası benim mekânım.”

Yirmi Ucuncu Bolum

Eve uzun süre uyumadı ama Ricker'in bir kafeste olduğunu bilmenin verdiği huzurla derin bir uyku çekti. Sersemleticinin etkisi geçer geçmez Ricker avukatının adını bağırmaya başlamıştı. Resmen adamın adını haykırıyordu.

Eve dönüp gerekli işlemleri yaptığı ve Canarde'ı da hücreye attırdığı için Ricker'in yeni avukatı uzun süre meşgul olacaktı.

Araf taki operasyonun her kaydın iki disk kopyasını yaptırmıştı. Hepsini mühürlemiş ve birer kopyayı ev ofisine koymuştu.

Bu kez kayıp delil, eksik veri ya da tahrip edilen dosya falan olmayacaktı.

Ve ellerindekilerle Ricker'in işi tamamdı.

Yatağına yatarken bu kadarının yeteceğini söyledi kendi kendine, yeterli olmak zorundaydı. Yatağına başını koyar koymaz uyumuştı. Roarke'in elini omzuna koyup hafifçe ismini söylemesiyle uyandı.

"Ne!" İçgüdüsel olarak silahının olacağı yere uzanmıştı. Ama çıplaktı.

"Sorun yok Teğmen. Silahsızım. Sen de öyle."

"Ben..." Kafasını sallayarak kendine gelmeye çalıştı. "Uyumuşum."

"Fark ettim. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Sen niye uyandın? Neden giyindin? Saat kaç?"

"Yediyi biraz geçiyor. Yapmam gereken bazı erken aramalar vardı. O arada da bir çağrı geldi. Hastaneden."

"Webster," diye fısıldadı. Operasyonun olacağı sabahdan beri onu hiç kontrol etmemişti. Ve şimdi... çok geç, diye düşündü.

Roarke, “Uyanmış,” dedi. “Ve görünüşe göre seni görmek istiyor.”

“Uyanmış mı? Canlı ve uyanmış gibi mi?”

“Görünüşe göre her ikisi de. Dün gece gelişme göstermiş. Hâlâ durumu ciddi ama istikrarlı. Artık daha umutlular. Seni ben götüreyim mi?”

“Gerek yok.”

“Hoşuma gider. Ayrıca hâlâ kendi... bölgemi koruduğumu görmek onu neşelendirebilir.” Roarke, Eve’in elini alarak parmak uçlarını öptü.

“Bölgesiymiş. Kıçımın kenarı.”

“Özellikle de kıçının en özel bölgem olduğuna dikkat çekerim.”

Eve üzerindeki örtüyü çekip duşa doğru giderken Roarke’a bahsi geçen bölgeyi gösterdi. “On dakikaya hazırım.”

“Acele etme. Bir yere gidebileceğini sanmıyorum.” Çıkmaları yirmi dakika sürdü, çünkü Roarke ona rüşvet olarak kahve teklif etti. Roarke direksiyonun başına geçtiğinde Eve ikinci fincanını yudumluyordu. “Ona çiçek falan almamız gerek mi?”

“Sanmıyorum. Yani öyle bir şey yaparsan adam şoktan komaya girebilir tekrar.”

“Çok komik bir adamsın sen. Sabahın bu saatinde bile.” Eve kahvesini yudumladı ve biraz duraksadı. “Şu şey lafı, gözlerini sana yediririm? Bir İrlanda yemini falan mı?”

“Öyleyse bile ben bilmiyorum.”

“Yani dün gece öylesine aklına geldi ha? Daha önce de söylemiştim, şimdi de söylüyorum: Korkutucusun.”

“Eğer arada sen olmasan o adamı sana dokunduğu için öldürürdüm.”

“Biliyorum.” Eve o yüzden arada durmaya dikkat etmişti. “O silahı getirmen de çok saçmaydı. Yasaklı bir ateşli silahı kamuya açık bir alana sokmak. Bu konuyu örtmek için ne kadar uğraşmam gerekecek

biliyorsun, değil mi?”

“Dolu olduğunu kim söyledi?”

“Boş muydu?”

“Elbette hayır ama kim biliyor bunu? Rahatla Teğmen. Onu yakaladın.”

“Hayır, ben yakalamadım. Sen yaptın.”

Roarke, “Uzlaşma,” diye karar verdi. “Son zamanlarda yapmayı ihmal ettiğimiz bir şey. Beraber yakaladık onu.”

“Bana uyar. Bir şey daha. Bir adamın haklarıyla ilgili tüm o söylediklerin, kadınının istediğin an elinin altında olması gerektiği falan. Hepsi numaraydı değil mi?”

“O kahveyi benimle paylaşır mısın?”

Eve kahveyi de beraberinde çekerek ondan uzaklaştı. “Hayır. Numaraydı, değil mi?”

“Pekâlâ, bir düşünelim. Evin içinde dolaşıp duran ve her akşam zor bir iş gününden sonra, beni kapıda gülümseme ve elinde bir içkiyle karşılayan bir kadın hoş olabilirdi. Sence de tatlı bir görüntü değil mi bu?”

Roarke, Eve’e dönüp kıpkırmızı kesildiğini ve burnundan solumaya başladığını görünce güldü. “Sence kaç hafta da canımız sıkılmaya başlardı?”

“Bunu kahveyi kasıklarına doğru dökmeden önce söylemen hoş bir şey. Ayrıca kahveyi de hâlâ paylaşmıyorum.” Hastanenin otoparkına döndüklerinde Eve koltuğunda doğruldu ve Roarke’a baktı. “Bu Ricker dosyasını tamamlayıp savcılığa teslim etmek birkaç gün sürecek. Psikolojik değerlendirmesi işleri biraz zora sokacak, çünkü adam ciddi kafayı yemiş.”

“Akıl hastaları için bir hapisane hüccresine kapatılacaktır.”

“Ah, evet ve inan orası da yeterince kötü. Neyse, sorguya almamız gereken bir sürü kişi olacak. İşlerinin ve mülklerinin araştırma ve değerlendirilmesi ne kadar sürer bilmiyorum. İşin çoğunu Martinez halledecek ama ben de bir süreliğine buralarda olmalıyım. Ama ondan sonra, sen Olympos’a yapman gereken seyahati biraz daha erteleyebilirsen seninle birlikte gelmek isterim.”

Roarke arabayı kenara çekerek durdurdu. “Yani kendi isteğinle günlerce izin mi kullanacaksın? Üstelik seni ilaçla bayıltmama gerek kalmadan gezegen dışı bir yolculuk yapacaksın, öyle mi?”

“Seninle gelmek isterim dedim. Eğer bu kadar büyüteksen hiç”

“Susar mısın!” Roarke uzanarak Eve’in somurtmaya başlayan dudaklarını öptü. “Beraber gidebileceğimiz güne kadar ertelerim.”

“İyi. Güzel.” Eve arabadan çıktı. Gerindi. “Hey bak bilmem neler açmış.”

Roarke karısının elini tutarak, “Papatyalar,” dedi. “Papatyalar Eve. Bahar geldi.”

“Evet, sonunda gelmiş gibi.”

Eve hastaneye doğru yürürlerken ve Webster’ın dar yoğun bakım bölmesine kadar Roarke’ın elini bırakmadı.

Webster’ın yüzü son gördüğündeki kadar beyaz olmasa da hâlâ sağlıklı bir pembelikte değildi. Eve onun sessiz ve hareketsiz yatan halini görünce tüm keyfinin kaçtığını fark etti. “Hani kendine gelmişti.”

Eve bunu fısıltıyla söylemişti ama Webster’ın gözleri titreyerek açıldı. Bir an şaşkın şaşkın bakan gözlerde çok hasta olanlardaki sarsak ifade vardı. Yavaş yavaş odaklanmaya başlayan gözlere çok hafif bir keyif geldi. “Hey.”

Eve’in biraz daha yaklaşması gerekti, Webster’ın sesi duyulmayacak kadar alçaktı.

“Bekçi köpeğini de getirmene gerek yoktu. Şu anda... sana düzgün kur yapamayacak kadar... güçsüzüm.”

“O konuda zaten normalde de umudum yok Webster.”

“Biliyorum. Lanet olsun. Geldiğin için sağ ol.”

“Sorun değil. Yolumun üstündeydi zaten.”

Webster gülmeye başladı ama nefesi yetmiyordu. Boğulur gibi sesler çıkardıktan sonra tekrar hareketsizce yatmaya başladı.

“Seni salak herif!” Eve bunu öyle ateşli bir şekilde söylemişti ki Webster’ın yüzünde aynı şaşkın ifade belirdi.

“Ha?”

“Sence ben kendimi koruyamam mı? Gerizekalı bir İç İşleri molozunun beni iteleyip göğsüne bıçak yemesine mi ihtiyacım var illa?”

“Hayır.” Webster’ın bakışları tekrar keyiflenmişti. “Bana öyle birden ne oldu bilmiyorum.”

“Eğer aptal bir masanın arkasında mutlu mutlu şişmek yerine, hâlâ sokaklarda çalışıyor olsaydın şu anda burada yatmazdın. Ve inan, ayağa tekrar kalktığında seni hastanelik edeceğim.”

“Bu çok hoş olurdu. Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdin. Clooney? Onu yakaladın mı? Burada bana hiçbir şey söylemiyorlar?”

“Hayır. Hayır yakalayamadım.”

“Lanet olsun.” Webster tekrar gözlerini kapadı. “Benim yüzümden.”

“Ah, kapa çeneni.” Ellerini kalçalarına koyarak ufak pencereye doğru yürüdü, bir yandan da sakinleşmeye çalışıyordu.

Roarke yatağın kenarında Eve’den boşalan yere geçti. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Konu üzerinde başka söylenecek bir şey yoktu.

Öfkesi sakinleşirken Eve, “Ricker’ı yakaladık ama,” dedi. “Dün gece onu yakaladık.”

Webster doğrulmaya çalıştı ama kafasını bile kıpırdatamadı. Ve tüm enerjisiyle bir küfür savurdu.

“Uzun hikâye. Başka zaman anlatırım. Ama onu sağlam bir şekilde yakaladık. Onu, avukatını ve bir düzine kadar adamını.”

Eve dönerek yatağa doğru ilerledi. “Muhtemelen akıl sağlığı bozuk statüsünde olacak ama örgütünü parça parça bitireceğiz.”

“Yardım edebilirim. Veri incelemesi, tarama. Yapmama izin ver. Burada hiçbir şey olmadan çıldırırım.”

“Kendini acındırma.” Sonra omzunu silkti. “Düşünürüz.”

“Hadi ama kabul edeceksin. Benim için üzülüyorsun.” Sırtımayı başardı. “Ve sana şunu söyleyeyim... her ikinize de söyleyeyim ki için rahatlasın, seni unutmama konusunda epey yol aldım.”

“İyi Webster, bak şimdi daha bir huzur doldum.”

“Yani bunun için ortadan ikiye kesilmem gerekiyormuş. İnsana doğru bir bakış açısı kazandırma konusunda sağlam bir koma gibisi yok.”

Webster’ın gözleri kapanıyordu. Gözlerini açık tutmak için büyük bir mücadele veriyordu. “Tanrım, ilaçlar cidden uçuruyormuş.”

“İyi hadi, yat biraz. Kendine geldiğin duyulunca burası epey kalabalık olacak. Mümkün olduğunca dinlen.”

“Eve, bir dakika?” Webster dalmak üzereydi ama bir dakika daha ayık kalmak için uğraşıyordu. “Sana bir şey sormam lazım. Daha önce geldin mi?”

“Neyden daha önce?”

“Hadi ama Dallas. Bundan önce işte. Gelip benimle konuştun mu?”

“Bilmem. Belki gelip ne kadar geri zekâlı gözüktüğüne bakmak

istemiş olabilirim. Neden?”

“Çünkü bir rüya gördüm. Rüyaydı galiba. Benim yanımda dikiliyordun. Kıçım ile ilgili tehditler savuruyordum. Havada süzülüyordum. Kıç tehdit ederken nasıl seksi görüldüğünü biliyor musun?”

“Tanrım.”

“Pardon. Nostaljik şehvet işte. Bana mezarıma tüküreceğini mi söyledin?”

“Evet. Ve inan öyle bir şeye kalkışırsan gelip tükürürüm de.”

Webster gülümsedi. “Bir de ben geri zekâlıyım ha? Sanki mezarım olacak? Bu çağda mezara gömülmek için çok zengin ya da dindar olmak gerek. Artık yakılıyorsun. Ama sesini duymak güzeldi. Öyle havada süzülüp durmaktan sıkılmıştım artık. Gidiyorum artık. Yoruldum.”

“İyi hadi git.” Webster uyuyakaldığından ve Roarke’ın anlayacağını bildiğinden Eve elini tutarak hafifçe sıktı. “Düzelecek.”

“Evet, düzelecek.”

Eve elini saçlarının arasından geçirdi. “Sanırım senin de geldiğine sevindi.” Derin bir nefes verdi. “Yakılacakmış. Ne aptal ama. Ama sanırım hakkı var. Mezarlar genelde kötü gözüküyor. Ama... Ah, Tanrım, olamaz.” Hızla Roarke’a döndü. “Gerçekten aptalım ben. Zenginler ve dindarlar. Clooney’nin nerede olduğunu biliyorum. Bu işi nerede sonlandıracağını biliyorum. Arabayı sen sür.”

Eve çoktan odadan çıkmış koridorda koşuyordu. “Oğlunun mezarında.”

“Evet, evet.” İletişim cihazını açtı. “Nerede olabilir ki mezarı?”

“Ben daha hızlı bulurum.” Asansöre basarlarken Roarke kendi bilgisayarını açtı. “Destek çağır sen.”

“Hayır. Hayır destek için erken,” dedi. “Önce onu bulalım, emin olalım. Oğlunun adı Thad. Thadeus Clooney.”

“Buldum. Sunlight Mezarlığı, üçüncü bölüm. New Rochelle.”

“Evine de yakın. Mantıklı.” Lobiye geçip otoparka doğru koşarken iletişim cihazını tekrar açtı. “Peabody. Dinle.”

“Dallas? Teğmenim.”

“Kalk, giyin. Görev var.” Eve araca bindi. “Devriye aracını almanı istiyorum. Aracı kullanacak bir de memur ayarla. Clooney’yi bulmuş olabilirim. Eğer öyleyse arayacağım. Çok seri hareket et.”

“Nerede? Nereye gidiyorsun?”

Eve, “Mezarlığa,” dedi. Roarke yola çıkarken, “Hızlı ol,” diye ekledi. “Ricker’ı duymuş olabilir.”

Roarke, “Kemerini tak,” diyerek gaza sonuna kadar bastı.

★ ★

Ölüm güneş ışığının ve benek benek gölgeliklerin altında dinleniyordu. Arkada yeşil tepeler vardı. Eve tepe sıralarının kıvrım ve engebeli yükseltilerine bakarken, canlıların kaçınılmaz fanilikleriyle böyle yüz yüze geldikleri bir mekânda huzur bulabildiklerini düşündü.

Ama bazıları buluyor olmalıydı. Bu günlerde bile bazı insanlar toprağın altına girmeyi tercih ediyor ya da toprak satın almaya güçleri yetiyordu. Mezarların çoğu çiçek doluydu. Ölüme yüklenen yaşam sembolü.

“Ne taraftan?”

Roarke’ın bilgisayar ekranında mezarlığın bir krokisi vardı. “Sol tarafa, tepeye doğru.”

Mezar taşlarının arasından beraberce geçtiler. Eve, “Seninle ilk

konuşmamız bir mezarlıkta olmuştu,” diye hatırladı. “Biraz ürkütücüydü.”

“Doğru.” Roarke elini Eve’in omzuna koydu. “İşte orada. İçgüdülerin mükemmel.”

Eve durarak çiçeklerle kaplı mezarın başındaki çimlerin üzerinde oturan adama baktı. Mezarın başındaki taş haç şeklindeydi. Bembeyazdı.

“Geride durmanı istiyorum.”

“Hayır.”

Eve bir şey söylemeden silahını çıkardı ve Roarke’a uzattı. “Bunu yalnızca başka şansın kalmazsa kullanacaksın. İşimi yapmama güvenmeni istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Ona ulaşmaya çalışacağım. Bana bu şans vermeni istiyorum. Unutma uzlaşma dedik.”

“Pekâlâ.”

“Sağ ol. Peabody’i ara. Buraya gelmesini söyle. Ona ihtiyacım var.”

Tek başına mezarların arasından tepenin eşğine doğru ilerledi. Clooney geldiğini fark etmişti. Adam ani hareket etmeyecek, zamanını sabırla kullanacak kadar iyi bir polisti. Ama Eve bedenindeki hafif bir hareketlenmeyle kendinin geldiğini fark ettiğini anladı.

Böylesi daha iyi diye düşündü. Onu şaşırtmak istemiyordu.

“Çavuş.”

“Clooney.” Adam hâlâ Eve’e bakmıyordu. Beyaz pürüzsüz mermerin üzerine kazınmış isimden ayırmıyordu gözlerini. “Silahım olduğunu bilmeni istiyorum. Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Teşekkür ederim. Sen de benim silahım olduğunu bilmelisin ve ben de sana zarar vermek istemiyorum. Seninle konuşmak istiyorum Çavuş. Buraya oturabilir miyim?” Clooney o zaman gözlerini Eve’e çevirdi. Gözleri kuruydu ama önceden ağladığı belli oluyordu. Yanakları hâlâ

nemliydi. Eve kendininkiyle aynı yapım ve aynı model silahın kucağında durduğunu görebiliyordu.

“Beni tutuklamaya geldin. Ama benim gelmeye niyetim yok.”

“Oturabilir miyim?”

“Elbette. Otur. Güzel bir yer. O yüzden burayı seçtik. Ama ben hep Thad’in burada oturup ben ve annesiyle konuşacağını düşünmüştüm. Benim oturacağımı değil. O benim yaşam ışığımdı.”

“Sicil kayıtlarını okudum.” Eve mezarın diğer tarafına oturmuştu. “İyi bir polismiş.”

“Evet, öyleydi. Onunla gurur duyuyordum. Tavırları, işini yapma şekli... Doğuştan bir polisti. Belki de öyleydi. Onu benim kucağıma verdikleri ilk günden beri onunla gurur duydum. Kucağımda kıvranıp bağırıp durmuştu. O küçük bedende o kadar enerji..

Clooney boştaki eliyle oğlunun mezarının üzerindeki çiçekleri okşadı. “Henüz çocuğun yok değil mi Teğmen?”

“Yok.”

“Kime karşı ne hissediyor olursan ol, içinde ne kadar sevgi olursa olsun, bir çocuğun olduğunda çok daha fazlası olacak. Çocuğun olana kadar anlayamazsın. Büyüyüp koca adam ve kadınlar oluyorlar. Sevgin de onlar büyüdükçe büyüyor. Orada yatan ben olmalıydım. Thad’im değil.”

“Ricker’ı yakaladık.” Eve bunu hızla söylemişti, çünkü diğer elinin silahı iyice kavradığını görmüştü.

“Biliyorum.” Eli biraz gevşedi. “Kaldığım küçük odadaki ekrandan izledim. Gizlendiğim küçük delikte. Hepimizin gizlenme deliklerine ihtiyacımız oluyor, değil mi?”

“Oğlun için de hesap verecek Çavuş.”

Ona rütbesiyle hitap etmişti. Bunu tekrar tekrar söyleyecekti, kim

olduğunu hatırlayana kadar.

“Bunu bilmeni istiyorum. Cinayete azmettirmeden. Bir polis memurunun cinayetine. Diğerleri için de yargılanacak. Elimizdekilerle onu içeri tıkacağız, bir daha kafesinden çıkamayacak. Kafesinde ölecek.”

“Biraz rahatladım. Asla olanlarda parmağın olduğuna inanmadım, içimde öyle bir his olmadı hiç. Ama son zamanlarda içimde neler olduğunu da bilmiyorum, kafamı toplayamıyorum. Taj’dan sonra...”

“Çavuş-”

“O çocuğun canını aldım. Oğlum kadar masum olan o çocuğun canını aldım. Tatlı karısını dul bıraktım. O bebeklerin babalarını ellerinden aldım. Bunun pişmanlığını, utancını mezarıma kadar taşıyacağım.”

“Yapma.” Eve hızla konuşmuştu. Clooney silahı kaldırıp boğazına dayamıştı. Şah damarının üzerindeydi. Silah maksimumdaysa anında öldürdü. “Bekle. Oğlunu böyle mi onurlandıracaksın? Onun mezarında canını alarak mı? Thad böyle mi isterdi? Sence babasından beklediği şey bu mu?”

Clooney çok yorgundu. Yüzünden ve sesinden belli oluyordu. “Yapabileceğim başka ne kaldı ki?”

“Senden beni dinlemeni istiyorum. Eğer buna karar verdiysen seni durduramam. Ama bana biraz zaman borçlusun.”

“Belki de öyle. Kapıma geldiğinde seninle olan çocuk. Bildiğini anlamıştım. Panikledim.” Yemin edermiş gibi tekrarlardı. “Paniklemişim. Kim olduğunu bile bilmiyorum.” “Adı Webster. Teğmen Don Webster. Yaşüyor Çavuş. Düzelecek.”

“Sevindim. Bir yük az gideceğim.”

“Çavuş...” Eve kekelemişti. “Ben bir cinayet polisiyim,” diye

başladı. “Hiç cinayet davasında çalıştın mı?” Çalışmadığını biliyordu. Hakkında her şeyi okumuştı.

“Hayır, resmi olarak değil. Ama eğer polissen hangi birimde olursan ol ölümle uğraşırsın. Eğer bir de benim kadar uzun süredir bu meslekteysen kaçışın hiç yok.”

“Ben ölümler için çalışıyorum. Kaç ölü bedeninin başında durduğumu hatırlamıyorum. Buna dayanabileceğimi sanmazdım. Ve sürekli rüyama giriyorlar. Tüm o suratlar, çalınmış yaşamlar. Çok zor.”

Eve ona bunları anlattığına inanamıyordu. Yolun bu olduğuna inanamıyordu. “Bazen o suratları rüyada görmek, acı içinde uyanmak öyle zor ki. Ama yapabileceğim başka bir şey yok. Ama kendimi bildim bileli bir polis olmak istedim. Tek bildiğim buydu ve yapabileceğim başka bir şey yoktu.”

“İyi bir polis misin?” Clooney’nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Eve’i anlayıp ona duyduğu sempatiden mi yoksa kendi acısından mı belli değildi. “Eve. Adın Eve, değil mi? İyi bir polis misin, Eve?”

“Evet. Çok iyi bir polisim.”

Clooney artık ağlıyordu. Eve kendi gözlerinin de dolduğunu fark etti. “Thad de senin gibiydi. Tek bir hedefi vardı. Kararlıydı. Bunu severim. Evet, çok kararlıydı. Ve onu öldürdüler. Öylece kanlar içinde bıraktılar onu. Ölmesine izin verdiler. Ve ne için? Para için. Bu benim kalbimi parçalıyor.”

“Bedelini ödeyecekler Çavuş. Senin yaptığın şeyin doğru olduğunu ve bunların sonunda nasıl bir ceza alacağını söyleyemem. Ama oğluna yaptıklarının, rozetlerini kirletmelerinin bedellerini ödeyecekler. Ricker da ödeyecek. Sana burada, bu iyi polisin mezarında yemin ediyorum. Onları kukla gibi oynatmanın bedelini ödeyecek. Seni de oynattı.

Oğluna duyduğun sevgiyi kullandı. Acını kullandı. Onurunu. Şimdi de senin ipini çekmesine izin mi vereceksin? Onun kazanmasına izin vererek kendini ve oğlunu alçaltacak mısın?”

“Ne yapabilirim ki?” Yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Ben bittim. Kaybettim.”

“Thad’in yapmanı bekleyeceği şeyi yapabilirsin? Olanlarla yüzleşebilirsin?”

Clooney, “Utaniyorum,” diye fısıldadı. “Yaptıklarımın sonra mutlu olacağımı sanıyordum. Özgür kalacağımı sanıyordum. Ama sadece utaniyorum artık.”

“Yaptıklarını telafi etmeye çalış. Elinden geleni yapman gerek. O utancı biraz olsun azaltabilirsin. Benimle gel Çavuş. Bir polis gibi davran ve benimle gelip teslim ol.”

“Hapis ya da ölüm.” Clooney, Eve’in gözlerinin içine baktı. “Zor seçimler bunlar.”

“Evet, çok zor. Yaşamak ve adalet terazisini dengelemeye çalışmak çok daha zor Çavuş. Bırak senin cezanı sistem versin. Seni o yargılasın. Bizim inandığımız şey bu, bizim gibi insanların inandığı bu. Rozeti seçerken bu seçimi yapmış oluyoruz. Senden daha önceden yaptığın bir seçime uymanı istiyorum Çavuş. Rüyamda gördüğüm yüzlerden biri olma.”

Clooney başını önüne eğdi. İleri geri sallanmaya başladı. Gözyaşları çimlerin üzerine koyduğu çiçeklere dökülüyordu. Elini mezarın üzerinden Eve’e uzattı. Elleri sıkıca birbirine kenetlendi. Clooney ağlamaya devam ederken öylece kaldılar.

Sonra Clooney uzanarak dudaklarını mermerde gezdirdi. “Onu çok özliyorum. Her gün.” Derin bir nefes vererek silahını Eve’e uzattı. “Bunu istersin sanırım.”

“Teşekkür ederim.” Eve ayağa kalktı. Clooney’nin de zorlanarak ayağa kalkmasını bekledi.

Clooney yüzünü koluna sildi. Derin bir iç geçirdi. “Karımı aramak istiyorum.”

“Senden haber aldığına çok sevinecek. Sana kelepçe takmak istemiyorum Çavuş Clooney. Ama senden yardımcımınla güçlük çıkarmadan gitmeni ve merkeze kendi rızanla teslim olmanı istiyorum.”

“Söz veriyorum. Eve. Güzel bir isim. Bugün gelenin sen olduğuna memnunum. Seni hiç unutmayacağım. Bahar geldi,” diye devam etti tepeden aşağı yürürlerken. “Umarım keyfini çıkarırsın. Kış çok çabuk geliyor ve çok fazla kalıyor.”

Peabody ve Roarke’ın beraberce bekledikleri yeri görünce Clooney bir an duraksadı. “Rüyada gördüğün bu yüzler? Hiç sana teşekkür etmek için geliyor olabileceklerini düşündün mü?”

“Hayır, sanırım hiç öyle düşünmemiştim. Memur Peabody size devriye aracında eşlik edecek Çavuş Clooney. Ben arkanızda olacağım. Memur, Çavuş Clooney teslim oluyor.”

“Evet efendim. Benimle gelin lütfen Çavuş.”

İkisi ağır ağır uzaklaşırken Eve, Clooney’in silahını cebine koydu. “Bir an onu kaybedeceğimi sandım.”

“Hayır, mezarın başına oturduğun anda ona ulaştın.”

“Belki.” Eve iç geçirdi. “O da bana ulaştı sanırım.”

“Evet.” Roarke eğildi ve elindeki silahı tekrar Eve’in ayak bileğindeki koşuma taktı. “Bu da bizim külkedisi versiyonumuz!”

Eve’in attığı içten gülüş kalbinin etrafındaki ağırlığı biraz dağıtmıştı. “Pekâlâ, yakışıklı prens. Beni baloya götür derdim ama merkeze kadar atmaya ne dersin?”

“Büyük bir zevkle.”

Elele tutuşarak, yeşil yapraklarını açmaya başlamış genç bir aēacın etrafından dolaştılar. Ve yürüyerek ölümünden uzaklaştılar.